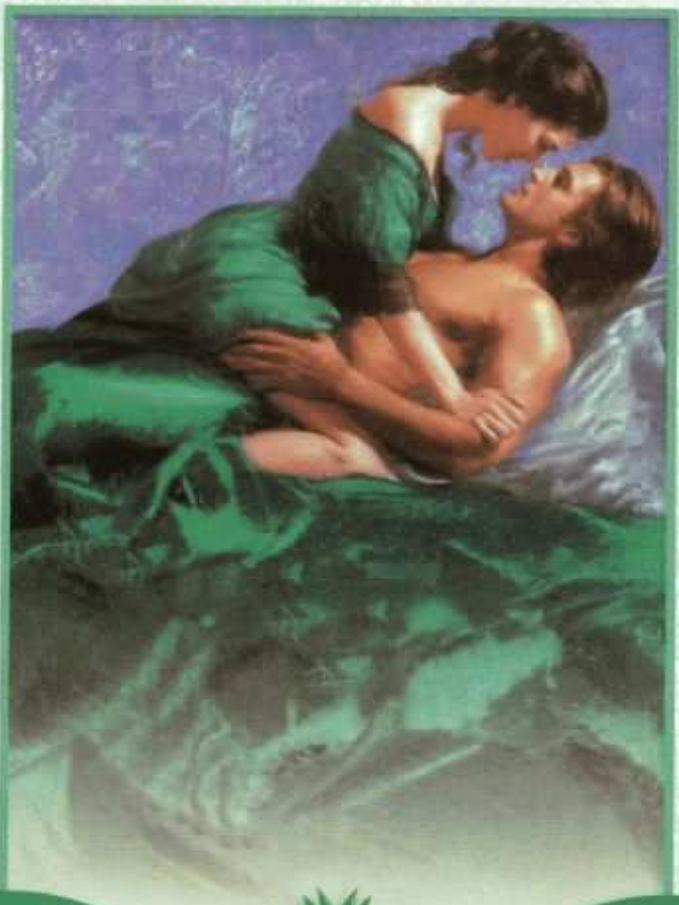
NICOLE JORDAN

Okouzlit krásku

NICOLE JORDAN

Okouzlit krásku

2009

DOMINO

Copyright © 2008 by Anne Bushyhead
Translation © 2009 by Alena Horváthová
Cover design © 2009 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. žádná Část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu
majitela autorských práv.

Z anglického originálu TO BED A BEAUTY,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2008,
přeložila Alena Horváthová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Kneblová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3,
Ostrava 1,
v září 2009

ISBN 978-80-7303-464-1

Mým skvělým partnerkám:
Sandře Anglainové Chastainové,Ann Howardové Whiteové a
Patricii Lewinové.

Jste prostě nejlepší!

1

Jaká hanba, když tě gentleman, který ti nebyl představen, požádá, aby ses stala jeho milenkou.

z dopisu slečny Roslyn Loringové své přítelkyni Fanny Irwinové

LONDÝN
ČERVEN 1817

„Říká se o něm, že je skvělý milenec.“
Roslyn Loringová nemohla ignorovat tak provokující poznámku, a tak se její pohled stočil přes přeplněný taneční sál, aby si prohlédla vysokého, štíhlého šlechtice, který právě vešel.
I když o něm slyšela bezpočet příběhů, ještě nikdy se s krásným vévodou z Ardenu nesetkala osobně. Byl typickým zosobněním bohatého aristokrata. Jeho plavé vlasy pod křišťálovým lustrem zářily jako medový jantar. Měl na sobě černé domino, které zvýrazňovalo jeho svalnatou postavu. Tento krátký plášť byl jediný doklad toho, že se vydal na maškarní bál.
Neměl dokonce ani škrabošku, která by zahalovala dokonalou tvář. Na první pohled bylo zřejmé, že jeho příchodem jsou nadšeni všichni *kromě Roslyn.* Okamžitě ho obklopily ty nejžádanější krásky a dožadovaly se jeho pozornosti.
„Čím je tak zajímavý?“ zeptala se Roslyn zachmuřeně. Vévoda byl tím posledním člověkem, kterého by si tady přála potkat.

Její přítelkyně Fanny Irwinová se usmála. „Svou sexuální zručností, drahá. Říká se, že každou ženu dokáže přivést k pláči.“
Roslyn za svou maskou tázavě povytáhla obočí a našpulila rty „Můj ty bože, nechápu, co je na tom tak záslužného.“
„Přiměje je plakat *rozkoší*, má drahá. Arden je tak neobyčejný, poněvadž dokáže ženě přinést až neskutečnou rozkoš.“
„To si nedovedu představit.“
Fanny odpověděla zvonivým smíchem, který jí pomohl stát se nejžádanější kurtizánou Londýna. „Poněvadž s tělesnou rozkoší nemáš ještě žádnou zkušenost, naprosto tě chápu. Je to však vzácnost najít muže, kterému záleží na uspokojení své partnerky více než na svém vlastním. Takový druh milence je velmi ceněný.“
Roslyn se zamyšleně zamračila. Dnes sem přišla proto, aby získala zkušenosti, nebyla si však jistá, zda chce začínat zrovna s vévodou. Arden byl blízkým přítelem jejího poručníka hraběte z Danversu, který nedávno požádal o ruku její starší sestru Arabellu. Roslyn nechtěla, aby ji tady vévoda viděl, poněvadž to, že navštívila věhlasný maškarní bál kurtizán, byl naprostý skandál. Očekávala, že si budou oficiálně představeni až na sestřině svatbě, která se bude konat za čtrnáct dní.
Jeho Milost by její nestydatou exkurzi do světa tělesné rozkoše zcela jistě neschvalovala. Podle Arabelly byl Arden k zásnubám svého přítele velmi kritický a nevěřil tomu, že se lord Danvers mohl do nejstarší slečny Loringové tak rychle zamilovat.
Když ho teď Roslyn viděla, neměla ani tu nejmenší potíž představit si, jak dokáže být cynický a nepříjemný. V jeho dokonalé tváři se zračila pýcha a hrdost. Byl to typický aristokrat své doby zvyklý rozkazovat a velet. Roslyn však musela uznat, že jeho titul a majetek mu k takovému chování dávaly právo. Spíše ji překvapilo to, že byl znám jako dokonalý milenec.
Roslynino hloubání přerušila až její přítelkyně Fanny. „Musím ti však říct, že já *osobně* s vévodou nemám žádné zkušenosti. Nikdy nemá více než jednu milenku. Dneska přišel zřejmě proto, aby si tady našel nějakou novou.“
„Co se stalo s tou starou?“ zeptala se Roslyn. Chtěla se toho od Fanny dozvědět co nejvíce.
„Zřejmě si ho chtěla přivlastnit, má drahá, což je největší chyba, které se milenka vůči svému ochránci může dopustit. Zvláště pak, když se jedná o muže, jako je Arden, jenž je neustále obletován zástupem krásných a dychtivých žen.“

Je jako obchodník na trhu, pomyslela si Roslyn, když viděla, jak vévoda zkoumavým zrakem sleduje dav. Vtom se jejich pohledy střetly a ve vévodových očích se mihl zájem. Roslyn mimovolně couvla a pocítila nutkavou potřebu někam se schovat. Pak si však uvědomila, že je tady inkognito. Vrchní polovinu tváře halila škraboška a zlaté vlasy ukrývala napudrovaná paruka a široký klobouk.

Zřejmě ho upoutala její jedinečnost. Ačkoliv vypůjčený kostým měl mnohem hlubší výstřih, než by se jí líbilo, jinak byla oděná velmi prostě do masky pastýřky. Ostatní ženy hýřily oslnivými kostýmy řeckých bohyň, římských otrokyň nebo krásek z tureckého harému. Fanny si vybrala masku Kleopatry, což se skvěle hodilo k jejímu exotickému zjevu a černým vlasům. Když si Roslyn uvědomila, že ji Arden neustále pozoruje, divoce se jí rozbušilo srdce. Dokonce i na takovou dálku cítila sílu jeho pohledu.

„Dívá se přímo na mě," zamumlala Roslyn vyděšeně.

„To mě nepřekvapuje," řekla Fanny pobaveně. „Tvá kombinace elegance a nevinnosti je na takovém plese něco zcela nečekaného. V porovnání s exotickými květy, které se mu nabízejí, jsi vzácnou anglickou květinkou."

Roslyn po své přítelkyni šlehla rozzlobeným pohledem. „Moc dobře víš, že nejsem na prodej."

„Jenže *on* to neví. Arden se zcela přirozeně domnívá, že jsi přišla nabídnout své zboží a prodat své služby."

„Nu, jenže to se plete. Jsem tady jen proto, abych se podívala, jak se tvé kolegyně seznamují se svými ochránci."

„Měla by ses cítit polichocena, že jsi ho zaujala," podotkla přítelkyně škádlivě.

„Dobrotivý bože, vůbec nejsem polichocena, Fanny! Spíše jsem vystrašená. Arden nesmí zjistit, kdo jsem. Za dva týdny proti němu budu stát v kostele a nechci, aby mému poručníkovi vykládal pikantní historky Zřejmě bych měla najít nejbližší palmu, za niž bych se mohla schovat. Podívej..., jde přímo k nám!" Roslyn udělala ještě dva kroky dozadu a ukryla se za mramorový sloup. Fanny ji následovala, ale v očích jí tančily pobavené jiskřičky smíchu.

„Snad ti to není k smíchu, zrádkyně," zamumlala Roslyn. „Samozřejmě, není to tvá pověst, oč tady kráčí."

„Ne, to tedy rozhodně není. Tu svou jsem ztratila už před mnoha lety.“ Fannyin výraz náhle zvážněl. „Je to jen dobře, že o vévodu nemáš zájem, Roslyn. Může být skvělý milenec, ale podle všeho mu schází srdce. Ty chceš přece muže, který by tě miloval.“
„Ano, přesně tak.“
Až se jednou provdá, tak to bude jedině z lásky a cynický vévoda rozhodně nespojí svůj život s někým jiným, pokud nepůjde o dobrý obchodní tah.
Roslyn opatrně vykoukla zpoza sloupu. „K čertu, jde stále sem.“ Dychtivě se podívala k zadním dveřím. „Nemůžu tady zůstat. Musím se někam schovat a počkat, dokud neodejde.“
„V zadní části domu je galerie s mnoha výklenky, kde se v soukromí scházejí páry, ale poněvadž je noc ještě mladá, jistě nebudou všechny obsazené. Co kdyby ses tam na chvíli schovala? Arden se na podobných plesech nikdy nezdrží příliš dlouho. Jakmile odejde, přijdu pro tebe.“
„To je skvělý nápad,“ řekla Roslyn a rychle se obrátila k odchodu.
„Jdi pomalu,“ poradila jí Fanny. „Uprk by jen probudil jeho mužský instinkt pronásledovat kořist.“
Roslyn se přinutila ke klidu, zhluboka se nadechla a rychle pohlédla přes rameno. „Rozhodně nemám v úmyslu stát se něčí kořistí. Kdyby s tebou mluvil, Fanny, doufám, že mě neprozradíš.“
Přítelkyně se na ni ublíženě podívala. „Myslela jsem, že mě znáš. Jsem diskrétnost sama. V mé profesi je třeba naučit se držet jazyk za zuby. Teď už jdi! Když tě nenajde, zase na tebe rychle zapomene. A kdyby přece jen vyzvídal, svedu ho z cesty“
„Kéž bys ho mohla poslat do horoucích pekel,“ zamumlala Roslyn, která se zlobila, že jí Ardenova přítomnost zkazila plány na dnešní večer. Přišla, aby odhalila tajemství svádění a získávání mužské přízně. Teď však, když je donucená skrýt se v zadní části domu, jen stěží dosáhne toho, co si předsevzala.
Roslyn se přikrčila, aby se skryla v davu, a zadními dveřmi vyklouzla do potemnělé chodby. Když si její oči přivykly šeru, pokračovala dál do domu, kde byla dokonce ještě větší tma.
Každoroční bál kurtizán byl velkolepou událostí, ale kromě hlavního tanečního sálu byly všechny místnosti v domě osvětleny jen diskrétním světlem několika svící, což mělo svůj účel. Místo jako stvořené pro tajné dostaveníčko, pomyslela si Roslyn.
Jak jí Fanny doporučila, Roslyn se ukryla v jednom ze zadních výklenků dlouhé galerie a pevně se zahalila do svého pláště. Místo

osvětloval jen bledý měsíc, který dovnitř pronikal oknem v zadní části výklenku.
Roslyn byla příliš nervózní, než aby se posadila na polstrovanou pohovku. Došla k oknu a otevřela jej. Červnová noc byla v porovnání s parfémy nasyceným vzduchem v tanečním sále chladná a vlhká. Roslyn si odevzdaně povzdychla a vyšla na balkón. Nezbývá jí nic jiného než počkat, dokud vévoda neodejde. „K čertu s ním," zamumlala Roslyn další nadávku na vévodovu hlavu. „Proč se musel objevit zrovna tehdy, když to začínalo být zajímavé?"
Do dnešního večera vkládala velké naděje. Až do dnešního dne se s ženami lehkých mravů osobně příliš nestýkala a byla jimi doslova fascinovaná. Nikdy by nevěřila, čemu všemu se od nich může přiučit.
Roslyn se vlastně až donedávna příliš nesetkávala s nikým. Žila se svými dvěma sestrami v ústraní venkovského domu poblíž Chiswicku nedaleko Londýna, kde u nevlastního strýce našly útočiště před hanbou svých rodičů. Po smrti věčně rozmrzelého strýce se jich ujal jejich poručník hrabě z Danversu. Před čtyřmi lety jejich matka utekla s milencem na kontinent. Pak jejich otec v kartách prohrál zbytek rodinného majetku a nechal se zabít v souboji o jednu ze svých četných milenek. Tím slečny Loringové ztratily i tu poslední šanci na slušný život po boku úctyhodného gentlemana.
Musely se vypořádat s hanbou, která padla na jejich hlavu, a rovněž s tím, že byly vykázány ze společnosti. Naštěstí se jim podařilo najít způsob, jak si vydělat na živobytí, aby už déle nemusely být závislé na milosrdnosti nevrlého strýce. S pomocí bohaté patronky otevřely dívčí školu, ve které učily neurozené dívky zámožných rodičů, jak se mají chovat jako pravé dámy a jak se pohybovat ve vyšší společnosti.
Roslyn nejvíce ze všeho zasáhla mizivá vyhlídka na manželství. Ze tři sester byla jediná, která stále tajně snila o sňatku z lásky a o výchově milovaných dětí. Ačkoliv její původ i výchova byly v pořádku, nedostatek peněz a skandál rodičů značně omezovaly výběr vhodného manžela.
Na škodu ji byla i její krása. Ke své velké lítosti byla považována za nejkrásnější ze tři sester Loringových. Její zlaté vlasy, něžná tvář a štíhlá postava ji dodávaly vzezření křehké krásky, a to ji spolu se skandálem jejích rodičů a nepřítomností silné mužské

ochrany činilo zranitelnou a vystavovalo ji na pospas nežádoucím pokusům bezcharakterních floutků a násilníků. Nejednou se musela potýkat s hanebnými návrhy, jež slibovaly vše, jen ne úctyhodné manželství.
Stačilo si na ně vzpomenout a Roslyn po zádech přejel mráz. Se zaťatými zuby přistoupila k tepanému zábradlí a naklonila se nad chodník, který byl touhle dobou téměř prázdný. Nikdy by se nesnížila k tomu, aby se stala vydržovanou milenkou. Ani se nikdy nevdá z žádného jiného důvodu než z lásky. Právě proto se rozhodla vzít osud do svých vlastních rukou a najít si manžela, který by sdílel její představy
Než se však stačila dopracovat k prvnímu kroku, její plány překřížily nečekané události. Před několika měsíci jejich nevlastní strýc zemřel a poručnictví se zhostil Marcus Pierce, hrabě z Danversu. Znechucený z toho, že se musí postarat o tři skoro staré panny, Marcus prohlásil, že je všechny provdá. Naštěstí je zachránila nejstarší sestra Arabella, která se s Marcusem utkala v bitvě o jejich nezávislost, jejíž výsledkem byla láska mezi ní a Marcusem.
Roslyn byla kvůli Arabelle šťastná... a také jí byla nesmírně vděčná, poněvadž Marcus byl natolik velkorysý, že oběma mladším sestrám ponechal jejich finanční a právní nezávislost, aby tak mohly samy rozhodnout o své budoucnosti. Roslyn přesně věděla, co od života chce, jen ještě netušila, jak to získat. Proto se rozhodla využít zkušeností své přítelkyně z dětství Fanny Irwinové, která vyrůstala na sousedním panství, ale v šestnácti odjela do Londýna, aby se tam stala jednou z nejvěhlasnějších kurtizán.
Když se však před týdnem se svým záměrem svěřila Fanny, ta její nápad nepřivítala právě s nadšením. „Doufám, že nemáš v plánu stát se kurtizánou, Roslyn?“
„Ne, to rozhodně nemám.“
„To je dobře, poněvadž bych tě nechtěla mít na svědomí.“ Roslyn se usmála. „Nechci se stát kurtizánou, Fanny, jen chci odhalit tvá tajemství... Zvláště jak okouzlit gentlemana.“
„Proč?“
„Poněvadž už dávno sním o úctyhodném manželství, ale rovněž chci, aby mě můj manžel miloval. Zdá se, že gentlemani se snadno zamilovávají do svých milenek, ale zřídka do právoplatných

manželek. Proto jsem se rozhodla, že se naučím umění, kterak milenky rozněcují mužskou touhu.“
Fanny na ni zůstala mlčky hledět, pak se však hlasitě rozesmála. „Málem jsem zapomněla, jak jdeš na všechno vědecky, má drahá.“
„To máš pravdu,“ přiznala Roslyn. „Bohužel nemám ani potuchu o tom, jak se naučit umění získat mužské srdce. Ty jsi nejvěhlasnější londýnská kurtizána, kterou znám, tak mě napadlo, že bys mi mohla pomoct.“
„Já jsem jediná kurtizána, kterou znáš, má drahá,“ odvětila Fanny suše.
„Zase máš pravdu, ale i kdyby ano, stejně jsi nejlepší.“ Fanny se ušklíbla. „Jestli se to dozví Arabella, utrhne mi hlavu. Máš už vyhlídnutého nějakého potenciálního manžela?“
„Vlastně ano. Hraběte **z** Havilandu. Znáš ho?“
Fanny našpulila rty. „Neměla jsem tu čest. Haviland svůj titul získal teprve nedávno a spolu s ním i značné bohatství, není to tak?“
„Ano. Jeho venkovský dům sousedí s Danvers Hall.“ „Hledá nevěstu?“
„Podle všeho ano.“
„A ty si myslíš, že je to ten pravý?“
Roslyn se zardělou tváří přikývla. „Podle toho, co jsem se o něm v posledních měsících dozvěděla, by mi Haviland mohl být dobrým manželem. Stali se z nás přátelé a já si myslím, že pro mě má jistou... slabost, která by mohla časem přerůst v něco mnohem silnějšího. Ale jistá si tím nejsem.“
Fanny se zamyslela. „Možná bys mohla uvažovat i o jiných kandidátech, než je právě Haviland. Snad si uvědomuješ, že máš i jiné možnosti. Navzdory skandálu tvých rodičů, jsi dcerou baroneta, a navíc jednou z nejkrásnějších šlechtičen v zemi. I když ti je dvaadvacet, jen stěží by o tobě někdo mohl říct, že jsi zůstala na ocet. Teď, když tobě a Lily lord Danvers nabídl tak štědré věno, by sis mohla vybírat hned z několika vhodných nápadníků a uzavřít výhodný sňatek.“
„Ne,“ vyhrkla Roslyn vehementně. „Poslední věc, kterou bych chtěla, je sňatek z rozumu. Víš přece, jak dopadlo manželství mých rodičů.“ Roslyn do očí vhrkly slzy Nesnášela, jak si její rodiče vzájemně ubližovali. „Vdám se jedině ze skutečné lásky, Fanny. S ničím jiným se nespokojím.“

Fanny ji pozorovala s pobavením, nicméně i s úctou. „Takže si to shrňme. Jsi tajně zamilovaná do hraběte ze sousedství a chceš zjistit, jak v něm probudit lásku?“
„Přesně tak,“ řekla Roslyn. „Pokud je někdo, kdo by mě to mohl naučit, pak jsi to ty, Fanny. Pomůžeš mi?“
„Ano, doufám, že ano. Když nic jiného, trocha povyražení ti rozhodně neuškodí. Ví některá z tvých sester o tom, co máš v plánu?“
„Ne, ještě ne.“
Nesvěřila se nikomu jinému než Fanny. Arabella by ji samozřejmě pochopila, jenže právě teď je zaměstnaná přípravami na svatbu a omámená svou první láskou. Roslyn nechtěla štěstí své sestry ničím kazit.
Její mladší sestra Lily byla něco úplně jiného. Opovrhovala láskou a manželstvím a přirozeně předpokládala, že Roslyn je na tom stejně.
Roslyn bylo líto, že musí svou sestru zklamat, ale koneckonců v sázce byl její život. Právě proto ji napadla Fanny.
Nicméně teď, k její velké nelibosti, byla výuka násilně přerušena příchodem vévody z Ardenu.
Pod nosem znovu utrousila tichou nadávku a konečky prstů si přitiskla ke spánkům. Hlava jí pod těžkou parukou a kloboukem doslova třeštila a škraboška se bolestivě zabodávala do citlivé pokožky .
Alespoň k něčemu je její úkryt dobrý. Může se na chvíli zbavit paruky i masky.
Roslyn rozvázala stuhu a sundala si široký klobouk. Pak uvolnila masku a s úlevou ji položila vedle sebe. Když na tváři ucítila chladivý noční vzduch, slastně přivřela oči a nechala mírný vánek, aby konejšil bolavou tvář, nicméně jen do té doby, dokud za sebou neuslyšela mužský hlas.
„Tak tady jste se schovala.“
Roslyn se prudce otočila, a když poznala vysokou postavu muže, který stál těsně za ní, rychle chňapla po klobouku. Jeho ramena se zblízka zdála ještě širší, zatímco vlasy v měsíčním světle zářily jako ze zlata.
Vyděšená z toho, že před sebou vidí vévodu, se Roslyn rychle snažila znovu si nasadit masku a doufala, že jí neviděl do obličeje.
„Polekal jste mě...,“ vydechla, když konečně uvázala tenké šňůrky škrabošky.

„Odpuste. Skutečně jsem neměl v úmyslu... vyděsit krásnou dámu.“
Roslyn se na něho zkoumavě podívala. Hovořil klidným, skoro líným tónem. Pokud jí chtěl lichotit, příliš se nesnažil. Zřejmě jen hraje svou roli a skládá jí komplimenty, o nichž si myslí, že je chce slyšet.
Nicméně v tom, jak pohledem klouzal po její postavě, nic uklidňujícího nebylo. Ve tváři se mu zračil Čistě mužský zájem a Roslyn cítila, jak její divoce rozbušilo srdce.
„Jmenuji se Arden.“
„Vím, kdo jste, Vaše Milosti,“ řekla Roslyn poněkud upjatě. Byl to Andrew Moncrief, vévoda z Ardenu, kterému jeho přátelé říkali Drew. A také byl posledním člověkem, kterého by teď chtěla vidět.
Vévoda povytáhl obočí. „Bohužel, já však neznám vás, má krásná neznámá. Právě jsem se s vámi chtěl seznámit, ale vy jste přede mnou utekla. Když jsem se chtěl dozvědět vaše jméno, Fanny najednou ztratila řeč.“
Jelikož nevěděla, jak se bránit, Roslyn raději mlčela. Když vévoda přistoupil blíže a sklonil se, aby z podlahy vzal její klobouk, zmateně couvla a nebýt tepaného zábradlí, jistě by přepadla ven.
Lapena do pasti musela snášet jeho zkoumavý pohled. Stál těsně před ní, zaujatě ji pozoroval a v ruce držel její klobouk.
Roslyn si nemohla pomoct a rovněž si ho prohlížela. Byla taková tma, že si nebyla jistá tím, co vidí, ale zdálo se jí, že jeho oči mají zelenou barvu. Sytou zeleň hlubokých lesů. A jeho štíhlé aristokratické rysy byly zblízka ještě smyslnější než z dálky. Jeho blízkost na ni měla zničující účinek.
Promluvil dřív, než se mohla vzpamatovat. „Gratuluji ti, maličká. Tvá hra funguje.“
„Má hra?“
„Doufala jsi, že půjdu za tebou, a uspěla jsi. Jsem natolik okouzlen, že jsem tě následoval.“
Myslí si, že ho sem vylákala úmyslně. „To není žádná hra, Vaše Milosti. V tanečním sále mi bylo příliš horko, a tak jsem si sem šla odpočinout.“
Jeden koutek jeho úst se jízlivě povytáhl. „Je zvláštní, že sis k odpočinku vybrala tak příhodné místo,“ řekl a kývl k polstrované pohovce. Než se mohla bránit, pokračoval: „Musíš být nová. Nevzpomínám si, že bych tě v Londýně někdy viděl.“

Roslyn si v duchu povzdychla. Její naděje, že vévoda má děravou paměť a že si ji za čtrnáct dní na sestřině svatbě nebude pamatovat, se pomalu začala rozplývat. „Ano, nejsem v Londýně dlouho, ale ujišťuji vás, že jsem vás sem rozhodně nechtěla nalákat.“
Roslyn v této frašce déle nemínila pokračovat. Zamumlala tiché děkuji, chňapla po svém klobouku a pokusila se proklouznout kolem vévody a zmizet.
Nicméně ten ji popadl za zápěstí a přitáhl prudce k sobě. „Najednou se mi zdá, že se chceš vypařit“
„To se vám zdá správně.“
„Proč?“ V jeho hlase se odráželo překvapení a upřímná zvědavost.
„Protože se mi nelíbí způsob, jakým si mě prohlížíte, jako bych byla nějaké vystavené zboží.“
„Dovol, abych tě opravil,“ řekl pobaveně. „Rozhodně si o tobě nemyslím, že jsi *nějaké* zboží.“
Bylo prostě nemožné ignorovat jeho sebejistý úsměv a Roslyn najednou pochopila, proč všechny ženy o Ardena tolik usilují.
„V tom případě mě omluvte,“ řekla hlasem, který byl mnohem rozechvělejší, než by chtěla.
Podíval se jí přímo do očí, ale nepustil ji. „Jsi právě teď zadaná?“
Nechápavě zamrkala. „Zadaná?“
„Máš ochránce?“
Roslyn si uvědomila, že se ptá, zda je vydržovanou milenkou. Nejdříve chtěla říct ano, ale pak ji napadlo, že by chtěl znát jméno jejího neexistujícího patrona a zcela jistě by její lež odhalil. „Ne, nemám ochránce.“
„Proč potom prostě neřekneš svou cenu? Nerad smlouvám.“
Udiveně se na něho podívala. „Nabízíte mi, abych se stala vaší... *milenkou?*“
Suše se usmál. „Pokud si nemyslíš na někoho jiného, tak ano. Nabízím ti, aby ses stala mou milenkou, drahá.“
Roslyn cítila, jak jí poklesla čelist, ale nemohla si pomoct. Poněkud ji šokovalo, že takový návrh dostala od muže, který ji vůbec nezná. „Vždyť jsme naprostí cizinci, Milosti. Nic o mně nevíte.“
„Vím toho dost. Jsi krásná, to mi stačí. Co bych ještě měl vědět?“
„Klidně mohu být krvelačná harpyje.“
„Jsem ochoten to riskovat. Tisíc liber ročně. Polovinu poté, co se rozejdeme.“
Když Roslyn ohromeně zalapala po dechu, naklonil hlavu na

stranu, jako by změnil názor, a řekl: „Dobrá, dva tisíce. Samozřejmě budu hradit všechny tvé výdaje — dům, kočár, šaty, šperky.“
Roslyn se musela v duchu usmát. Zdálo se jí nerozumné, že vévoda vyhazuje tolik peněz za nezkušenou kurtizánu. Věděla, že tolik nedostává ani Fanny. „Jak si můžete být jistý, že se vám to vyplatí?“
V očích se mu pobaveně zablesklo. „Jsi natolik krásná, že vyhovuješ mému náročnému vkusu; všechno ostatní, co potřebuješ znát, tě naučím.“
Roslynino pobavení vystřídal hněv. Arden se nevědomky dotkl citlivého místa. Nemohl vědět, že její krása — lépe řečeno to, že je posuzována jen podle toho, jak vypadá — Roslyn už odmala popuzuje.
Roslyn si však rovněž uvědomovala, že se na vévodu za jeho štědrou nabídku vlastně nemůže zlobit, poněvadž tím, že je dnes večer tady, na sebe vzala roli kurtizány. Rozhodně to bylo mnohem méně ponižující než nabídky, které v uplynulých letech dostala.
„Zřejmě teď doufáte, že vám za vaši štědrost poděkuji, Milosti,“ řekla chladným hlasem a vytrhla se mu ze sevření. „Bohužel musím odmítnout.“
Nechápavě se na ni podíval. „Pokud je tvá běžná praktika, že předstíráš pohoršení, abys zvýšila cenu, pak tě musím znovu upozornit, že nerad smlouvám. Řekni svou cenu.“
Roslyn se rozzlobila. „*Nemám* cenu ani se nesnažím smlouvat. Prostě se nechci stát vaší milenkou... , a to navzdory vaší pověsti.“
Vévoda se zamračil. „Fanny ti o mně řekla něco, co tě vyděsilo?“
„Ne.“
„Pokud se nejdříve chceš přesvědčit o mých schopnostech, jsem ochoten nabídnout menší ukázku.“
„Nepotřebuji žádnou ukázku. Vůbec o vašich schopnostech nepochybuji.“
„Tak co kdybychom vyzkoušeli *tvé* schopnosti?“ Než mohla cokoliv říct či udělat, přistoupil k ní blíž a pevně ji sevřel. „Polib mě, krásko, a ukaž mi, co dovedeš.“
Jeho nestoudné gesto ji zcela vyvedlo z rovnováhy. Roslyn zůstala bez hnuti stát a jen ohromeně sledovala, jak se vévoda sklonil a začal ji líbat.
Byl to překvapující polibek, a to nejen proto, že ho vůbec nečekala, ale především kvůli tomu, jak působil na její tělo. Jeho rty se na

jejích hebce pohybovaly ve smyslném tanci, který byl něžný, vzrušující a velice erotický.
Nebyl to její první polibek, ale ještě nikdy ji nikdo nepolíbil tak, jako to teď udělal vévoda. Najednou měla pocit, že celé její tělo je v jednom ohni, jako by se ocitla příliš blízko rozpáleného krbu.
Když ji konečně přestal líbat na rty, srdce jí splašeně bilo až v krku, nicméně vévoda nepolevoval. Horkými ústy pomalu klouzal přes vzrušením zarudlou tvář až k citlivému ušnímu lalůčku, který začal něžně okusovat. „Chutnáš jako nevinnost," zamumlal tichým hlasem. „Hraješ to skvěle, ale ujišťuji tě, že je to zbytečné." „Nic nehraju," odpověděla Roslyn rozechvěle. „Nejsem příliš zkušená."
Na malou chvíli se odtáhl a zkoumavě ji pozoroval. „Dal bych přednost upřímností."
Roslyn ztuhla. „Nevěříte mi?" zeptala se varovným tónem. Natáhl ruku, aby konečky prstů obkreslil smyslnou křivku jejích úst. „Řekněme, že se rád nechám přesvědčit. Pojď ke mně, maličká..."
Znovu se k ní sklonil a políbil ji, tentokrát však mnohem vášnivěji. Roslyn, kterou vyděsila reakce jejího vlastního těla, se snažila odtáhnout, ale Arden ji přitiskl ještě blíž a dal jí okusit pevnost svého mužného těla.
Roslyn překvapená jeho zničující smyslností tiše zasténala. Nedokázala pochopit, jak ji mužské tělo může tolik vzrušit. Když konečně přerušil polibek a zvedl hlavu, omámeně se na něho podívala.
Pobaveně se usmál. „Přiznávám... , že většina žen na mě tak silně nepůsobí. Cítíš totéž, krásko. Vím to, nezapírej."
Měl pravdu. V životě nezažila nic, co by se jen vzdáleně podobalo tomu, co cítí v jeho náruči. Byla tu zvláštní jiskra, která mezi nimi přeskočila a zapálila v nich žár. Žár a touhu. Zničující touhu, které se Roslyn nedokázala bránit.
Pochopitelně že by mu to nikdy nepřiznala.
Ve snaze znovu nabýt ztracenou rovnováhu si Roslyn odkašlala. „Skutečně?" podařilo se jí říct s předstíraným pobavením. „Vaše arogance mě udivuje, Milosti."
Bylo zřejmé, že takovou odpověď nečekal. Roslyn pokračovala: „Pokud si skutečně myslíte, že s vámi půjdu jen tak do postele, pak jste musel přijít o rozum."

Okouzlující úsměv, jímž ji obdařil, byl natolik smyslný a vzrušující, že by mu neodolal ani svatý. „Postel nepotřebujeme. Klidně můžeme využít pohovku, která je právě za tebou.“ Kývl hlavou k polstrované matraci. „Zároveň tak můžeme napravit fakt, že jsme si naprosto cizí.“
„Jenže já netoužím po žádném dalším sbližování, Vaše Milosti.“
„Možná tě přinutím změnit názor.“
Zvedl ruku, dotkl se křehkého hrdla a horkými prsty pomalu klouzal dolů až k bujným oblinám hebkých ňader, které mu v kostýmu pastýřky byly nemilosrdně vydány napospas.
„Milosti...,“ začala protestovat Roslyn, ale Arden všechny další námitky umlčel vášnivým polibkem, jímž ji zcela zbavil slov. Když vzal do dlaně jedno její ňadro ukryté v hedvábných šatech, ohromeně ztuhla. Pod živůtkem s hlubokým výstřihem neměla korzet, a tak přes tenkou látku zřetelně cítila vášnivý žár jeho doteku.
Celým jejím tělem projela prudká vlna touhy, která vycházela z jeho dlaně, jež svírala chvějící se ňadro, a z hladových úst, které dobývaly její rty.
Líbal ji tak vášnivě, že si Roslyn skoro ani nevšimla, že prsty, jež ještě před chvílí svíraly její ňadro ukryté v chladivém hedvábí, hebce polaskaly úžlabinu v hlubokém výstřihu, hbitě vklouzly do živůtku a jemně zatáhly, čímž oblé prsy vyklouzly ven ze šatů.
Když Roslyn na nahé pokožce ucítila dotek vlahé noci, zalapala po dechu, ale byla zcela omámená, a tak se nezmohla na odpor. Nebránila se dokonce ani tehdy, když ji vévoda přestal líbat a kousek se odtáhl.
Když sklonil zrak a uviděl její obnažená plná ňadra, jež zdobily hroty pevných bradavek, jeho oči potemněly touhou.
Roslyn zůstala nehnutě stát a tiše pozorovala jeho prsty, které se dotkly tmavých dvorců a pomalu, velmi pomalu obkroužily citlivé bradavky, jež tuhly a zvětšovaly se. Z hrdla jí unikl tichý sten, zatímco klobouk, který svírala v ruce, jí vyklouzl z prstů a dopadl na zem.
Jako odpověď na její reakci vzal oba prsy do svých dlaní a dráždivě je potěžkal, jako by odhadoval váhu zralého ovoce. Pak citlivé hroty něžně sevřel mezi konečky prstů a začal je dráždivě mnout a svírat.
Roslyn zalapala po dechu a omámeně zavřela oči. Jeho zkušené ruce přesně věděly, kde ji mají pohladit, kdy štípnout a kdy

polaskat.
„Vaše Milosti," opakovala rozechvělým hlasem.
„Tiše, dovol mi, abych tě potěšil."
Znovu se od něho snažila odtáhnout, ale jeho ruka, která ji objala kolem ramen, ji uvěznila v slastném objetí. Něžně ji donutil, aby se mírně zaklonila, a pak sklonil hlavu, rty sevřel jeden citlivý hrot a začal ho sát.
Rozkoš, kterou cítila, byla skoro silnější, než mohla snést. Už předtím se jí podlamovala kolena, ale kdyby ji teď pevně nesvíral, zcela jistě by upadla na zem. Naštěstí ji držel a nemínil ji jen tak pustit.
Roslyn se bezmocně oddala jeho laskání. Cítila, jak jí divoce bije srdce a jak ji zcela pohlcuje sladká rozkoš. Jeho rty byly žhavé a vzrušující, jeho jazyk hbitý a zároveň trýznivě pomalý, hebký i drsný, dráždivý a uklidňující, dožadující se odezvy.
Jeho smyslný útok byl ryze mužný, primitivní a pánovitý a probudil v ní dychtivost, kterou déle nemohla popírat. Probudil její tělo k životu přesně tak, jak měl v plánu. Ještě nikdo ji nikdy takhle nelíbal. Nikdo se jí nikdy takhle nedotýkal.
Když vzal zduřelý hrot mezi zuby a něžně skousl, jen prohloubil erotickou rozkoš, kterou jí způsoboval. Když pak jazykem a rty konejšil ztrýzněnou bradavku, Roslyn projela další vlna spalující touhy.
Využil příležitosti, kdy byla zcela bezbranná, a zatímco horkými rty dál dráždil a sál sladkou bradavku, kolenem vklouzl mezi hebká stehna a něžně je roztáhl. Když pak stehno pevně přitiskl přímo proti jejímu ženství, útroby se jí sevřely a srdce vylétlo až do krku. Měla na sobě spodní prádlo, to však nemohlo zabránit tomu, aby intimně poznala jeho tělo. Cítila jeho ztopořené mužství, které se dráždivě tisklo k jejímu bříšku.
Zaklonila hlavu a se zavřenýma očima vnímala jeho spalující žár, pevnost mužného těla, rozkoš, kterou jí způsoboval a jež pulzovala hluboko uvnitř jejího ženství a ve vzrušujících vlnách se rozlévala celým tělem až do konečků prstů u nohou.
Když vévoda konečně uvolnil své sevření a odtáhl se, Roslyn zklamáním skoro vykřikla. Jakmile přestal horkými rty dráždit citlivé hroty zduřelých bradavek, otevřela oči a zjistila, že se tiskne k jeho ramenům.

Když na vlhkých bradavkách ucítila chladivý vzduch vlahé noci, zachvěla se stejně, jako když uslyšela jeho hlas: „Mohl bych ti dát rozkoš, na kterou bys nikdy nezapomněla.“
Věřila mu. Pak zvedla hlavu a jejich pohledy se střetly. Jeho oči se leskly temným žárem touhy a vítězství.
Když Roslyn uviděla ten vlastnický pohled, znovu se jí prudce rozbušilo srdce. Musela sebrat poslední zbytky svých sil, aby se vévodovi nevrhla kolem krku a nezačala ho líbat. Stejné úsilí musela vynaložit, aby se od něho odtáhla a napřímila se. Ještě stále se ji podlamovala kolena a srdce jí divoce bilo, ale přesto se donutila k jízlivému tónu. „Obávám se, že vaše nabídka není až tak lákavá, jak si zřejmě myslíte. Kdybych chtěla ochránce, rozhodně bych se poohlédla po někom lepším, než je arogantní lord, který předpokládá, že stačí jen lusknout prstem a každá žena mu hned padne k nohám.“
Vévoda udiveně couvl. Podle výrazu jeho tváře bylo zřejmé, že s něčím takovým nepočítal. Roslyn byla sama se sebou spokojená. Udělala několik kroků dozadu a spěšně si začala upravovat živůtek.
Zatímco si ňadra ukrývala do tenkého hedvábí, s vypětím všech sil se jí podařilo přinutit se k chladnému výrazu. „Byla bych ráda, kdybyste mi konečně uvěřil, Vaše Milosti. Skutečně nechci, abyste mě pronásledoval.“
Jeho nevěřícný výraz byl k nezaplaceni. Rozhodně dnes večer dosáhla vítězství. Vždyť nechat krásného a bohatého vévodu z Ardenu se spadlou čelistí se hned tak každému nepodaří.
Přesto usoudila, že bude lépe nepokoušet štěstí. Obrátila se k němu zády a na chvějících se nohou překvapeného vévodu opustila. Když nešel za ní, pocítila neskonalou úlevu, přesto jí srdce stále divoce tlouklo a útroby se svíraly úzkostí. Pospíchala potemnělou galerií a připadala si jako Popelka, která utíká z královského plesu. Ještě nebyla ani na konci chodby, když si vzpomněla, že by si měla nasadit klobouk. Nechtěla však riskovat zdržení. Musí najít Fanny a omluvit se. Ihned se vrátí domů do Danvers Hall. Je pro ni příliš nebezpečné, aby tady zůstávala. Byla blázen, že sem vůbec přišla.
Nicméně...
Jakmile došla k tanečnímu sálu, na malou chvíli se zastavila. Ještě stále na sobě cítila vévodovy horké rty, které dráždivě sály její

citlivé bradavky. Na tuhle chvíli nikdy nezapomene. Navždy si bude pamatovat, jak ji líbal, hladil a dráždil...
Copak jsi naprosto přišla o rozum? kárala se v duchu.
Roslyn vešla do tanečního sálu a oslepena stovkou světel zamrkala. Byla sama sebou naprosto zhnusená. Měla by se zaměřit na někoho naprosto jiného, a ne si nechat poplést hlavu arogantním vévodou z Ardenu!
Navzdory všemu hluboko uvnitř pociťovala lítost, že nemohla využít jeho nabídky a nechat ho, aby jí dokázal svou sexuální zručnost. Strávit noc v jeho náruči by zcela jistě byla neopakovatelná zkušenost.
Když si Roslyn uvědomila, jak je to nesmyslné, vzpamatovala se a rozhodně zakroutila hlavou. Poslední čtyři roky strávila odmítáním nevhodných návrhů a byla příliš velkou dámou, než aby se teď změnila. Nemluvě o tom, že stát se Ardenovou milenkou, a to třeba jen na jedinou noc, by jí zcela zničilo pověst, a tím by ztratila šanci stát se ženou úctyhodného gentlemana.
Náhle uviděla Fanny, jak tančí s rytířem ve zbroji. Roslyn ignorovala veselí a smích, který vycházel z davu, a razila si cestu ke své přítelkyni.
Už nepochybovala o tom, že Arden je skvělý milenec. Škoda jen, že v sobě nenašla tolik odvahy, aby se o tom přesvědčila na vlastní kůži.

2

Někteří šlechtici jsou si tak jisti sami sebou,
že očekávají, že jim ženy budou padat k nohám.

Roslyn Loringová své přítelkyni Fanny Irwinové

CHISWICK, ČERVEN 1817

Byl to den jako stvořený ke svatbě. Nebe bylo modré, slunce zářilo a ve vzduchu visel přislib naděje. Nicméně Drew Moncrief, vévoda z Ardenu, přílišným nadšením neoplýval. Stál před kostelem se svými dvěma nejlepšími přáteli a nedokázal utajit, co si o tom všem myslí.
Byl přesvědčený, že ženich dělá velkou chybu.
Drew se líně opíral o mramorový sloup a pozoroval Marcuse, hraběte z Danversu, jak nedočkavě přechází po pěšině a vyhlíží nevěstu.
„Zatraceně, Marcusi, nemohl by ses uklidnit?“ utrousil Heath Griffin, markýz z Claybournu, který stál vedle Drewa. „Už mi začínáš jít na nervy.“
„Nemůže se dočkat, až bude v chomoutu,“ řekl Drew jízlivě. „Teď se jen bojí, že mu nedorazí panna nevěsta.“
Marcus po svých přátelích střelil odmítavým pohledem. „Nebojím se, jen jsem nervózní.“ Aby však uklidnil své přátele, vyšel několik schodů a postavil se vedle nich. „Už to chci mít konečně za sebou.

Tenhle měsíc byl k nepřečkání. Máš pravdu, Drew, už se nemůžu dočkat, až bude Arabella mou ženou.“
Marcus a slečna Arabella Loringová, nejstarší ze tří schovanek, se před měsícem oficiálně zasnoubili a dnes měli svatbu. Vesnický kostel byl přeplněný hosty i květinami. Vikář stál na svém místě a čekal, až zahájí obřad. Marcus oblečený v modrém kabátě, zlatem vyšívané vestě, bílém nákrčníku a bílých saténových kalhotách vypadal jako dokonalý ženich.
Drew, který se oblékl podobně, se smutně usmál a zakroutil hlavou. „Nikdy bych nevěřil tomu, že se tak bezhlavě zamiluješ, příteli.“
„Však na tebe také jednou dojde,“ předpovídal Marcus pobaveně. Drew si z kabátu smetl neviditelné smítko a jeho smutný úsměv se změnil v jízlivý. „Samozřejmě že jednou splním svou povinnost a ožením se, abych udržel rodovou linn, ale rozhodně kvůli ženské neztratím hlavu, jak se to stalo tobě.“
Jeho bezstarostný tón však svědčil o tom, že nemluví až tak vážně. Zatímco Heath miloval něžnější pohlaví obecně, Drew byl přesvědčený, že by se nikdy nedvořil ženě, která by ho nutila dobrovolně se vzdát jeho milované svobody a usadit se v poklidném manželství.
„Než jsem poznal Arabellu, Drew, byl jsem skoro stejně tak cynický jako ty,“ podotkl Marcus. „Právě proto ti rozumím a chápu tvou nechuť ke svatbě. Všechny urozené dámy na vdávání jsou vlastně tvými nepřítelkyněmi.“
„To tedy ano. Ještě jsem se nesetkal s urozenou dívkou, která by ve mně neviděla kořist.“
„Arabelliny sestry takové rozhodně nejsou. Zjistíš, že to jsou velmi milá a příjemná stvoření. Naprosto jiná než ty dámy, na které jsi zvyklý. Jsou jako čerstvý vánek z hor.“
Drew se podezřívavě podíval na Marcuse. „Doufám, že se z tebe nestal dohazovač?“
„Něco takového by mě nikdy ani nenapadlo, příteli,“ řekl Marcus se smíchem. „Ačkoliv z Arabelliny prostřední sestry by byla dokonalá vévodkyně.“
Drew tiše zaklel, zatímco Heath se hlasitě rozesmál.
arcusovi v očích tančily pobavené jiskřičky smíchu. „Žádný strach, Drew. Vím, že neexistuje nic, čím bych tě přemluvil, aby ses vzdal svého staromládeneckého života a dal lásce šanci. Pokud však budeš mít štěstí, jednoho dne ten zázrak odhalíš sám.“

Pokud ano, rozhodně ne s Marcusovými schovankami, pomyslel si Drew. Byl rozhodnutý, že se od slečen Loringových bude držet co možná nejdál.
Vtom konečně uslyšeli lomoz přijíždějících kočárů a krátce nato se v zákrutě objevily tři vozy. Drew v prvním z nich rozpoznal Arabellu Loringovou, ale ostatní dvě dívky, které ji doprovázely, neznal.
Heath se napřímil a upřeně pozoroval krásky, jež seděly v otevřeném kočáře vedle slečny Loringové. „To jsou Arabelliny sestry? zeptal se Marcuse.
„Ano. Ta tmavovlasá divoška je nejmladší Lilian. A ta blonďatá je krásná Roslyn."
Drew uviděl zlatovlasou Roslyn a najednou zaostřil zrak. Něco mu na ní bylo tolik povědomé... Drobná ramena, elegantní držení těla, štíhlá postava a pevná ňadra. Její tvář... Nedávno tu dokonalou tvář viděl v měsíčním světle.
Pomalu se napřímil. Zatraceně. *Co to* má *znamenat?*
Marcus si všiml přítelova údivu a usmál se. Bylo to však toho dne naposledy, co si Drewa všiml. Jakmile kočár zastavil před kostelem, Marcus seběhl ze schodů a pospíchal naproti své nevěstě a jejím sestrám.
Nejdříve pomohl slečně Roslyn a pak slečně Lilian. Nakonec nabídl ruku Arabelle. Ta ji přijala a s tváří zářící láskou vystoupila z kočáru.
Ale zatímco Marcus měl oči jen pro svou nevěstu, Drew nemohl odtrhnout zrak od blonďaté Roslyn. Na tu neskutečně dokonalou tvář stále nemohl zapomenout, i když ji v měsíčním světle jen letmo zahlédl.
Byla to ona. Záhadná kráska, které na plese kurtizán nabídl svou ochranu, a ona ho odmítla.
K čertu s ní!
Stála na chodníku, čekala na ostatní svatební hosty, již vysedali z kočárů, a pečlivě se snažila, aby se na něho nepodívala. Když však Drew pomalu sešel po kostelních schodech, kradmo na něho pohlédla. Nachová barva, která se jí objevila ve tváři, ho utvrdila v jeho podezření, i když žádný důkaz nepotřeboval. Slečna Roslyn Loringová byla jeho krásná neznámá.
I když dnes na sobě neměla provokativní kostým pastýřky, ale empírové šaty z růžového hedvábí, Drew věděl, že se nemýlí. Svou jedinečnou krásu rozhodně nemohla ukrýt za paruku nebo

škrabošku. A i kdyby toho večera nezahlédl její celou tvář, ta smyslná ústa by poznal naprosto vždy a všude. Tehdy večer ji líbal, laskal se s jejími vzedmutými prsy, tiskl štíhlou postavu na svůj zduřený úd...

Stačila pouhá vzpomínka a jeho mužství se okamžitě probudilo k životu. Drew se pomalu blížil k Roslyn a bojoval s protichůdnými pocity. Nepolapitelná kurtizána, která ho toho večera zcela okouzlila a potom odmítla, je nejen urozená dáma, ale navíc *schovanka jeho přítele.*

Co *ta* zatraceně dělala na plese kurtizán? Byl to snad jen hloupý žert nebo hledala hříšné povyražení?

Ať už k tomu měla jakýkoliv důvod, pro něho to mohla být katastrofa. Stačilo, aby je někdo spolu viděl na takovém místě, a nadobro by ji tím zkompromitoval. A kdyby se mu podařilo ji svést, jak měl v úmyslu..., na to raději nechtěl ani pomyslet. Drew zaťal zuby. Alespoň konečně pochopil, proč před ním utekla, jakmile ho zahlédla. Nechtěla totiž, aby ji poznal. Teď, když se k ní blížil, tam stála s přísně sevřenými rty a rozhodně se s ním odmítala oficiálně přivítat.

Právě ji chtěl požádat o vysvětlení, když Marcus přistoupil blíž, aby představil svatební hosty: Arabelliny dvě sestry, její matku a nevlastního otce a několik dalších blízkých přátel, mezi nimiž byly i učitelky z Freemantlovy akademie, kde Arabella a její dvě sestry vyučovaly.

Nicméně Drewa zajímala jen jediná osoba. Postavil se před Roslyn, a když ji vzal za ruku a dvorně se před ní uklonil, významně se jí podíval do očí.

Stačil letmý dotek a najednou mezi nimi projela horká vlna vzrušení. Roslyn se na něho překvapeně podívala, vytrhla ruku z jeho sevření a Drew tiše zaklel. Jeho mužství okamžitě zareagovalo, avšak vzhledem k jejímu postavení naprosto nevhodně, ale na žár, který v něm oné noci probudila, nemohl prostě jen tak zapomenout.

Když k ní promluvil, záměrně zvolil chladný tón. „Zdáte se mi povědomá, slečno Roslyn. Neviděli jsme se už někdy?“

Roslyn po jeho nevhodné poznámce bojovně vystrčila bradu, ale odpověděla oklikou. „Věřím, že bych si na setkání s vámi pamatovala, Vaše Milosti.“

Byl to přesně tentýž medový hlas, který ho neustále pronásledoval v jeho vzpomínkách, ale Drew se ho rozhodl ignorovat stejně jako

její krásu. V ranním slunci Roslyn vypadala svěže a krásně jako právě utržená růže pokrytá krůpějemi chladivé rosy. Když ji viděl naposledy, vyzařoval z ní spíše chtíč a žár.
Když její pohled sklouzl k jeho rtům, Drew věděl, že si krásná slečna Loringová pamatuje, co se mezi nimi oné noci odehrálo.
Všiml si, že má modré oči — nebesky modré —, zatímco její tvář je vymodelována do klasického oválu.
„Jsem si jistý, že jsme se už někdy museli setkat," zamumlal.
„Mýlíte se."
Jeho trpělivost začala pomalu vyprchávat. Něžně Roslyn chytil za loket a donutil ji ustoupit stranou, aby je neslyšeli její příbuzní a přátelé. „Danvers vaše nebezpečné dobrodružství schvaluje?"
Tváře jí znovu zrůžověly a Roslyn si tiše povzdychla. Zřejmě pochopila, že veškeré zapírání je marné. „Lord Danvers o ničem neví... a já mu to rozhodně neřeknu."
„Proč ne?"
„Protože nechci, aby se zneklidňoval. Pokud jste si nevšiml, tak si dnes bere mou sestru."
Drew na ni upřel významný pohled. „Očekávám vysvětlení, drahá."
Roslyn mírně povytáhla obočí. „Skutečně?" odsekla. Když neodpovídal, pokračovala: „Vám nemusím nic vysvětlovat, Vaše Milosti. Je to totiž jen má věc."
„Snad máte pravdu, ale když se schovanka mého přítele nabízí na prodej, myslím, že by to měl vědět."
Roslyn po něm šlehla ohnivým pohledem. „Ujišťuji vás, že jsem se rozhodně nikomu nenabízela."
„Jistě se na mě nebudete zlobit, když o vašich slovech budu pochybovat."
„Pochybujte si, jak je vám libo, to však nemění nic na tom, Že vám do mých záležitostí nic není."
„Ale vašemu poručníkovi zcela jistě ano. Považuji za svou povinnost otevřít mu oči a sdělit mu, jak se po nocích baví jeho schovanka."
„Skutečně?" Šlehla po něm vyzývavým pohledem. „Často roznášíte klepy, Milosti?"
„A vy často líbáte naprosto cizí muže?"
Tentokrát ťal do živého. „Pokud si dobře vzpomínám, tak to *vy* jste políbil *mé*."
„Ale vy jste mi to dovolila."

„Nemohla jsem dost dobře nic namítat, aniž byste...“ Roslyn se najednou odmlčela, zhluboka se nadechla a na tváři vykouzlila sladký úsměv. „Nechci své sestře zkazit její svatební den a nedovolím, abyste to udělal ani vy. Snad bychom si mohli promluvit v příhodnější dobu?“
Drew si s údivem uvědomil, že ho slečna Loringová neustále odmítá a že ho to popuzuje. „Na to se můžete spolehnout, madam. Promluvíme si hned po svatebním obřadu.“
Její úsměv ještě více zesládl. „Obávám se, že budu zaneprázdněna. Na svatební hostinu jsme pozvali šest set hostů a já musím dohlédnout na to, aby všechno šlo hladce. Nyní mě prosím omluvte, Vaše Milosti. Obřad co nevidět začne.“
Drew ji nechtěl nechat jen tak odejít. „Mohu vás doprovodit?“
„Zvládnu to sama, děkuji.“
„Člověk by si mohl myslet, že se mi vyhýbáte,“ utrousil suše a jízlivě se usmál.
Její úsměv byl stejně tak jízlivý jako jeho, Jen mnohem kouzelnější. „Skutečně? Docela chápu, z čeho pramení vaše sebejistota, Vaše Milosti, ale snad si opravdu nemůžete myslet, že každá žena před vámi omdlí obdivem. Já tedy rozhodně ne.“
Roslyn nechala vévodu stát na chodníku a spolu se svou sestrou Lilian se vydala do kostela. Drew je pomalu následoval. Vystoupal schodiště, prošel prostřední uličkou a zastavil se až v první řadě, kde měl vyhrazeno místo.
Ke svému velkému údivu si mezi váženými hosty nevěsty všiml Fanny Irwinové. Nikdy by ho nenapadlo, že se zde setká s přední londýnskou kurtizánou.
Obě sestry se s Fanny srdečně přivítaly a posadily se vedle ní. Drew se usadil po pravé straně uličky, hned vedle Marcusovy sestry Eleanor a její postarší tety hraběnky Beldonové.
Když si Eleanor všimla, jak Drew pokukuje do protějších řad, naklonila se k němu a zašeptala tak, aby ji slyšel i přes hluk okolního davu; „Vzpomínáš si, že když jsme se poprvé s Arabellou setkali, vyprávěla nám, že Fanny je její dlouholetá přítelkyně z mládí? Fanny sestrám Loringovým zůstala loajální i přes všechny rodinné skandály a ony ji teď nemíní odstrčit jen proto, že už nepatří do našich *kruhů.“*
„Je velký rozdíl,“ houkl Drew, „podporovat přítelkyni a vést ji k neřesti.“
„Prosím?“ zeptala se Eleanor.

„Ale to nic, drahá.“ Nemínil rozebírat onen večer, kdy Fanny Irwinovou viděl naposledy. Připadlo mu však nepochopitelné, že Marcus dovolí, aby se s ní jeho schovanky nadále stýkaly.
Drew věděl vše o skandálu v rodině Loringových, který tři sestry pochopitelně postavil na okraj společnosti. Rovněž věděl, že Marcus vynaložil velké úsilí, aby to změnil a všechny tři dívky navrátil tam, kam po právu patří. Kdyby se však někdo dozvěděl, kde Roslyn tráví volné večery, všechna přítelova snaha by přišla na zmar.
Roslyn teď k němu byla otočená zády a Drew si uvědomil, že ji upřeně pozoruje a že se v něm zmítají protichůdné pocity — zvědavost, pobavení, nesouhlas. Byl pohoršen, ale zároveň musel obdivovat její odvahu.
„Roslyn je vskutku překrásná, co říkáš?“ zašeptala Eleanor. Nebýt skandálu jejích rodičů, patřila by mezi nejvyhledávanější nevěsty.“
Drew musel uznat, že je vskutku okouzlující. Její vlasy měly barvu jiskrného šampaňského a jejich vůně byla stejně tak omamná. Štíhlé a dokonalé tělo nesla s nevšední grácií a její něžné rysy jí dodávaly nádech nadpřirozena. Podobala se třpytícímu se křišťálu.
Eleanor jeho mlčení očividně pochopila jako souhlas. „Když na ni budeš jen koukat, nikdy to nezjistíš, ale Roslyn je velmi chytrá a vzdělaná.“
„Vzdělaná?“ utrousil Drew skepticky.
„Ano, skutečně. Dokonce čte latinské texty. V knihovně svého zesnulého strýce už přečetla každou knihu, a tak jí teď Marcus posílá své ***z*** Londýna. Její krása v lidech často budí mylný dojem. Na druhé straně Lilly, to je hotové zlatíčko. Je nejvášnivější z celé rodiny.“
Heath se k nim přidal právě tehdy, aby zaslechl Eleanořinu poslední poznámku. Naklonil se blíže a pobaveně zamumlal:
„Marcus měl pravdu, Drew. Slečna Roslyn skutečně vypadá jako dokonalá vévodkyně.“
„Raději mlč, ty starý mizero,“ zamumlal Drew.
Navzdory tomu, že ho Roslyn přitahovala, nechtěl mít se slečnami Loringovými nic společného. S nimi, a především s jejich manželskými úmysly. Většinu svého života byl pronásledován vdavekchtivými dámami a jejich matinkami, které nemyslely na nic jiného, než jak ulovit mocného a bohatého vévodu. Představa toho, že by měl být po zbytek života spojen s někým tak chamtivým a vypočítavým, mu naháněla strach.

Roslyn Loringová možná taková není, ale raději si dá dobrý pozor, aby se jednoho dne neocitl po jejím boku před oltářem, což by se zřejmě stalo, kdyby se s ní oné noci pomiloval.
Drew si uvědomoval, že tentokrát unikl hotové katastrofě jen o vlásek. Ačkoliv nevěděl, kým je, stejně by byl nucen požádat ji o ruku.
Kdyby ho Roslyn tak tvrdohlavě neodmítala a nakonec od něho neutekla, mohl by si myslet, že ho na ten balkón nalákala úmyslně. Nebylo by to poprvé, co by se ho někdo snažil dostat do kompromitující situace.
Ale ať už byl její důvod, proč navštívila ples kurtizán jakýkoliv, on ho odhalí. Pokud se schovanka jeho přítele chová tak, že riskuje skandál, nebo se dokonce vystavuje skutečnému nebezpečí, Marcus by o tom měl vědět.
Jeho myšlenky přerušil příchod nevěsty, která zaujala místo před oltářem po boku svého nastávajícího. V kostele to zašumělo a krátce nato začal obřad.
„Drazí milovaní...“
Drew se pohodlně opřel a v duchu si říkal, že to musí nějak vydržet. Svatby *neměl* příliš rád. Vlastně jimi opovrhoval, poněvadž představovaly konec svobody. Zvláště tahle svatba mu nebyla po chuti, neboť se jednalo o jeho přítele, jenž ztratil hlavu kvůli dívce, kterou skoro ani neznal. Než Marcus poznal Arabellu, žil stejným hýřivým způsobem jako Drew a Heath, čemuž bylo náhle odzvoněno.
Drew zakroutil hlavou. Opravdu mu na jeho příteli záleželo a přál by mu, aby byl v manželství šťastný, nicméně upřímně pochyboval, že je to možné.
Pohledem znovu zalétl k protější řadě. Roslyn seděla tiše a důstojně a vážně sledovala obřad.
Myšlenky se mu náhle zatoulaly k oné noci, kdy se potkali. Pamatoval si její vůni, hebkost a svůdnost. Pamatoval si, jaké to bylo, když ji držel v náruči. Jak reagovala, když ji poprvé políbil.
Možná skutečně byla tak nezkušená, jak tvrdila. To by vysvětlovalo její nevinný polibek.
Když ji však políbil podruhé, reagovala mnohem vášnivěji a dychtivěji a stejně tak odpovídala na jeho laskáni. V ženách se vyznal a věděl, že nic nepředstírala.
Drew si uvědomil, že i on reagoval mnohem dychtivěji, než by Čekal. Jen zřídka kdy ho nějaká žena tak rychle a prudce vzrušila.

Vlastně si ani nepamatoval, kdy naposledy cítil třeba jen špetku takové touhy jako oné noci s Roslyn. Zmocnila se ho nutkavá potřeba popadnout Roslyn do náruče, odnést ji na pohovku a tam sejí zmocnit. Chtěl se s ní milovat dlouhé hodiny, vznítit v ní rozkoš a v extázi ji přivést k samotnému vyvrcholení. Chtěl jí ukázat, jaké by to bylo, kdyby ho neodmítala a stala se jeho milenkou.

Díky bohu že se tak nestalo.

Bylo velkou ironií, že první žena, která v něm po dlouhé době probudila zájem, pro něho byla nedotknutelná. žádný gentleman by se jí nemohl dvořit, aniž by přitom neuvažoval o ženění, což on rozhodně nechtěl.

Přesto na ni musel neustále myslet. K Čertu s ní. Nemohl se zbavit obrazu její nahoty, plných a oblých prsů zdobených bobulemi zralých hroznů, které doslova žadonily o polaskání. Na rtech stále cítil její chuť.

Obřad byl naštěstí krátký. O chvíli později Marcus dostal poi‘nnání, aby políbil nevěstu, což učinil s až neskutečnou něhou. Ileanor, která seděla vedle Drewa, si tiše povzdychla a kapesníčkem si setřela slzy dojetí.

Heath se k ní naklonil blíže a jízlivě se ušklíbl. „Na někoho, kdo odmítl už dva nápadníky, Nell, jsi poněkud přecitlivělá.“

„To, že jsem ještě nepoznala toho pravého, neznamená, že nepřeji štěstí svému bratrovi. On a Arabella jsou jeden pro druhého jiko stvořeni.“

Drew měl co dělat, aby si neodfrkl.

Eleanor si však všimla jeho výrazu a tázavě se na něho podívala. „Copak ty nevěříš, že ti dva se skutečně milují?“

„Jsem si jistý, že si Marcus *myslí*, že ji miluje, což není totéž.“ Heath se ušklíbl. „Jak jsi cynický.“

Drew se usmál. „Zřejmě ano, ale neznám mnoho manželství, kde by láska vydržela déle než několik měsíců. Jakmile pomine prvotní pobláznění, nezbude nic než jen nudná povinnost.“

Eleanor se zamyslela. „Nemáš pravdu. Vím, že skutečná láska existuje. Vždyť o ní mluví všichni básníci.“

Pak vstala a přistoupila ke svému bratrovi, aby ho dlouze a srdečně objala. Heath a Drew se k ní přidali, nicméně spokojili se Jen s potřesením rukou.

Drew usoudil, že bude lépe, když si svůj cynismus nechá pro sebe. Už od dětství byli ti tři nerozluční kamarádi. Jako malí chlapci šli

společně na Eton a potom na Oxford a ve stejném roce všichni tři získali titul a obrovské rodinné jmění. Stejně jako Roslyn své sestře ani on nechtěl Marcusovi zkazit dnešní den, i když se trápil *tím,* že se jeho přítel unáhlil.
Hned vedle se sestry Loringové objímaly a se slzami v očích přály nejstarší Arabelle hodně štěstí a spokojenosti.
Chvíli nato je však vikář přerušil a vybídl novomanžele, aby s ním šli do zadní Části chrámové lodi, kde podepíší dokumenty potřebné k legalizaci jejich sňatku.
Mezitím hosté odcházeli hlavním vchodem a většina *z* nich nasedala do připravených kočárů. Společnost se ihned odebere na Danvers Hall, kde se pořádá svatební hostina zakončená velkolepým bálem.
Marcus je předem varoval, že seznam hostů bude vskutku dlouhý, poněvadž chtěl představit svou novomanželku většině urozené společnosti a postarat se o její přijetí do těch nejvyšších kruhů. Tím, že se provdala za hraběte, ještě neměla vyhráno, ale Marcus chtěl jí i jejím sestrám být ve všem nápomocen a usnadnit Jim nelehkou cestu.
Drew se na svatební hostinu netěšil o nic víc než na samotný obřad. Heath doprovodil Eleanor a její tetu lady Beldonovou do kostela a dnes večer po skončení bálu s nimi odjede zpátky do Londýna, ale Drew si vzal vlastní kočár, aby se mohl v případě potřeby nepozorovaně vypařit,
Nejdříve však potřebuje mluvit se slečnou Roslyn.
Před kostelem se rozhlédl kolem sebe a pátral po ní, dokud ji konečně neuviděl. Chtěl ji odvést do soukromí a prohodit s ní několik slov, ale podle všeho to v nejbližší době zřejmě nebude možné. Stála vedle Arabelly a své znovunalezené matky obklopená davem gratulantů.
Po útěku na kontinent se skandální lady Loringová provdala za svého francouzského milence a byla teď prostě paní Vachelová. Nedávno Marcus jako zázrakem zařídil, aby se matka znovu setkala se svými dcerami a aby jí bylo odpuštěno. Zatímco Arabella hovořila se svou matkou, Roslyn byla zabraná do konverzace s Fanny Irwinovou stejně jako její přítelkyně a kolegyně ze školy slečna Blanchardová a bohatá patronka lady Freemantlová.

Vedle Roslyn stál také tmavovlasý gentleman, v němž Drew poznal hraběte z Havilandu. Když uviděl, jak se na něho Roslyn rozjařeně usmívá, zamračil se.
Právě v tu chvíli k Drewovi přistoupila Eleanor a všimla si, kterým směrem se upřeně dívá. „Ty se s lordem Havilandem znáš?“ zeptala se.
„Párkrát jsme se potkali v klubu.“
„Ráda bych se s ním seznámila. Prý je to velmi zajímavý muž. Podle všeho byl Wellingtonovým špehem, za což ho jeho rodina odsoudila a vypudila ze svého středu. Vloni však zdědil titul i majetek a musel se vrátit. Jeho venkovské sídlo sousedí s Danvers Hall.“
To vysvětluje, odkud se s ním Roslyn zná, pomyslel si Drew. Jsou to sousedé.
Nicméně podle toho, jak se na něho dívá a jak se směje, by mohli být *víc* než sousedé.
Když Drew viděl, jak Roslyn k HavilandoVi obdivně vzhlíží, podivně se mu sevřel žaludek. Rychle se však nechtěného pocitu zbavil.
Byla to jen netrpělivost, nic jiného. Chtěl mít tenhle příšerný den co nejdříve za sebou. Než však odejde, musí zjistit, proč Roslyn Loringová navštívila nechvalně známý ples kurtizán, aniž by o tom řekla svému poručníkovi.
Roslyn s úlevou pozorovala, že svatební hostina I bál mají značný úspěch. Za dnešní slavnost byla zcela zodpovědná a brala to jako velkou výzvu. Celá armáda sloužících už několik dní každé ráno čekala na její rozkazy a ona musela zajistit, aby Danvers Hall jen zářil a všechno se vydařilo.
Podle veselého smíchu a rozesmátých obličejů se všichni hosté skvěle bavili. Svatebčané strávili příjemné odpoledne plné dobrého jídla a pití, které pro ně bylo přichystáno pod barevnými stany, hráli různé hry, jezdili na lodičkách a procházeli se v terasovitých zahradách.
Ani ne před půlhodinou se celá společnost přesunula dovnitř do tanečního sálu a do přilehlých salonků, kde mohli tančit nebo hrát karty. Roslyn s úsměvem pozorovala, jak Marcus vede Arabellu na taneční parket, a když zazněly první tóny waltzu, usadila se na židli ve vzdáleném rohu místnosti. Po týdnech vyčerpávající práce si potřebovala chvíli odpočinout.

Rovněž byla ráda, že se jí podařilo vyhnout se vévodovi z Ardenu. Její povinnosti hostitelky ji zaměstnávaly natolik, že na soukromý rozhovor naštěstí neměla čas. Poslední věc, o kterou by teď stála, byla ta, aby se ocitla s Ardenem o samotě a on ji mohl trápit otázkami, proč byla před čtrnácti dny na plese kurtizán. Během odpoledne na sobě několikrát cítila jeho upřený pohled. Zelené oči si ji měřily s chladným odsouzením a Roslyn měla co dělat, aby se jí podařilo vévodu ignorovat. Bylo však jasné, že se jen tak nevzdá. Když ho před malou chvílí zahlédla, nenuceně
se na ni usmál, nicméně jeho pronikavý pohled sliboval, že si brzy promluví.

Náhle se vedle Roslyn objevila Fanny. „Vypadáš unaveně, drahá.“

Roslyn se usmála. „To skutečně jsem, ale rovněž jsem ráda, že se dnes všechno vydařilo. Ještě nikdy jsem neviděla Arabellu tak šťastnou.“

„Já vím.“ Fanny se zamyšleně zadívala přes taneční sál, kde Arabella tančila se svým novomanželem. „Jsem ráda, že jste mě se sestrami pozvaly.“

„Snad sis nemyslela, že bychom na tebe zapomněly?“

„Ne, to ne.“ Fanny se vesele zasmála. „Všechny jste skvělé přítelkyně a klidně kvůli mně riskujete i společenské odsouzení. Jen doufám, že má přítomnost nenapáchá velké Škody a neodežene od tebe vhodného kandidáta na manžela.“

Roslyn pokrčila rameny. „Abych tekla pravdu, takového manžela, který si neváží přátelství, bych ani nechtěla. Lily se stejně nechce vdávat, takže tvé obavy jsou zcela zbytečné.“

Obě ženy se na sebe usmály. „Ty dnes netančíš?“ zeptala se Fanny.

Roslyn se hořce ušklíbla. „Mám nové střevíce a strašně mě v nich bolí nohy. Marcus trval na tom, že všechny budeme mít nové šaty a boty, ale já jsem je neměla čas rozchodit“

„Všimla jsem si, že jsi s vévodou ještě nemluvila.“

Roslyn si nešťastně povzdychla. V krátkosti se Fanny svěřila se vším, co se oné noci odehrálo na balkóně, nicméně vynechala fakt, že s Ardenem prožila něco víc než jen polibek. „Ne, ještě jsme spolu nemluvili, ale obávám se, že se tomu nevyhnu. Arden požaduje vysvětlení, a pokud mu ho nedám, vyhrožuje, že to řekne Marcusovi. Je přesvědčený, že jsem zradila důvěru jeho přítele, což není až tak docela pravda, poněvadž toho dne, co jsme spolu Šly na ples kurtizán, jsem obdržela oílciální dokumenty týkající se mé nezávislosti, takže jsem už prakticky nebyla jeho schovankou.“

„Proč to takhle nevysvětlíš I Ardenovi? Koneckonců, ani na tvém motivu nebylo nic tak pohoršujícího.“
Roslyn se přiškrceně zasmála. „Pochybuji, že právě on by pochopil mou touhu, aby se do mě lord Haviland zamiloval. Nechci se mu svěřovat. Čím míň mám s vévodou z Ardenu společného, tím lépe.“
Fanny se pobaveně usmála a hlavou kývla do druhého rohu. „Zdá se, že ne všichni sdílejí tvé pocity.“
Roslyn se podívala tím směrem a uviděla Ardena v živé konverzaci s asi tuctem svatebních hostů. Nebylo se čemu divit, že je středem společnosti — a to nejen díky svému titulu. Jeho vysoká postava a graciézní držení těla přitahovaly pohledy snad všech přítomných, především však dívek a dam všeho věku.
„Máš pravdu. Přítomné dámy zřejmě udělají všechno možné, jen aby upoutaly jeho pozornost,“ souhlasila Roslyn.
„Nejen dámy,“ poznamenala Fanny. „Všichni mladí gentlemani v Londýně se snaží pokořit jeho sportovní výkony. Rovněž je uznávaný za své politické názory. Arden své členství ve sněmovně bere opravdu vážně.“
Roslyn povytáhla obočí. To, že je vévoda dobrý sportovec, bylo znát na jeho dokonale vypracované a svalnaté postavě, ale že se zajímá o politiku, to ji překvapilo.
„Možná je dokonalý, ale na můj vkus trochu příliš arogantní. Té noci na plese si zřejmě myslel, že mu padnu k nohám.“
„Arogantní snad, ale musíš uznat, žeje krásný,“ vydechla Fairny. Měla pravdu. Vévoda byl až hříšně krásný. Jeho zlaté vlasy měly odstín sytého jantaru a dokonalé aristokratické rysy mu dodávaly vzezření padlého anděla.
Nicméně fyzická krása ji nikdy příliš nezajímala. Vzhled nemá co do Činění se skutečnou hodnotou člověka. Často se setkala s tím, že díky její tváři ji ostatní neviděli takovou, jaká skutečně byla. Mnoho lidí ji prostě bralo jako krásnou blondýnku bez vlastní vůle a bez charakteru, která má v hlavě jen seno a piliny. Roslyn svou krásu vždy chápala spíše jako velkou nevýhodu. Napadlo ji, že Arden by na tom mohl být stejně. Se svými blond vlasy, krásnou tváří, vrozenou elegancí a dobrou adresou byl zosobněním mužské dokonalosti. Roslyn však musela přiznat, že jeho jízlivý úsměv shledávala mnohem přitažlivější než ostatní jeho fyzické atributy, poněvadž mu trochu ubíral na perfektnosti a dodával více lidskosti.

Samozřejmě věděla i o jiných přednostech, kterými Arden oplýval. Až neskutečně živě si dovedla vybavit pevnost jeho těla, magické ruce, jeho horká ústa...
V duchu se okřikla a napřímila se. Slíbila si, že tyhle erotické představy jednou provždy vypudí ze své hlavy a už nikdy se jim nebude oddávat.
Dnes večer tady však nebyla jediná, komu se vévoda z Ardenu zdál okouzlující. Slečna Sibyla Newsteadová, jedna z jejich nejproblémovějších žákyň, na něm přímo visela obdivným pohledem a hltala každičké jeho slovo. Když však dívka v sobě našla odvahu a konečky prstů se dotkla rukávu jeho elegantního kabátu, povytáhl obočí a významně se na ni díval, dokud se zase nestáhla.
Když Roslyn viděla nachovou barvu Sibyliných tváři, musela se v duchu pousmát. Bylo až komické, jak vévodův chladný pohled dokáže zničit sny mladé naivní dívky
„Ta dívenka se zřejmě trochu přepočítala," podotkla Fanny. „Jednat s tak zkušeným gentlemanem, jako je Arden, je hotové umění a ta neohrožená mladá lištička je naprostou začátečnicí."
„Ani já na tom nejsem lépe," upozornila Roslyn, „a to navzdory tomu, co ses mě snažila naučit."
Fanny se potutelně usmála. „Snad bys mohla požádat vévodu, aby ti poradil. Pokud by ses naučila, jak upoutat jeho pozornost, pak bys zcela jistě uspěla i u lorda Havilanda."
Přítelčin návrh Roslyn rozesmál. „Nedovedu si představit, že by vévoda z Ardenu klesl tak hluboko, aby mi pomohl ulovit manžela." Fanny samozřejmě žertovala, ačkoliv měla pravdu, že Arden by byl skvělým učitelem. Ten by ji jistě naučil, jak upoutat pozornost gentlemana a jak mu zamotat hlavu.
Právě zvažovala možnosti toho bláznivého nápadu, když se k nim přidala její sestra Lily. „Prosím, zachraň mě," žadonila Lily a unaveně klesla na židli vedle Roslyn.
„Mám tě zachránit? Před kým?"
„Před Winifredinou snahou provdat mě. Přísahám, že mě přivede k šílenství."
Winifred byla lady Freemantlová, patronka jejich školy
„Co tak strašného udělala?" zeptala se Fanny.
„Umanula si, že mě dá dohromady s markýzem z Claybournu."
Fanny se pobaveně usmála. „Skutečně?"

„Ano, skutečně. Doslova ho přemluvila, aby mě požádal o tanec, i pak mu dlouze vykládala, jaká jsem skvělá mladá dáma. Jeho lordstvo mělo co dělat, aby se udrželo a nezačalo se smát.“
„To je skutečně zločin.“
„Především to není k smíchu, Fannyľ‘ vykřikla Lily pohoršeně. „Je to pokořující, když tě někdo předhazuje urozenému gentlemanovi a předvádí tě jako dobytče na trhu.“ Lily se obrátila na svou sestru. „Přišla jsem tě varovat, Roslyn, Winifred se chystá i na tebe. Rozhodla se, že tě dá dohromady s Ardenem.“ Zatímco Fanny se skvěle bavila, Roslyn ztuhla. „Pochybuji, že se jí to podaří,“ usoudila Fanny. „Matinky prohánějí Ardena už celé roky a snaží se ho ulovit pro své neprovdané dcerunky Od (loby, co odložil chlapecké kalhoty, je neúprosně pronásledován dívkami a dámami všech věkových skupin, nicméně ještě žádné se nepodařilo ho dostat. Věř mi, že zná všechny triky a strategie a úspěšně se jim vyhýbá. Pokud nebude chtít být lapen, nepodaří se to ani lady Freemantlové. Stejně tak je to i s markýzem.“
„Přesto nechci, aby v tom pokračovala,“ pronesla Lily vášnivě. Roslyn se nad dychtivostí své sestry musela pousmát. Lily odmítala to, za co by ostatní mladé dámy byly velmi vděčné.
„Zřejmě to bude nezdvořilé, když svatební slavnost opustím ještě před večeři, ale asi mi nic jiného nezbývá,“ usoudila Lily. „Snad se mi podaří přemluvit Tess, abychom odešly dříve. Doufám, že ti to nebude vadit, Roslyn. Ráno se samozřejmě vrátím, abych ti pomohla dát Danvers Hall zase do pořádku, ale teď musím odejít.“
Sestry plánovaly, že dnešní noc stráví u své přítelkyně Tess Blanchardové, aby novomanželům poskytly soukromí. Bude to jen na jednu noc, poněvadž Arabella a Marcus hned zítra ráno odjíždějí na svatební cestu. „Samozřejmě tě chápu, Lily, a nezlobím se. Já tady ale musím počkat, dokud všichni neodejdou.“
„Snad bys mohla požádat Winifred, aby tě odvezla k Tess. Jak ji znám, zůstane tady až do posledního tance.“
„Winifred mě jistě odveze,“ řekla Roslyn. „Ae než odejdeš, měla by ses rozloučit s Arabellou.“
„Samozřejmě.“ Lily se vděčně usmála a pak vstala. „Teď mě však, prosím, omluv. Musím najít Tess a požádat ji, aby se pro
mě obětovala. Tolik se na dnešní večer těšila a já ji ho teď zkazím. Za všechno však může Winifred. Jsem si však jistá, že mě Tess pochopí, jelikož ona sama se už stala obětí jejího dohazování a intrik.“

Rovněž Fanny vstala. „Já také budu muset jít, poněvadž jsem několika gentlemanům slíbila tanec a nechci je zklamat. Nemám ti nejdříve přinést punč nebo sklenici vína, Roslyn?“
„Děkuji, ale ne, Fanny. Za chvíli budu muset jít do kuchyně dohlédnout na to, aby vše proběhlo hladce, ale teď si chci ještě chvíli odpočinout.“
Když její sestra i přítelkyně odešly, Roslyn se pohledem znovu vrátila k Arabelle a Marcusovi. Oba vypadali tak šťastně. Roslyn to své sestře pochopitelně přála, ale zároveň pocítila něco jako závist. Samozřejmě že je se svým dosavadním životem spokojená. Dokonce i před Marcusovým štědrým darem si vyučováním ve škole vydělala tolik, aby byla finančně nezávislá. Učit mladé dívky, jak se stát rafinovanými dámami, které by uspěly v zářivém světě vyšší společnosti, bylo velmi zábavné a uspokojující. Přesto se jí zdálo, že v jejím životě něco schází. Své sestry vroucně milovala, ale nemohly naplnit její touhu po lásce..., po manželovi a vlastních dětech.
Teď, když Arabella našla štěstí v manželství, její touha jen vzrostla. I ona chtěla najít skutečnou lásku.
Roslyn doufala, že by ji snad mohla nalézt u Rayna Kenyona, hraběte z Havilandu. Lord Haviland byl černou ovcí rodiny, ale vloni nečekaně zdědil titul i značný majetek, což z něho během jediného dne učinilo žádoucí partn, a to navzdory jeho nekonformní povaze a nechuti k aristokracii.
Roslyn si uvědomovala, že jako rebel toho má mnohem více společného s Lily než s ní. Rovněž vzhledově byli velmi odlišní. Byl vysoký stejně jako ona, ale tmavovlasý a svým drsným způsobem krásný. Vyzařovala z něho mužná vitalita, která přitahovala pozornost a vzbuzovala respekt. Roslyn na něm však obdivovala spíše jeho otevřenost a smysl pro humor. Poněvadž Haviland opovrhoval povrchností a nadřazeností vyšší společnosti, nikdy se neobtěžoval, aby se učil společenskému chování, které se od něho jako od hraběte vyžadovalo.
Nejvíce však Roslyn obdivovala jeho náklonnost k rodině. Nedávno ho sledovala, jak trpělivě učil své synovce plavat. Poslední dny byl neustále zaneprázdněný, poněvadž svou babičku prováděl Londýnem. Měl přesně takové vlastnosti, jaké by Roslyn chtěla od svého manžela.
Důležité však bylo i to, že se Haviland vyjádřil, že hledá nevěstu, ačkoliv tak učinil především proto, aby udělal radost své babičce.

Roslyn se rozhlédla po tanečním parketu a pohledem se snažila najít lorda Havilanda. Mezi tanečníky ho neviděla. Možná by se po něm měla podívat...
Roslyn vzhlédla právě včas, aby uviděla Winifred, která k ní vedla vévodu z Ardenu. Najednou ucítila, jak jí prudce začalo bít srdce. Pak se však vzpamatovala a přísně sevřela rty Lily ji přece varovala, a tak moc dobře ví, co má Winifred v úmyslu. Bohužel už neměla čas na útěk.
Roslyn vstala a váhavě čekala na přítelkynin útok.
Winifred byla velká žena s věčně zarudlou tváří a její zvučný lilas a přízvuk prozrazovaly vše o jejím nízkém původu. Rovněž však měla laskavé srdce a pro své blízké chtěla jen to nejlepší. Od té doby, co se před čtyřmi roky zhrzené sestry Loringovy nastěhovaly ke svému nevlastnímu strýci na Danvers Hall, byla jejich přítelkyní a vždy je podporovala. Vlastně jim byla matkou mnohem více než jejich vlastní.
Rok před jejich příjezdem Winifred ovdověla, což jí zlomilo srdce. Bylo to zvláštní, uvážíme-li, že její manželství zprvu nebylo nic víc než jen obchod. Její otec byl bohatý továrník a majitel několika výnosných dolů a prakticky svou dceru prodal za baroneta v naději, že jí tak zajistí urozené postavení.
O sedmnáct let později sir Rupert Freemantl nečekaně zemřel na zástavu srdce. Od té doby Winifred stále nosila smutek. Chodila oblečená podle poslední módy, nicméně vždy v černém, a nikdy ji nikdo neviděl bez stříbrné brože, již měla připnutou ve výstřihu svého bujného poprsí a ukrývala v ní miniaturní portrét sira Ruperta. Všichni věděli, že Winifred o dalším sňatku neuvažuje, ačkoliv jí nebylo ještě ani čtyřicet.
Když dorazila k Roslyn, právě se mimovolně dotkla své brože. „Tady jsi, drahá," zvolala Winifred žoviálně. „Proč se tady ukrýváš jako nějaká čekanka? Měla bys tančit." Aniž by čekala na jediné slovo, Winifred ukázala na gentlemana po svém boku. „Dovol mi, abych ti představila vévodu z Ardenu. Jeho Milost pro tebe bude skvělým partnerem, proto jsem ho přivedla."
Roslyn se vévodovi zdvořile uklonila a pak tichým hlasem řekla: „Jsem si jistá, Winifred, že vévoda si dokáže najít taneční partnerku sám."
„Ale žádnou tak krásnou a milou jako ty, drahá. Vévoda by se s tebou rád lépe poznal."

Poněvadž hudba právě umlkla, Winifredin hlas se nesl přes půl tanečního sálu. Roslyn cítila, jak doslova hoří studem. Lily měla pravdu, bylo to skutečně strašné.
Kradmo se podívala na vévodu. Jeho výraz byl nečitelný, takže nemohla říct, zda cítí stejné pohoršení jako ona.
Hluboce se před ní uklonil a řekl: „Prokázala byste mi tu čest a zatančila si se mnou, slečno Roslyn?“
Roslyn se pokusila o úsměv. „Jste velmi laskav, Vaše Milosti, ale právě jsem na odchodu do kuchyně, abych zkontrolovala, zda je vše v pořádku. Je mi to velmi líto, ale musím odmítnout. Jistě mě chápete.“
„Čím to, že mě to vůbec nepřekvapuje?“ odpověděl s podivným zábleskem v očích, který prozrazoval, že dobře zná skutečný důvod, proč s ním nechce být sama.
Winifred se tvářila nešťastně, ale vévoda jen pokrčil rameny. „Rozhodně vás nemohu zdržovat od vašich povinností.“
„Děkuji, Vaše Milosti.“
Roslyn se znovu uklonila, otočila se a snažila se neutéct z tanečního sálu stejně jako té noci na plese kurtizán, nicméně celou dobu v zádech cítila jeho zkoumavý pohled.

3

Popuzuje mě, že mě vévoda považuje za intrikánku, i když já o něho nemám zájem.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Drew zachmuřeně pozoroval, jak od něho Roslyn odchází. Nebyl zvyklý na to, že ho někdo odmítá, a ona tak činila neustále.
Jeho podráždění na něm zřejmě muselo být znát, poněvadž lady Freemantlová se na něho ustaraně podívala. „Je mi to opravdu líto, Vaše Milosti. Roslyn je obvykle velmi zdvořilá. Dnes večer je prostě příliš zaneprázdněná. Má to tady všechno na starost a nechce, aby si někdo stěžoval. Je skvělá hostitelka.“
Drew se přestal tvářit znechuceně a zářivě se usmál. „Naprosto to chápu, lady.“
„Ráda bych vám našla jinou partnerku...“
„Prosím, neobtěžujte se,“ řekl rychle. „Raději si nějakou najdu sám.“
„Jak si přejete, Vaše Milosti,“ řekla Winifred předtím, než se otočila a odešla.
Drew nebyl tak naivní, aby si myslel, že se lady Freemantlová tak snadno vzdala, byl však příliš zaměstnán svými vlastními myšlenkami, než aby jí věnoval pozornost.
Roslyn se tak usilovně vyhýbala tomu, aby spolu zůstali chvíli o samotě, že se musel skoro až smát. Ne že by jejím slovům, že musí na všechno dohlédnout, nevěřil. Celé odpoledne Roslyn pozoroval a věděl, že se ani na chvíli nezastavila. Tiše proplouvala davem,

neustále se usmívala, zdvořile odpovídala na dotazy a dávala pozor, aby vše proběhlo tak, jak mělo. Byla okouzlující, vlídná a ochotná splnit každé hostovo přání.
Dokonce i ke sloužícím byla vlídná, ačkoliv vjejich čele působila jako generál v sukních. Personál se mohl přetrhnout, aby splnil vše, oč ho požádala, a výsledkem byl bezchybný chod svatební hostiny i následujícího plesu.
Jako by četl jeho myšlenky, náhle se po jeho boku zhmotnil sluha a nabízel mu sklenici šampauiského. Drew ji přijal, trochu upil, a zatímco pohledem mimovolně klouzal po tančících párech, musel uznat, že perlivé víno je vskutku vysoké kvality.
Nebylo pochyb, že Roslyn Loringová je přesně tak skvělá hostitelka, jak lady Freemantlová tvrdila. V tom mu připomínala jeho matku, vdovu po vévodovi z Ardenu.
Při vzpomínce na svou matku se Drew ušklíbl. Bylo nespravedlivé ty dvě srovnávat. Roslyn byla stejně jako vévodkyně každým coulem dáma, elegantní až do morku kostí, jenže na rozdíl od jeho chladné matky měla v konečcích prstů více něhy než ona v celém těle.
Právě tehdy hudba umlkla. Drew si povzdychl, odložil nedopitou sklenici na příruční stolek a vstoupil na taneční parket. Marcusovi slíbil, že splní svou povinnost a zatančí si s každou urozenou dámou, která má ve společnosti nějaký vliv, a pokusí se je přemluvit, aby mezi sebe přijaly mladou hraběnku z Danversu. Někdy později vyzve k tanci i nevěstu a pokusí se zbořit zeď, která mezi nimi vyrostla. On a Arabella nezačali právě nejlépe, poněvadž Drew byl přesvědčený, že Marcus dělá největší chybu v životě, když se s ní žení.
Ve jménu jejich dlouholetého přátelství se však Drew uvolil, že Marcusův výběr přijme — a bude doufat, že jejich manželství neskončí v troskách jen chvíli poté, co pomine první vlna zamilovanosti.
O hodinu později se mu podařilo požádat o tanec i Fauny Irwinovou. Nicméně když se jí začal vyptávat na ples kurtizán, Fauny navrhla, aby se na něj raději zeptal Roslyn.
Pak však Fauny zaváhala. „Pokud byste se neurazil... Snad by bylo lépe, kdybyste Roslyn nechal být. Ve srovnání s vámi je nevinná a rozhodně se s vámi nemůže měřit.“
Drew si krásnou kurtizánu měřil zkoumavým pohledem. Říct muži, že nemůže mít to, co chce dostat, v něm probouzí zcela opačné

reakce a Fauny to moc dobře ví, a to dokonce navzdory nevinně doširoka otevřeným očím.
„Totéž bych mohl říct já vám, Fanny," namítl Drew. „Rozhodně od vás není hezké, že slušnou dívku stahujete na šikmou plochu."
Fanny se usmála. „Ujišťuji vás, Vaše Milosti, že nikoho nikam nestahuji. Roslyn má svou vlastní hlavu."
Drew se znovu rozhlédl kolem sebe, aby pohledem vyhledal objekt jejich rozhovoru, což koneckonců dělal celý večer. Vlastně nechápal, Čím ho Roslyn tak přitahuje. Rozhodně není jeho typ. Obvykle dával přednost ženám s oblejšími křivkami. Nebýt toho, že dobře věděl, jak je vášnivá a žhavá, řekl by, že její křehká krása patří spíše pozlaceným panenkám ze vzácného porcelánu než ženě z masa a kostí. Zřejmě po ní touží proto, že se mu tak vyhýbá. Náhle ji uviděl tančit s lordem Havilandem. Dívala se na něho, něžně se usmívala a Drew cítil, jak se mu sevřelo hrdlo.
Na něho se takhle nikdy neusmála a Drew si uvědomil, že žárlí. Bylo to nesmyslné, poněvadž on o ni zájem neměl. Ne, byl jen rozzlobený, poněvadž přijala Havilandovu žádost o tanec poté, co tu jeho odmítla.
Vévoda se neznatelně zachmuřil, nicméně Fanny byla v oblasti mužského chování hotová odbornice. „Jsou jen přáteli, Vaše Milosti. Haviland je jejich nejbližší soused."
„Slyšel jsem," řekl Drew s předstíraným nezájmem.
Jakmile však hudba dozněla, vyhledal hraběte s úmyslem prohloubit jejich letmou známost.
Poté, co se Drew dozvěděl více o rodině hraběte a okolnostech získání jeho titulu, Haviland se ho zeptal, jak se mu na plese líbí. „Docela ano," odvětil Drew, „když vezmeme v úvahu, že svatby obecně nesnáším."
Haviland se ušklíbl. Chápu vás. Vždy mám dojem, jako by mě škrtil nákrčník. Titul jsem zdědil celkem nedávno a ještě stále jsem si nezvykl na pohledy mladých dam a jejich matinek, které mě hodnotí jako nějakou kořist."
Tentokrát se ušklíbl vévoda. Havilandovu situaci dobře znal. Bohatý šlechtic, který měl ještě stále vlasy a všechny zuby, byl chutným soustem.
Když Drew navrhl, aby opustili taneční sál a uchýlili se k některému z karetních stolů, Haviland se omluvil s tím, že má důležitou schůzku, „Ještě dnes večer musím odjet do Londýna, a to

co nejdříve. Nicméně někdy jindy bych vaši nabídku velmi rád přijal... Nesejdeme se v klubu?“
Drew souhlasil, že se brzy setkají v pánském londýnském klubu. Udivilo ho, že je mu Haviland sympatický, tento pocit se ještě umocnil, když ho viděl, jak se loučí s Marcusem a Arabellou a krátce nato vychází otevřenými francouzskými dveřmi na zahradu. Poněvadž Haviland bydlel jen kousek od Danvers Hall, Drew si pomyslel, že se rozhodl jít pěšky, než aby se obtěžoval zavolat kočár.
Avšak potom si Drew všiml známé postavy Roslyn Loringové, jak nepozorovaně mizí za Havilandem. Pevně zaťal pěsti a přistoupil k bočnímu východu, odkud měl výhled na celou terasu vedoucí na zahradu. Zde zůstal stát a tiše pozoroval, co se bude dít,
Haviland se zastavil a čekal na Roslyn. Ta k němu doběhla, pozvedla tvář, aby mu viděla do očí, a něco mu říkala. Ve vlasech se jí odrážely rudé paprsky zapadajícího slunce a její pleť zářila jako z alabastru.
Drewovi se v hrudi zatajil dech. Kdyby byl Haviland jen polovičním mužem, nemohl by takovou krásu odmítnout. A kdyby on byl jen polovičním gentlemanem, odešel by dřív, než by je vyrušil.
Přesto se však nemohl přinutit, aby se otočil a odešel. Místo toho upřeně pozoroval krásnou Roslyn Loringovou, jak se usmívá na jiného muže.
Když nepatrně zadýchaná Roslyn dohonila lorda Havilanda, byla ráda, že se zastavil a mile se na ni usmál.
„Hledal jsem vás, abych se s vámi rozloučil, slečno Roslyn, ale nemohl jsem vás nikde najít.“
„Bohužel jsem právě musela něco zařídit.“
„Prosím, přijměte můj kompliment a dík za překrásný večer,“ řekl s formální zdvořilostí, kterou si vyžadovalo jeho nové postavení. „Zorganizovat tak velkou slavnost musí být náročné.“
Roslyn si uvědomila, že se Červená. „Byla to tak trochu výzva,“ začala, ale hned se v duchu okřikla, že plácá hlouposti. Bylo to zvláštní, že se jí v Havilandově přítomnosti nedostává slov. Zřejmě je to proto, že na něho chce udělat dojem. „Jsem ráda, že jste přišel, lorde.“
„Já také. Lituji, že musím tak brzy odejít, ale za hodinu mám v Londýně nevyhnutelnou schůzku.“

„Ano, vím. Říkal jste mi, že vás dnes večer Čeká vaše rodina.“ Haviland se usmál. „Bohužel ano. Má babička pořádá večer plný poezie a vyžaduje si mou přítomnost. Věřte, že než celý večer trpět a poslouchat recitaci špatné poezie, to bych raději spolkl ohnivý meč, ale mám jisté závazky“
„Možná to nakonec bude zábavnější, než si myslíte.“
„Snad, ale spíš to bude hotové utrpení.“ Na chvíli zaváhal a zadíval se na Roslyn zkoumavým pohledem. „Vám zřejmě tyto společenské povinnosti nejsou až tak nepříjemné, tak snad byste mi mohla pomoct. Jistě víte, že příští týden pořádám bál.“
„Ano, se sestrami jsme obdržely vaši pozvánku.“
„Byla byste tak laskavá a poradila mi se zasedacím pořádkem? Někteří členové mé rodiny — především ze strýcovy strany — očekávají, že to bude katastrofa, a já bych jim rád dokázal opak.“
„Velmi ráda vám pomohu, lorde.“
„Co kdybychom se zítra sešli a probrali to?“
„Ano, pokud by to bylo možné až po obědě, až Arabella s Marcusem odjedou na svatební cestu.“
„Dobře, zastavím se u vás ve tři hodiny, pokud vám to vyhovuje.“
„Tak tedy ve tři hodiny.“
„Do té doby, slečno Roslyn, nashledanou,“ řekl Haviland s úklonou.
Roslyn s úsměvem pozorovala, jak hrabě odchází, bere schody po dvou a míří si to přes zahradu ke svému vlastnímu panství.
Roslyn byla spokojená. Chtěla rebelovi lordu Havilandovi pomoct dokázat, že se v něm jeho nepřejícní příbuzní mýlí, ale
zároveň byla ráda, že bude mít příležitost strávit s ním více času a ukázat mu, že by pro něho byla vhodnou ženou.
Když se otočila k domu, ještě stále se usmívala, nicméně jen do té doby, než se podívala k bočnímu vchodu na terasu. Ve stínu tam stál vévoda z Ardenu, ramenem se opíral o rám dveří a upřeně ji pozoroval.
Roslyn se váhavě zastavila. „Jak dlouho tady slídíte, Vaše Milosi?“
„Dost dlouho na to, abych se stal svědkem vašeho dostaveníčka s Havilandem. Viděl jsem, jak za ním pospícháte, a zajímalo mě, co máte v plánu.“
Bojovně vystrčila bradu. „Ještě vám nikdo neřekl, že špehovat dámu není zrovna gentlemanské?“
„Ještě vám nikdo neřekl, že dáma gentlemana nikdy nepronásleduje?“ Arden vystoupil ze stínu, přiblížil se k Roslyn a

vydal nesouhlasný zvuk. „Takové nevhodné chování bych od vás nečekal, slečno Roslyn.“
V jeho zelených očích viděla jízlivé pobavení a měla co dělat, aby neodsekla něco hodně peprného. Ačkoliv by nejraději vévodu poslala do horoucích pekel, usmála se a sladce řekla: „Pokud jste náš rozhovor slyšel, jistě víte, že na něm nebylo nic špatného. Jen jsem se prostě chtěla rozloučit s přítelem, který musel odejít“ „Haviland se na vás nedíval jen jako na přítelkyni.“
„Samozřejmě, není totiž jen přítel. Je to náš nejbližší soused a muž, kterého si vážím a obdivuji ho,“ pronesla Roslyn chladně, ačkoliv nevěděla, proč se před vévodou obhajuje.
„Máte v úmyslu pomoct mu s organizací plesu?“
„Samozřejmě.“ Když se Arden přiblížil, začala přemýšlet o útěku, ale nakonec zůstala stát „Pokud bude v mých silách, abych mu pomohla, pak to mileráda udělám. Když byl Haviland mladší, rozjel se do světa hledat dobrodružství, za což ho celá jeho rodina odsoudila. Po jeho návratu ho někteří nepřijali právě s otevřenou náručí a on dělá, co je v jeho silách, aby to změnil. Cítí totiž ke svému titulu jisté závazky.“
„Zdá se, že jste jeho snahou ohromená,“ zamumlal Arden.
„Možná ano,“ řekla Roslyn, „ale vám do toho nic není, Vaše Milosti.“
„Přesto stále čekám na jisté vysvětlení.“
Vévodův ostrý tón Roslyn připomněl vévodovu hrozbu, že o její návštěvě na plese kurtizán řekne Marcusovi.
„Za běžných okolností,“ pokračoval Arden, „by se mě vaše Indiskrétnost skutečně netýkala, ale před čtrnácti dny to bylo jiné. Kdyby nás někdo uviděl, mohl jsem za to krutě zaplatit Nakonec by mi nezbylo nic jiného, než vás požádat o ruku.“
Roslyn se na něho nevěřícně podívala. „Tak proto jste na mě lakový? Poněvadž se bojíte možných následků?“
„Přesně tak.“ Pokřiveně se usmál. „Chtěl jsem vás jako milenku, drahá, ne jako manželku.“
Roslyn se musela usmát „Stěží si zasloužím vaše obviňování, Vaše Milosti. Pokud si dobře vzpomínám, to *vy* jste pronásledoval *mě*. Já jsem vaši společnost rozhodně nevyhledávala.“
„Mohla jste mě zastavit dřív, než jsem vás políbil.“ „Váš útok mě zaskočil.“
„*Utok?*“ opakoval a tázavě povytáhl obočí.

„Možná že útok není to správné slovo, ale když jsem vás odmítla, měl jste mě nechat být.“
Pobaveně se usmál. „Snad nakonec nečekáte, že se vám ještě omluvím?“
Roslyn zakroutila hlavou. „Uznávám, že jste měl plné právo považovat mě za někoho, kým nejsem.“
„To jsem tedy měl,“ podotkl Arden suše. „Oba víme, že ples kurtizán se pořádá právě proto, aby zde došlo k jistým obchodním transakcím. Vaší pověsti nepřispěl ani fakt, že jsem vás poprvé viděl ve společnosti Fanny Irwinové. Rozhodně bych nečekal, že se z vás vyklube nevinná panna. Věřte mi, mladé dámy obvykle nesvádím. Vlastně se jim obloukem vyhýbám.“
„Naštěstí se nic nestalo, tak si můžete gratulovat. Opět jste unikl a jste v bezpečí.“
Naklonil hlavu. „Nikdy vás nenapadlo, že mi spíše záleží na *vašem* bezpečí?“
„Ne,“ řekla Roslyn upřímně. „Proč by mělo?“
„V nebezpečí nebyla jen vaše pověst, ale i vy sama. Tehdy večer vás mohl někdo znásilnit. Kdybych byl mužem, který ne nebere jako odpověď, mohlo by vás to zničit.“
„Ujišťuji vás, že jsem dostala lekci, Vaše Milosti. Od toho večera vím, že se musím spokojit s informacemi z druhé ruky.“
„Z druhé ruky?“
Roslyn si ho dlouze prohlížela. Podle klidného tónu hlasu se zdálo, že se vévoda bude chovat rozumně. Pokud pochopí, proč tam tehdy šla... Zhluboka se nadechla a rozhodla se mu všechno vysvětlit.
„Když to tedy musíte vědět, požádala jsem Fanny, aby mě vzala s sebou, abych ji viděla v akci. Fanny má skvělý talent na to, jak mužům poplést hlavu, a já jsem doufala, že odhalím její tajemství a naučím se to.“
Když Roslyn viděla, jak nevěřícně povytáhl obočí, pohodila hlavou a zalitovala, že se svěřila někomu tak arogantnímu, jako je vévoda z Ardenu. „Chci totiž, aby se můj budoucí manžel do mě zamiloval, a doufala jsem, že když budu kurtizány pozorovat v práci, snad se od nich něco přiučím.“
„Asi vás nechápu,“ řekl vévoda pomalu.
„Musíte uznat, že gentlemani se mnohem častěji zamilovávají do svých milenek než do manželek.“
„To máte pravdu, ale co má být?“

„Zajímalo by mě proč? Čím dokážou ženy, jako je Fanny, probudit v muži touhu? Jistě vědí něco, co pro urozené dámy zůstává tajemstvím. Fanny mi slíbila, že mě to naučí.“
Arden na ni nevěřícně zíral. „Takže vy chcete najít manžela,“ řekl nakonec.
Roslyn by ho nejraději praštila. „Nehledám Jen manžela, ale především jeho lásku.“
„Předpokládám, že tím manželem by měl být Haviland?“
„Nu..., ano,“ přiznala Roslyn.
„Chcete, aby se do vás zamiloval? To je ďábelsky plán, má drahá. Jste chladnokrevná intrikánka a já jsem si o vás myslel, že jste nevinná.“
„Ale tak to není,“ namítla Roslyn. „Já jen doufám, že se do mě Haviland zamiluje a že spolu budeme šťastní.“
„Není to snad totéž?“
„Myslím si, že ne, Vaše Milosti.“ Roslyn se mu podívala přímo do očí. „Jenže to vy zřejmě nemůžete pochopit, Fanny mi totiž hkla, že je o vás známo, že nemáte srdce.“
Arden udělal krok blíže a upřeně ji pozoroval. „Samozřejmě e mám srdce,“ řekl pobaveně. „Jsem přece lidská bytost. Jen nevěřím na lásku.“
„Když zvážím, že jste neustálým cílem vdavekchtivých dívek, snad se vám ani nedivím.“
„Pak jistě pochopíte, žes Havilandem sympatizuji. Nepochybuji, e když mu prozradím vaše úmysly, prokážu mu velkou službu.“
Roslyn by nikdy nenapadlo, že jí Arden může zkazit všechny její plány. Upřeně se mu dívala do očí, a když v nich viděla pobavené jiskřičky smíchu, napadlo ji, že si z ní jen utahuje. „Prosím..., neříkejte mu to.“
„Samozřejmě že to neudělám, to by ode mě nebylo gentlemanské.“
„Neřeknete Marcusovi o té noci? Právě se chystá na svatební cestu a já bych mu nerada dělala starosti.“
„Také mu nechci dělat starosti,“ souhlasil Arden suše. „Zřejmě by se mu nelíbilo, kdyby zjistil, že jsem se snažil svést jednu jeho schovanku.“
„Já už vlastně jeho schovanka nejsem. Podepsal dokumenty, podle nichž jsme zcela nezávislé.“
„Říkal mi o tom, stejně by však nebyl rád, kdyby zjistil, kde a za jakých podmínek jsme se setkali. Nerad bych, aby na mě vytáhl pistoli. Proto se můžete spolehnout, že vaše indiskrétnost u mě

bude v bezpečí. Vlastně jste se až tolik neprovinila a naštěstí se nic nestalo.“
Roslyn si s úlevou vydechla. „Děkuji. Vím, že jsem udělala chybu, a slibuji, že už nikdy nepůjdu nikam, kam bych neměla.“
„Raději bych se o tom už nezmiňoval.“
„Souhlasím, Vaše Milosti. Koneckonců, já bych nejraději zapomněla na všechno, co se té noci odehrálo.“
„Ano?“ Na rtech se mu objevil letmý úsměv. „Myslíte, že to je možné?“
„Zřejmě ne. Nikdo by snad nemohl zapomenout...“
„Na co? Na to, jak jsem vás sváděl?“
Roslyn si odfrkla. „O to se pokoušelo už mnoho jiných, ale žádný neuspěl. Nikdy jsem žádnému muži nedovolila, aby mě políbil tak... jako vy.“ *Nebo aby se mě tak dotýkal*, pomyslela si.
„Jsem poctěn,“ řekl suše.
Náhle se mezi nimi rozhostilo ticho a Roslyn si uvědomila, že zatímco stáli na terase, slunce se schovalo za obzor a padla tma. Otevřenými dveřmi se linula hudba a ve vzduchu byla cítit opojná vůně růží. Neviděla mu do tváře, a proto nemohla tušit, na co mysli.
Náhle udělal krok dopředu a ona si vzpomněla na to, co se odehrálo při jejich prvním setkání.
Upřeně hleděl dolů na její rty, Roslyn zase na ty jeho, které ji tak smyslně dokázaly líbat a dráždivě svírat její bradavky.
Mezi nimi vzplanula prudká vlna touhy.
Zřejmě ani Arden na to nezapomněl, protože najednou mluvil tichým zastřeným hlasem. „Po setmění byste neměla být s gentlemanem sama v zahradě.“
„Já vím,“ špitla rozechvělým hlasem těsně předtím, než Arden zvedl ruku a konečky prstů ji něžně uchopil za bradu.
Roslyn věděla, že by měla utéct, ale nemohla se hnout. Hleděla do jeho hlubokých očí a přemýšlela, zdaji znovu polfbí. V očekávání si špičkou jazyka olízla suché rty
Vtom ji pustil a řekl: „Měla byste se vrátit dovnitř.“
Roslyn sevřela ruce v pěst a vydechla: „Ano, Vaše Milosti.“ Vzpamatovala se a chtěla odejít, ale ještě na chvíli se zastavila. „Děkuji, že jste tak rozumný.“
Arden se usmál, ale neřekl ani slovo, a tak Roslyn pokračovala dál do domu.

Drew pozoroval, jak odchází a mizí mezi ostatními svatebčany. Vůbec si nepřipadal rozumný, spíše... sexuálně frustrovaný. Byl to on, kdo ji poslal pryč, ale stálo ho to velkou námahu.
Pravda byla ta, že oheň, který mezi nimi oné noci vzplál, byl ještě stále žhavý.
Drew tiše zaklel. Byla zakázané ovoce a probouzela v něm ty nejnebezpečnější instinkty. Měl co dělat, aby ji nesevřel v náruči a nepomiloval se s ni. Její hebké tělo ho svádělo, její nevinnost ho dováděla k šílenství. V elegantních růžových šatech Roslyn vypadala tak čistě a nedotknutelně, jenže on věděl své. Už jednou v ní zahlédl skutečnou ženu. ženu, jejíž bezbřehá vášeň v něm probouzela touhu a hlad.

Nedokázal zapomenout na její divokou odezvu ani na způsob, jak její tělo reagovalo na jeho polibky a doteky. Ještě stále na sobě cítil účinky oné noci.
I dnes se z jejích vlasů linula tatáž omamná vůně, která ho po plese kurtizán pronásledovala celé dny a noci. A když před chvílí uviděl, jak zapadající slunce ozařuje její vlasy a tvář, zatajil se mu dech.
Nepřitahovala ho však jen její krása. Bylo tady i něco jiného, na co nemohl zapomenout. Její oči, rty, ňadra. Její hlas — tak hebký a sametový. Nelíbilo se mu, když takhle mluvila s Havilandem.
Drew prudce zatřásl hlavou. Přece na ni nežárlí. Ještě nikdy si na žádnou ženu nečinil nárok a nikdy jím nelomcovaly tak vášnivé emoce. Nedovolí Roslyn, aby kvůli ní ztratil hlavu. Jeho povýšení rodiče ho vychovali tak, aby byl emocionálně nedotknutelný, a on nevidí důvod, proč to měnit.
Samozřejmě že už častokrát cítil náklonnost, ale nikdy ne lásku. Vlastně pochyboval, že jí byl vůbec schopen. Ačkoliv mnohé ženy přísahaly, že ho milují, věděl, že jejich cit se váže spíše k jeho bohatství a titulu.
To, že ho Roslyn přitahuje, je pochopitelné, poněvadž vždy měl slabost pro krásné ženy. Drew přesvědčoval sám sebe, že jeho potíže jsou jen fyzického rázu. Už dlouho neměl milenku.
Na tváři se mu objevil posměšný výraz. *Nebo to je tím, že jsi konečně našel ženu, která tě odmítla.*
V takové situaci se ještě nikdy neocitl. Bylo to vskutku zábavné. Vždy se vyhýbal ženám, které toužily po manželovi, a Roslyn Loringová mezi ně rozhodně patří. Jenže nechce ulovit *jeho.* Kdyby byl domýšlivý, mohlo by se ho to dotknout.

Nechce jeho, ale svého souseda. Nakonec měla pravdu. Tohle není jeho starost.
Náhle se Drew zachmuřil. Roslyn ho vskutku zklamala. Nepochybně se lišila od vdavekchtivých dívek, s nimiž se setkal v minulosti. Tvrdila, že její motivy jsou čisté, žejí nejde o bohatství, ale o lásku. Přesto byla intrikánka a snažila se polapit manžela. Vtom byla stejná jako ženy, jimiž opovrhoval.
Na druhou stranu na něho její upřímnost udělala dobrý dojem. Vlastně její neohroženost obdivoval, i když neschvaloval důvody, proč tak činí.
Drew si povzdychl a obrátil se zpátky k domu.
Nechtěl se vrátit na taneční parket. Raději vyhledá Marcusovu pracovnu a dopřeje si jeho brandy..., dokud nebude čas zdvořile se rozloučit a vrátit se do Londýna, kde se pokusí zapomenout na nejkrásnější ze tří Loringových sester.

4

Uznávám, že jsem se ve vévodovi mohla mýlit.
Zřejmě je Čestnější, než jsem předpokládala.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Roslyn v kočáru své přítelkyně odjížděla z Danvers Hall, do očí jí vhrkly slzy úlevy. S Winifred odjížděly jako poslední, poněvadž ona musela zůstat, aby dohlédla na to, aby vše bylo v pořádku, a Winifred ráda zůstávala až do samotného konce. Před dvěma hodinami se sestry rozloučily. Byla to dojemná chvíle plná sentimentu a slz. Jednalo se o poslední večer, kdy sestry společně Čelily celému světu. Teď, když se Arabella provdala, to bude její manžel, kdo se o ni bude starat a bude ji milovat.
Lily s Tess odjely půlhodinu poté, co se sestry rozloučily. Než se však dostaly z domu, bylo hodně po půlnoci. Brzy se rozloučili i ostatní hosté a vydali se směrem k Londýnu. Markýz z Claybournu doprovodil Marcusovu sestru Eleanor spolu s její tetou lady Beldonovou. Fanny odešla v doprovodu jednoho ze svých bohatých přátel a jejich matka Victorie se svým francouzským manželem. Poněvadž Vachel plánoval, že chvíli zůstane v domě svých anglických příbuzných, před svým odjezdem do Francie se tady jejich matka ještě nějakou dobu zdrží. Když Roslyn stála ve dveřích a loučila se s nevěstou a se ženichem, všimla si, že kousek opodál stojí vévoda z Ardenu. NechtěIa se s ním však znovu setkat, a tak Arabellu i Marcuse

vřele objala a pospíchala po schodech ke kočáru, kde na ni Čekala Winifred, která souhlasila s tím, že ji doveze do Tessina domu.
Roslyn se posadila do měkkého polstrování a oddychla si. Arabelle slíbila, že po dobu její nepřítomnosti dohlédne na chod domu i na vše, co se týče školy, ale nepředpokládala, že by mohly nastat nějaké komplikace. Právě začaly letní prázdniny, takže většina jejich žaček se rozjela domů a výuka pro ostatní dívky bude omezená na minimum. Teď, když bylo po svatbě, Roslyn doufala, že ji Čeká několik týdnů sladkého nicnedělání, kdy se zaměří jen výhradně na lorda Flavílanda. Pokud se jí však nepodaří, aby se do ní zamiloval, snad se jejich vztah alespoň posune o kousek dál.
Winifred slyšela přítelkynino oddychnutí a usmála se. „Je hezké vidět Arabellu tak šťastnou."
„To tedy je," souhlasila Roslyn.
„Řekla bych, že nejšťastnější je tvá matka," pokračovala Winifred. „Victorie je ráda, že alespoň jedna z jejích dcer se dobře provdala. Bála se, že ten skandál, který způsobila, zmařil všechny vaše naděje na šťastnou budoucnost."
Což se skoro stalo, pomyslela si Roslyn, než zatřásla hlavou. Nikdy si nad svým osudem nestýskala a nezačne s tím ani teď. Nicméně byla ráda, že její budoucnost konečně dostává jasnější směr. „Už to máme za sebou, Winifred."
„Ani bych neřekla, drahá," odvětila Winifred s úsměvem. „Pro tebe a Lily to je jen začátek. Doufám, že vy obě si najdete vhodného manžela."
Roslyn pokrčila rameny. „Přece víš, cosi Lily myslí o manželství."
„Až najde toho pravého, změní názor."
Roslyn k tomu však zůstala skeptická. Dobře znala svou nejmladší sestru a obávala se, že na její nechuti k manželství nemůže nikdo nic změnit. Po odstrašujícím příkladu, jaký jim dali jejich rodiče, Lily přísahala, že nikdy nevstoupí do svazku, jenž by mohl vést k něčemu tak bolestivému a potupnému.
Rovněž Roslyn by nikdy nesouhlasila se sňatkem ***z*** rozumu, a právě proto se snažila najít milujícího manžela, s nímž by mohla být šťastná. Nicméně stejně jako Lily ani ona netoužila po tom, aby se stala objektem Winifredina dohazování.
„Možná máš pravdu," souhlasila Roslyn váhavě, „ale vím zcela jistě, že Lily se rozhodne sama a nenechá nikoho, aby ji jakkoliv ovlivňoval."

Winifred pochopila a zatvářila se poněkud dotčeně. „Jen jsem chtěla, abyste obě byly šťastné.“
„Já vím, Winifred, ale musíš nám dovolit, abychom o svém štěstí rozhodovaly samy...“
Roslyn se odmlčela, neboť si uvědomila, že kočár začal zpomalovat. O chvíli později uslyšela něčí hlas.
„Řekl jsem stůj!“
„Co se děje?“ zamumlala Winifred.
Roslyn vykoukla z okna. Venku bylo dost světla, aby uviděla temnou siluetu muže na koni, který jim stál v cestě. Když si uvědomila, že jezdec má masku a je ozbrojen, srdce jí začalo divoce tlouct.
„Ani se nehni a nic se ti nestane!“ rozkázal muž a zbraní kývl na kočího.
Obě ženy se na sebe vyděšeně podívaly.
„Myslím, že jsme se staly obětí přepadení,“ zamumlala Roslyn.
„Zrovna mám na sobě své nejlepší šperky,“ řekla Winifred ustaraně.
Když muž zbraň zamířil na zadní část kočáru, Roslyn věděla, že mluví k lokajovi.
„Ty, příteli, seskoč dolů a otevři dveře!“
Lokaj musel uposlechnout, poněvadž o chvíli později vzal za kliku a otevřel. Roslyn se zadívala na muže, jenž je přepadl. Měl plavé vlasy, tmavý kabát a byl docela malý, nicméně navzdory nevysoké postavě zbraň v jeho ruce vypadala značně nebezpečně.
„Teď vy, dámy!“ zavolal ten lump.
Rozkázal jim vysednout z kočáru, ale Winifred ho zřejmě nechtěla poslechnout. „Ne!“ vykřikla rozzlobeně.
„Pojďte ven, nebo zastřelím vašeho sluhu.“
Banditův hlas se znatelně chvěl, přesto byl dostatečně rozhodný, aby nikdo nepochyboval o tom, že to myslí vážně.
„Raději bychom měly poslechnout, Winifred,“ řekla Roslyn, poněvadž nechtěla riskovat ničí život.
Sebrala všechnu kuráž, vystoupila z kočáru a pak pomohla Winifred. Když se otočila k lupiči, pevně se schoulila do cestovního pláště. Červnová noc byla teplá, ale Roslyn se tváří v tvář nebezpečí nedokázala ubránit vtíravému chvění.
„Co po nás chcete, pane?“ zeptala se tiše.
„Co asi? Vaše peníze a šperky.“

Na zápěstí se jí houpala hedvábná taštička, ale až na pár drobných byla prázdná. Rovněž neměla žádné šperky kromě perlového náhrdelníku a náušnic, které dostala od Marcuse. Nicméně Winifred byla ověšená diamanty

Zdálo se, že to lupič ví, poněvadž se díval jen na Winifred. „Dejte sem vaše šperky, lady Freemantlová," rozkázal a ukázal na ni pistolí.

Podle rozechvělého hlasu se zdálo, že je značně nervózní a že se mu role násilníka zrovna nezamlouvá. Roslyn přemýšlela, zda to je jeho první zločin, a rozhodla se, že bude lepší se s ním nedohadovat.

Nicméně když zvedla ruce, aby rozepnula perlový náhrdelník, lupič zakroutil hlavou. „Vy ne, slečno. Chci jen to, co má lady Freemantlová."

Winifred se zamračila a začala si odepínat diamanty, když muž zakroutil hlavou. „Nejdříve chci tu brož."

„Jakou brož?"

„Tu, co máte na šatech."

Roslyn by zajímalo, jak lupič může vědět, co má Winifred na šatech, když je celá zahalená v hedvábném šálu, a usoudila, že ji dnes večer už musel vidět. Winifred se však svého majetku nechtěla jen tak vzdát. „Tu ti nedám!"

„Zatraceně, udělejte, co jsem vám řekl!" rozkázal.

„Nemusíš klít, ty ďáble."

Když Winifred zamířil na hruď, roztřásly se jí ruce a do očí jí vhrkly slzy „Ne, prosím, dám vám všechno, co budete chtít, jen tu brož mi neberte."

Roslyn uslyšela plačtivou prosbu své přítelkyně a pochopila, že Winifred by se vzdala všeho, jen ne drobné brože, v níž ukrývá miniaturu svého zesnulého manžela.

Přistoupila k přítelkyni, v ochranném gestu ji objala kolem ramen a pokusila se s lupičem vyjednávat: „Snad byste se mohl spokojit s diamanty Jsou mnohem cennější než ta brož. Popravdě řečeno, její cena je spíše sentimentální."

„To je jedno, tu brož prostě chci. Hned mi ji dejte!" trval na svém, když vtom se za nimi ozval zvuk kočáru.

Lupič ztuhl. Roslyn si uvědomila, že po temné venkovské cestě se blíží další kočár. Když zastavil kousek opodál, podle korunky v erbu, jenž zdobil dveře z leštěného dřeva, poznala, že se jedná o vévodu z Ardenu.

Lupič zaklel, přitáhl otěže svého koně a očividně nevěděl, co má dělat.
Zatímco se muž rozmýšlel, Roslyn využila zmatku, ze zápěstí si svlékla taštičku a mrštila jí lupičovi přímo do obličeje.
Vzápětí přiskočila k jeho koni a doufala, že se jí podaří zmocnit lupičovy zbraně a zneškodnit ho.
Nečekaná rána banditu vyděsila natolik, že sebou prudce škubl a zbraň, která mu vypadla z ruky, vystřelila. Naštěstí kulka mířila někam nad Roslyninu hlavu, ale vydala takovou ránu, že vyděsila nejen koně lupiče, ale i spřežení lady Freemantlové.
K všeobecnému zděšení lupič neváhal, zpoza opasku vytáhl další zbraň a namířil ji přímo na Roslyn.
Roslyn se okamžitě zastavila. Vtom vévoda vyskočil ***z*** kočáru a běžel jí na pomoc.
Když lupič zamířil na blížící se hrozbu, vévoda na nic nečekal a vystřelil jako první.
Muž bolestí vykřikl, naklonil se dopředu a chytil se za pravou paži. Pak už jen obrátil koně, prudce ho pobídl a zmizel ve tmě.
Když Roslyn uviděla, jak se bandita rychle vzdaluje, pocítila neskonalou úlevu — a zřejmě stejně tak i Winifred, poněvadž starší dáma se ztěžka opřela o svůj kočár.
Roslyn k ní ihned přiskočila a pomáhala jí udržet se na nohou. „Nejsi zraněná, že ne?“
Winifred zakroutila hlavou a v dlani majetnicky svírala svou brož. Když se vedle nich objevil vévoda, roztřeseným hlasem zašeptala: „Děkujeme vám, Vaše Milosti, zachránil jste nás. Ten lump by nás jistě zamordoval.“
„Nezdálo se, že by nás chtěl zabít,“ namítla Roslyn, aby uklidnila přítelkyni.
„Ne?“ zeptal se vévoda nedůvěřivě. „Tak proč potom střílel?“
„Protože jsem ho trefila svou taštičkou.“
„Skutečně?“
Když se na ni vévoda tázavě podíval, Roslyn se mu vše snažila vysvětlit: „Doufala jsem, že ho tak odzbrojím.“
„To od vás bylo velmi nerozumné. Vždyť vás mohl zabít.“
„Rozhodla jsem se riskovat. Byl příliš vyplašený, než aby v klidu zamířil a strefll se.“
„Jenže vyplašený lupič je ještě nebezpečnější než ten klidný.“
Roslyn se ušklíbla. „Nemá cenu tady stát a dohadovat se, Vaše Milosti. Raději bychom ho měli pronásledovat.“

Vévoda se jízlivě usmál. „V té tmě?“
„Alespoň bychom se měli pokusit ho najít.“
„Sluhově lady Freemantlové se po něm můžou podívat, ale pochybuji, že to k něčemu bude. Už dávno bude pryč.“
„Takže neuděláme vůbec nic?“ zeptala se Roslyn rozzlobeně.
Vévoda ji zpražil chladným pohledem. „Musíme počkat do rána. Poranil jsem ho, takže za sebou možná nechá krvavou stopu. Teď je však pronásledování zcela zbytečné.“
Vévoda se podíval na kočího lady Freemantlové, který se ještě stále snažil uklidnit splašené spřežení. „Odvez lady domů a dohlédni, aby byla v bezpečí.“
„Ano, Vaše Milosti.“
Roslyn chtěla něco namítnout, ale věděla, že vévoda má pravdu. Bylo zbytečné pronásledovat zraněného lupiče v noci, museli tedy počkat do rána.
„Už abych byla doma,“ zamumlala Winifred unaveným hlasem. Vypadala, že každou chvíli omdlí, což Roslyn vyděsilo víc než ozbrojený lupič. Její přítelkyně byla silná žena a nikdy se ničeho nebála.
„Musíš se posadit, Winifred,“ nabádala přítelkyni Roslyn a postrkovala ji do kočáru.
Vévoda jí pomohl posadit se a pak počkal, až se vedle ní usadí i Roslyn.
Právě se chystal zavřít dveře, když se Winif red vyklonila a oslovila ho: „Prosím, Vaše Milosti, mohl byste nás doprovodit? Cítila bych se mnohem lépe.“ Když zaváhal, Winifred si přiložila ruku k hrudi. „Prosím..., srdce mi bije tak divoce, že se bojím, abych neomdlela.“
Roslyn se podezřívavě podívala na svou přítelkynL Winifred nikdy předtím netrpěla na srdeční slabost a pravděpodobnost, že by omdlela, byla opravdu mizivá.
Nicméně Arden zdvořile přikývl, i když tak učinil jen proto, že byl příliš velký gentleman, než aby zpochybňoval slova dámy. „Řeknu svému kočímu, aby jel za námi.“
Roslyn nebyla nadšená, že vévoda pojede s nimi v jednom kočáře, poněvadž doufala, že se ho už nadobro zbavila. Nicméně když Wintfred tvrdila, že potřebuje jeho mužnou oporu, aby zklidnila své rozjitřené nervy, mohla jen stěží něco namítnout.
Když Arden odešel za svým kočím, aby mu dal potřebné rozkazy, Winifred se pohodlně opřela a ovívala se vějířem. Tváře měla

stejně rudolfcí jako vždy, a když promluvila, dokonce i její hlas zněl stejně jistě jako obvykle. „Byla jsi velmi odvážná, drahá. Jsem ráda, že ses pokusila zachránit mou brož, ale není tak cenná, abys kvůli ní riskovala život. Ještě štěstí, že tě nepostřelil... a že se tady objevil Arden.“
„Ano, to bylo velké štěstí,“ zamumlala Roslyn.
Vtom se vrátil vévoda, vyskočil do kočáru a posadil se na protější sedadlo. Roslyn si všimla, že je ještě stále ozbrojen.
Vévoda si všiml jejího pohledu a řekl: „Když cestuji, vždy mám nabitou pistoli. Jeden nikdy neví.“
„Díkybohu, že jste tak duchapřítomný,“ prohlásila Winifred. „Jste skvělý střelec, Vaše Milosti, a také hrdina. Ne snad, Roslyn?“
„Ano, skutečně,“ souhlasila Roslyn váhavě.
Drew se usmál. „Všiml jsem si, že jste zůstala klidná, slečno Loringová. Některé mladé dámy by zcela jistě propadly hysterii“
„Mezi takové zřejmě nepatřím.“
Přesto ji přepadeni rozrušilo víc, než by čekala. Vždyť je všechny mohl zranit, nebo dokonce zabít. Když si Roslyn vzpomněla, jak lupič vyhrožoval, že zabije Winifredina sluhu, zachvěla se. Zřejmě to u ní byla pozdní reakce, ale najednou byla opravdu ráda, že je vévoda doprovodí.
„Takový zbabělec,“ zamumlala Winifred. „Přepadnout dvě neozbrojené ženy.“ Podívala se na Ardena. „Doufám, že zůstanete na noc, Vaše Milosti. Potřebujeme vaši ochranu.“
„Zajisté, madam.“
Roslyn se nepohodlně zavrtěla. „Myslím, že bychom Jeho Milost neměly zdržovat.“
V zelených očích uviděla pobavené jiskf-ičky „To se mě chcete tak rychle zbavit?“
Cítila, jak rudne až po kořínky vlasů.
„Někdo musí ráno zorganizovat pátrání a promluvit s místními úřady,“ pokračoval vévoda. „Také budeme muset podniknout kroky, jak zabránit dalšímu přepadení. Máte šafáře nebo správce, madam?“
„Šafáře.“
„Ráno se s ním sejdu a domluvím vše potřebné.“
Roslyn stále váhala, zdaje jeho přítomnost nezbytná. „Nemusíte to dělat.“
„Nechtěl bych teď Marcuse ničím zbytečně zatěžovat a způsobovat mu starosti. Vy snad ano? Pokud se o všechno postarám, nebude to

třeba.“
Roslyn zaváhala. Kdyby se Marcus dozvěděl, že se v kraji pohybuje nebezpečný lupič, zřejmě by odložil líbánky, což by si Arabella rozhodně nezasloužila.
„Zřejmě máte pravdu,“ přiznala Roslyn nakonec. „Ale stejně...“
„O všechno se postarám,“ přerušil ji Arden, a ukončil tak jakoukoliv další diskuzi. Podle výrazu jeho tváře a rozhodného tónu bylo zřejmé, že na podobné námitky není zvyklý. Koneckonců byl vévoda.
„Teď mi raději řekněte o dnešní noci,“ navrhl. „K čemu přesně došlo?“
Roslyn popsala průběh přepadení a Winifred doplnila dvě nebo tři informace.
„Skoro nemohu uvěřit tomu, že se to skutečně stalo,“ dodala postarší dáma nakonec. „Vždy to bylo velmi klidné místo. Hlavní cesta do Londýna je přece o kus dál.“
„Myslím, že na nás čekal před Danvers Hall a pak jel za námi,“ řekla Roslyn pomalu.
Arden zostražitěl. „Z čeho tak usuzujete?“
„Poněvadž přesně věděl, jaké šperky má lady Freemantlová pod šálem. Užji dneska musel vidět.“
„Nebo mu někdo dal instrukce,“ podotkl Arden.
„Je však zvláštní, že chtěl jen tu brož.“
„Brož?“
Winifred odtáhla šál, aby ji vévodovi ukázala. „Opravdu, je to jediná věc, kterou chtěl. Nedokážu si představit, k čemu by mu byla dobrá.“
„Nezdál se vám povědomý?“ zeptal se vévoda. „Nebylo na něm něco známého? Nějaký charakteristický rys?“
„Ne, nevšimla jsem si,“ řekla Roslyn zamyšleně. „I když teď si uvědomuji, že mluvil spisovným jazykem.“
Roslyn si byla jistá, že nepatřil mezi společenskou spodinu. Winifredin přízvuk byl mnohem drsnější než jeho.
„Nu,“ prohlásil vévoda, „uděláme, co bude v našich silách, abychom ho vypátrali, ale pochybuji, že se nám to podaří.“
Roslyn souhlasila. Najít nevelkého plavovlasého muže, který mluví spisovným jazykem a pokusil se okrást Winifred o její brož, bude jistě nemožné. Jediný detail, který by mohl vést k jeho identifikaci, byl ten, že je snad zraněný, ale ani to nevědí přesně.

V kočáře se rozhostilo ticho. Roslyn se opřela a přemýšlela o tom, jak se krásný den na svém konci zvrtl a málem skončil tragédií. Drew toho litoval skoro stejně jako ona. Tohle byla přesně La situace, které se toužil vyhnout — nechtěl být v těsné blízkosti Roslyn Loringové. Teď by se nejraději viděl na cestě do Londýna. Nicméně nemůže dámy opustit a nechat je bez ochrany. Musí tady zůstat a na všechno dohlédnout. Dluží to Marcusovi. Ani ne před hodinou slíbil svému příteli, že po dobu jeho nepřítomnosti na sestry Loringovy dohlédne. Zůstali s Heathem trochu déle, aby se s Marcusem rozloučili a vypili skleničku brandy na rozloučenou s jejich staromládeneckým životem. Když vyjádřili obavy, že svému příteli budou chybět, Marcus se smál a tvrdil, že s Arabellinou rukou dostal vše, co potřebuje, a že se mu po hýřivém způsobu života ani nezasteskne.

Drew v duchu proklínal špatné načasování. V tom musel mít prsty sám ďábel, který zařídil, aby Roslyn přepadli chvíli potom, co dal svému příteli slib. Musel však uznat, že Roslyn nebezpečí zvládla přímo na výbornou. Obdivoval její kuráž a rozhodnost, nicméně když ji viděl ve smrtelném nebezpečí, hrůzou se mu sevřelo hrdlo.Většina uro zených dam byv její situaci omdlela.

Jen proto, že obdivuje její odvahu, s ní však nemusí trávit noc pod jednou střechou. Nechtěl, aby ho pokoušela nebo aby se stal obětí lady Freemantlové, která se ho neustále snažila oženit. Zdálo se však, že nemá na vybranou.

Když kočár zastavil na nádvoří sídla lady Freemantlové, Winif red nechtěla slyšet ani slovo o tom, že by Roslyn měla pokračovat v cestě a odjet ke své přítelkyni Tess, jak bylo dojednáno. Tvrdila, že u ní musí zůstat a dělat jí společnost.

Drew si všiml, že se Roslyn zamračila a kradmo k němu vyslala zabanbený pohled, ale zřejmě se se svou přítelkyní nechtěla dohadovat, a tak jen mlčky přikývla.

Když vešli do přijímací haly, kde je přivítal lokaj v livreji, zdálo se, že se lady Freemantlová zcela zotavila. Ve zkratce letitému sluhovi vylíčila, jak byli přepadeni, ale nakonec ho uklidnila slovy, že se tam objevil vévoda z Ardenu a zachránil je před jistou smrtí.

„Vévoda a slečna Loringová zůstanou přes noc, Pointone," dodala. „Prosím, uveď je do zeleného salónku, a než budou připraveny jejich ložnice, přines jim občerstvení. Jeho Milost sice cestuje bez zavazadel, ale já věřím, že si vybere něco ze šatníku sira Ruperta."

„Jak si přejete, lady."

„Abych nezapomněla, Jeho Milost chce ráno mluvit s naším šafářem. Vyřiď panu Hicklingovi, aby se tady ráno zastavil.“
„Ano, lady.“
„Děkuji, Pointone. Také pošli zprávu do domu slečny Blanchardové, aby slečna. Uly Loringová věděla, že její sestra dnes v noci nedorazí.“ Po těch slovech se lady Freemantlová obrátila na vévodu a omluvně se usmála. „Doufám, že mě omluvíte, Vaše Milosti. Ještě stále se cítím slabá a potřebuji si odpočinout. Roslyn, doufám, že se o hosta postaráš. Já to dnes bohužel nezvládnu.“
Roslyn se celý vývoj situace vůbec nelíbil. „Winifred,“ začala přísným tónem. Winifred pozvedla ruce. „Měla by sis dát skleničku vína, drahá. Mám dojem, že jsi stále trochu rozrušená. Uvidíme se ráno.“
S tím se lady Freemantlová obrátila k širokému schodišti a. nechala vévodu samotného s lokajem a s velmi rozzlobenou Roslyn Loringovou.

5

Naprosto souhlasím s Lily. Winifredina snaha provdat mě je k zešílení! Naštěstí jsem byla schopná obrátit vše ve svůj prospěch.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Roslyn zaťala zuby a snažila se skrýt své pobouření. Nejdříve ji přítelkynin zdravotní stav znepokojoval, ale teď se doslova třásla vzteky, neboť bylo nadevše jasné, že se jí Winifred snaží dát dohromady s vévodou.

Vyslala k němu omluvný pohled a doufala, že chápe, že ona s tím nemá nic společného, ale jeho výraz byl nevyzpytatelný.

Roslyn si svlékla cestovní plášť a podala ho lokajovi. „Do zeleného salónku trefím i sama, Pointone, raději co nejrychleji vyřiďte všechno ostatní."

„Jak si přejete, slečno Loringová."

Pak se v tichosti vydala chodbou k zelenému salónku a Arden ji mlčky následoval. Jednalo se o okázalou místnost, která dávala na odiv bohatství své majitelky, nicméně ne dobrý vkus. V krbu už vyhaslo a salónek matně osvětlovala skomírající lampa.

Roslyn došla k lampě, zesílila plamen a obrátila se k vévodovi. „Myslím, že bych se měla za lady Freemantlovou omluvit, Vaše Milosti. Je zřejmé, že by nás nejraději dala dohromady, ale můžu vás uklidnit, že se nemáte čeho bát. Se mnou jste v naprostém bezpečí."

Na jeho dokonalých rtech se objevil ironicky úsměv. „Chápu. Vy jste si už vyhlídla Havilanda.“
Roslyn cítila, jak hoří studem. „Nu..., ano.“ Ukázala k polstrované pohovce. „Prosím, udělejte si pohodlí. Pointon vám za chvíli přinese víno.“
Se zdvořilou úklonou chtěla odejít, ale Arden ji zarazil. „Nemusíte přede mnou zase utíkat, slečno Lorlngová.“
Váhavě se na něho podívala a zůstala stát. „Já neutíkám. *Jdu* do knihovny, abych si tam našla něco ke.čtení. Jsem příliš rozrušená, než bych usnula.“
Probodával ji zkoumavým pohledem. „Eleanor mi řekla, že jste sečtělá.“ Když na jeho poznámku nereagovala, pokračoval:
„Zůstaňte se mnou a dejte si trochu vína. Zdá se, že byste ho potřebovala.“
Roslyn zaváhala. Opravdu se celá třásla a stále se z přepadení nemohla vzpamatovat.
Právě vešel Pointon a na stříbrném tácu nesl karafu s vínem a dvě broušené skleničky. Když mu vévoda řekl, aby vše odložil na servírovací stolek, udělal, jak mu bylo poručeno, uklonil se a zase odešel.
„Sedněte si, Roslyn,“ řekl Arden a došel ke stolku, kde oběma nalil víno.
Roslyn nic nenamítala a posadila se. Ruce sejí ještě stále chvěly, a tak je složila do klína, pevně je sevřela a usmála se. „Je to hloupé, že jsem takhle vystrašená. Vždyť se nic nestalo.“
„To vůbec není hloupé,“ odpověděl vévoda. „Vždyť vás ten lotr mohl zastřelit.“
Roslyn se na něho podívala, nuž jste předtím někdy na někoho vystřelil?“
„Jednou, rovněž se jednalo o loupežné přepadení. Jenže tenkrát jsem byl mnohem úspěšnější.“
„Nyní jste byl přece taky úspěšný. Lupič utekl s nepořízenou a všechny Winifrediny šperky jsou v bezpečí. I když pochybuji, že je tak rozrušená, jak se snaží předstírat, ztráta té brože by ji velmi mrzela.“
Arden se posadil vedle ní a učinil to tak nenuceně a elegantně jako vlastně všechno, co dělal. Roslyn si najednou až příliš uvědomovala jeho blízkost. Rychle usrkla trochu vína, aby se vzpamatovala. „Jste velmi laskav, že jste souhlasil strávit tady dnešní noc, ale o ostatní záležitosti se už mohu postarat sama.“

Vévoda jen lehce pokrčil rameny. „Kdyby se vám něco stalo, Marcus by mi to nikdy neodpustil.“
Roslyn se nepříjemně zavrtěla. Stále se nemohla zbavit vzp<> mínek na pevné mužské tělo, o němž věděla, že se skrývá pod elegantním kabátem. Znovu se napila a snažila se myslet na něco jiného. „Vy přece za mě nenesete žádnou zodpovědnost, Vaše Milosti.“
„Já vím, přesto tady den nebo dva zůstanu.“
Podařilo se jí usmát. „Pokud tady zůstanete, Winifred si bude myslet, že je vše na dobré cestě, a nedá vám pokoj.“
„O mě se nebojte. S takovými dámami mám už své zkušenosti.“ Stále mluvil pobaveným hlasem, nicméně bez zbytečného cynismu.
„To si dovedu představit,“ odvětila Roslyn a raději změnila téma hovoru. „Takže vy se zítra chcete setkat se zdejším šafářem?“
„Ano. Chci mu říct, co se stalo, a domluvit postup pátrání.“
„Chtěla bych být u toho.“ Když Arden tázavě povytáhl obočí, Roslyn pokračovala; „Jako jediná jsem toho muže viděla zblízka. Dokážu ho popsat. Také tady každého znám a vím, kde by se mělo začít pátrat.“ Sklopila oči a podívala se dolů na své ruce, v nichž držela sklenici s vínem. „Pravda je taková, že bych chtěla být užitečná. Nesnáším, když musím jen sedět a čekat.“
Arden přikývl, jako byji chápal. „Budu rád, když nám pomůžete, slečno Loringová, ale jen pod jednou podmínkou. Musíte mi slíbit, že už nikdy na žádného zločince nezaútočíte a nebudete se ho snažit odzbrojit. Buďte tak laskavá a dovolte mi, abych za hrdinu tady byl já.“
Roslyn po něm šlehla rozpačitým pohledem, ale potom si uvědomila, že si z ní utahuje a snaží se ji rozptýlit, aby přišla na jiné myšlenky „Vy přece *jste* hrdina.“
„Vy také.“
„Říkal jste, že to ode mě bylo nerozumné.“
Líně se usmál. „Ano, to jsem říkal.“
Rovněž Roslyn se usmála. Zřejmě začalo účinkovat víno, protože už z Ardenovy přítomnosti nebyla tolik rozrušená. Přesto jí srdce dál bilo jako o závod. Samozřejmě že se jednalo jen o fyzickou reakci, s jejími city to nemělo nic do činění. Vlastně ani nevěděla, zda je jí vévoda vůbec sympatický, a to navzdory tomu, že nemohla popřít jeho krásu a přitažlivost.

„Marcus mi vyprávěl o vaší škole," řekl náhle Arden a zkoumavě si ji prohlížel. „A Eleanor se zmínila o tom, že čtete latinské texty Musím říct, že mě to překvapilo."
„Proč?" zeptala se Roslyn. „Myslíte si, že žena nemůže být stejně vzdělaná jako muž?"
„Ne, to si nemyslím, jen mě udivilo, že máte tak neobvyklé záliby. Nevypadáte na studijní typ."
Chladně se usmála. „Mnoho lidí s vámi sdílí shodný názor. Jen se na mě podívají a myslí si, že nemám vlastní rozum. Přesně to jste usoudil té noci, co jsme se viděli poprvé. Váš návrh pramenil jen z toho, jak vypadám."
„Ne tak docela. Líbil se ml i váš důvtip."
Roslyn si odfrkla. „Nabídl jste mi, abych se stala vaší milenkou tak rychle, že jste neměl příležitost vůbec se o něm přesvědčit."
„Mám za to, že dané okolnosti mé chování omlouvají," pronesl Arden. „Myslel jsem si, že jste kurtizána."
„Nicméně i muži, kteří vědí, že jsem lady, se mě málokdy snaží vidět takovou, jaká doopravdy jsem."
„Takže vy svou krásu chápete spíše jako nevýhodu?" zeptal se nedůvěřivě.
Roslyn pokrčila rameny. „Velmi často ano. Samozřejmě že žádná žena nechce být ošklivá, jenže krása vede k špatným úsudkům a nevhodným návrhům."
„Marcus mi říkal, že vás nedávno obtěžoval nějaký mizera."
Roslyn se zamračila. „Zdá se, že jste o mně s Marcusem často mluvili."
„Ani ne. Tuhle informaci jsem dostal krátce potom, co se Marcus stal vaším opatrovníkem a neustále si stěžoval, že za vás a vaše sestry musí nést zodpovědnost."
Roslyn se ušklíbla. „Ano, často jsem dostávala nevhodné a ponižující návrhy. Tentokrát jsem se však rozhodla vzít svůj život do vlastních rukou."
Ardenovi se pobaveně zalesklo v očích. „Máte v plánu se vdát."
„Proč ne? Hodlám si najít manžela, který mě bude milovat pro to, jaká jsem, a ne kvůli nějaké pomíjivé kráse."
Roslyn bojovně vystrčila bradu a čekala nějakou výsměšnou poznámku, ale Arden se jen napil vína.
„Proč právě Haviland?" zeptal se nakonec.
„Protože si myslím, že by pro mě mohl být ideálním manželem."
Vévoda odpověděl jízlivým povytažením obočí. „Jak jste k tomu

dospěla?“
„Jak? Jednoduše. Nezdá se mi, že by byl nějak přelétavý. Mám ho upřímně ráda. Je inteligentní, milý a sdílí můj smysl pro pošetilost. Navíc má rád děti a moc hezky se chová ke své staré babičce. Nesklání se před společenskými normami a zásadami, což mi jen vyhovuje. Vzhledem ke své rebelské minulosti by snad mohl přijmout manželku poznamenanou rodinným skandálem.“
„Takže vás nepřitahuje jeho jmění a titul?“
Roslyn zakroutila hlavou. „Nevím, co by mělo být na jmění a titulu přitažlivého, Vaše Milosti, Lord Haviland se vzdal své kariéry, aby splnil závazky, jež má ke své rodině. Obdivuji jeho obětavost a vážím si ho za to, co udělal a jakým je člověkem.“
„Opravdu chcete, abych vám uvěřil, že vás jeho majetek vůbec neláká?“
Podívala se na vévodu znechuceným pohledem. Zřejmě je rozhodnutý myslet si o ní jen to nejhorší. „Můžete věřit, černu chcete, ale já si nemyslím, že bohatství je zárukou štěstí, alespoň pokud má člověk svůj vlastní příjem.“ Suše se usmála. „Ještě před čtyřmi roky bych o tom uvažovala. Tehdy jsem si myslela, že pro záchranu svých sester budu muset souhlasit s manželstvím *z* rozumu. Byly jsme zcela bez prostředků, zahanbené a ponechané na milost nevlastního strýce, který o nás nestal. Kdyby to bylo nutné, byla jsem připravená udělat cokoliv, jen abych zachránila své sestry. Naštěstí Arabellu napadlo, že bychom mohly založit vlastní školu, a lady Freemantlová nám k tomu poskytla prostředky Vlastně nás zaměstnala, abychom vybavily budovu a vypracovaly osnovy. Po sedmi měsících provozu školy jsme si mohly dovolit prohlásit, že jsme finančně nezávislé, a vybrat si svou vlastní budoucnost.“
„Pokud vím, rovněž Marcus vám poskytl nějaké finanční prostředky. Kdybyste chtěla, nemusela byste se přece vdávat.“
„Máte pravdu, jenže já *chci*. Netoužím skončit jako stará panna. Chci rodinu a děti.“
Arden se jízlivě usmál. „Zní mi to tak nudně a bezvýznamně.“
Roslyn se rozesmála. „Možná ano, ale já věřím, že se mi to bude líbit.“
„Copak vy od vašeho manželství neočekáváte vášeň?“
Roslyn cítila, jak rudne. „Vášeň by byla příjemná, ale není nutná. Důležitá je věrnost.“ Když nechápavě povytáhl obočí, rozhodla se, že mu svůj postoj objasní. „Jistě víte, že můj otec měl nespočet

milenek. Má matka tím velmi trpěla. Když jí zlomil srdce, našla si nakonec i ona milence. Nikdy bych ničím takovým nechtěla projít, a proto se provdám jen za muže, který mě bude milovat. Doufám, že milující manžel nebude hledat uspokojení v cizí posteli.“
„Vy si myslíte, že se Haviland do vás zamiluje?“
„Pevně v to doufám. V opačném případě bych si ho nikdy nevzala.“
Drew si ji dlouhou dobu prohlížel, zkoumal její vážný výraz a z modrých očí četl upřímnost. Možná že Roslyn Loringová skutečně není taková intrikánka, za jakou ji považoval. Prostě si jen jasně vytýčila, co od života chce, a jde za svým.
Nakonec musel její odhodlání obdivovat.
„Zdá se, že to máte důkladně promyšlené.“
„To tedy ano,“ souhlasila Roslyn a její upjatý výraz roztál.
Drew uhnul pohledem a zhluboka si přihnul ze sklenice s vínem. Nechápal, proč kdykoliv viděl Roslyn, pociťoval zvláštní potřebu chránit ji, přestože byla tou nejschopnější a nejsamostatnější ženou, jakou kdy poznal. Možná to bylo tím, že mu Marcus řekl, jak musela odehnat více než jednoho neodbytného nápadníka. Její krása v kombinaci s nedostatkem prostředků a nezodpovědností bývalého poručníka z ní Činila snadný terč mnoha mizerů a floutků. Zřejmě právě proto tak přehnaně reagovala na můj nevhodný návrh, pomyslel si Drew.
Jelikož k ní cítil poněkud protikladné emoce, Drew raději vstal a přešel místnost, aby jirn dolil víno. Když se vrátil, podal Roslyn sklenici a zůstal stát.
Poděkovala a rozpačitě se usmála. „Doufám, že lady Freemantlové odpustíte její nevhodné chování. Myslí to dobře. Teď, když je Arabella pod čepcem, doufá, že provdá i mě a Lily. Její činy však nejsou hnány nějakými ziskuchtivými motivy. Winifred je v jádru romantická duše.“
„Stejně jako vy,“ utrousil Drew jízlivě.
„Ano, zatímco vy jste naprostý cynik,“ řekla Roslyn sladce. „Dovedu si představit, že to je tím, kolik žen vás už pronásledovalo a snažilo se vás dostat do chomoutu. Mohu vás však ujistit, že já o vás zájem nemám.“ V očích jí pobaveně zajiskřilo. „Nemusíte se bát, Vaše Milosti, rozhodně se nemíním zařadit do dlouhého zástupu zamilovaných žen, které po vás vzdychají touhou a doufají, že je jednou požádáte o ruku.“

Vévoda se uchichtl. „Ty jsou jen stěží zamilované. Spíše bych řekl oslepené bohatstvím a titulem. V majetném šlechtici každý vidí jen dobrou partii.“
„Ujišťuji vás, že já ne. Nemám ani tu nejmenší touhu provdat se za vás nebo... se stát vaší milenkou,“ dodala pobaveně.
Nemohl si pomoct a musel se ušklíbnout. „Když jste mě té noci rozhodně odmítla, zranilo to mou pýchu.“
Tiše se zasmála. „Pochybuji, že by to bylo něco, s čím byste si neporadil. Zřejmě jste očekával, že vaši nabídku musím přijmout, ale mé odmítnutí se rozhodně netýkalo víry ve vaše schopnosti potenciálního milence.“
Drew zasněně pozoroval, jak pozvedla číši ke rtům a napila se. Nevěděl přesně, co ho k Roslyn Loringové tak přitahuje, ale bylo tomu tak. Navzdory svému rozhodnutí zjišťoval, že je okouzlen jejím vřelým charakterem a bystrým důvtipem.
Náhle se na něho zamyšleně podívala. „Možná bychom mohli být přáteli. Má sestra je ženou vašeho přítele, což znamená, že se zřejmě budeme občas setkávat. Nechtěla bych, aby mezi námi bylo nějaké napětí.“ Ve tváři se jí objevily roztomilé dolíčky „Možná byste mě mohl brát tak jako Eleanor, jako mladší sestru.“
Drew si uvědomil, že o téhle ženě nemůže uvažovat jako o své sestře. Ne potom, co ji líbal a okusil její tělo. Ne tehdy, když po ni stále toužil.
Navzdory všemu najednou zjistil, že mu je v její společnosti dobře a že se může uvolnit Možná to bylo tím, že se před ním Roslyn nepřetvařovala jako všechny ostatní ženy. Nebo to bylo proto, že se už v její přítomnosti nemusel bát o svou svobodu. „Dobrá tedy, přátelé,“ řekl a zvedl sklenici k přípitku.
Oba se napili a Drew se posadil do koženého křesla. „Tak mi tedy vyprávějte o tom, jak hodláte ulovit manžela. Chcete na Havilanda udělat dojem tím, že mu budete pomáhat s přípravou plesu?“
„Ano,“ odpověděla Roslyn. „Než nás matka opustila, naučila mě všechno, co je třeba znát k vedeni velkého domu a k pořádání společenských událostí. Věřím, že jsem schopná lordu Havilandovi pomoct“
„A co potom?“
„To zatím nevím, ale budu si muset pospíšit, poněvadž lord Haviland chce po plese, který pořádá pro své příbuzné, odjet. Fanny slíbila, že mi pomůže, jenže já jsem se vším tím zmatkem okolo svatby na nic jiného neměla Čas.“ Roslyn mírně naklonila

hlavu a se smíchem řekla: „Fanny mi vlastně poradila, abych o pomoc požádala vás. Zřejmě si dělala legraci, ale musím uznat, že ten nápad má své opodstatnění.“
„V Čem vám mám pomoci?“ zeptal se Drew ostražitě.
„V tricích, které milenky používají, aby se do nich jejich ochránce zamiloval.“
Málem se zadusil vínem. „To rozhodně není vhodné téma, o kterém by urozená dáma měla hovořit s gentlemanem.“
Roslyn se znovu zasmála. „Je zvláštní, jak jste najednou přísný, Vaše Milosti. Řekla bych, že jsme hranice slušného chování už poněkud překročili, nemyslíte?“
„Vy to opravdu myslíte vážně?“
„Samozřejmě. Vím, že to je ode mě odvážné, ale v sázce je celá má budoucnost, a proto jsem rozhodnutá použít jakékoliv prostředky, které se mi naskytnou. Vy jste měl už spoustu milenek, a tak předpokládám, že se v takových věcech vyznáte. Ráda bych znala váš názor.“
Drew se zamračil. „Pochybuji, že by vám můj názor jakkoliv prospěl.“
„Co kdybych to zvážila Sama?“
Dlouhou dobu ji pozoroval a pak přikývl. „Co byste chtěla vědět?“
„Začneme s tím, proč si vlastně pořizujete milenky.“
„Z více důvodů. K pobavení, poněvadž potřebuji společnost, pro potěšení“
„Co vás vede k tomu, že si vyberete právě tu a žádnou jinou? Jaké přednosti musí mít? Předpokládám, že krása je v tomto případě nejdůležitějším požadavkem.“
Drew se zamyslel a snažil se vybavit, co ho na jeho milenkách upoutalo. „Ano, zřejmě máte pravdu, krása je opravdu důležitá, ale také si vybírám takové ženy, které si na mě nečiní žádný nárok.“
„Takže nejsou majetnické. Fanny mi říkala, že poslední jste právě proto opustil.“ Když se na ni udiveně podíval, Roslyn se usmála. „Nesnažím se vyzvídat intimnosti z vašeho soukromého života. Mé otázky jsou čistě vědecké — nechci udělat stejnou chybu s lordem Havilandem. Co ještě vás na vašich milenkách přitahuje?“
Drew si uvědomil, že Roslyn se jen tak nevzdá. Se smíšenými pocity obdivu a rezignace se pohodlně opřel a natáhl před sebe dlouhé nohy. „Vybírám si takovou, která má něco v hlavě, aby se s ní dalo vůbec o něčem mluvit. A samozřejmě musí být dobrá v posteli.“ Poslední podmínka způsobila, že Roslyn zrůžověla

rozpaky, ale přesto pokračovala: „Musí tady být ještě něco. Podle Fanny dobrá milenka vl, jak upoutat mužovu pozornost a jak si ho nakonec zotročit.“
„Vy chcete Havilanda zotročit?“
„Nejsem si jistá, zda bych chtěla zajít tak daleko, ale rozhodně chci, aby se do mě zamiloval. Doufala jsem, že mi prozradíte, jak toho dosáhnout.“ Drew nedokázal skrýt své pobavení. „Nutno říct, slečno Loringová, že jste vskutku neobyčejná žena.“
Mírně ohrnula nosík. „Pochybuji, že to myslíte jako kompliment, ale ať. Je mi jedno, že o mně máte špatné mínění, hlavně že mi pomůžete.“
Vůbec o ní neměl špatné mínění. Právě naopak, doslova ho ohromila, snad až fascinovala. Rovněž se mu líbilo, že byla tak upřímná. To však neznamená, že se nechá zatáhnout do jejího pokusu ulovit lorda Havilanda coby vhodného manžela.
Když váhala, vydala pohrdavý zvuk. „Zřejmě se mě bojíte.“
„Já že se vás bojím?“
„Ano. Stále máte obavy, abyste mě nezkompromitoval. Ale jak už jsem vám řekla, nemusíte se ničeho bát. Vás bych si rozhodně nikdy nevzala.“
„Toho se nebojím, drahá.“
„Pak nechápu, z čeho pramení vaše neochota naučit mě, co chci umět. Podle všeho jste skvělý milenec. Myslela jsem, že byste mi to chtěl dokázat.“
Jeho tělo okamžitě zareagovalo a Drew se nepříjemně ošil.
„To má být výzva?“
„Zřejmě ano.“
Zvonivě se zasmála a Drew cítil, jak se ho zmocňuje touha. Celý ztuhl. Nelíbilo se mu, jaký má na něho vliv ani co dělá s jeho tělem.
Když její výzvu nepřijal, znovu zaútočila: „Copak si neuvědomujete, že pokud získám lorda Havilanda, získáte tím něco i vy?“
„To nechápu.“
„Lady Freemantlová vás konečně přestane pronásledovat. Dokud budu volná, nevzdá se a neustále se bude snažit, aby nás dala dohromady. Pokud však získám lásku lorda Havilanda a on mě požádá o ruku, pak vám dá pokoj.“
Roslynin okouzlující úsměv působil na Drewa víc, než si byl ochoten přiznat. Snaží se získat to, co chce, a stejně jako

Marcusova mladší sestra k tomu využívá svůj šarm. Docela dobře si dovedl představit, že Eleanor by postupovala naprosto stejně.
„Takže vy po mně chcete, abych vás naučil, jak získat Havilanda a přinutit ho, aby vás požádal o ruku?“
„Ano, a také aby se do ruč zamiloval. Byla bych vám za to velmi vděčná a Marcusovi byste tím prokázal službu. Určitě bude rád, až se dozví, že o mě projevil zájem hrabě Haviland. Jistě víte, že Marcus nás původně chtěl provdat za naprosto cizí muže.“
Drew nevěřícně zakroutil hlavou. „Musím být blázen, že o tom vůbec uvažuji .“
„Ale vy to přece chcete,“ ujišťovala ho Roslyn.
To nemohl popřít, dokonce s její situací sympatizoval. Roslyn si nezasloužila potíže, kterým musela několik posledních let čelit. Rovněž měla pravdu v tom, že Marcusovi by se její svatbou ulevilo.
„Budu o tom chvíli přemýšlet,“ prohlásil Drew nakonec. „Nejsem si jistý, zda jsem na to ten pravý.“
„Ale ano, vy přece víte, co vás na ženě přitahuje..., jak si získá váš zájem.“
Dobře vím, Jak bys můj zájem získala právě ty, pomyslel si Drew. Podle nevinného pohledu jejich modrých očí však bylo jasné, že Roslyn o jeho chlípných myšlenkách nemá ani ponětí. Netuší, že by ji chtěl položit na pohovku, pomalu ji svlékat, zlíbat každičký centimetr jejího dokonalého těla...
Drew zatřásl hlavou, aby se vzpamatoval a soustředil se na její požadavek. Připadalo mu ironické, že právě on, který má k ženění naprostý odpor, má napomáhat k tomu, aby vdavekchtivá žena ulovila potenciálního manžela. Nicméně učit mladou dámu, jak se stát dobrou milenkou, bylo více než lákavé. Navíc, má-li zůstat v Chiswicku, aby dohlédl na pátráni po lupiči, výukou Roslyn si příjemně zkrátí dlouhý čas.
Samozřejmě že neměl v plánu zajít za hranice vhodnosti. Rozhodně se všechno bude odehrávat počestnou cestou, aby nezkompromitoval přítelovu schovanku.
Ke svému velkému údivu a pobavení Drew zjistil, že se mu ta myšlenka zamlouvá. Přikývl. „Dobře tedy, budu vás učit.“
Roslyn se na něho zářivě usmála. „*Děkuji* vám, Vaše Milosti. Doufám, že teď se mi už konečně podaří usnout.“

Já jsem rád za nás oba, pomyslel si Drew. Představa Roslynina nahého těla a hebkých vlasů rozprostřených po polštáři si krutě pohrávala s jeho mužstvím.
Pohledem spočinul na jejích plných rtech a náhle se mu zrychlil tep. Zmocnila se ho neúprosná touha políbit ji. Pro jeho prudké vzplanutí neexistovalo žádné rozumné vysvětlení. Samozřejmě to nebylo nic jiného než pouhý tělesný chtíč.
Chtíč, o němž věděl, že časem odezní.
Nicméně jeho prsty toužily po tom, aby hebké prameny zlatých vlasů uvolnil ze sevření ozdobných spon, aby osvobodil křehké tělo z pout plesových šatů. Živě si dovedl představit, jak se jí zmocní přímo tady na pohovce, jak probudí její tělo, jak bude Roslyn vášnivě reagovat na jeho doteky. Touhou zmučený penis se bolestivě chvěl žádostivostí. Chtěl se do ní ponořit, utopit se v jejím žáru, chtěl...
Roslyn odložila skleničku s vínem a vstala, Čímž přerušila jeho eroticképředstavy. „Dobrou noc, Vaše Milosti. Uvidíme se ráno, až dorazí Winifredin šafář.“
Drew zdvořile vstala uklonil se. „Dobrou noc, slečno Loringová.“ S očima upřenýma na její pohupující se boky Drew pozoroval, jak Roslyn odchází.
Pak si hlasitě povzdychl a prsty si pročísl vlasy. Nemohl uvěřit, že souhlasil s tím, že ji bude dávat lekce, jak probudit touhu gentlemana. Zvláště když ho tak silně přitahovala.
Já to dokážu, řekl si Drew v duchu. *Budu okouzlující zdvořilý a přátelský.*
Navzdory tomu věděl, že udržet ruce dál od Roslyn, bude velkou zkouškou jeho sebeovládání.

6

Osvojit si umění flirtování je mnohem obtížnější,
než jsem očekávala.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Roslyn vstala brzy ráno a netrpělivě pospíchala na snídani. Nemohla se dočkat, až začne pátrání po lupiči, který je včera večer přepadl. Jaké však bylo její překvapení, když zjistila, že vévoda je už dávno na nohou a právě v pracovně hovoří se zdejším šafářem.
Když se pan Hickling dozvěděl, co se stalo, vyjádřil znepokojení, ale Roslyn ho ujistila, že k žádné Škodě ani újmě na zdraví nedošlo. Když popsala místo, kde se odehrálo přepadení, šafář ho ihned poznal, poněvadž se nacházelo nedaleko statku jeho nejstaršího syna. Hickling na nic nečekal a pospíchal, aby svolal muže a začal s prohledáváním místa činu a jeho okolí.
Když osaměli, Roslyn se podívala na vévodu. Ještě se neoholil, takže mu na bradě rašilo temné strniště vousů, které jeho aristokratickému výrazu dodávalo nádechu divokosti. Přesto byl stále dokonalý a elegantní. Kromě nákrčníku měl na sobě tentýž oblek jako včera, a to zřejmě proto že zesnulý sir Rupert Freemantl byl mnohem menší a podsaditější.
Roslyn se převlékla do mušelínových šatů. Cítila, jak si ji Arden zkoumavě prohlíží.
„Jak jste spala? Neměla jste zlé sny?“ zeptal se s účasti v hlase.
„Trochu. Kdykoliv jsem zavřela oči, viděla jsem pistoli, kterou na nás mířil.“

„Časem na to zapomenete.“
„Zdá se, jako byste hovořil z vlastní zkušenosti.“
„Také že ano.“ Arden pohledem zalétl k hodinám na krbové římse. „Nečekal jsem, že vstanete tak brzy.“
„Ani já jsem vás tady tak brzy nečekala, Vaše Milosti.“
V očích mu pobaveně zajiskřilo. „Jistě jste si myslela, že se budu až do oběda povalovat v postelí.“
„Mnoho gentlemanů vašeho ražení to tak dělá.“
„Vidím, že o mně nemáte valné mínění, drahá.“
Roslyn se zasmála. „Musím říct, že čím víc vás znám, tím je to lepší.“
„Když uvážím, jak jsme začali, asi bych měl být poctěn.“
Vtom se ve dveřích objevil Pointon a oznámil, že se podává snídaně. Když došli do jídelny, Winifred už seděla za stolem a před sebou měla talíř plně naložený jídlem. Roslyn si pomyslela, že včerejší stresující příhoda rozhodně neovlivnila přítelkynin zdravý apetit.
Když se Winifred zeptala na zdraví, ta se rozzářila. „Je mi skvěle, drahá, a to díky lordu Ardenovi, který se uvolil, že tady s námi zůstane.“ Zatímco Pointon servíroval kávu, Winifred obdařil vévodu rozzářeným úsměvem. „Je skvělé vědět, že nás před tím lupičem ochráníte, Vaše Milosti. Poněvadž je však nový hrabě mimo Danvers Hall a Roslyn a Lily jsou doma samy, zřejmě by bylo
vhodnější, kdybyste se zatím ubytoval u mě, Vaše Milosti. Pointon zařídí, aby vám z Londýna poslali čisté šaty.“
„Už jsem všechno zařídil, madam,“ odpověděl Arden mírně
Zřejmě byl na Winifredinu přehnanou starostlivost připravený. Winifred začala opěvovat včerejší svatební den, jako by chtěla zapomenout nato, co sev noci stalo, a poněvadž Roslyn na tom byla stejně, zapojila se do hovoru týkajícího se Arabelliny a Marcusovy svatby.
Když lady vyčerpala svatební téma, chtěla zjistit něco o Ardenovýc plánech v politickém dění, ale vévoda ji odbyl, že většinu práce má už za sebou. Parlament byl v létě zavřený a většina gentlemanů opustila Londýn a před letními vedry se ukryla na svých venkovských panstvích.
Ke konci snídaně Winifred nasadila nevinný výraz a upřela na vévodu dychtivý zrak. „Možná byste se rád podíval do naší zahrady.

Roslyn, co kdybys předtím, než odjedeš na Danvers Hall, tady vévodu provedla a ukázala mu ten rozkošný altánek u jezírka?“
Roslyn se podívala na vévodu, který se očividně dobře bavil. Nicméně proti přítelkyninu návrhu nic nenamítala, poněvadž se jim tak podaří uniknout Winifredinu zkoumavému pohledu a budou moci pokračovat ve včerejším rozhovoru.
„V tuto roční dobu je okolí opravdu překrásné. Jen si vezmu plášť, Vaše Milosti.“ Slunce už sice bylo vysoko na obloze, ale Červnová rána bývají ještě poněkud chladnější.
Když od Pointona převzala plášť, zjistila, že vévoda na ni čeká ve vstupní hale. Provedla ho domem a zadními dveřmi vyšli na štěrkem sypanou cestičku, aby jí vlhká tráva, na níž se ještě třpytily krůpěje rosy, nepromáčela střevíce.
Okolní park se pyšnil překrásnými trávníky a zahradami, nicméně Roslyn se vydala přímo k altánku, z něhož byl výhled na okrasné jezírko.
„Zřejmě jste přes noc nezměnila názor, slečno Loringová? Ještě stále chcete, abych vás učil?“ zeptal se Arden.
„To tedy nezměnila,“ odpověděla Roslyn mile. „Budu vám velmi vděčná, když mi odhalíte tajemství svádění.“
„Toho jsem se obával,“ povzdychl si vévoda.
Nedočkavě se na něho podívala. „Takže můžeme začít?“ „Jak si přejete, drahá.“
Roslyn se spokojeně usmála. „Jsem jedno velké ucho.“ „Zřejmě bych vám měl odpovědět na vaši včerejší otázku — chtěla jste vědět, co muže k jejich milenkám přitahuje. Trochu jsem o tom přemýšlel a přišel jsem hned na několik věcí.“
„A ty jsou?“
„Zaprvé, dobrá milenka si nikdy nestěžuje, že ji její ochránce zanedbává a navštěvuje ji méně, než by si přála.“
„To znamená, že je připravená být mu kdykoliv k dispozici, ale přitom ho nijak neomezuje.“
„Ano. Rovněž přehnaně neutrácí za nové šaty a nenutí ho ke koupi drahých klenotů.“
Roslyn zamyšleně přikývla. „To mi připadá rozumné. Nikdo by neměl schvalovat zbytečné utrácení.“
„Ano, a pokud se jí rozhodne dát dárek, měl by to udělat z vlastní vůle.“
„Jinými slovy, pokud milenka chce, aby jí její ochránce koupil šperk, musí to udělat tak, aby to vypadalo, že to je z jeho hlavy.“

Arden se pobaveně usmál. „Přesně tak. Milenka by měla chtít jeho, ne jeho majetek — nebo by se tak měla alespoň tvářit.“
Roslyn se mlčky po očku podívala na vévodu. Zdá se, že má velké zkušenosti se ženami, které ho chtějí pro jeho majetek. Zřejmě má se svým bohatstvím stejné trápení jako ona se svou krásou. Věděla, že Arden je považován za tučnou kořist, i když jeho přitažlivost nespočívá jen v jeho penězích či honosném titulu. Se svou krásnou tváří a dokonalým tělem by se stal ozdobou každé ložnice. Roslyn zjistila, že i když nechce, upřeně ho pozoruje. V ranním světle mu plavé vlasy zářily jako ryzí jantar a dokonalá tvář dostala přísný výraz.
Ačkoliv si Roslyn přísahala, že se nikdy nenechá ovlivnit krásou, s úžasem si uvědomila, že ji tento muž neobyčejně přitahuje. Nicméně na Ardenovi bylo i něco víc než jen jeho krása. Z odhodlaného pohledu jeho očí se dala vyčíst vitalita a přímost a jeho okouzlující šarm a bystrý důvtip byly prostě neodolatelné. Když došli k altánku, Roslyn rychle zatřásla hlavou, aby se vzpamatovala. Jednalo se o kruhovou stavbu z bílého mramoru, která připomínala řecký chrám. Altánek neměl stěny, jen střechu, kterou podpíraly mramorové sloupy, a jeho interiér byl vyzdobený sochami a doplněný lavičkami. Roslyn vyšla po třech schůdcích a posadila se na jednu z laviček. Arden ji následoval, ale zůstal stát.
„Co ještě by měla úspěšná milenka vědět?“ zeptala se Roslyn.
„Podle mého názoru musí svého patrona přesvědčit, že o něho opravdu stojí. Musí s ním flirtovat a musí vyjádřit svůj obdiv k jeho osobě — ovšem opět by se měla snažit, aby to vyznělo upřímně. Občas by také měla předstírat, že naslouchá tomu, co jí říká.“
Roslyn pobaveně pozvedla obočí. „Takže by ho měla obdivovat a viset na každém jeho slovu, i když na něm nenachází nic okouzlujícího a rozhovor jí připadá nudný?“
„Přesně tak,“ odpověděl Arden se smíchem. „Jak jsem řekl už v noci, také by měla dbát na jeho fyzické pohodlí a rozkoš.“
Roslyn se začervenala. „Myslím, že detaily týkající se tělesné stránky věci raději vynecháme, Vaše Milosti.“
Ardenovi se zablýsklo v očích. „Je vidět, že vás toto téma přivádí do rozpaků, slečno Loringová.“
„To tedy opravdu ano. Je prokletí mít pokožku, která hned prozradí vaše zahanbení.“

„Pak tedy postačí, když řeknu, že musí umět svého ochránce fyzicky uspokojit. Rovněž se musí smířit s tím, že jejich vztah zůstane jen na fyzické úrovni. Dobrá milenka se nikdy nesmí stát přehnaně dotěrná či snad dovolit, aby ji ovládly její city. Nesmí zapomínat, že se jedná výhradně o obchod, a rovněž nesmí doufat, že ji její ochránce začne milovat.“
Roslyn se pobaveně usmála. „Je mi jasné, že vy se s něčím tak podřadným, jako je láska, nikdy nebudete obtěžovat. Naštěstí v mém případě se s lordem Havilandem nejedná o obchod, takže pokud to nebude jednostranné, pak nebude vadit, když ho budu milovat.“
„Ano, máte pravdu, jenže mezi milenkou a jejím ochráncem existují jistá pravidla.“
„Chápu. Jak jste řekl včera v noci: vaše milenka si na vás nesmí činit žádný nárok.“
„Důležitá je však i věrnost. Nejhorší věc, kterou může milenka udělat, je ta, že upře svou pozornost k jinému muži, a přitom využívá prostředků svého ochránce. Musí mít oči jen pro něho..., což mě vede k mé první lekci. Pokud chcete upoutat Havilandovu pozornost, musíte si osvojit umění nenápadného flirtování.“
„Jenže jak to mám udělat?“
„Budu vás učit. Nejlepší cesta, jak si získat jeho zájem, je hovořit s ním očima.“
„Očima?“ Pobaveně zakroutila hlavou.
„Ano, pohledem můžete říct mnoho.“
„Jako třeba co?“
„Jako třeba, že o něho máte zájem, že vás přitahuje. Dlouze se na něho podívejte a pak zamrkejte.“
„Jak fascinující.“
Vévoda ignoroval její uštěpačnou poznámku a pokračoval: „Teď přijdou na řadu vaše rty“
„Už se nemohu dočkat,“ poznamenala suše.
„To je skoro to nejdůležitější, drahá,“ okřikl ji Arden pobaveným hlasem. „Pokud chcete zesměšňovat každý můj návrh.
„Ne, prosím...., omlouvám se, pokračujte.“ Roslyn se ukáznila i nasadila vážný výraz, I když s tím měla velký problém.
„Jak jsem řekl, musíte přitáhnout jeho pozornost ke svým ústům. Mírně našpulte rty... Koncem vějíře se jich lehce dotkněte. Musíte ho provokovat.“

Roslyn vyprskla v hlasitý smích. „Omlouvám se, ale nemohu uvěřit tomu, že jen trochu inteligentní muž by se mohl nechat obalamutit našpulenými rty a mrkáním.“
Arden se na ni přísně podíval. „Chcete, abych pokračoval, nebo ne?“
„Ano, samozřejmě.“
„Pak se přestaňte smát, krásko. Teď mi ukažte, jak špulíte rty“
Roslyn poslechla. Podívala se na něho skrze přivřené řasy a mírně našpulila rty Arden reagoval tak, že jeho pohled sklouzl k jejím rtům..., což bylo přesně to, co se mělo stát. Pak však všechno pokazila, protože se nedokázala ovládnout a znovu se rozesmála. Všechno to bylo tak nesmyslné.
„To asi nepůjde,“ řekla, když se konečně utišila.
Arden ji neokřikl, jak se obávala, místo toho ji pozoroval, shovívavým pohledem a potutelně se usmíval. „Je zřejmé, že vám chybí praxe. Časem se to zlepší.“
„Možná bude lepší, když na to prostě zapomeneme.“
„Vždy se vzdáváte tak snadno, drahá? Netušil jsem, že jste takový zbabělec.“
Roslyn vzdorovitě zvedla bradu. Arden seji snažil vyprovokovat a povedlo se mu to. „Samozřejmě že nejsem zbabělec. Jen prostě nevěřím, že by něco takového mohlo fungovat.“
„Pokud vám nestačí mé slovo, můžete se zeptat Eleanor. Je sice o dva roky mladší než vy, ale s flirtováním má mnohem větší zkušenosti. V porovnání s ní jste naprostý začátečník.“
Neznala Marcusovu sestru tak dobře, aby se jí ptala na něco takového. „Snad bude lepší, když se spolehnu na Fanny.“
„Jenže já jsem vám zcela k dispozici.“ Arden se opřel o mramorový sloup a ruce si založil na prsou. „Pokud vím, dnes odpoledne se máte sejít s Havilandem. Měla byste si to na někom natrénovat. Třeba na mně.“
„Jste laskavý, ale to nebude zapotřebí, Vaše Milosti. Už tak jsem vás obtěžovala až příliš.“
„Chcete se přece naučit, jak svést muže, ne?“
„To ano, ale...“
„Pak tedy do toho. Vstaňte, anděli. Předstírejme, že jsem právě vešel do místnosti a uviděl vás. Co je první věc, kterou máte udělat?“
Roslyn pozvedla ruce a dotkla se tváři, které jí náhle doslova hořely studem. „Nemám ani tušení.“

„Copak jste nikdy nepozorovala svou žákyni slečnu Newsteadovou? Snažte se ji napodobit.“
Roslyn si pomyslela, že to by snad mohla udělat. Moc dobře si všimla, jak se Sibyla minulou noc na svatební hostině snažila na vévodu udělat dojem.
Poslušně vstala, zhluboka se nadechla a se škádlivým úsměvem na rtech se před Ardenem pomalu prošla po altánku, přičemž svůdně vlnila boky nacvičenými pohyby dokonalé kokety Jakmile došla na konec altánu, mírně se otočila a přes rameno po něm šlehla svůdným pohledem.
Když viděla, že ji vévoda zaujatě pozoruje, povzbudilo ji to. Se srdcem až v krku Roslyn pohodila hlavou a našpulila rty. Pak si provokativně upravila vlasy a uhladila šaty tak, jak to často viděla u Sibyly.
Arden zaklonil hlavu a rozesmál se. „Dovolím si říct, že to je to nejskvělejší představení, jaké jsem kdy viděl. Jste hotová malá koketa, slečno.“
„Jsem ráda, že oceňujete mou snahu,“ zamumlala Roslyn.
„Teď to zkuste trochu mírněji.“
Roslyn celé představení zopakovala, nicméně tentokrát trochu váhavěji a smyslněji.
Arden souhlasně přikývl. „Na začátečnici to není špatné. Teď pojďte sem.“
„Proč?“ vyhrkla Roslyn.
Ušklíbl se. „Protože potřebujete vice praxe.“
Udělala, co po ní žádal, a zůstala stát kousek od něho. „Co teď?“
„Podívejte se mi do očí a předstírejte, že jsem jediný muž, který kdy upoutal váš zájem.“
Roslyn se na něho podívala... a najednou zjistila, že nemůže popadnout dech. Zelený pohled jeho očí ji zcela uhranul. Ani se jí nedotkl, přesto se zdálo, jako by se náhle zastavil čas. Stejně jako předtím to mezi nimi podivně zajiskřilo.
Roslyn se s vypětím všech sil nadechla a snažila se přesvědčit sama sebe, že to nic neznamená. Vévoda jí prostě dával lekci ve svádění. Představovat si za tím něco intimního nebo sexuálního byl holý nesmysl.
Pak její pohled klesl k jeho smyslným rtům, které jí před čtrnácti dny ukázaly, co je to rozkoš. Zmocnila se jí silná touha políbit ho — a ještě větší, aby ji líbal přesně tak jako tehdy v noci.

Svůdnosti těch horkých rtů se téměř nedalo odolat. Roslyn sebou škubla a s nesmírným úsilím se jí podařilo odvrátit zrak. V duchu se pokárala za své nevhodné myšlenky a mírně si odkašlala. Hrdlo měla najednou vyschlé a hlas se jí podivně chvěl.
„Děkuji vám, Milosti. Řekla bych, že na jeden den toho bylo až příliš. Ukázal jste mi, co si mám dnes odpoledne na Havilandovi vyzkoušet, děkuji.“
Arden ji ještě chvíli pozoroval neproniknutelným pohledem, ale pak se jízlivě ušklíbl. „Doufám, že mi o dnešní schůzce podáte hlášení. Jsem zvědavý, jak uspějete.“
„Dobře. Dlužím vám to.“
Roslyn byla ráda, že ji vévoda nenutil k další lekci, a s úlevou se k němu obrátila zády. Vévody z Ardenu si dnes užila až příliš. Je čas, aby se vrátila domů a připravila se na to, jak získat lorda Havilanda.
Než Roslyn odjela domů, naštěstí se nenaskytla žádná další příležitost k intimnímu setkání s vévodou. Když dorazila do Danvers Hall, Arabella a Marcus byli už na svatební cestě.
Majordomus a hospodyně dohlíželi na služebnictvo, aby dalo dům po svatební hostině zase do pořádku. Roslyn si promluvila se Simpkinovými a pak se usadila v ranním salónku, kde začala se sepisováním dlouhého seznamu svatebních darů, které hosté poslali hraběti z Danversu a jeho mladé hraběnce.
Udělala už kus práce, když se objevila její mladší sestra. Vrazila do místnosti a mračila se.
„Co se stalo?“ zeptala se Roslyn.
„Nic, o čem bych chtěla mluvit,“ odsekla Lily. Pak se pozorně podívala na Roslyn. „Spíše by mě zajímalo, co je s tebou, Roslyn. Tess a já jsme očekávaly, že nám dnes ráno vysvětlíš, proč jsi zůstala na noc u Winifred. Jely jsme k ní domů, ale ty jsi tam už nebyla. Winifred nám pověděla o tom nočním přepadení. Prý jsi byla velmi odvážná.“
„Byla jsem strachy celá bez sebe,“ odpověděla Roslyn. „Ještě štěstí, že se nikomu nic nestalo.“
„Až na toho neřáda. Pochopila jsem, že Hickling pátrá po zraněném muži.“
Roslyn přikývla. „Ano, i když není velká naděje, že ho najde.“ Znovu se pozorně podívala na svou sestru. Zdálo se, že její neustále dobrá nálada je najednou pryč. „Opravdu se nic nestalo? Jsi v pořádku? Vypadáš, jako by ses na někoho zlobila.“

„Vůbec ne, jen mě prostě bolí hlava a cesta v Tessině otevřeném kočáru mi moc nepomohla.“
„Tak se posaď a dej si trochu Čaje. Paní Simpkinová ho právě přinesla.“
„Ty si vždycky myslíš, že čaj je všemocný,“ stěžovala si Lily, ale přesto se posadila vedle své sestry. „Mnohem víc by mi teď pomohl hlt Marcusovy brandy.“
„Na brandy je ještě příliš brzo... , nemluvě o tom, že lady by něco tak silného pít vůbec neměla.“
„Občas mluvíš jako Arabella.“
Roslyn se podívala na svou mladší sestru. „Arabella se bojí, že z tebe vyroste neotesaný klacek.“
Lily se pokusila usmát. „Já vím, ale nebaví mě předstírat, že jsem dáma.“
„Jenže ty dáma jsi, ať už se ti to líbí Či ne. A pokud si dobře vzpomínám, brandy nemáš ráda.“
„To máš pravdu, ale slyšela jsem, že na bolest hlavy je tím nejlepším lékem.“ Lily se šibalsky usmála a pak se naklonila dopředu, aby si nalila Šálek čaje. „Abys věděla, včera v noci jsem to asi trochu přehnala. Mohla jsem to vědět, protože alkohol mi nikdy nedělá dobře, a to ani šampaňské. Jenže jsem ho vypila tři skleničky Bylo mi tak nějak smutno, že jsme ztratily Arabellu, že jsem si nemohla pomoct Teď toho však lituji.“
„To je všechno, Lily? Nic jiného se nestalo?“
Lily celá zrudla. „Ne, není to všechno. Winifred mě neustále pronásleduje s těmi svými hloupými nápady na vdávání.“
„Já vím,“ souhlasila Roslyn. „Včera v noci jsem si to vyzkoušela na vlastní kůži a dneska ráno zase. Měla jsi pravdu. Chce mě dát dohromady s Ardenem. Bylo to tak pokořující.“
„Rozhodně tady nemíním zůstat a nadále čelit jejím útokům,“ řekla Lily odhodlaně. „Pojedu do Londýna a zůstanu u Fanny. Má volný pokoj a její přítelkyně často potřebují poradit, jak správně vést domácnost. Nevím, jestli jim dokážu pomoct, ale pokusím se.“
Roslyn s údivem hleděla na svou sestru. „Ty se chceš schovávat v Londýně jen proto, abys unikla Winifredině snaze tě provdat? Je to opravdu nutné?“
Lily se ušklíbla. „Začínám si myslet, že ano. Když mě nenajde, nemusím se bát, že mi bude neustále dohazovat nějaké nechtěné nápadníky. V Chiswicku prostě nezůstanu. U Fanny mě nikdo hledat nebude, naštěstí ani Marcus ne. Zřejmě by to neschvaloval.“

Na tváři se jí najednou objevil nadšený výraz. „Mám to! Winifred nebo každému, kdo se po mně bude ptát, můžeš říct, že jsem odjela do Hampshiru na návštěvu k našim starým známým.“
Roslyn se zamyslela. „Proč chceš, aby si myslela... „
„Prosím, Roslyn, alespoň tentokrát mi věř.“
Roslyn podezřívavě zkoumala sestřinu tvář. „Lily, je tady ještě něco, co bych měla vědět?“
„Ne, vůbec ne. Nemusíš se o mě bát. Není to nic, s čím bych si neporadila.“ Lily se odhodlaně usmála. „Prostě říkám rozhodné ne každému muži, který by se mi chtěl dvořit.“

Roslyn by se toho chtěla dozvědět víc, nicméně Lily na toto téma už déle nemínila diskutovat Poněvadž Roslyn věděla, že Lily má svou vlastní hlavu a že se o sestru nemusí bát, soustředila se na vlastní problém a začala se připravovat na odpolední setkání s lordem Havilandem.
Když konečně dokončila soupis všech svatebních darů, vzala si čistý list papíru, na který si poznamenala vše, co je při přípravě velkého plesu důležité a na co se nesmí zapomenout
O půl třetí odešla do své ložnice, kde se s pomocí služebné Nan převlékla do vhodnějších šatů. Využila nového šatníku, který jí pořídil Marcus, a vybrala si šaty z modrého hedvábí, jež mělo stejnou barvu jako její oči. Pak se vrátila dolů do malého salónku, aby zde Čekala na svého hosta. Rozhodla se, že to je pro setkání vhodnější místo než honosný přijímací salón, který Arabella v posledních dnech zcela zrenovovala.
Roslyn netrpělivě čekala na příchod hraběte, nicméně zakázala si dívat se ven z okna příliš Často. Místo toho si v duchu opakovala lekce ve svádění, které ráno dostala od Ardena... oči, rty...
Byla zvědavá, zda budou tyto triky na Havilanda platit. Doufala, že ano. Občas o hraběti snila a představovala si, jaké by to mohlo být. Zcela jistě k ní ihned vzplane láskou a v několika málo minutách se jí vyzná ze svých citů a požádá ji o ruku.
Je možné, že tohle je jen její vysněná pohádka, ale pokud si z jeho strany všimne jakéhokoliv náznaku zájmu, je ochotná udělat vše, co bude v jejích silách, aby ho povzbudila. Tím má na mysli i nestydaté koketování, které nikdy neschvalovala.
Haviland přijel přesně ve tři, ale k jejímu velkému údivu nebyl sám. Když ho Simpkin uvedl do salónu, doprovázel ho vévoda z Ardenu. Zdálo se, že si oba gentlemani skvěle rozumí, i když

tvrdili, že se náhodou potkali u hlavního vchodu. Roslyn se tázavě podívala na Ardena. Nechápala, proč přišel na návštěvu zrovna ve tři hodiny, když dobře věděl, že tou dobou má dorazit Haviland.
„Říkal jsem si, že byste ráda věděla, jak jsme daleko s pátráním po lupiči," vysvětlil vévoda.
Haviland se zamračil. „Po jakém lupiči?"
Ještě o včerejším přepadení neslyšel, a tak mu Roslyn vše objasnila.
„Co s tím hodláte dělat?" zeptal se Haviland.
Vévoda mu řekl, že muži lady Freemantlové už pročesali celé okolí. „Byli úplně všude, ale po zraněném muži nikde ani památky. Vypadá to, že utekl daleko, možná až do Londýna."
„Asi bychom měli po okolí rozestavět ozbrojené stráže," navrhl Haviland.
„Už se stalo," odvětil Arden.
„Dobře. Také bychom měli upozornit místní obyvatele, aby si dávali pozor a hlídali si svůj majetek. Nechtěl bych nikoho zbytečně děsit, ale připadá mi to rozumné."
Do místnosti vešel Simpkin a začal servírovat čaj. Roslyn hraběte vyzvala, aby se posadil vedle ní na pohovku. Pokud však doufala, že se vévoda rozloučí a odejde, mýlila se, poněvadž ten se pohodlně usadil do protějšího křesla a nezdálo se, že by na tom chtěl cokoliv měnit. Když se na něho významně podívala a on začal mluvit o připravovaném plesu, byla dost otrávená. Chtěla být s lordem Havilandem chvíli sama, vyzkoušet na něm své umění svádění a rozhodně nestála o diváky.
Když se však zdálo, že jí Arden nedává na výběr, s úsměvem se podívala na lorda Havilanda a zeptala se na jeho plány ohledně plesu.
„Má hospodyně se už postarala o květinovou výzdobu a o hudbu. Byla by však ráda, kdybyste jí pomohla sestavit menu, poněvadž ještě nikdy nehostila tak vznešenou společnost Nejdříve se bude podávat večeře asi pro dva tucty hostů a později přijde na řadu studeně občerstvení. Také bych vám byl vděčný, kdybyste jí pomohla s nezbytnými formalitami.., jako například se zasedacím pořádkem."
„Velmi ráda vám pomohu," řekla Roslyn. „Zřejmě bude nejlepší, když přijdu k vám domů a promluvím si s vaší hospodyní. Také musím vidět seznam hostů."

„Přinesl jsem ho s sebou.“ Haviland vytáhl arch papíru a podal jí ho.
Roslyn pohledem přelétla dlouhý seznam, který obsahoval zhruba dvě stě jmen, z nichž většina se objevila i na svatební hostině v Danvers Hall. Když chtěla seznam odložit, vévoda ji překvapil svou žádostí, zda by se mohl podívat.
„Snad bych vám mohl být nápomocen, poněvadž s většinou z nich se znám osobně,“ řekl Arden.
Roslyn mu arch papíru rozmrzele podala. Samozřejmě že by *mohl* pomoct, vždyť se už od narození pohybuje v těch nejvyšších kruzích společnosti.
Zatímco vévoda četl, vytáhla svůj vlastní seznam, který před malou chvílí sepsala, a začala ho s hrabětem probírat, aby se ujistila, že se na nic nezapomnělo. Haviland se posunul, aby lépe viděl, a naklonil k ní hlavu.
Byla to skvělá příležitost, aby Roslyn rozvinula své umění..., nebýt toho, že si uvědomovala, že nejsou sami. Vévoda byl až příliš blízko, než aby se mohla soustředit na cokoliv jiného. Kdykoliv k němu však vzhlédla, jen nevinně povytáhl obočí a upil čaj.
Když to už nevydržela a významně se na něho zamračila, usmál se na ni a v očích mu probleskly veselé jiskřičky smíchu, jako by se ptal, jestli se ho odváží zbavit.
Jeho přítomnost Roslyn znepokojovala natolik, že se dokonce nemohla soustředit ani na přípravy na ples. Když s hrabětem prošli vše, co bylo důležité, dohodli se, že následujícího dne v jedenáct hodin přijede k němu domů, aby se setkala s hospodyní a s majordomem. O několik minut později hrabě vstal a s upřímným poděkováním se rozloučil a odešel.
Když byl pryč, Roslyn se rozzlobeně obrátila k Ardenovi. „Co to mělo znamenat, Vaše Milosti? Doufala jsem, že budu s lordem Havilandem sama.“
Jeho výraz zůstal stále stejně nevinný. „Chtěl jsem vidět, jak si povedete.“
Jeho poznámka ji rozzlobila ještě víc. „Snad jste si nemyslel, že s ním budu flirtovat před vámi? Vždyť jste sledoval každý můj pohyb.“
Vévoda se pohodlně opřel. „Ke studu jste neměla žádný důvod. Svádění v přítomnosti jiných přece patří k základům hry.“
Roslyn si nervózně olízla rty. „Jenže mi vadí *vaše* přítomnost.“
„Proč? Jsem přece váš učitel.“

Roslyn si nešťastně povzdychla. „Požádala jsem vás o pomoc, ne o kontrolu! Proč jste sem dneska vůbec chodil?“
Arden pokrčil rameny. „Budete mi věřit, když řeknu, že jsem se nudil? Prostě jsem na panství lady Freemantlové neměl co dělat a říkal jsem si, že pozorovat vás, jak svádíte lorda Havilanda, by mohlo být vcelku zábavné.“
„Takže vy jste se chtěl bavit na můj účet?“ zeptala se Roslyn výhrůžně.
Jeho výraz zvážněl. „Ne tak docela. Pravda je ta, že jsem musel utéct od lady Freemantlové dřív, než ji uškrtím. Její neustálá nutnost konverzace by udolala i svatého. Máte však plné právo se na mě zlobit. Omlouvám se.“
Roslyn cítila, jak její hněv pomalu slábne, až nakonec zcela zmizel. Něco jí na jeho zpovědi bylo sympatické.
„Chápu, že to s lady Freemantlovou není snadné,“ řekla Roslyn mírněji.
„Dokáže být vskutku velmi neodbytná. Nicméně je to jen proto, že je osamělá... Vdova bez dětí a příbuzných to nemá lehké. V okolí nemá ani mnoho přátel, poněvadž jistě víte, že je nízkého původu.“
„Ale chápete, proč jsem musel zmizet?“
„Ano, a samozřejmě jste vítán.“
„Děkuji vám, krásko.“
Znovu se na něho rozzlobeně podívala. „Přeji si, abyste mě takhle neoslovoval, Vaše Milosti. Víte, co si myslím o svém zjevu. Nemusíte mi to neustále připomínat.“
Lehce se usmál. „Pokud se chcete s Havilandern sblížit, měla byste si na podobná oslovení zvyknout.“
„Jak se s ním mohu sblížit, když mi k tomu nedáte šanci?“ „Máte pravdu, už se to nebude opakovat.“
„*Věřím*, že ne. Začínám si myslet, že sama to zvládnu lépe.“
Tázavě povytáhl obočí. „Znamená to snad, že mé rady už nepotřebujete?“
Roslyn zaváhala. „Ne, to jsem neřekla. Jen nechci být tak... provokativní.“
„Dobrá tedy. Pojďme si probrat dnešní odpoledne. Obávám se, že v několika případech jste selhala.“
Roslyn se zamračila. „Co jsem udělala špatně?“
Arden se jí zadíval do očí. „Tak zaprvé, až příliš jste se zaměřila na pracovní podstatu vaší schůzky. Když jste s Havilandem, musíte se

snažit více rozvinout své ženství. Snažte se být trochu méně rozhodná a schopná.“
Roslyn se zamračila. „Jenže právě proto mě Haviland požádal o pomoc.“
„Chcete, aby ve vás viděl svého majordoma nebo potenciální milenku?“
„Milenku, samozřejmě.“
„Pak veškeré rozhodování nechejte na jeho personálu. V jednu chvíli jste mi připomínala mou matku.“
„Vy máte matku?“ zeptala se Roslyn udiveně.
Arden se ušklíbl. „To jste čekala, že jsem spadl z nebe?“ „Ani by mě to nepřekvapilo.“
„Má matka je sice generál v sukních, ale na svět jsem přišel jako každý druhý.“
Roslyn při zmínce o Ardenově matce v jeho hlase zaslechla jízlivý tón, ale byla příliš zaneprázdněná vlastními myšlenkami a chtěla se co nejdříve vrátit k původnímu tématu. „Kde jsem ještě udělala chybu?“
„Možná byste nemusela být až tak upřímná. Někteří muži by se vaší otevřenosti mohli zaleknout.“
„Vás jsem vystrašila?“
„Mě ne, ale o mě tady přece nejde. Řekl bych, že na Havilanda musíte jít pomaleji. Avšak rozhodně se do něho nikdy nesmíte pustit tou svou vyřídilkou.“
Roslyn si nešťastně povzdychla. „Toho se nemusíte bát. Mám naprosto opačný problém. Kdykoliv jsem s Havilandem, nedostává se mi slov.“
„To mě udivuje,“ řekl Arden suše.
„Nu, je to pravda.“
„Zřejmě se až příliš snažíte udělat na něho dobrý dojem, zatímco se mnou nemáte ani ten nejmenší problém vmést mi cokoliv rovnou do tváře.“
„Protože vás nechci ohromit svou dokonalostí.“
„Nesmíte na Havilanda tolik tlačit. Prostě buďte svá. Jste okouzlující mladá žena, nemusíte si hrát na někoho, kým nejste.“
Upřeně na něho zírala. „Dobrotivé nebe, vy jste mi snad sklonil poklonu.“
„Zřejmě ano.“

Jeho zelené oči se rozzářily a Roslyn cítila, jak jí poskočilo srdce. Přesto se ovládla a mile se usmála. „Děkuji vám za vaši další lekci, Vaše Milosti. Příště se vynasnažím, abych dopadla lépe.“
„Pokud chcete, můžu se u vás ještě ráno, než půjdete k Havilandovi, zastavit a dát vám další lekci.“
„To bych byla ráda. Nicméně teď...“ Ze stolu vzala svůj seznam a vstala. „Pokud mě omluvíte, mám spoustu práce, ale prosím, zůstaňte tady, jak dlouho budete chtít. Pokud budete chtít další Čaj nebo něco jiného, stačí zazvonit na Simpkina.“
Drew zdvořile vstal a s údivem zjistil, že ho od sebe krásná slečna Loringová zase odehnala. Mohl to však očekávat, když zhatil její plány a narušil pro ni tak důležitou schůzku s potenciálním manželem.
Na její dotaz však odpověděl pravdivě. Lady Freemantlová byla tak dotěrná, že před ní musel utéct, a to že se nudil, byla také pravda. Rovněž ho sem přivedla zvědavost. Chtěl vidět, jak si Roslyn s Havilandem povede.
Jakmile se však ocitl v jedné místnosti s Roslyn, cosi ho neustále nutilo, aby ji provokoval a v těch modrých očích probudil vášnivý žár.
Ještě horší však bylo, že mu tichý hlásek neustále našeptával, aby ji sevřel v náruči a zlíbal ta krásná ústa, aby se pomiloval s tím nádherným tělem...
Drew si vzpomněl na její vášnivou reakci, když ji nazval kráskou, a musel se usmát. Roslyn byla na pochvalné poznámky o své kráse velmi háklivá, což pro něho bylo naprosto nové. Ještě nikdy se nesetkal se ženou, která by si na svou krásu stěžovala.
Rovněž nikdy nepotkal ženu, která by byla tak krásná jako Roslyn. Mohl na ní doslova oči nechat. Nebylo se co divit, vždyť byl muž z masa a kostí.
Roslyn však nebyla jen krásná, ale i jedinečná. Po četných milenkách, které ho udivovaly svou zkušeností a sexuální dovedností, mu její nevinnost připadala osvěžující a přitažlivá. Její úsměv byl upřímný a milý, ne vyumělkovaný a vypočítavý. Vadilo mu, že by se ta čistota měla pošpinit ženskými intrikami, které měla v plánu.
Drew prudce zatřásl hlavou. Musí splnit to, co slíbil. Jak s jeho radami naloží, to už není jeho starost.
Neměl důvod, proč by déle zůstával na Danvers Hall. Vlastně už není nic, co by mohl v Cheswicku udělat, a tak se Drew rozhodl jet

domů. Vrátí se do Londýna a večer se pobaví ve svém oblíbeném klubu.
Nebo ještě lépe, pokročí v hledání nové milenky. Jakmile se ponoří do smyslného ženského těla a ukojí svůj chtíč, pak už mu slečna Roslyn Loringová zcela jistě nebude připadat tak zatraceně svůdná.

7

Tvůj dopis je velmi poučný, drahá Fanny,
nicméně mám pochybnosti o tom, že tvé rady dokážu využít.

z dopisu Roslyn své přítelkyni Fanny

Na Roslyn čekala další lekce s vévodou. Rozhodla se, že nejvhodnější místo bude v knihovně, poněvadž si tam připadala mnohem jistější a doufala, že tak ovládne své city. Vždy velmi ráda četla, a tak se knihovna stala jejím oblíbeným místem a útočištěm, kdykoliv se v jejím životě vyskytl nějaký problém. Když Arden vešel do místnosti, byla pohodlně usazená na svém oblíbeném místě na pohovce poblíž okna, kde měla dostatek světla i pohodlí. Vévoda byl dnes oblečen mnohem méně formálně než na svatební hostině. V hnědých jezdeckých kalhotách a vínově červeném kabátu se podobal venkovskému šlechtici, I když podle dokonalého střihu a kvalitního materiálu bylo na první pohled zřejmé, že oděv ušil prvotřídní londýnský krejčí. Roslyn odložila historický román a vstala, aby se s vévodou přivítala. Všimla si, že se Arden s uznáním rozhlíží po knihovně. Všechny police z kaštanového dřeva byly až po strop plné dokonale seřazených knih, jejichž kožené hřbety se leskly ve slunci.

„Působivé," zamumlal Arden, když očima přelétl po některých titulech.

„Co je působivé?" zeptala se zvědavě.

‚Že jste zvládla přečíst tolik knih. Eleanor mi říkala, že vám Marcus posílá knihy z Londýna.“
„Všechny jsem nepřečetla. Ty, které jsou v řečtině, jsem nezvládla, protože řecky prostě neumím. Bohužel jsem žena, a jak jistě víte, ty na univerzitu nesmějí.“
Arden se na ni pobaveně podíval. „Vy byste se skutečně chtěla učit řecky?“
Cítila, jak jí rudnou tváře, ale vzdorovitě vystrčila bradu. „Ano, proč ne? Připadá mi důležité umět původní jazyk klasiků. Tak se musím spokojit s překladem.“
Arden na to nic neřekl a přešel k další polici. „Vidím, že tady máte samé zajímavé tituly.“
Roslyn se pyšně usmála. „To tedy ano. Náš nevlastní strýc byl sice skrblík, ale ne co se týkalo jeho knih. Jeho vzdělání bylo to, co jsem na něm skutečně obdivovala.“
„Podle toho, co jsem slyšel, toho na zesnulém lordu Danversovi moc k obdivování nebylo,“ řekl vévoda suše.
„Ano, máte pravdu... O mrtvém by se mělo mluvit jen v dobrém, ale pravda je, že byl poněkud... nevlídný.“
Roslyn přešla místnost k židli a vyzvala Ardena, aby se posadil naproti ní. „Dnes ráno mi od Fanny přišel dopis. Sepsala v něm vše důležité, na co bych podle ní neměla zapomenout.“
„Takže triky zkušené kurtizány, jak oklamat muže?“
„Takhle bych to neřekla. Spíše rady, jak zaujmout gentlemana.“
„Prozradíte mi, co vám poradila?“
Roslyn z kapsy vytáhla tři přeložené listy papíru a rozhodla se, že část dopisu přečte nahlas, aby zjistila, co si o tom Arden myslí.
„Její první doporučení se týká fyzického zjevu..., líčení, šatů, účesu... , což nemusíme probírat. Pak...“
„Proč ne? Jistě bych vám v této oblasti mohl pomoct.“
„Snad,“ souhlasila Roslyn. „Ale s tak intimní záležitostí, jako je líčení, se raději obrátím na Fanny. Kde jsem skončila? Aha, ano. Pak píše, jak upoutat mužovu pozornost Tvrdí, že je důležité umět naslouchat.“
Arden se usmál. „Tohle jsem vám už říkal.“
„Vzpomínám si.“ Roslyn dál pohledem klouzala po popsaných řádcích. „Dále píše, že žena musí dát najevo svůj důvtip, ale ne zase příliš, aby potenciálního partnera nevylekala. Musí se prý chovat tak, aby gentlemana ujistila o tom, že ten chytřejší a zábavnější je tady on.“

„To je velmi moudré," souhlasil Arden. „Když se muž cítí být chytřejší, polechtá to jeho ego."
Roslyn se na vévodu pokradmo podívala. S *ním* neměla žádný problém chovat se tak, aby se cítil chytřejší, protože skutečně byl.
Pohledem se znovu vrátila k dopisu a pokračovala ve Čtení. „Musíš ho přesvědčit o tom, že je silný a tak důležitý, jako by byl tím nejdůležitějším člověkem, jakého jsi kdy poznala. Prostě se musí cítit jako ten nejzajímavější muž pod sluncem."
„Vaše přítelkyně Fanny je opravdu bystrá. Píše o tom, *Jak* ho přesvědčit?"
„Přesně ne, jen že žena musí viset na každém jeho slovu, což je přesně to, co jste mi říkal."
„Radí vám Fanny něco jiného, než co jsem navrhoval já?"
„Je tady pár doporučení, která se týkají chování ženy. Měla by být trochu záhadná, jako by měla nějaké tajemství," četla Roslyn. „Muž prý bude dychtit to tajemství odhalit."
„Jaké tajemství?"
„To neříká. Ale očividně souhlasí s vámi — upřímnost a otevřenost tady nejsou žádoucí."
Arden přikývl. „Co ještě?"
„Občas je prý dobré předstírat, že je žena nedostupná. Donutí tak muže, aby ji pronásledoval, a tak získá jeho zájem. V žádném případě to nesmí vypadat, že ho chce získat."
„Souhlasím. I když o něho stojíte, nesmíte mu to dát najevo, poněvadž to je ta nejrychlejší cesta, jak ho odehnat. Pokračujte."
Roslyn tedy četla dál: „Občas ho musíš nechat čekat na tvou přízeň, vyburcovat jeho... To je jedno."
„Vyburcovat jeho co?"
„Jeho chtíč," řekla Roslyn rychle. Poněvadž věděla, že vévoda ji teď pobaveně pozoruje, dávala si dobrý pozor, aby nezvedla zrak a nepodívala se na něho. „Snaž se být nezapomenutelná. Musíš být jiná než všechny ostatní, které o něho usilují. Trik je v tom donutit ho, aby na tebe Často myslel, aby chtěl být s tebou a jen s tebou."
„To mi připadá jako skvělá rada," podotkl Arden.
„Ano, asi ano," souhlasila Roslyn, přeložila list papíru a dopis znovu schovala do kapsy.
Arden tázavě povytáhl obočí. „To je všechno?"
Roslyn zrudla. „Ne, ale zbytek se týká fyzických aspektů, jak získat muže."
„Velmi rád bych si to přečetl," řekl Arden nevinně.

Šlehla po něm ostrým pohledem. „To věřím, ale pro mě to je příliš nebezpečné. O něčem takovém s vámi odmítám diskutovat.“
„Znovu vyšla najevo vaše upřímnost.“
Roslyn ignorovala jeho kousavou poznámku i jízlivý tón. „Otázka zní — jak mám tyto rady použít na lorda Havilanda? Všechny jsou velmi povrchní.“
„To ano, ale k tomu nejdůležitějšímu jsme ještě nedošli.“ „Co tím myslíte?“
„Ještě jsme nemluvili o ‘zické stránce věci, která je při svádění velmi důležitá. Nesmíte ji ignorovat.“
Roslyn cítila, jak doslova hoří. „Rozhodně ji nemíním ignorovat, Vaše Milosti. Jen o něčem takovém hovořím raději s Fanny.“
„Jmenuji se Drew. Pokud mám být vaším učitelem, nemusíme lpět na formalitách.“
Roslyn zakroutila hlavou. „Děkuji, ale formality mi nevadí.“
„Jak si přejete,“ řekl s úsměvem, ale pak k ní natáhl ruku. „Pojďte sem, drahá.“
Podezřívavě se na něho podívala. „Proč?“
„Protože vám chci dát další lekci.“
Roslyn pohledem zalétla k hodinám na krbové římse. „Obávám se, že na další lekci už nemám čas. V jedenáct mám být u lorda Havilanda.“
„To máme ještě spoustu času. Pojďte sem.“
Jeho okouzlující úsměv ji rozhodně nepřesvědčil, že by to měla udělat, ale přesto poslechla. Roslyn vstala, přešla k Ardenovi a posadila se vedle něho na pohovku.
„Blíž,“ rozkázal vévoda. „Slibuji, že to nebude bolet.“
Právě toho se bojím, pomyslela si nervózně Roslyn. Nebála se, že jeho ukázka bude bolestivá, ale až příliš příjemná. Přesto se posunula blíže. „Co dál?“
„Podejte mi ruku. Chci vám ukázat jednu z nejúčinnějších ženských zbraní — sílu pouhého doteku.“
Roslyn se zamračila. „Opravdu to je nutné?“
„Není to jen nutné, ale také důležité. Musíte se naučit, jak muže vzrušit jen pouhým dotekem konečků prstů.“
„Nemůžete mi to jen vysvětlit?“
„Ne. Jsou jisté věci, které si člověk musí zkusit na vlastní kůži.“
„Dobře tedy,“ řekla a podala mu ruku.

Dlouhými prsty objal drobné zápěstí a nechal Roslyn okusit svůj žár. Pak jí obrátil ruku vzhůru a konečky prstů pomalu přejížděl po dlani.
Roslyn se zatajil dech a musela vynaložit veškeré úsilí, aby to na sobě nedala znát. Sklopila zrak a v údivu hleděla dolů na jejich spojené ruce. Nemohla uvěřit, jak v ní Arden pouhým dotekem dokázal probudit takovou touhu.
„Až budete s Havilandem, občas se ho nenápadně dotkněte," zamumlal Arden.
„Proč?" zeptala se Roslyn ochraptěle.
„Abyste na sebe upozornila."
Muž vedle ní na sebe rozhodně upozorňovat nemusel. Byla si až bolestně vědoma jeho těsné blízkosti. Nicméně navzdory tomu, jak silně na ni působil, se rozhodla předstírat pravý opak. Už nikdy nedovolí, aby se opakovalo to, co cítila včera v altánku, když ho chtěla políbit.
Jeho prsty sklouzly z dlaně k zápěstí. „Pokud to půjde, tvařte se, jako že to byla jen náhoda. Jen se ho lehce dotkněte. Ucítí to, věřte mi."
Uvěřit mu nebyl žádný problém, vždyť jeho dotek jí vzal dech.
Pak Arden zaměřil svou pozornost poněkud výše. Prsty pomalu přejížděl po tenkém rukávu, až se zastavil u lokte. Roslyn cítila, jak jí celou paží proudí drobné chvění. Najednou si vzpomněla na onu noc na balkóně, když se poprvé setkali na plese kurtizán. Celá se zachvěla a útroby se jí sevřely hřejivou touhou.
„Už chápete, co dokáže pouhý dotek?" zeptal se s očima upřenýma do těch jejích.
„Ano..., chápu."
„Je to vaše nejsilnější zbraň."
Především to však byla jeho nejsilnější zbraň, pomyslela si Roslyn. V každičké části jejího těla probudila explozi pocitů, a to všechno ještě předtím, než zvedl ruku a konečky prstů ji něžně vzal za bradu.
Když pomalu obkresloval křivku jejích rtů, srdce jí začalo bít jako o závod.
Erotické gesto jí připomínalo sny o vévodových rukou a ústech, které se jí zdály od oné osudné noci na plese. Snad nikdy nedokáže zapomenout na jeho vzrušující doteky a dráždivé polibky.
Samozřejmě, říkala si Roslyn v duchu, když se snažila obrnit proti nechtěným pocitům, které ji zcela ovládly, legendární milenec jako

Arden přece musí vědět, jak probudit ženskou touhu. Byl mistrem svádění. Jeho citlivé ruce přesně vědí, kde lehce pohladit, kde nepatrně přitlačit.
Jako by jí to chtěl dokázat, prsty sklouzl přes bradu a pak po štíhlém hrdle až k jamce těsně nad klíční kostí. Mezi stehny ucítila horký žár.
Když Arden pokračoval dál a hřbetem ruky něžně klouzal přes klíční kost až do úžlabiny hluboko v jejím výstřihu, Roslyn se pokusila polknout, a když prsty vklouzl pod hebkou látku šatů, mírně pootevřela rty a tiše vydechla...
Vtom Arden přestal. K její velké úlevě jeho ruka prudce poklesla. V očích měl podivný žár. „Předvedl jsem vám ukázku toho, co můžete udělat pouhým dotekem," řekl se strojenou nenuceností.
Lhostejná poznámka působila jako doušek ledové vody.
Roslyn ztuhla a upjatě se usmála. „To bylo velmi.., působivé, Vaše Milosti. Teď raději půjdu a pokusím se vaši výuku převést do praxe."
„Ano, už byste měla jít. Rozhodně není dobře, abyste nechala Havilanda čekat."
Roslyn si dlaněmi upravila šaty, vstala a došla až ke dveřím knihovny, kde se odvážila ještě jednou otočit a podívat se na vévodu. Nemohla říct, co si myslí, neboť své pocity dovedně skrýval pod neproniknutelnou maskou lhostejnosti.
„Nepopřejete mi štěstí, Vaše Milosti?" zeptala se záměrně škádlivým hlasem.
Arden se jízlivě usmál. „Pochybuji, že vy nějaké štěstí potřebujete, drahá. Pokud použijete veškeré umění, které jsem se vám snažil předat, je vice než jisté, že budete úspěšná. Počkám tady na vás, abyste mi mohla podat hlášení."
„Jak si přejete, Vaše Milosti."
Když odešla, Drew dlouze vydechl. Bojovat proti vlastní touze bylo mnohem obtížnější, než si kdy myslel. Navíc ho Roslynina chladná rezervovanost přiváděla doslova k šílenství. Zřejmě ztratil veškerý cit, neboť zatímco on hořel touhou, Roslyn zůstala zcela lhostejná.
„Do horoucích pekel," zaklel Drew sám pro sebe. „Jsi blázen, že es do toho nechal zatáhnout."
Uvědomil si, že jeho výuka svádění má na něho zcela nečekaný vliv. Dnes došel příliš daleko. Ještě chvíli a už by nedokázal

přestat. Toužil po tom, aby se ho Roslyn dotýkala. Aby ho hladila svýma drobnýma rukama, aby dráždila každičký kousek jeho těla... Musel vynaložit nesmírné úsilí, aby od ní odtrhl ruce. Stačil letmý dotek a zmocnilo se ho prudké vzrušení, kterému se málem nedokázal ubránit.

Drew se ušklíbl. Cítil, jak jeho mužství napíná látku kalhot a bolestně se hlásí o svou potřebu. Ta nevinná kráska neměla ani tušení, jak ho vzrušila. Zatracená pravda byla taková, že ji chce. Víc, než kdy chtěl nějakou jinou. Navíc ho začaly pronásledovat erotické sny o krásné Roslyn, jak se pod ním nahá kroutí v bělostné posteli.

Znovu tiše zaklel. Mužství ho příšerně bolelo. Zcela jistě to je proto, že včera neukojil svůj chtíč v náručí smyslné a zkušené kurtizány, jak měl původně v plánu. Když k tomu mělo dojít, zjistil, že nemá ani nejmenší chuť dotýkat se prodejného těla, zvláště když všechny kurtizány v Londýně srovnával s elegantní krásou Roslyn Loringové.

Nicméně jeho dobrovolná abstinence si dnes ráno vybrala svou daň.

Drew zaťal zuby a zavřel oči. Dnes večer už nesmí udělat stejnou chybu a v soukromí své ložnice se musí zbavit pulzující touhy, která mu začíná zatemňovat mozek. Věděl, že pokud tak neučiní, velmi brzy se s Roslyn přestane ovládat a udělá něco, Čeho by později mohl litovat.

Dokonce ani nyní se nedokázal zbavit myšlenek na její krásné tělo. Nedokázal přestat myslet nato, jaké by to bylo, kdyby se do ní ponořil. Nejdříve by ji svlékl..., kousek po kousku by ji zbavil jejích šatů, a odhalil tak dokonalé tělo..., zády by ji položil na měkkou pohovku...

Viděl to jako ve skutečnosti. Ležela tady, zlaté vlasy jí splývaly po drobných ramenou, smyslná ňadra se chvěla touhou, nohy měla mírně roztažené v nevinném pozvání. Překryl ji svým tělem a vnikl do ní, hluboko a tvrdě. Skoro cítil stahy jejích vnitřních svalů, hřejivou hebkost, jak do ní klouzal a jak ho obklopovala svou vlhkostí...

Drew prudce vstal. Nedokázal si vysvětlit, proč ho fantazie o Roslyn tak pronásledují, ale věděl, že nedovolí svému chtíči, aby ho zbavil sebekontroly.

„Musel bych se zbláznit, abych to udělal," zamumlal Drew sám pro sebe.

Stále bolavý touhou začal přecházet po knihovně, ale v hlavě měl jen Roslyn. Byla pro něho extrémně nebezpečná, a to nejen proto, že ho tolik přitahovala. Až velmi snadno dokázala proniknout jeho obranou. S výjimkou Marcusovy sestry Eleanor se vedle žádné jiné ženy nedokázal uvolnit. Vždy byl připravený na útok, vždy se dokázal bránit intrikám, s pomocí nichž se urozené mladé dámy snažily stát jeho vévodkyní. Nicméně být v blízkosti Roslyn mu připadalo zcela přirozené.

Z toho zřejmě pramenila jeho sexuální touha.

Ta však nesmí být ukojena. Nejen že se jedná o Marcusovu schovanku, ale navíc slíbil, že ji po dobu přítelovy nepřítomnosti bude chránit před nechtěnou pozorností jiných mužů.

Najednou pocítil prudký záchvěv žárlivosti a zamračil se. Na žárlivost však neměl právo. Vlastně jí chtěl pomoct, aby se co nejdříve stala Havilandovou snoubenkou a jednou provždy tak opustila jeho sny a fantazie.

Zřejmě to nějakou chvíli potrvá, poněvadž Haviland v ní zcela očividně vidí příjemnou sousedku, a ne potenciální manželku. Nicméně jak Roslyn sama přiznala, ani ona pro hraběte nehoří láskou. Drew je včera oba bedlivě pozoroval a nespatřil mezi nimi ani jiskřičku hlubšího zájmu. Vypadalo to, že nejsou ničím jiným než dobrými přáteli.

Drewa by zajímalo, zda Roslyn touto dobou už dosáhla jistého pokroku, a přistoupil k oknu, jako by mohl dohlédnout do Havilandovu domu. Byla pryč ani ne deset minut a on se už nemohl dočkat, až se vrátí, i když věděl, že se zřejmě zdrží mnohem déle.

Drew se v duchu okřikl a pohledem zalétl k pohovce vedle okna, kde Roslyn seděla, když vešel do knihovny. Zvedl objemný svazek, který četla, a musel se usmát. Sedmý díl *Historie anglického parlamentu* od Williama Cobbeua.

Drew zakroutil hlavou. Kontrast mezi Roslyninou křehkou krásou a její vzdělaností byl zarážející.

Vždy obdivoval intelekt a vzdělanost. Marcus a Heath byli jeho nejlepší přátelé především proto, že se jejich bystrý důvtip vyrovnal tomu jeho. Na univerzitě patřil mezi premianty a knihovna v jeho londýnském domě byla ještě objemnější než tato. Snad poprvé se setkal se ženou, která měla stejné zájmy jako on, a kupodivu tomu byl rád.

Vzpomněl si, jak si Roslyn stěžovala, že se nikdy nenaučila řečtinu, a musel se usmát. Rozhodně nebyla jen krásnou tvářičkou. Byla sečtělá a vzdělaná a z očí jí sršela inteligence, která byla výzvou dokonce i pro muže s jeho intelektem. Popravdě řečeno, on sám už měl přečteno celých dvanáct svazků Cobbeuovy *Historie,* které prozatím vyšly, a nedočkavě čekal na další díl. Přesto se však posadil na pohovku, do ruky vzal sedmý díl, pohodlně se opřel a rozhodl se, že si dlouhý čas ukrátí čtením.

Možná se Roslyn skutečně měla narodit jako muž, pomyslel si Drew pobaveně, i když by byla zatracená Škoda plýtvat její neobyčejnou krásou. Krásou, které si ona ani neváží.

8

Proč mě jenom přitahuje muž, o němž vím, že ho nikdy nebudu mít.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Roslyn se za hodinu vrátila domů. Byla otrávená a zklamaná sama sebou. Raději by se s vévodou ani neviděla, ale našla ho, jak na ni čeká v knihovně přesně tak, jak slíbil.
„Tak jak vám šlo svádění?“ zeptal se, když vešla.
„Ne tak, jak jsem doufala.“ Přešla místnost a unaveně se posadila do křesla.
Arden opustil své místo u okna a přemístil se naproti Roslyn. „To je všechno, co mi řeknete? Využila jste vše, co jsme vám s Fanny radili?“
Roslyn se hořce usmála. „Pokoušela jsem se, ale moc se mi to nedařilo.“
Vévoda se na ni zamyšleně podíval. „Podařilo se vám ho dotknout?“
„Ano.“ *Ale nefungovalo to.* Nejdříve se nedokázala přinutit k tomu, aby se Havilanda jen náhodou dotkla, nebo dokonce s ním flirtovala. Připadalo jí to příliš vypočítavé. Nicméně když odcházela a podávala hraběti své poznámky ohledně plesu, prsty se dotkla jeho zápěstí a chvíli tak setrvala.
„A?“ pobídl ji Arden.
„A nic.“ Roslyn protáhla obličej. „Zdálo se, že vůbec nic necítil.“
„Třeba jste nebyla dostatečně důrazná.“

„Snad.“ Věděla však, že tomu tak nebylo. Prostě v Havilandovi nic neprobudila. Nejvíce ji však trápilo, že ani ona mezi nimi necítila žádnou jiskru.
Nejhorší na tom však bylo to, že po celou dobu, kdy se usilovně snažila svést lorda Havilanda, musela myslet na vášnivou reakci, kterou v ní ráno bez sebemenší námahy probudil vévoda z Ardenu, když jí předváděl, jakou sílu má pouhý dotek.
„Příště nesmíte být tak plachá,“ radil vévoda.
„Možná že žádné příště nebude,“ řekla Roslyn suše. „Už jsme probrali všechny detaily týkající se plesu, dokonce i to, kde budou květiny a muzikanti.“
Arden se na ni pobaveně podíval. „Pak ho zítra pozvěte na čaj.“
„Za jakým účelem?“
„Jsem si jistý, že vy už na něco přijdete. Řekněte, že se chcete dozvědět více o jeho rodině, o urozených příbuzných, na které chce udělat dojem. Nebo že chcete probrat ochranné kroky proti lupiči.“
Roslyn se zamračila. „O tom jsme už dneska mluvili. Haviland chce v den svého plesu na všechny křižovatky umístit ozbrojené stráže, aby se něco podobného, co se stalo tady Freemantlové a mně, nemohlo opakovat.“
„Dobře,“ odvětil vévoda. „Bude lepší, když hrabě vezme starost o bezpečí zdejšího kraje do vlastních rukou. Já se totiž zítra vracím do Londýna. Řekl bych, že lady Freemantlová se už zcela vzpamatovala.“
Roslyn se probrala ze svých chmurných myšlenek a usmála se. „Ještě jednou bych vám chtěla poděkovat, že jste tady zůstal. Bylo to od vás velmi ušlechtilé.“
Arden se ušklíbl. „To tedy ano. Ale raději mi řekněte, co budete dělat s Havilandem. Jste si jistá, že chcete pokračovat?“
„Ano,“ řekla tvrdohlavě. „Jsem si naprosto jistá.“ „Třeba to pro vás přece jen není ten pravý.“ „Možná není, ale chci to zjistit sama. Stále doufám, že mě začne milovat.“
Arden naklonil hlavu a zkoumavě se na ni podíval. „Proč trváte na tom, že se provdáte z lásky? Lidé z našich kruhů obvykle uzavírají sňatky z rozumu.“
Roslyn sebou škubla. „Protože nechci skončit jako mí rodiče. Stali se z nich dva nepřátelé, kteří si ubližovali a nenáviděli se.“
„Většina urozených manželství na tom není o moc lépe,“ poznamenal Arden jízlivě.
„Jste příliš cynický, Vaše Milosti.“

„Zatímco vaše představy o lásce jsou příliš idealistické.“
Roslyn povytáhla obočí. „Vy si snad myslíte, že skutečná láska existuje jen v pohádce?“
„Ne snad?“
„Věřím, že ne. Ještě nikdy jsem nikoho nemilovala, ale věřím, že láska existuje. Má přítelkyně Tess Blanchardová svého snoubence hluboce milovala, ale bohužel ho zabili u Waterloo. A má matka našla lásku u svého druhého manžela.“
Vévoda zakroutil hlavou. „Ani jeden příklad není typickým anglickým manželstvím. Snoubenec vaší přítelkyně zemřel a vaše matka se provdala za Francouze.“
„Arabella a Marcus se zcela jistě milují.“
Arden se ušklíbl, ale raději byl zticha.
Přesto se Roslyn jeho skepticismus nelíbil. „Vždyť jste je viděl. Nemůžete popřít to, jak se na sebe dívají, jak doslova překypují láskou.“
Pokrčil rameny. „Samozřejmě, teď se milují, ale pochybuji, že jim to vydrží na věky Znám příliš mnoho párů, které si přísahaly lásku a věrnost, avšak ta je opustila krátce poté, co se jeden druhého nabažili. Nezůstalo jim nic než jen... nuda.“
Roslyn se na něho nesouhlasně podívala. „Nic jiného bych od vás ani nečekala. To, že jste uznávaný jako skvělý milenec, neznamená, že něco víte o lásce.“
„To máte pravdu, a ani si nic jiného nepřeji.“ Pozoroval ji nezaujatým pohledem. „Spíše mě překvapuje, že vy s vašimi zkušenostmi ještě stále věříte na sňatek z lásky Tvrdila jste, že vaši rodiče se nenáviděli.“
„Ano. Když jsem byla malá, neustále mezi sebou bojovali.“ Dokonce i nyní, když si Roslyn vzpomněla na svá dětská léta, to pro ni bylo bolestné. „Možná právě proto jsem tolik četla.“
„Tomu nerozumím.“
„Knihy mi poskytovaly útočiště. Zatímco se mí rodiče hádali, já jsem se schovávala do knihovny mezi své milované knihy, kde jsem se choulila strachy jako vyplašená myš.“
„Nedovedu si vás představit, jak se před něčím choulíte strachy.“ Hořce se usmála. „Ale ano, věřte mi. Často jsem sedávala na pohovce pod oknem a snažila se je neslyšet, ale nešlo to. Jejich krutá slova byla příliš hlasitá a bodala jako ostrý nůž. Třásla jsem se tak, že jsem skoro ani nedokázala udržet knihu, kterou jsem

četla.“ Její výraz se zachmuřil. „Občas mě našly mé sestry a snažily se mě uklidnit, ale marné.“
Roslyn si vzpomněla na své neradostné mládí a zachvěla se. Obě její sestry se o ni tehdy bály. Lily vždy vklouzla na pohovku vedle ní, vzala ji za ruku a snažila se ji rozesmát historkami o svém novém kotěti nebo o hříběti, které se právě narodilo. Arabella je zase vytáhla z domu a vzala je na dlouhou vycházku nebo projížďku na koni, odkud se vrátily až tehdy, když měly jistotu, že jejich otec vyběhl z domu a nechal matku v slzách ve svém pokoji.
Arden ji mlčky pozoroval. Jeho výraz byl jako vždy nerozluštitelný, ale Roslyn se zdálo, že v jeho očích vidí náznak něžnosti a sympatie.
Zatřásla hlavou, aby od sebe odehnala bolestivé vzpomínky Nechtěla jeho lítost. Nicméně bolestné vzpomínky na její rodiče ji jen utvrzovaly v přesvědčení, že osud vezme pevně do svých rukou.
„Bylo to už dávno,“ řekla a snažila se přinutit k veselejšímu tónu. „Snad ale rozumíte, proč chci, aby se do mě lord Haviland zamiloval.“
„Ano, rozumím.“ Arden pomalu vstal. „Hlavu vzhůru, drahá. Nic není ztraceno. Zajdu k němu na přátelskou návštěvu a nenápadně se ho pokusím povzbudit.“
Roslyn se polekala. „Co chcete udělat, Vaše Milosti?“
„Jen na vás budu pět trochu chvály. Nebojte se, budu taktní. Stejně si potřebuji s Havilandem promluvit, takže mě z ničeho nebude podezírat.“
Zamračila se. „Doufám že ne. Vy sám jste říkal, že v žádném případě nesmí poznat, že o něho usiluji. Myslím, že kdyby zjistil, že jste k němu přišel jako dohazovač, fungovalo by to naprosto stejně.“
„Dohazovač... , dobrotivé nebe.“ Vévoda se otřásl. „Jenže přesně to zřejmě chci udělat.“ Na chvíli zaváhal. „Pokud budete chtít, dám vám poslední lekci zítra ráno, než odjedu do Londýna. Stále máte ještě několik nedostatků.“
Jeho provokativní tón ji popudil. „Jaké mám nedostatky?“ zeptala se opatrně.
Šibalsky na ni mrkl a usmál se. „To vám řeknu až zítra.“
Roslyn zamrkala. Nechápala, čím to je, že tenhle muž na ni má takový vliv. Stačil jeden úsměv a srdce jí začalo divoce tlouct a

útroby se sevřely. Bylo to něco, co vedle lorda Havilanda nikdy necítila.
Než však mohla odpovědět, vévoda pronesl: „Uvidíme se v deset, ano?“
„Ano, Vaše Milosti.“
Když se uklonil a odešel, Roslyn si oddychla. Neměla by mu dovolit, aby na ni tolik působil.
Jenže to se snáz řekne, než udělá. I když se snažila vzdorovat, smyslný vévoda z Ardenu ji přitahoval mnohem více, než bylo zdrávo.
Nesmí se nechat pobláznit jeho kouzlem. Snad by se nechtěla chovat jako tucty vdavekchtivých dam, které se už vidí po jeho boku jako vévodkyně. Jenže co má dělat, když ji jeho úsměv zbavuje sebekontroly? Když pouhá jeho přítomnost probouzí všechny její smysly. Arden je zkušený milenec, jenž může okouzlit a svést každou ženu, kterou se mu zamane.
Ne že by ji chtěl okouzlit. Byl to prostě jen jeho přirozený šarm, jejž používal zcela mimovolně. Kéž by měla alespoň zlomek jeho talentu na svádění.
Roslyn se zamračila. Co myslel tím, když mluvil o jejích nedostatcích? Byla to snad její neschopnost upoutat opačné pohlaví? Dnes ráno s Havilandem zcela jednoznačně selhala.
Nejdříve ze všeho se musí zbavit své ostýchavosti. V tuto chvíli se zdá, že to je její největší problém. Musí se odhodlat, aby na hraběti aplikovala získané rady.
Vévoda jí snad zítra ráno ukáže, jak na to.
Bylo od něho velkorysé, že chtěl pokračovat vjejí výuce, zvláště když má tak nelichotivé mínění o lásce a o manželství. Nicméně bylo smutné, že Arden nikdy neokusí kouzlo skutečné lásky, která ji jednoho dne zcela jistě potká.
Roslyn zatřásla hlavou, aby se konečně vzpamatovala. Až do ,zítřejšího rána musí myšlenky na vévodu pustit k vodě.
Koneckonců, pokud jí chce pomoct, pak je jeho víra v lásku zcela zbytečná.
Navzdory svému odhodlání, že s Roslyn už nebude sám, Drew splnil svůj slib a druhý den ráno dorazil do Danvers Hall. Chtěl to mít rychle za sebou. Čím dříve Roslyn pomůže, aby se do ní Haviland zamiloval, tím dříve si nad ní umyje ruce.
Když ho lokaj uvedl, Drew si všiml, že je Roslyn opět v knihovně. Zdálo se, že ho ráda vidí.

„Byl jste včera u Havilanda?“ To byla první otázka, kterou mu položila, když se posadil naproti ní.
„Ano,“ odpověděl Drew, když se usadil na své obvyklé místo. „Především jsme probírali plány na jeho ples. Zkontroloval jsem seznam hostů a řekl jsem mu své mínění o těch, které jsem znal.“
„Jistě to ocenil,“ pronesla Roslyn.
Drew pokrčil rameny. „Nechtěl bych být v jeho kůži. Pořádá ples jen proto, aby se blýskl před svou rodinou.“
„Vy tam budete také?“
„Ano. Slíbil jsem, že ho podpořím. Haviland pozval i Eleanor ajejí tetu, stejně tak mého přítele Claybourna.“
Roslyn se zamračila. „Doufám, že se znovu neobjeví ten lupič. Pokud by přepadl někoho z Havilandových hostů, na hraběte by to nevrhlo zrovna dobré světlo.“ Celá se zachvěla. „Nerada bych, aby ten mizera zase na někoho mířil pistolí jako na mě a Winifred.“
„Lady Freemantlovou doprovodím na ples osobně,“ řekl Drew. „Pokud tomu lupiči šlo především oni, jak věříte, mohl by to zkusit znovu.“
Vděčně se na něho podívala. „Ach, děkuji vám! Tolik jsem se o ni bála.“
„Myslím, že už se nemusíte bát. Haviland udělal jisté kroky, aby tady bylo bezpečno. A i kdyby k něčemu došlo, budu tady ještě já.“
„O čem jste ještě mluvili?“ zeptala se Roslyn jakoby nic. „Nezmínil se třeba o mně?“
Drew se musel usmát. „Jen tak letmo. Zdá se, že má o vás vysoké mínění. Brzy se však náš rozhovor stočil na politiku. Haviland se chce na podzim ucházet o křeslo v parlamentu.“
„Říkal mi to. Je to jedna z věcí, kterou na něm obdivuji... Není to typický gentleman, jenž vede zahálčivý život.“
„To byla narážka na mě, drahá?“
Roslyn se usmála. „Ne, to ne. Od lady Freemantlové jsem se dozvěděla, že berete své povinnosti vévody velmi vážně. Vaše panství je vzorem dokonalého moderního zemědělství a podle všeho jste se o to zasloužil především vlastním úsilím. Musím říct, že mě to překvapilo, poněvadž většina urozených gentlemanů neuznává nic jiného než frivolnost.“
„Přílišná frivolnost mě nudí,“ řekl Drew pravdivě. „Řekl bych, že Haviland je na tom stejně. Požádal mě, zda bych mu nepomohl s

prací v parlamentu, a já jsem souhlasil. Také jsem mu nabídl, že mu občas půjčím svého tajemníka.“
„To je od vás velmi milé,“ podotkla Roslyn. „Jste skvělým učitelem.“
Vřele se na něho usmála a Drew si uvědomil, že ho její úsměv proti jeho vůli vzrušil. Nenápadně se zavrtěl, aby uvolnil vzniklé napětí. „Zřejmě začnu tím, že mu pošlu své výtisky Cobbeuovy *Historie anglického parlamentu.*“
„Mohu mu půjčit své.“
„Ne, nechceme přece, aby vás považoval za příliš sečtělou.“
Roslyn se zasmála. „Zapomněla jsem.“
Vtom se Arden zatvářil zamyšleně a Roslyn napadla podivná myšlenka. „Když své povinnosti vévody berete tak vážně, zajímalo by mě, Vaše Milosti, jestli máte v plánu někdy se oženit? Myslím, že budete chtít pokračovatele rodu.“
„Zřejmě ano,“ odpověděl vévoda.
„To je zvláštní. S vaším odporem k manželství by mě nepřekvapilo, kdybyste se rozhodl zůstat navždy sám.“
Jízlivě se ušklíbl. „Vím, co je mou povinností. Dokonce jsem kvůli dědici ochoten snést po svém boku ženu.“
„Zdá se, jako byste k ženám cítil nenávist.“
Drew se ušklíbl. „To ne, já mám ženy rád. Jen nesnesu pomyšlení, že bych měl být připoután k jediné.“
„Takže je Škoda, že sev manželském slibu muž zavazuje k životu ti s jedinou ženou,“ řekla Roslyn škádlivě. „Předpokládám, že ve vašem případě se bude jednat o sňatek z rozumu.“
„Samozřejmě. Šlechtici se nežení z lásky Pro gentlemany mého postavení je sňatek čistě obchodní záležitostí. Chladné spojeni jmění a titulů. Takové, které co nevidět skončí nudou, nebo dokonce nenávistí.“
„Krásné vyhlídky,“ podotkla Roslyn suše. „Řekla bych, že mé představy o budoucím životě jsou poněkud příjemnější.“
„Jenže vy věříte na pohádky.“
Usmála se. „Je mi vás líto. Doufám, že jednou potkáte ženu, kterou budete skutečně milovat a již si budete chtít vzít.“
Drew se zamračil. Nechápal, jak se nechal přinutit k tomu, aby s Roslyn mluvil o ženění. Obvykle se tomuto tématu zcela Podvědomě vyhýbal, i když věděl, že jednoho dne bude muset svou povinnost splnit. Prozatím však o ženě, kterou si jednou vezme, nikdy vážně nepřemýšlel. Jediné, čím si byl jistý, bylo, že

nechce, aby byla jako jeho matka — chladná, krutá, nenasytná čarodějnice, které nezáleží na ničem jiném než na své vlastní potřebě.
„Mají snad vaši rodiče něco společného s vaším odporem k ženění, stejně jako je to v mém případě?“ zeptala se Roslyn zcela nevinně.
Především moje matka, pomyslel si Drew. „Ano, asi ano.“
„Proč? Byli vaši rodiče tak příšerně nesnášenliví jako ti moji? Nenáviděli se?“
„Ne. Své city nikdy nedávali najevo, na to byli příliš dobře vychovaní, urození a nabubřelí.“
„Vás vychovali stejně?“
Její otázka ťala do živého. Drew měl neradostné dětství, v němž scházela láska a jakýkoliv něžný cit. „Zřejmě ano,“ přiznal.
„Pokud jsem to dobře pochopila, vaši rodiče se brali z rozumu.“
„Samozřejmě, aby neposkvrnili rodovou linn. Oba pocházejí ze starodávných a vážených rodů, jejichž kořeny sahají až do doby Viléma Dobyvatele.“
„Předpokládám, že vy se zachováte stejně.“
Znovu pokrčil rameny. „Zřejmě ano. Kromě zachování rodové linie na manželství nic příjemného nevidím.“
„Opravdu si to myslíte?“
„Ano. Manželství s sebou nese samé nevýhody.“
„Jako?“
„Většina párů, které se berou z rozumu, spolu nemají nic společného. Když nemáte s tím druhým žádné společné zájmy, co pak?“
„To máte pravdu,“ uznala Roslyn.
„Takové manželství zcela zákonitě vede k tomu, že se oba partneři začnou nudit. Když už se člověk jednou ožení, těžko může svou manželku vyměnit za jinou. To s milenkami to je mnohem snazší.“
Modré oči jí hrály pobavením. „To je opravdu velká nevýhoda. Vůbec jsem si to neuvědomila.“
Drew se pohodlně opřel. Začínal se docela dobře bavit. „Svatbou může začít dlouhé období nenávisti a svárů, jak mimochodem dokázali vaši rodiče.“
„Na tom se rozhodně shodneme,“ řekla Roslyn s povzdechem. „Ještě něco?“
Svobodný mládenec nemá rodinu, ke které musí pospíchat domů. Svobodný mládenec si může dělat, co se mu zlíbí.“

„Ano, musí být zcela jistě frustrující brát ohled na city jiné osoby. Je mnohem lepší být sobecký a nestarat se o nikoho jiného než sám o sebe.“
Drew oceňoval její smysl pro humor. „žena se Časem může stát otravným závažím,“ pokračoval. „Když manžel stráví den v klubu a noc v posteli své milenky, dělá mu žárlivé scény.“
„Divíte se jí?“
„Ano. Manželství z rozumu je přece legální svazek bez slibů lásky a věrností.“
„To je přesně to, proč se nikdy nevdám z žádného jiného důvodu než z lásky,“ řekla Roslyn a mírně se naklonila dopředu. „Dobré manželství s sebou přináší výhody, o nichž jste zřejmě nikdy neuvažoval.“
„Jmenujte mi třeba jen jednu.“
„Mohu jich vyjmenovat hned několik. Ta nejlepší je, že vždy máte společnost. Někoho, s kým si můžete promluvit a kdo vám bude naslouchat. Někoho, vedle koho se budete každé ráno probouzet a s kým budete snídat. Nikdy nejste sám.“
Drew si pohodlně natáhl nohy. „To však jen v případě, že si ti dva spolu rozumí a mají společné zájmy, což nebývá příliš obvyklé.“
„V *dobrém* manželství si partneři rozumí a samozřejmě mají společné zájmy. Vždyť mají děti,“ pokračovala Roslyn.
„Děti jsou v každém manželství.“
„Ano, to máte pravdu, děti dokáže zplodit snad každý. Je však rozdíl, zda vyrůstají v *milující* rodině či ne. A nezapomeňme na hlavní výhodu: manžel má vždy vhodnou hostitelku a jeho žena zase doprovod na různé společenské události.“ Hlasitě se zasmála. „Musíte uznat, že kdyby se Haviland se mnou oženil, teď by s pořádáním plesu neměl takové problémy.“
„S tim nemohu než souhlasit,“ přiznal Drew pobaveně.
„Ne, teď vážně... Dobré manželství je založeno na přátelství a lásce, i když v ni nevěříte.“
Drew v duchu zakroutil hlavou. Nedovedl si představit, že by se jeho rodiče milovali Či snad byli přátelé. Pokud jeho matka měla srdce z ledu, otec na tom nebyl o mnoho lépe. Zesnulý vévoda z Ardenu byl přísný, rezervovaný, samotářský a přísně disciplinovaný gentleman, který na sobě nikdy nedal znát žádný cit a neotevřel se nikomu, dokonce ani svému jedinému synovi a dědici. Když před osmi lety zemřel, Drew ani příliš netesknil, protože ho prakticky neznal.

Když mu bylo šest, poslali ho do Etonu, kde se naštěstí potkal se svými dvěma přáteli. Nebýt Marcuse a Heatha, zcela jistě by dopadl jako jeho upjatý předek. Díkybohu ho ti dva zachránili před tím, aby se z něho stal sebestředný suchar.

Drew se usmál. „Dokonce ani všechny výhody, které jste mi vyjmenovala, mě nepřesvědčí o tom, abych se dobrovolně vzdal své svobody. Se svým životem jsem spokojený."

„Skutečně?" Naklonila hlavu. „Manželství plné lásky by vás uspokojilo a poskytlo vám pocit naplnění. Můžete snad říct, že vaše milenky vám mohou dát něco jiného než jen tělesnou rozkoš?"

Ne, to zcela jistě nemohou. V minulosti měl už spoustu milenek, ale se všemi šlo vždy jen o sex. Jenže přesně tak to chtěl. Fyzické ukojení bez jakýchkoliv závazků a citových vazeb.

„Jenže fyzické ukojení je to jediné, co mě *zajímá,*" odpověděl po chvíli.

Roslyn zvážněla. „Pevně doufám, že lord Haviland má na věc jiný názor."

„Pokud ne, budete ho o tom muset přesvědčit — což znamená, že budete muset pokračovat ve svádění."

„Přesně to mám v plánu," řekla sladce. „Proč si myslíte, že bych jinak trávila tolik času učením se vašich dovedností? Jsem pevně rozhodnutá svést ho a donutit, aby mě miloval."

Když se začala srdečně smát, Drew očima sklouzl k jejím rtům. Nejen že měl neuvěřitelnou chuť ji políbit, ale zjistil, že ho krásná Roslyn Loringová velmi silně přitahuje a zajímá.

Jenže ona k němu nic takového necítí.

Její nezájem o jeho osobu ho nejen urážel, ale začal se stávat výzvou. Probouzel v něm nutkavou potřebu dokázat nejen jí, ale i sobě, že není jiná než všechny ostatní.

Když však zvážil možná rizika, která by nastala, kdyby se nedokázal ovládnout, raději pohledem zkontroloval čas a řekl:

„Dost už o manželství. Raději přistoupíme k další lekci, protože před polednem chci být v Londýně."

Vstal a přešel knihovnu, aby zavřel dveře. „Takhle nebudeme rušeni," vysvětlil, než se vrátil na své původní místo. „Povězte mi vše o dopise, který jste dostala od Fanny. Co vám radila ohledně šatů?"

Roslyn byla náhlou změnou tématu zaskočená, a tak jí chvíli trvalo, než se vzpamatovala a dala si dohromady myšlenky.

Nicméně ani pak nevěděla, zda se má vévodovi s obsahem dopisu svěřit, poněvadž se týkal toho, jak vyzdvihnout její fyzickou přitažlivost. „Jen mi radila, abych si vzala vyzývavější šaty“
„To má pravdu. Šaty, jež nosíte, vám velmi sluší,“ — pohledem zhodnotil růžové domácí šaty, které jí nedávno pořídil Marcus — „ale k našim účelům jsou příliš cudné. Výstřih by měl být mnohem hlubší, aby odhalil podstatnou část ňader, a pás užší, aby zdůraznil vaši figuru. Dobře vím, že jste dostatečně vyvinutá, ale vzhledem k vaší štíhlé a vysoké postavě potřebujete poukázat na plnost poprsí.“
Roslyn, která byla rudá od prstů na nohou až po kořínky vlasů, se podezřívavě podívala na vévodu, poněvadž jí bylo jasné, že ji chce přivést do rozpaků. Na oplátku získala okouzlující úsměv — přesně ten úsměv, který jí vždy rozbušil srdce a podlomil kolena.
„Dalším problémem jsou vaše vlasy,“ řekl a pohledem sklouzl z její postavy k tváři.
Roslyn instinktivně zvedla ruce ke svému účesu. Jako každé ráno si na temeni hlavy uvázala hladký uzel, neboť k tomu nepotřebovala pomoc služebné. Celé čtyři roky, kdy byly sestry Loringové příliš chudé a jejich strýc příliš lakomý, jim nic jiného nezbývalo, a tak si zvykly starat se o sebe samy. „Co se vám na mém účesu nelíbí?“
„Je příliš strohý a přísný. Měla byste nosit mnohem nedbalejší účes. Nechejte několik kadeří, aby vám spadly do tváře, nebo ještě lépe na ramena. Když vypadáte, jako byste právě vstala z postele, jste velmi vzrušující. Každého muže ihned napadne, že by vás do té postele nejraději vzal zpátky“
„Nejsem si jistá, zda bych chtěla, aby lorda Havilanda napadlo vzít mě zpátky do postele,“ řekla Roslyn pochybovačně.
„Jenže to musíte. Pokud si bude jistý, že na něho v manželské posteli nečeká studená ryba, bude mnohem povolnější a snáze si nechá nasadit manželský chomout.“
Roslyn se zamračila. „Myslíte si o mně, že jsem studená ryba?“
Vévoda nasadil neproniknutelný výraz. „Já vím, že nejste, ale musíte to dokázat i Havilandovi, což mě přivádí k myšlence, že se musíte více snažit, abyste přitáhla jeho pozornost ke svým rtům.“
„Mám je víc špulit?“
„Ano. Máte plná a smyslná ústa, ale potřebujete, aby vypadala neodolatelně.“
Tázavě povytáhla obočí. „Jak to mám udělat?“

„Několikrát se kousněte do rtů, aby vypadaly vášnivěji. Často si je olizujte špičkou jazyka. Musíte svého vyvoleného donutit, aby vás chtěl políbit.“
„Tak proto mě Fanny donutila, abych si na ples kurtizán vzala její růž na rty“
„Zřejmě ano. Docela to fungovalo.“
„Opravdu jste mě chtěl políbit?“
„To jsem chtěl. Jenže teď jste zcela jiná než tehdy večer. Musíte být přístupnější.“
„Přístupnější?“
Všimla si, že vévoda má co dělat, aby se jejímu pohoršenému tónu nezačal smát. „Haviland by o vás neměl uvažovat jako o křehké porcelánové panence, ale jako o ženě z masa a kostí. To vzruší každého muže.“
Roslyn se zamračila. „Skutečné nechápu, jaký je v tom rozdíl.“
„Vezměme si například vaši přítelkyni Fanny. Je to opravdová krasavice, ale její vzezřeni není to, co na ní většinu mužů přitahuje. Má v sobě něco zemitého, a to je na ní vzrušující.“
„To já však nemám.“
„Ale můžete toho dosáhnout. Samozřejmě že musíte vypadat jako dokonalá dáma, ale Haviland pod perfektní slupkou nedotknutelnosti musí odhalit vášnivou a smyslnou ženu. Musíte v něm probudit touhu, aby zapomněl na to, že je gentleman, a chtěl se s vámi pomilovat.“
„Aha,“ řekla Roslyn pomalu, i když pochybovala, že by k něčemu takovému někdy našla odvahu.
„Tak to zkuste. Snažte se vypadat tak, abych vás chtěl políbit.“
Roslyn se poslušně kousla do vrchního rtu a pak si ho navlhčila špičkou jazyka. „Takhle?“
„Ano, ale snažte se být smyslnější. Pootevřete rty. Předstírejte, že se vám Špatně dýchá, a dívejte se mi přímo do očí. Nezapomeňte, že oči a rty jsou vaše hlavní zbraně.“
Podívala se mu do očí, pootevřela rty, nadechla se, ale stále si připadala nepřirozeně.
Arden si to zřejmě myslel také, protože zakroutil hlavou. „Dokážete to mnohem lépe, drahá. Zkuste to, no tak... , donuťte mě, abych vás chtěl políbit.“
Navzdory všemu popírání představa toho, že by ji měl Arden políbit, Roslyn rozechvěla po celém těle. Záměrně ten pocit

ignorovala a znovu se pokusila vypadat tak, aby ji chtěl líbat. Navlhčila si rty a mírně je pootevřela.
„To už je lepší," povzbuzoval ji. „Musíte mě vzrušit pouhým pohledem."
Vzrušit vévodu z Ardenu? To je holý nesmysl, pomyslela si Roslyn. Technika svádění, kterou ji učí, může snad platit na normálního muže, ale ani za milion let neuvěří tomu, že by mohla mít stejný vliv i na něho, zvláště když ví, že to je všechno jen trik.
Když se přestala ovládat a rozesmála se, Arden zoufale klesl na pohovku. „Možná jste přece jen ztracený případ."
„Ne, ne, já to dokážu," přísahala a snažila se ovládnout smích.
„Tak mi to dokažte. Ukažte, že mě můžete vzrušit. Posaďte se vedle mě, tak to bude lepší."
Když ukázal na měkkou pohovku, Roslyn zaváhala, ale pak se rozhodla. Pokud chce u lorda Havilanda dosáhnout svého, bude si muset osvojit i fyzickou stránku svádění. Poněvadž chce vévoda dnes odjet do Londýna, má možná poslední šanci na někom si to vyzkoušet.
„Co teď?" zeptala se, když se posadila vedle Ardena.
Pohodlně se opřel o polstrované polštáře. „Nechám to zcela na vás. Co jsem vás včera učil?"
„Že se vás mám dotknout."
„Tak prosím."
Natáhla se a prsty spočinula na jeho ruce, kterou měl položenou na noze. Arden však ruku vytáhl, překryl její a dlaní ji přitiskl ke svému stehnu. „Takhle to je pro muže mnohem více vzrušující," vysvětlil.
Stejně tak pro ženu, pomyslela si Roslyn, když jí srdce skočilo až do hrdla. Dlaň, která ležela na ocelově pevném stehně, ji pálila, ale Roslyn neucukla. Místo toho se podívala Ardenovi přímo do očí a olízla si rty, přesně jak jí radil. Jeho oči sklouzly k jejím rtům, ale jinak se zdálo, že na něho nemá vůbec žádný vliv.
„Nedělám to dobře?" zeptala se nakonec.
„Musíte se posunout blíže. Svádějte mě svou blízkostí."
Kousek se přisunula a předklonila se, takže jejich rty byly jen nepatrný kousek od sebe. Aby Roslyn udržela balanc, musela se rukama pevně opřít o jeho stehno.
„Teď mě polibte," rozkázal mírně. „Musíte se naučit, jak správně líbat."
Roslyn upřela zrak na jeho smyslnou plnost hebkých rtů a zachvěla

se. I když po tom toužila, líbat Ardena by bylo naprosto nerozumné. Pak se však v duchu pokárala, že je pokrytec. Vždyť už mu jednou dovolila, aby ji políbil — a nejen to. Dovolila mu mnohem víc! Políbit ho nebude ani zdaleka tak skandální a poskytne jí to výhodu v její snaze získat lorda Havilanda.
Zhluboka se nadechla, aby se alespoň trochu uklidnila, a pak lehce přitiskla své rty k jeho. Když se však vzápětí odtáhla, podle výrazu jeho tváře jí bylo jasné, že na něho neudělala velký dojem.
„Znovu, ale pomaleji," navrhl. „Trochu si s mými rty pohrajte a ruku mi položte na hruď, abych cítil váš dotek."
Měl rozepnutý kabát, a tak Roslyn váhavě položila ruku na klopy hedvábné vesty. Uvědomila si, že jí Arden nechce pomoct, a tak se k němu musela naklonit víc, než jí bylo milé. Když své rty přitiskla k jeho, ani se nepohnul a zůstal tiše sedět.
Horkost jeho rtů ji nesmírně rozptylovala, a tak když ho nezkušeně líbala, snažila se ignorovat veškeré pocity, které ji doslova pohlcovaly. Po dlouhé chvíli se Roslyn odtáhla a tázavě se na něho podívala.
Jeho zelené oči nepatrně potemněly. „Tentokrát to bylo lepší, ale stále to nestačilo. Použijte jazyk. To muže velmi vzrušuje."
Roslyn se znovu naklonila dopředu a jazykem vklouzla mezi jeho rty, aby prozkoumala horkou hebkost. Pokud to na něho nemělo žádný vliv, na ni rozhodně ano. Roslyn cítila, jak se začínají probouzet všechny její smysly.
Když se od něho konečně odtáhla, skoro nemohla popadnout dech. „Takže vzrušila jsem vás?"
„Ne tak docela. Musíte být více dobyvačná. Když mě líbáte, položte se na mě celým tělem."
„Prosím?"
„Ukážu vám to..."
Natáhl se pro ni, znovu se pohodlně opřel a přitáhl si ji na sebe. Roslyn cítila jeho pevné svaly a to, jak se mužská hruď pod jejíma rukama dme. Jejich rty se spojily v jedno.
Její tělo zvláčnělo a přimklo se k němu. Pak jeho jazyk vklouzl dovnitř a vyhledal její, aby se střetly v erotickém tanci. Když omámeně vydechla, naklonil hlavu a jejich polibek se stal ještě intenzivnější.
Dlouhou chvíli byla ztracená v opojné síle jeho polibku, která útočila na všechny její smysly. Příjemné pocity, které v ní probouzel, byly smyslné a vzrušující a rozechvívaly každičkou část

jejího těla a zapálily nutkavou potřebu mezi jejími stehny. Bez přemýšlení začala pohybovat boky, třít se o jeho pevné tělo a hledala uvolnění, které nedokázala pojmenovat.
Když nakonec jejich polibek přerušil, projela jí prudká vlna zklamání. Nechtěla, aby přestal. Věděla, že tentokrát ho vzrušila. Cítila pod sebou jeho napjaté tělo a také něco dalšího, co se vzdouvalo v jeho klíně.
Roslyn omámeně zvedla hlavu. „Teď jsem vás vzrušila, cítila jsem to.“
„Řekl bych, že ano,“ přiznal zastřeným hlasem. Vzal ji za ruku a přitiskl si ji ke svému ztopořenému mužství.
Byl to pro ni šok cítit pulzující pevnost jeho penisu, i když byl překryt látkou kalhot. Rovněž však cítila něco jako triumf. Chtěla se naučit, jak vzrušit muže, a podařilo se jí to.
Roslyn si najednou uvědomila, jak je nevhodné dotýkat se mužského těla, prudce ucukla rukou a chtěla vstát.
„Ne tak rychle, lásko,“ zamumlal Arden, když ji objal kolem ramen a přitáhl zpátky k sobě. „Jsme teprve na začátku.“
Aniž by jí dal možnost cokoliv říct, znovu se přitiskl k jejím rtům a pokračoval v názorné demonstraci. Intenzita jeho polibku se náhle změnila. Tentokrát ji líbal tvrději, naléhavěji. Pokud Roslyn měla sebemenší snahu mu odporovat, vše se zbortilo a zůstala jen chuť jeho horkého jazyka a rtů.
Líbal ji majetnickým způsobem zkušeného dobyvatele. Jeho rty si hrály s jejími, jeho ruce ji objaly kolem pasu a pevně přitiskly k horkému tělu, aby i přes vrstvy látek cítila pulzující touhu, kterou v něm probudila.
Byla to past, z níž nechtěla utéct. Místo toho ho Roslyn líbala s takovou vášní, o které netušila, že je její povaze vlastní.
Když konečně přestali, oba ztěžka lapali po dechu, Roslyn se odtáhla a podívala se na něho.
Jeho oči byly temné, smyslné a hladově klouzaly po její tváři. „Teď vypadáš neodolatelně,“ zašeptal ochraptělým hlasem.
Náhle Roslyn ucítila, že se jeho ruce na jejích zádech pohybují a že jí začínají rozepínat háčky na šatech. Když si uvědomila, co chce udělat, zmateně zalapala po dechu, ale nebránila se. Drew uvolnil šaty, stáhl jí je přes ramena dolů a odhalil hebké obliny plných ňader.
Oči mu potemněly touhou a hladově klouzaly po smyslných pahorcích zdobených růžovými hroty zduřelých bradavek.

Roslyn věděla, co bude následovat, a v očekávání zatajila dech. Měla bych ho zastavit, říkala si v duchu, když ji posunul výše, aby jeho rty dosáhly na hroty jejích prsou. Nenašla k tomu však dostatek sil.
Vtom sklonil hlavu a jí se prudce rozbušilo srdce. Arden se však nepřisál, jak očekávala. Jeho horký jazyk kroužil okolo temného dvorce, nicméně ani se ho nedotkl.
Roslyn tak zoufale toužila, aby na horkých hrotech cítila jeho rty, že se k němu dychtivě vyklenula. On si s ní však jen hrál a rty se jen letmo dotýkal citlivé bradavky
„Vaše Milosti, prosím...," zamumlala Roslyn omámeně.
„Jmenuji se Drew."
„Drew..., prosím."
Vzal nahá ňadra do dlaní, něžně je sevřel a přisál se k sladkému hrotu. Když poprvé jazykem přejel přes citlivou bradavku, tiše vydechla. Pak se nepatrně odtáhl a nechal chladný vzduch, aby ovanul vlhký vrchol. Roslyn cítila, jak se celá chvěje, a když Drew vzal bradavku znovu mezi rty a pevně ji sevřel, hlasitě vykřikla. Drew si s ní však nepřestával hrát. Znovu ji uvolnil, letmo ji hladil horkým jazykem, něžně ji svíral mezi rty a opatrně okusoval. Nakonec, když se Roslyn chvěla touhou, se konečně přisál a růžový vrchol pevně sevřel horkými rty.
Jeho jazyk pomalu klouzal po citlivém hrotě a pokaždé, když po něm přejel, celým jejím tělem projela prudká vlna pulzující touhy a vzrušení. Roslyn měla dojem, že snad omdlí. Přímo se utápěla v rozkoši, o níž dosud neměla tušení, že vůbec existuje. Drew byl mistrem v poskytováni potěšení a ona ho ochotně přijímala. Když rukou pomalu sklouzl dolů pod lem jejích šatů a vykasal je, na nahých stehnech ucítila závan chladivého vzduchu, který však vzápětí vystřídala horkost jeho dlaně.
Roslyn si uvědomovala, že ji dráždivě hladí po vnitřní straně a napjatě čekala, co bude dál.
Jeho ruka postupovala stále výš, až překryla hebké kadeře jejího ženství. Roslyn se zarazila a prudce zvedla hlavu.
Zatímco prstem pomalu prozkoumával tajná zákoutí jejího ženství a laskal okvětní plátky, které ukrývaly vlhkou bliznu její rozkoše, upřeně se jí díval do očí a doslova ji uhranul.
Když pak bříškem palce přejel přes citlivý pupen, Roslyn omámeně vydechla a zachvěla se.

Srdce jí začalo tlouct jako o závod, ale přesto od Drewa nedokázala odvrátit zrak. Připoutal ji intenzitou svého pohledu a silou doteku. Roslyn cítila, jak jí žilami pulzují prudké vlny rozkoše a spalují každičký kousek jejího těla.
Vtom jeden prst pomalu vklouzl do vlhké štěrbinky. Roslyn se zarazila. Něco takového nečekala.
Náhle sejí zmocnila panika, a proto se rychle odtáhla. Postavila se na roztřesených nohou, ňadra si překryla rukama a dívala se dolů na Ardena.
„Tohle byla chyba, Vaše Milosti.“
Oči mu žhnuly touhou, ale výraz jeho tváře byl stejně chladný a neproniknutelný jako pokaždé.
Roslyn věděla, že musí vypadat jako lehká žena, a dychtivě se snažila upravit svůj zevnějšek.
Vévoda neřekl ani slovo, jen z náprsní kapsy vytáhl bílý kapesník a utřel si do něho prst, který pokrývala vrstva její esence. Roslyn cítila, jak doslova hoří studem.
„Souhlasím,“ řekl nakonec s jízlivým úšklebkem. „Byla to chyba.“
Zastřený tón jeho hlasu ji přesvědčil, že je vzrušený skoro stejně jako ona.
Dobrotivý bože, pomoz mi, pomyslela si Roslyn. Rozhodně už *v* jejich intimních setkáních nesmějí pokračovat. Je to příliš nebezpečné.
„Vaše výuka skončila,“ řekla nejistým hlasem. „Už nebudeme pokračovat.“
Svaly jeho čelisti se pohnuly, jako by chtěl něco namítnout, ale nakonec jen řekl: „Dobře.“
Vsunul kapesník zpátky do náprsní kapsy a vstal. Když se k ní začal přibližovat, Roslyn mimovolně couvla.
Usmál se. „Nemusíte se bát, drahá. Tentokrát jsou mé úmysly čisté. Otočte se a dovolte mi, abych vám zapnul šaty Jistě byste nechtěla, aby vás vaši sloužící viděli v takovém stavu.“
Nechtěla, aby se k ní přibližoval, ale sama by si háčky na zádech nedokázala zapnout.
Váhavě se k němu obrátila zády a škrobeně čekala, dokud vévoda neskončí svou práci služebné.
Když byl hotov, položil jí ruku na rameno a řekl: „Můžete Havilanda beze strachu políbit. Nebude schopen vám odolat. Krásný den, slečno Loringová.“

Roslyn se nepřinutila k odpovědi, ani se na vévodu nemohla podívat a rozloučit se s ním. Když odešel, jen tam tiše stála a proklínala se.
Jak mohla dovolit, aby lekce v líbání došla tak daleko? Když se jeho rty dotkly jejích, ztratila všechny zábrany a i ten sebemenší smysl pro slušnost.
Nechtěla se s ním přece milovat. Neměla v plánu ztratit svou nevinnost ještě před svatební nocí. Chránila siji pro svého manžela, který ji bude milovat a ochraňovat celý svůj život.
Nemohla však popřít prudkou touhu, kterou v ní vévoda tak snadno vzbudil.
Roslyn zavřela oči a vzpomněla si na svou reakci na jeho vášnivé polibky Jak se její tělo pod jeho rukama probouzelo k životu. Jak se celá chvěla touhou. Věděla, že má problém.
Klesla do křesla a rozechvělé ruce pozvedla k čelu. Hlava se jí ještě stále točila prožitou rozkoší a srdce divoce tlouklo. Nebylo se co divit, vždyť Arden je vyhlášený svůdce a milenec. Už nepochybovala o tom, že dokáže každou ženu přivést k pláči a svou zručností ji přesvědčit o tom, že ho chce vlastnit a že bez něho nemůže žit.
Jenže zhýralý šlechtic, jako je vévoda, touží jen po fyzickém uspokojení. Rozhodně nestojí o lásku, ženu a děti. Nemá s ním absolutně nic společného a byla by blázen, kdyby si něco nalhávala.
Ne, přísahala si Roslyn v duchu. Odteď se bude vévodovi z Ardenu raději vyhýbat. Rozhodně ho nepožádá, aby jí ještě někdy dal lekci ve svádění!

9

Je znepokojující vědět, jak snadno mě dokáže zbavit rozumu.

Roslyn své přítelkyni Fanny

„ Kde jsi byla, drahá Roslyn?“ zeptala se Winifred přes hluk přeplněného sálu.
„Čekám tady na tebe už více než hodinu.“
„Musela jsem ještě něco vyřídit,“ odpověděla Roslyn, ale nebyla to až tak docela pravda. Přijela na ples lorda Havilanda později, aby se vyhnula setkání s jedním vzrušujícím šlechticem. Po jejich poslední schůzce v knihovně se Ardenovi chtěla vyhnout.
Vlastně se s ním od té doby neviděla a nebýt toho, že lordu Havilandovi slíbila svou účast, raději by dnes večer zůstala doma.
„Zmeškala jsi uvítání.“ Winifredin hlučný hlas se nedal přeslechnout ani přes hosty a muzikanty. „Zdá se, že to bude vydařený večer.“
Roslyn zmítaly protichůdné pocity. Kvůli lordu Havilandovi byla ráda, i když sama by uvítala méně hluku a více Čerstvého vzduchu. Horko bezpočtu zapálených svící v kombinaci se silně parfémovanými těly bylo skoro nesnesitelné.
Než však mohla Roslyn cokoliv říct, Winifred ji pokárala:
„Zklamala jsi mě, děvče. Nejdříve přijdeš pozdě a pak se tady schováváš v koutě. O tom přece ples není. Měla bys tančit.“
„Je tady příliš horko,“ odvětila Roslyn a ovanula se vějířem, který měla připevněný okolo zápěstí.

„Pff,“ odfrkla její přítelkyně. „Snad něco vydržíš. Ale potřebuješ partnera.“ Winifred pohledem prohledávala dav. „Nechápu, kde je Arden. Byl tak laskavý, že mě doprovodil, ale pak hned zmizel v jednom z hráčských salónů a ještě se neukázal.“
Roslyn se zdržela kousavé poznámky o nevhodnosti Winifredina věčného dohazování. „Děkuji, Winifred, ale poradím si i sama.“
„Je tady i jeho přítel, ten hezký markýz z Claybournu, ačkoliv dlouho jsem ho už neviděla. Je škoda, že tady není Lily. Vysvětli tni, proč zrovna teď musela odjet do Hampshiru? Markýz je skvělá partie.“
Roslyn váhala, jak má odpovědět. Lily minulý týden odjela do Londýna, aby unikla otravné snaze jejich přítelkyně dát ji dohromady právě s markýzem z Claybournu, jenže to se Winifred samozřejmě nesměla dozvědět.
„Vždyť víš, že Lily to na plesech nebaví, Winifred,“ řekla Roslyn opatrně. „Mnohem lépe se cítí na návštěvě u našich starých přátel.“
Byla to vlastně pravda, až na místo pobytu, které Lily uvedla, aby se Winifred konečně zbavila.
Roslyn by teď nejraději byla se svou sestrou v Londýně, kde by se zcela jistě nesetkala s jistým pohledným gentlemanem. Nemohla na něho přestat myslet a nikde nedokázala najít klid. Nechtěla neustále snít o jejich posledním setkání, kdy ji vévoda líbal, hladil a probudil v ní zvláštní rozechvělý pocit, který ji zbavoval dechu i rozumu.
Roslyn se vrátila zpátky na zem, až když slyšela, že Winifred něco říká.
„...počkej tady, přivedu vévodu, abyste si spolu mohli zatančit.“
Roslyn prudce zakroutila hlavou. „Prosím, nezlob se, Winifred, ale raději najdu lorda Havilanda a omluvím se mu.“
Rychle pospíchala co nejdál od své přítelkyně a v davu hostů hledala hraběte. Naštěstí ho brzy zahlédla, ale když si uvědomila, že je obklopen zástupem mladých dívek — jejích soupeřek — zamračila se.
Ve svém plánu získat lorda Havilanda příliš nepokročila, poněvadž minulý týden většinu času strávil v Londýně u své babičky.
Když byl doma, setkala se s jeho hospodyní a majordomem, aby s nimi probrala menu a všechno potřebné, nicméně kromě letmého políbení konečků prstů při loučení k žádným intimnostem s hrabětem nedošlo. A dnes je zaměstnán bavením hostů.

Když se však přiblížila, viděla, že ne všechny dámy v jeho společnosti jsou mladé dívky, jedna byla dokonce velmi letitá.
Roslyn předpokládala, že se jedná o Havilandovu babičku, protože se k ní choval velmi hezky. Kdykoliv ho léty sešlá dáma plácla po rameni svým vějířem, zaklonil tmavovlasou hlavu a hlasitě se zasmál.
Poněvadž Roslyn nechtěla svádět Havilanda před tolika svědky, rozhodla se počkat na vhodnější dobu. Z bufetového stolku si vzala sklenici punče a otevřeným francouzským oknem vyšla na terasu, kde se mohla nadechnout čerstvého vzduchu, a přemýšlela, kdy bude moci nepozorovaně vyklouznout a vrátit se domů. Nejraději by nikomu nic neřekla a přes nízce střižený trávník se vydala na Danvers Hall, který byl v těsném sousedství Havilandova panského domu, nicméně věděla, že bude muset ještě nejméně hodinu počkat, aby hraběte neurazila.
Dokonce si ani nemohla promluvit se svou přítelkyní Tess Blanchardovou, poněvadž ta se s úsměvem točila na tanečním parketu. Tess byla její kolegyně ze školy, ale i dobrá přítelkyně sester Loringových. Spřátelily se před čtyřmi roky, téměř okamžitě po jejich příchodu na Danvers Hall. Tess se podobně jako Roslyn a Lily zoufale snažila vyhnout dohazovačským tendencím Winifred Freemantlové.
Roslyn se vrátila zpátky do sálu a pomalu procházela mezi hosty. Občas ji někdo pozdravil, prohodil s ní pár zdvořilých vět a ona všem oplácela stejnou mincí. Roslyn sice nebyla jako Lily, která plesy nesnášela a zcela záměrně se jim vyhýbala, ale přesto si mezi zdejší smetánkou příliš nelibovala. Vždyť většina z nich se sestrám Loringovým až do nedávné doby, kdy zemřel jejich nevlastní strýc a poručnictví se ujal Marcus, úspěšně vyhýbala.
Skandál našich rodičů Lily a Arabellu zasáhl více než mě, pomyslela si Roslyn, když stála v rohu místnosti a upíjela punč. Arabellu opustil její snoubenec a zlomil jí srdce, zatímco Lily si své srdce uschovala za pevnou zeď z ledu.
Roslyn však věděla, že divoká Lily je ve skutečnosti velmi zranitelná. Takže pokud bude muset svou nejmladší sestru chránit před Winifred, klidně to udělá.Stejně jako bude chránit sama sebe před vévodou z Ardenu...
K Čertu s ním.
Když ho uviděla na druhé straně tanečního sálu, na malý okamžik se jí zastavilo srdce. Měl na sobě elegantní černý kabát, zlatou

brokátovou vestu, sněhobílý nákrčník, bílé saténové kalhoty a neuvěřitelně mu to slušelo.
Roslyn záměrně ignorovala hřejivý pocit, který ji zaplavil, jakmile ho uviděla, ale když se jejich pohledy střetly a ona od něho nemohla odtrhnout zrak, najednou její před očima znovu vybavilo jeijich poslední setkání. Cítila jeho pevné tělo. Hebké rty, které ji drtily s takovou něhou a naléhavostí. Zkušené ruce, jež ji hladily a odkrývaly její intimní tajemství.
Tváře jí hořely a těžko se jí dýchalo. Roslyn si uvědomila, že se jí nemusí ani dotknout, aby způsobil, že se s ní točí celý svět. žár zelených očí ji celou rozechvíval.
S vypětím všech sil se jí nakonec podařilo od Ardena odtrhnout zrak. Když uviděla, že se k ní blíží lord Haviland, s úlevou si oddychla a překotně ho žádala o prominutí, že byla tak nedochvilná.
„To vůbec nevadí, slečno Loringová," řekl hrabě s úsměvem. „Jen jsem doufal, že přijdete, abych vám mohl poděkovat. Ples má obrovský úspěch, a to jen díky vám."
„Ráda jsem vám pomohla."
„Babička prohlásila, že jsem jí udělal neskutečnou radost, a potěšit ji není vždy lehké. Kdybyste dovolila, rád bych vám ji představil."
Roslyn se podívala na postarší dámu. „Bude mi velkou ctí," řekla a mile se usmála.
Když ji lord Haviland požádal o tanec, mileráda přijala a nechala se jím odvést na taneční parket. Věděla, že je vhodná doba na to, aby s ním začala flirtovat, ale rovněž si uvědomovala, že vévoda pozorně sleduje každý její pohyb. Zřejmě proto v ní Havilandova blízkost neprobudila žádné chvění, jak očekávala, a když se jejich ruce střetly, nerozbušilo se jí divoce srdce.
Naštěstí Haviland byl mnohem výřečnější než ona, a tak když mu to taneční rytmus dovoli1, ujal se konverzace.
„Neustále přemýšlím o tom, jak se vám odvděčím, slečno Loringová. Nechtěla byste mě zítra ráno doprovodit na projížďce?"
Roslyn jeho nabídka potěšila, ale věděla, že hrabě má povinnosti.
„Víte jistě, že chcete opustit své hosty? Myslela jsem, že vaše babička a někteří příbuzní tady ještě zůstanou."
„To ano, ale budu rád, když jim na chvíli uniknu. Jediná, na kom mi z mých příbuzných skutečně záleží, je má babička, a ta s největší pravděpodobností nevstane z postele dřív než kolem

oběda. Její zdraví už není takové, jaké bývalo.“
„To nerada slyším,“ řekla Roslyn zdvořile.
Haviland se suše pousmál. „Rozhodně se ještě nechystá umřít a dává mi to jaksepatří najevo. Vždyť nebýt jí, nepořádal bych ani tento bál. Babička tvrdí, že čeká, až si vyberu nevěstu a usadím se. Teprve pak se bude moct v klidu odebrat na pravdu boží.“
Roslyn v hrudi poskočilo srdce. Má snad to, že jí vypráví o přání své babičky, něco společného s její osobou? „Opravdu? Hodláte jí její přání splnit?“
Usmál se tak, až se jí zatočila hlava. „Sice spolu vedeme bitvu, ale já vím, že nakonec stejně vyhraje ona.“
Lord Haviland jí pak vyprávěl o své babičce a Roslyn po chvíli zjistila, že už není tolik upjatá a že s hrabětem nenuceně konverzuje tak, jak měla v plánu. Ukázalo se, že lord Haviland není žádný zakřiknutý mladíček a že jeho schopnost flirtovat je vskutku na vysoké úrovni.
Když se ho škádlivě zeptala, zda babička musí jeho nevěstu nejdříve schválit, pohotově odpověděl, že ne. „Přesto bych ji rád potěšil a věřím, že dnes se mi to podařilo — vždyť tančím s tou nejkrásnější mladou dámou v místnosti.“
Roslyn se na něho mile usmívala, dokud si však znovu nevšimla, že ji Arden upřeně pozoruje. Jedním ramenem se líně opíral o mramorový sloup, nicméně Roslyn se zdálo, že není tak klidný, jak se snaží předstírat, ba právě naopak. Skoro vypadal, že její chování neschvaluje.
Roslyn mírně pohodila hlavou a v duchu si rozkázala přestat myslet na vévodu a věnovat se výhradně lordu Havilandovi.

Drew zamračeně pozoroval, jak Roslyn lehce klouže po parketu. Kdykoliv se na Havllanda usmála, sevřelo se mu srdce.
Ti dva byli vskutku úchvatný pár — tmavý drsný vzhled hraběte dokonale kontrastoval s elegantní křehkostí Roslyn.
Dnes večer vypadala prostě božsky. Zlaté vlasy měla vyčesané do rafinovaného účesu tak, aby jí několik pramínků rámovalo tvař a spadalo na drobná ramena. Elegantní jednoduchost jejích šatů jen podtrhovala dokonalou postavu, jejich modrá barva ladila s nekonečnou modři krásných očí a bezchybné pokožce dodávala narůžovělý nádech.
Právě barva její kůže Drewovi připomenula jejich poslední setkání... Její tvář byla zardělá, vlhké rty měla pootevřené a z očí jí

sálal žár. Pohled na její smyslnost způsobil, že se jeho mužství probralo k životu a bolestně se nadouvalo v těsných kalhotách.
Byl tvrdý a pulzoval životem.
Chtěl si ji vzít přímo v knihovně a málem se neovládl. Rozhodl se, že bude lépe, když se Roslyn bude vyhýbat.
Jenže to nepomohlo. I když utekl do Londýna, před Roslyn neunikl, poněvadž ho začala pronásledovat v jeho snech. Drew měl noc co noc erotické představy, v nichž se pod ním Roslyn divoce kroutila a křičela rozkoší, nicméně ke své velké nelibosti nikdy nedošel uvolnění.
Když za sebou uslyšel známý hlas, rychle se vzpamatoval.
„Takže nakonec tě zaujala krásná slečna Roslyn," řekl Heath pobaveně.
Drew nebyl schopný zapírat, a tak raději mlčel.
„Říkal jsem si, proč jsi asi přišel na nudný venkovsky ples, a konečně jsem to pochopil," pokračoval Heath.
„Oba jsme Marcusovi slíbili, že na jeho svěřenkyně dohlédneme," namítl Drew.
„Jenže ne až tak zblízka."
Drew jen pokrčil rameny. Neřekl svému příteli, že ho Roslyn požádala, aby se stal jejím učitelem, a ani to neměl v plánu udělat.
„Nemáš na práci lepší věci než mě tady rozčilovat?"
Heath v omluvném gestu zvedl ruce. „Tak se nevztekej, starý brachu. Jen mi připadalo zábavné vidět největšího cynika v Anglii, jak zamilovaně zírá na ženu, která tančí s jiným."
Drew se zamračil. „Jestli ti to připadá tak zábavné, nechápu, proč jsi sem dneska chodil. Copak nevíš, že lady Freemantlová se rozhodla, že tě ožení?"
Heath se jen spokojeně usmál. „Jenže já se na rozdíl od tebe nemám čeho bát. Dáma, kterou mi lady Freemantlová tak moudře vybrala, se dnes nedostavila."
„Nejmladší ze sester Loringových Lilian?"
„Přesně tak. Podle všeho odjela do Hampshiru."
Drew se škodolibě pousmál. „To snad utekla před tebou?"
Heath jen pokrčil rameny. „Už to tak vypadá. V každém případě se mi snaží vyhýbat."
To je zvláštní," řekl Drew pravdivě. Heath byl z nich tří vždy nejúspěšnější. Jeho úcta k ženám v kombinaci s přirozeným šarmem se zdála být neodolatelná. „Ještě jsem se nesetkal se ženou, která by před tebou utíkala."

Heath se bolestně pousmál. „Přesně tak, možná začínám stárnout.“ Pak se zkoumavě podíval na Drewa. „A co slečna Roslyn? Také před tebou utíká? Marcus přece říkal, že hledá vhodného manžela, což ty vskutku jsi.“

Drew se zamračil. „Snad si nemyslíš, že bych se chtěl ženit?“

„Ne? Tak proč potom zíráš na Roslyn, jako by sis ji chtěl přehodit přes rameno a všem dokázat, že je tvá?“

Skutečně to na něm je tak vidět?

„žádný strach,“ uklidňoval ho Heath, jako by mu četl myšlenky. „Nikdo si toho nevšiml. To jenom já tě tak dobře znám.“

„Tvé kousavé poznámky mi moc nepomáhají,“ procedil Drew skrze zaťaté zuby.

Heath se zasmál. „To věřím. Mám pro tebe jednu radu, příteli. Jestli se nechceš co nevidět ocitnout v chomoutu, dávej si lepší pozor. S Roslyn totiž nemůžeš dělat to, nač myslíš, aniž bys přitom neuvažoval o ženění. Když opomenu tvou vlastní čest, Marcus by tě roztrhl vejpůl.“

Když Drew jen cosi zamručel, Heath ho přátelsky plácl po rameni. „Myslím, že odjedu do Londýna dřív, než mě vyzveš na souboj. Stejně tady není co dělat. Docela ti závidím setkání s tím tvým lupičem.“

Když Heath odešel, Drew dál zamračeně sledoval Roslyn a pomyslel si, že by asi taky měl zmizet. Vidět Roslyn, jak pluje po parketu a usmívá se na Havilanda, mu nebylo zrovna dvakrát příjemné.

Když si uvědomil, že Roslyn chce Havilanda svést a přimět ho, aby ji miloval, začal jím lomcovat nepochopitelný vztek. Pravda byla taková, že nechtěl, aby se Roslyn stýkala sjakýmkoliv jiným mužem než s ním.

Chtěl být tím jediným, který ji zasvětí do všech tajemství tělesné rozkoše, probudí v ní smyslnost a ukáže jí, jak muž dokáže potěšit ženu a ona zase jeho.

Bylo to poprvé v životě, kdy jinému muži záviděl ženu. Nechápal, jak je možné, že k Roslyn cítí tak silný majetnický pud.

Nedokázal si vysvětlit, co se to s ním jenom děje. Rozhodně se nemínil ženit, rovněž však nedokázal popřít, že by si nejraději Roslyn přehodil přes rameno a všem dal najevo, že je jeho, jak tvrdil Heath. Nebo ji alespoň sevřel v náruči.

Vtom Drewa napadlo, že nejlepší způsob, jak by mohl gentleman na plese objímat mladou dámu, je vyzvat ji k tanci.

Drew si všiml, že když přistoupil k Roslyn, přerušil její živou konverzaci s Havilandem a požádal ji o tanec, nebyla zrovna ráda.
„Nebude vám snad vadit, když vám ji odvedu na další tanec, příteli?“ zeptal se Drew a majetnicky chytil Roslyn za loket.
Hrabě se na něho pronikavě podíval, ale pak zdvořile přikývl. „Jak si přejete, Ardene. Rozhodně si nechci slečnu Loringovou zabrat jen sám pro sebe, a to bez ohledu na to, jaké mám z její přítomnosti potěšení. Beztoho se musím věnovat i dalším hostům.“
Drew věděl, že Roslyn se s ním na veřejnosti nebude dohadovat, a tak ji vedl na taneční parket, aby ji roztočil v rytmu waltzu.
„Co když se mi s vámi tančit nechce?“ zeptala se nevzrušeně.
Nevinně se na ni podíval. Máte proti mé osobě snad nějaké výhrady?“
„Samozřejmě že mám. Winifred může zase začít osnovat ty své intriky. Beztak to byla ona, kdo vás požádal, abyste mě vyzval k tanci, ne snad?“
„Nu, ano,“ odpověděl Drew pravdivě, „ale stejně jsem to měl v úmyslu.“
„Aha, takže vy jste to měl v úmyslu. Jenže já ne.“ „Mohla jste mě přece odmítnout.“
„Bez toho, abych způsobila scénu?“
„Obávám se, že jste k ní velmi blízko,“ podotkl Drew. „Hudba už dávno hraje a my tady jen tak stojíme.“ Když se na něho poděšeně podívala, jednou rukou ji objal v pase, druhou vzal za ruku a přitiskl ji blíž k sobě. „Usmívejte se, drahá, a tvařte se, jako že se skvěle bavíte.“
Roslyn poslechla, i když žár v jejích očích svědčil o tom, že by ho nejraději praštila. Nudný ples se pro Drewa během okamžiku změnil v zábavný večer. Vlastně se dobře bavil poprvé od chvíle, kdy se před týdnem rozloučili.
Pevně ji sevřel a v rytmu waltzu se roztočili po parketu. Každý její krok byl lehký a graciézní. Drewa napadlo, zda by se mu Roslyn tak lehce přizpůsobila, kdyby se spolu milovali.
Kdyby se milovali, což se nikdy nestane, poněvadž jak Heath správně podotkl, s Roslyn nemůže dělat věci, na které při pohledu na ni myslí, aniž by neuvažoval o ženění.
„Proč se mnou nechcete tančit?“ zeptal se Drew, protože chtěl myslet na jiné věci, než je milování se s Roslyn a ženění.

„Naše výuka skončila," odpověděla Roslyn bez váhání, jako by na jeho otázku čekala. „Není dobře, když nás lidé vidí pohromadě, a už vůbec bychom spolu neměli tančit."
„Když si Haviland bude myslet, že o vás mám zájem, v jeho očích jistě stoupnete v ceně. Určitě chcete udělat dobrý dojem i na jeho příbuzné, ne?"
„Ano, samozřejmě, ale přerušil jste nás ve velmi zajímavém rozhovoru."
„Přesně to jsem měl v plánu."
Z očí jí sršely blesky. „Takže vy záměrně ničíte mé šance s lordem Havilandem?"
„Co když ano?"
„To byste neudělal...," začala, pak se však na něho podezřívavě podívala. „Nebo udělal?"
„To by ode mě bylo velmi nehezké," přiznal Drew. „Rozhodně mu neuškodí, když si bude myslet, že má soupeře."
Roslyn se ušklíbla. „Jenže vy žádným soupeřem nejste. Dal jste mi jasně najevo, že nemáte zájem o lásku ani o manželství."
„Jenže Haviland to neví. Věřte mi, když si muž myslí, že má soupeře, začne být velmi majetnický."
Roslyn se zhluboka nadechla. „Děkuji vám, Vaše Milosti, že se tolik staráte o mé blaho, ale já si už poradím sama."
„To je ale vděk," poznamenal Drew jízlivě.
„Myslím, že už jsem vám za vše poděkovala" „Jenže já o vaše díky nestojím."
„Co tedy chcete?"
Tebe, bylo první, co Drewa napadlo. *Chci jen tebe.* Chci, aby se tvé kráné rty tiskly k mým. Chci tvé smyslné tělo cítit pod mým. Chci slyšet, jak vzdycháš vzrušením, když do tebe vstupuji...
Nahlas však řekl: „Chci vědět, proč jste se mi celý večer tak očividně vyhýbala."
Tváře jí zrudly rozpaky. „Jsem si jistá, že to víte."
„Zahanbilo vás to, co se mezi námi odehrálo minulý týden v knihovně?"
„Mýlíte se. To, co se mezi námi minulý týden odehrálo, mě *vyděsilo."*
„Byl to jen polibek. Nijak jsem vám neublížil."
„To si myslíte vy," zamumlala Roslyn tiše.
Drew se na ni tázavě podíval. „Copak jsem vám nějak ublížil?"

Roslyn se ušklíbla, ale pak zakroutila hlavou. „Ne, samozřejmě že ne. Jen jsem to prostě neměla nechat zajít tak daleko.“ Podívala se mu přímo do očí. „Za všechno můžete vy, protože jste mnohem zkušenější. Měl jste mě zastavit.“
„Copak můžu za to, že mi nedokážete odolat?“
Údivem se jí rozšířily oči. „Váš úsudek je mylný, Vaše Milosti,“ řekla nakonec. „Bylo to jen tím, že mě vaše chování zastihlo nepřipravenou. Nicméně teď, když vím, co mohu čekat, vás ujišťuji, že hodlám na celou záležitost zapomenout.“
„To já bohužel nemohu,“ zamumlal Drew pravdivě. „A věřím, že ani vy ne. Cítil jsem to, když jsme se líbali.“
Roslyn se rozhodla na jeho poznámku nereagovat. Místo toho vykouzlila milý úsměv. „Ani jste se mě nezeptal, jak jsem pokročila s Havilandem.“
Drew zvážněl. „Dobře tedy, drahá, jak jste pokročila?“
„Skvěle. Myslím, že jsem konečně pochopila, jak správně flirtovat. V každém případě se zdá, že Havilandovi se to líbí. Zítra ráno máme domluvenou schůzku a řekla bych, že mě na ní políbí. Požádal mě, abych si s ním ráno vyjela. Přesně o to jsem usilovala a musím vám poděkovat za to, že jste mě naučil jak upoutat pozornost gentlemana.“
Její vyzývavý úsměv a posměšný tón hlasu měly na Drewovu pýchu mučivý efekt. Pevně zaťal zuby, nicméně dál ji objímal v pase a něžně svíral její drobné prsty.
Matně si uvědomoval, že rytmus waltzu se zpomaluje, ale že muzikanti přestali hrát, si všiml až tehdy, když na něho Roslyn promluvila.
„Vaše Milosti,“ zasyčela. „Lidé na nás začínají zírat.“
Drew ji váhavě pustil a poodstoupil dál. Roslyn se před ním krátce uklonila a měla se k odchodu dřív, než Drew zjistí, že není tak klidná a vyrovnaná, jak se snaží předstírat.
Drew ji pozoroval, jak mizí v davu. Ještě stále cítil hebkost jejího těla, ještě stále cítil vlastní vzrušení z její blízkosti. Rovněž však cítil hněv.
Roslyn nejen že ignorovala jeho provokativní poznámky, ale ještě se mu vysmívala. Nechala ho tady stát jako nějakého hlupáka, který se sžírá žárlivostí a zlobou.
Drew spolkl šťavnatou nadávku, jež se mu dral na jazyk.

Co jen bude se slečnou Loringovou dělat? Probouzela v něm takovou touhu, kterou ještě nikdy necítil k žádné jiné. Touhu, již nemohl ukojit.
Neustále ho pronásledovala nutkavá představa, jak ji sevře v náruči a všem ukáže, že je jen jeho. Především Havilandovi. Dobře však věděl, že jediný způsob, jak může Roslyn Loringovou získat, je požádat ji o ruku.
Je připraven učinit tak závažný krok?
A kdyby i ano, co by na to řekla Roslyn?
Roslyn cítila, jak se celá chvěje. Rozhodla se, že ihned odejde domů. Vždyť další pobyt na plese už nebyl nutný. Získala to, oč usilovala, takže může v klidu odejít. Tančila s lordem Havilandem a získala pozvání na zítřejší projížďku. Její snaha směřovala ke zdárnému cíli.
Teď však musí co nejrychleji zmizet. Pokaždé, když se setká s Ardenem, probudí v ní zcela nepřístojné pocity.
Jak ji jen mohl vyprovokovat k tomu, aby před přeplněným tanečním sálem, kde byla i babička lorda Havilanda a jeho příbuzní, málem ztropila scénu? Přece se rozhodla, že dnes večer bude Ardena naprosto ignorovat. Místo toho se nechala vyprovokovat a nechybělo málo a přestala se chovat jako dáma.
Něco takového si však nesmí dovolit. Ne po skandálu, který pošpinil jejich jméno. Kdyby někdo zjistil, co se odehrálo mezi ní a vévodou, zcela jistě by ztratila i tu nejmenší Šanci získat Havilandovo srdce, a to ani nemluvě o jeho žádosti o ruku.
Když Roslyn od Havilandova majordoma převzala svou hedvábnou šálu a nenápadně se vydala k zadním dveřím na zahradu, překvapilo ji, že tam na ni čekal Arden.
Prudce se zastavila. „Co tady, Vaše Milosti, zatraceně děláte?“
Opíral se o kamenný sloup, ale když ji viděl přicházet, napřímil se. „Myslel jsem, že budete chtít odejít.“
„No a?“
„No a že bych vás mohl doprovodit. Sama přece víte, že se tady někde potlouká lupič, a proto byste měla mít doprovod.“
Když jí nabízel ochranu, připadala si jako jehně, které se třese před tygrem. „Děkuji, ale půjdu raději sama. Je to jen kousek přes pole a na zahradě lupiče zcela jistě nepotkám.“
„Bohužel, samotnou vás nemohu pustit.“
V očích se mu zračila výzva, zda se mu odváží vzdorovat.

Roslyn se s lehkým povzdechem vzdala a vyšla z domu. Arden šel těsně vedle ní. Nejdříve sešli po schodišti, prošli zahradou a vydali se k sousednímu panství. Drew přizpůsobil svůj dlouhý krok jejímu drobnému a mlčky ji následoval.
Na cestu jim svítil bledý měsíc a v porovnání s dusivým horkem tanečního sálu byl venku příjemný chladný vzduch. Zpovzdálí slyšeli hukot řeky Temže, která protékala panstvím a četnými zákoutími se pomalu vinula směrem k Londýnu. Roslynin nechtěný doprovod mlčel i tehdy, když vešli na vyšlapanou cestičku, která vedla k boční brance do zahrady Danvers Hall. Když před ní Drew otevřel tepané dveře a nechal ji vejít jako první, zoufale si přála, aby ji už nechal být a raději zmizel. Nicméně vévoda rovněž vešel dovnitř a branku za sebou pečlivě zavřel.
Roslyn si všimla, že v domě je skoro ve všech oknech tma, poněvadž sloužící se už odebrali do postele.
Když došla k zadním dveřím domu, zastavila se. „Děkuji vám za doprovod, Vaše Milosti. Teď se s čistým svědomím můžete vrátit zpátky na ples.“
„Roslyn..., počkej chvíli.“ Jeho hlas zněl tiše a naléhavě.
Váhavě se na něho podívala. „Proč?“
Dlouhou chvíli neodpovídal. Jen tam stál a mlčky na ni hleděl, jako by se rozmýšlel, co říct.
Roslyn přemýšlela, jak si poradí s vévodou v měsícem zalité zahradě. Až bolestně si uvědomovala, že stojí těsně vedle ní a že stačí jen natáhnout ruku... Najednou si uvědomila, že její zrak spočinul na jeho rtech. Přesně na těch rtech, které ji před týdnem tak vášnivě líbaly.
„Nechci, abys zítra jela na vyjížďku s Havilandem,“ řekl nakonec.
„Proč ne?“
„Protože nechci, aby ses ho pokoušela svádět, když se ti chci dvořit.“
Prudce zvedla zrak a podívala se mu do oči, „Prosím? Vy se mi chcete *dvořit?*“
„Přesně to jsem řekl.“ V jeho hlase se odráželo pobavení, jako by dokonce ani on nemohl uvěřit vlastním slovům.
„Dvořit se mi?“ opakovala Roslyn. „S úmyslem požádat mě o ruku? To mi nedává smysl. Vy se přece nechcete ženit Sám jste mi to řekl.“
„Ano, to jsem řekl. Jenže jsem změnil názor.“

„Pokud si ze mě děláte legraci...“
Suše se pousmál. „Nikdy bych nežertoval o něčem tak závažném, jako je manželství. Nakonec se stejně musím oženit, tak co? Sňatek s tebou mi připadá jako nejschůdnější alternativa.“
Roslyn na něho mlčky zírala. Nemohla uvěřit vlastním uším. Takže ona je nejschůdnější alternativa.
Z výrazu její tváře Drew zřejmě poznal, na co myslí, protože se pousmál a řekl: „Zřejmě jsem svou žádost o ruku vyjádřil trochu neomaleně. Dovol, abych to zkusil ještě jednou. Byl bych potěšen, kdyby ses stala mou vévodkyní, Roslyn.“
Prudce zakroutila hlavou. „Vůbec byste nebyl potěšen a já také ne.“
„Nejdříve o tom chvíli přemýšlej...“
„To nemám zapotřebí! Řekla jsem vám, že bez lásky se nikdy neprovdám, a teď vidím, že mi stále nevěříte.“
„Zkus se na to dívat rozumně. Láska je velmi pomíjivá, věř mi.“
K čertu s ním, pomyslela si Roslyn rozzlobeně. Skutečně si myslí, že se vzdá svého největšího snu jen proto, že ji požádá o ruku šlechtic, který má velké jmění a významný titul?
„Už jsem toho slyšela dost, Vaše Milosti.“
Otočila se a chtěla vejít do domu, ale Arden ji chytil za rameno. Když ji otočil, aby jí viděl do tváře, vzduch kolem nich doslova jiskřil napětím. Roslyn cítila, jak jí divoce bije srdce.
Ztěžka polkla. „Zřejmě jste musel přijít o rozum.“ „Možná ano,“ zašeptal zastřeným hlasem. „Nu, jenže já naštěstí ne. Ačkoliv jste sám sebe z nepochopitelných důvodů přesvědčil, že bych vám mohla být dobrou vévodkyní, nechápu, proč si myslíte, že bych se sňatkem měla souhlasit.“
„Pro tohle...“
Sklonil hlavu a jeho rty se tvrdě zmocnily jejích. Roslyn chtěla ucuknout, ale Drew ji pevně držel a nepovolil ani tehdy, když jeho horký jazyk vklouzl mezi její rty a vnikl hluboko do hebké vláhy, kde započal svůj svůdný tanec vášně a erotického poblouznění. Roslyn na něco takového nebyla připravená. Nemohla popadnout dech a celým tělem jí proudily vášnivé vlny vzrušení. Tiše zasténala. Nemohla vzdorovat pevným pažím, které ji svíraly a tiskly k svalnatému tělu. Dobýval její rty a zbavoval ji rozumu. Rukama ho mimovolně objala kolem krku. Ve chvíli, kdy podlehla, se jeho polibek změnil... , zněžněl, prohloubil se a zaplavoval ji neuvěřitelnou něhou a touhou.

Roslyn se ještě jednou pokusila bránit, a prolomit tak kouzlo, kterým ji ovládal.
Rukama se mu zapřela do hrudi a odtáhla se.
„Milosti! Drew... , musíme přestat!“
„Ještě ne,“ vydechl. „Chci ti dát ještě jednu lekci.“
„Jakou lekci?“ Její hlas zněl stejně zastřeně jako jeho.
„Lekci v rozkoši,“ zamumlal. „Ukážu ti rozkoš, kterou ti může dát jen dobrý milenec.“
Roslyn ztuhla. „Nesmíme se milovat... Nikdy to nedovolím. To by mě naprosto zničilo,“
„Já vím, ale přestanu dřív, než tě zbavím panenství. Teď už buď tiše,“ řekl, když chtěla dál něco namítat.
Znovu ji zaplavil vášnivými polibky, které na ni měly stejný efekt jako minule. Její tělo zesláblo a přimklo se k jeho, zatímco její rty se poslušně rozevřely. Roslyn tiše vydechla. Jeho smyslnost byla nakažlivá a probouzela v ní dychtivou touhu. Věděla, že Drew je stejně vzrušený jako ona. Na břiše cítila jeho pevné mužství. Zachvěla se touhou.
Pak jednou rukou vklouzl mezi jejich těla. Roslyn ztuhla, ale jeho rty ji přinutily, aby na strach zapomněla. O chvíli později ucítila, jak jeho ruka pomalu klouže níž, až se ocitla na úrovni jejího ženství a něžně ji pohladila. Když přes látku šatů a spodničky ucítila jeho dlaň, která se něžně třela o to nejcitlivější místo na jejím těle, omámeně vydechla. Nicméně Drew nepřestával. Dál ji dráždil a zkušenými pohyby probouzel každičký kousek jejího těla. Když se instinktivně vyklenula a vyšla mu v ústrety, jeho polibky se přesunuly od hebkých rtů k citlivým ušním lalůčkům.
„Můžeš snad tvrdit, že nechceš, abych se tě dotýkal?“ zeptal se ochraptělým hlasem.
Nic takového říct nemohla. Chtěla, aby se jí dotýkal, a chtěla se dotýkat jeho.
Když neodpovídala, odtáhl hlavu, aby jí viděl do očí. Snažila se odolat, ale celé její tělo bylo jako v jednom ohni.
„Chceš, abych přestal?“
„Ne...“
Náhle celá ztuhla, prudce se k němu přitiskla neschopná odolávat křečovitým návalům rozkoše, které ji zaplavily, a tiše vykřikla. Drew se jí díval přímo do očí a sledoval, jak Roslyn omámeně přijímá své první vyvrcholení. Když vlny extáze odezněly, Roslyn byla tak vyčerpaná, že se mu bezmocně sesula do náruče.

Zdálo se však, že Drew ještě neskončil. Vůbec ne. Dříve než mohla znovu popadnout dech, před ní poklekl a k jejímu velkému údivu jí nadzvedl šaty, a odhalil tak její nahotu.
Když dlaní pomalu přejel po citlivé pokožce hebkých stehen, prsty mu vjela do vlasů a omámeně zavřela oči. Drew se mírně předklonil a dychtivými rty se přisál k nejcitlivějšímu místu jejího ženství. Roslyn málem hlasitě vykřikla, na poslední chvíli se však zarazila, neboť věděla, že by probudila celou domácnost. Netrvalo dlouho a noční zahradou se linulo tiché sténání plné rozkoše a touhy po naplnění. Drew se jazykem pomalu probíral okvětními plátky jejího ženství, krouživými pohyby dráždil vlhký pupen touhy, dokud necítil, že je na samotné hranici vyvrcholení a že nemá daleko k tomu, aby omdlela. A právě tehdy, když už nemohla dále, do ní prudce vnikl svým horkým jazykem.
To bylo příliš. Rozkoš, která ji zaplavila jako prudká povodeň, byla tak neuvěřitelně blažená, že rozechvěla celé její tělo.
Druhé vyvrcholení bylo mnohem intenzivnější než to první a skoro ji dostalo na kolena. Drew zvedl ruku a překryl jí ústa dlaní, takže hlasitý výkřik, který nedokázala ovládnout, ztlumil do tichého vzlykání. Když se mu svezla do náruče, Arden ji objal silnými pažemi, a zatímco ji něžně líbal do vlasů, objímal ji a kolébal jako malé dítě.
S prudce bijícím srdcem se k němu přitiskla a ztěžka odde„Dokáže v tobě ten tvůj hrabě vyvolat takové pocity?“ zamumlal jí do ucha. „Probouzí v tobě takový žár jako já?“
Roslyn neměla dost energie ani na to, aby zakroutila hlavou. Hrabě jí nikdy nezpůsobil takovou rozkoš. S ním nikdy necítila nic takového jako teď s Ardenem. Celé tělo měla doslova v jednom ohni a srdce a mysl taktéž. Mísily se v ní protichůdné pocity údivu a studu. V duchu si spílala, že mu dovolila zajít tak daleko a.., že se jí to tolik líbilo.
Srdce se jí pomalu zklidnilo a Roslyn se opřela o dveře domu.
Když se naklonil, aby ji znovu políbil, odvrátila hlavu. „Ne, prosím... , nechejte mě o samotě.“
Když Drew v jejím hlase uslyšel paniku a strach, chvíli váhal, ale pak ji přece jen pustil. Když se Roslyn osvobodila z jeho objetí, otočila se, rychle vběhla do domu a zavřela za sebou dveře.
Drew ji nedokázal zastavit. Místo toho tam jen stál a tiše proklínal celý svět. Jeho náruč byla prázdná a tělo měl v jednom ohni.

Nebyla to však jen sexuální frustrace, která ho trápila. Podivná bolest hluboko v jeho srdci měla co do činění s komplikovanými pocity. Ještě nikdy nebyl tak rozpolcený. Jeho první žádost o ruku skončila hotovou katastrofou a může si za to jen on sám.

Rozhodl se získat Roslyn za jakoukoliv cenu. I když se s ní bude muset oženit. Bylo však naprosté bláznovství takhle ji vylekat. Nejen že ho odmítla, ale příště si na něho dá dobrý pozor.

Její odmítnutí ho rozzlobilo a probudilo v něm jen další touhu. Tím, že jí ukázal skutečnou rozkoš, ji chtěl usvědčit z toho, co k němu cítí. Samozřejmě v tom byla i žárlivost. Chtěl být prvním mužem, který v ní probudí skutečnou ženu a ukáže jí vášeň, již zatím nepoznala.

Byla přesně tak smyslná a vášnivá, jak předpokládal. To, že ji hladil a přinášel jí rozkoš, způsobilo, že zůstal roztoužený, a jen zesílilo jeho primární pud dobýt ji, podrobit si ji a nakonec ji vlastnit. Celé tělo mu hořelo a srdce bilo jako o závod. Drew tiše zaklel. Jeho chování se začalo pohybovat na hranici posedlosti. Začal se chovat přesně jako Marcus. At už se to nazve pobláznění, posedlost nebo šílenství, je to jedno, nakazil se stejnou infekcí.

Možná jsem se skutečně zbláznil, pomyslel si Drew. Vždyť jeho impulzivní žádost o ruku nebyla naprosto neracionální. Koneckonců, Roslyn by byla skvělou vévodkyní. Oplývala grácií a od narození byla vedena k tomu, aby se za každých okolností chovala jako dáma. Rovněž nemohl popřít, že obdivuje její osobní kvality. Byla čestná a upřímná, nezávislá a milá. Její inteligence a smysl pro humor se vyrovnaly jeho vlastním.

Nicméně její největší předností byla vášnivá povaha. Vždy se obával toho, že by se snad měl oženit s chladnou šlechtičnou, jako byla jeho matka, ale Roslyn byla jejím pravým opakem.

A pokud se musí někdy oženit, aby předal svůj titul, pak by mohl dopadnout mnohem hůř. Roslyn nebyla žádná ufňukaná, otravná slečinka, která by ho unudila k smrti. Vždy pro něho bude výzvou, ať už v posteli či jinde.

Nicméně teď měl před sebou těžký úkol — musí Roslyn přesvědčit, aby přijala jeho žádost o ruku a stala se jeho vévodkyní. Po dnešním večeru by ho zřejmě nejraději viděla na onom světě.

Největším problémem bylo její přesvědčení, že se nikdy neprovdá bez lásky Obávala se hořkého nepřátelství, které vládlo mezi jejími rodiči.
Drew si však byl jistý, že v jejich manželství se nic takového nestane. Budou z nich skvělí přátelé, mezi nimiž nechybí vášeň, což je mnohem víc, než by si mohl přát. A co se týče lásky...
Drew si prsty pročísl vlasy. Roslynina představa o manželství plném lásky byl naivní sen malého děvčátka.
Na malou chvíli ho napadlo, že by se ji mohl pokusit přimět, aby se do něho zamilovala, ale vzápětí tuto představu zamítl. Nechtěl, aby mezi nimi nastaly zbytečné komplikace. Rovněž jí nechtěl lhát a předstírat, že jí může dát to, co od něho žádá. Kdyby její cit neopětoval, bylo by to pro ni velmi bolestivé.
Ne, upřímnost bude ta nejlepší cesta, kterou se může vydat. Nejenže ji musí přesvědčit k tomu, aby se stala jeho ženou, ale rovněž jí musí z hlavy vyhnat bláhové představy o lásce.
Drew se obrátil a vydal se přes temnou zahradu zpátky na ples. Byl přesvědčený o tom, že ji dokáže přimět, aby přemýšlela stejně jako on, ale rovněž věděl, že musí být velmi opatrný.
Ještě o žádnou ženu nikdy nebojoval, ale byl si jistý, že pokud na to soustředí veškeré své úsilí, nakonec Roslyn dostane.

10

K Čertu s vévodou!
Naprosto potlačil mou touhu svést lorda Havilanda.

Roslyn své přítelkyni Fanny

„Jste duchem nepřítomná, slečno Loringová,“ podotkl mírně hrabě Haviland, když zpomalil koně.
Roslyn se vzpamatovala ze svého hloubavého snění a provinile se podívala na hezkého šlechtice, vedle něhož seděla v otevřeném kočáru. Její mysl byla tak roztěkaná, že se nedokázala na nic soustředit a zcela ztratila nit hovoru.
„Omlouvám se, lorde,“ řekla a tvář jí hořela rozpaky. „Co jste říkal?“
Haviland se mile usmál. „Nic důležitého, zato vy zřejmě máte nějaký problém. Jen doufám, že to není příliš vážné.“
Je to smrtelně vážné, pomyslela si Roslyn nešťastně. Celá budoucnost, kterou jsem tak pečlivě plánovala, je teď v troskách.
„Mohl bych vám nějak pomoct?“ dodal Haviland se zájmem.
„Děkuji, ale ne. Zřejmě nejsem dnes ráno zrovna tou nejlepší společnicí.“ To byla pravda. Její nálada byla stejná jako počasí, které se přes noc změnilo, ochladilo se a začalo pršet. Roslyn se podívala na zataženou oblohu a pevněji e zavinula do vlněného pláště.
„Snad bych vás měl odvézt domů,“ navrhl hrabě.
S vypětím všech sil se jí podařilo usmát. „Ne, ne, to není třeba. Jsem si jistá, že čerstvý vzduch mi udělá dobře.“

„Opravdu?“
„Ano, lorde.“ Mile se usmála. „Nechci vám dnešní den zkazit.“
Haviland se na chvíli zamyslel. „Má vaše roztržitost něco spoIečného s Ardenem?“
Roslyn se snažila skrýt svůj úlek. „Jak vás to jenom napadlo?“
„Nemohl jsem si nevšimnout, že včera večer mezi vámi panovalo podivné napětí. Nezdálo se mi, že byste byla nadšená tím, že vás požádal o tanec.“
„Protože přišel jen proto, že k tomu byl donucen.“
„Ach tak, takže v tom má prsty lady Freemantlová,“ podotkl Haviland zamyšleně. „Ta dáma má politováníhodnou tendenci neustále si hrát na dohazovačku.“
„Přesně tak,“ souhlasila Roslyn suše. „Přivádí mě to k šílenství - a stejně tak vévodu.“
„To bych neřekl. Nemyslím si, že by se Ardenovi líbilo, že se stal terčem úsilí lady Freemantiové, přesto bych řekl, že si to docela užívá. Zřejmě o vás má skutečný zájem. A možná stejně tak i vy o něj.“
Roslyn se nedokázala přinutit ke lži, a tak raději mlčela. Cítila, jak si ji Haviland zkoumavě prohlíží.
„Pokud byste chtěla, ať si s lady Freemantlovou promluvím, stačí jen říct.“
„Děkuji, lorde,“ odpověděla Roslyn.
Jenže její problém nebyl takový, aby jí Haviland mohl pomoct.
S tím se musí vyrovnat sama, což se jí zatím zrovna nadvakrát nedařilo. Včerejší vášnivá příhoda s Ardenem v měsícem zalité zahradě ji nejen naprosto rozhodila, ale byla příčinou chaosu v přesně naplánované budoucnosti.
Jeho žádost o ruku ji vyvedla z rovnováhy, i když ani na chvíli nevěřila, že by to myslel vážně. Vévoda si ji zcela jistě nechce vzít. Ai kdyby snad ano, ona jeho ne. Učinil to z naprosto nedostačujícího düvodu — protože by byla lepší než nějaká jiná. Copak tohle je dostatečný důvod k tomu, aby si ho vzala?
Kdyby ho třeba jen na jedinou minutu napadlo, že k ní může zahořet něžným citem, pak by snad jeho žádost i zvažovala. Ale neudělá to, bylo nesmyslné si myslet, že elegantní a cynický vévoda z Ardenu by pro ni či pro nějakou jinou ženu ztratil hlavu a srdce. Byl to ten poslední muž, který by se oženil z lásky, poněvadž na ni nevěří.

Nicméně minulou noc si byla nucena přiznat, že po něm touží. Byla to nerozumná, pomíjivá živočišná touha, kterou se snažila skrývat pokaždé, když se ocitla v jeho blízkosti. Po bezesné noci, kdy se neustále převalovala a házela sebou ze strany na stranu, si musela přiznat krutou pravdu. Nejen že jí Arden ukázal zakázanou rozkoš, která by ji čekala, kdyby se mu odevzdala. Nejen že ji naplnil očekáváním a touhou po něčem, o čem doposud neměla ani tušení. Nejhorší bylo, že zpochybnil její přesvědčení o tom, co od života chce.

Skutečně touží získat Havilandovo srdce? Nebo to je jen romantický sen, který založila na svých idealistických představách o lásce?

Ať už byla odpověď jákákoliv, najednou si svým osudem nebyla jistá.

Nejraději by vévodu proklela, přesto pochybovala, že vina leží jen na jeho straně. Její vlastní nestydaté chování bylo neomluvitelné.

Roslyn v duchu zaklela, odehnala temné myšlenky a s vypětím všech sil se soustředila na lorda Havilanda. Následující hodinu spolu vedli milou a nezávaznou konverzaci jako staří přátelé.

Právě to byl největší problém, zvažovala Roslyn, když ji hrabě dovezl zpátky na Danvers Hall a odjel. V přítomnosti lorda Havilanda necítila ani jiskřičku toho, co v ní vévoda z Ardenu probouzel pouhým pohledem. Pokaždé, když byla s hrabětem, myslela jen na Ardena.

Prostě ty dva musela neustále srovnávat. Oba byli dynamičtí, charismatičtí muži, ale jen jeden způsobil, že se jí v žilách bouřila krev a srdce bilo jako o závod. Jen jeden z nich dokázal, že po jeho polibku naprosto ztratila vlastní vůli a přišla o zdravý rozum.

Objímal ji, jako by mu patřila, a právě to v ní probouzelo erotické chvění. S Ardenem zažila to, co s žádným jiným.

Když ji dnes ráno hrabě Haviland vyzvedl, aby ji vzal na vyjížďku, konečně to pochopila. Při pohledu na něj jí neposkočilo srdce a nesevřely se všechny útroby. Puls nezačal bít jako o závod, netočila sejí hlava a nechtělo se jí smát a zároveň plakat jen proto, že byla v jeho blízkosti.

K hraběti cítila přátelství, ale rozhodně to nebylo vzrušené chvění, které se jí zmocnilo, když uviděla vévodu.

Roslyn se svěšenou hlavou smutně stoupala po schodišti do své ložnice. Přála si, aby tady byly její sestry, s nimiž by si mohla ovšem iromluvit. Arabella by ji jistě pochopila a dokázala by jí

poradit, jenže ještě se nevrátila ze svatební cesty. A Lily byla v Londýně.
Kromě toho, Lily by stejně byla posledním člověkem, kterého by se zeptala na radu, protože manželství jednoznačně neschvalovala. Llily by řekla, že přišla o rozum — a Roslyn by musela souhlasit. Jen tak odhodila vše, v co kdy věřila. Z okna zahodila veškeré plány, kterými si malovala svou budoucnost
Fanny by ji jistě vyslechla, ale Roslyn měla pocit, že svou přítelkyni poslední dobou až příliš obtěžuje. Kromě toho stejně byla v Londýně.
Možná by mohla o radu požádat Tess. Ta byla nadšená jejím rozhodnutím provdat se z lásky a rovněž schvalovala výběr lorda Havilanda. Nicméně o vášni a bezbřehé touze spolu nikdy nemluvily.
Roslyn si nedovolila doufat, že by v manželství mohla najít i vášeň. Vždy si říkala, že se spokojí s láskou a přátelstvím. Teď však začala přemýšlet, jestli ze všeho nejvíc netouží právě po vášni.
Jedním si však byla jistá. Měla by přestat se svou snahou získat lorda Havilanda. Nebylo by od ní čestné, kdyby se nadále snažila získat jeho zájem, když sama touží po jiném muži. Rovněž by od ní nebylo Čestné, kdyby po Havilandovi požadovala lásku, když ji nikdy nemůže opětovat.
Roslyn za sebou zavřela dveře do ložnice, vyzula si boty, sundala plášť a posadila na postel. Objala pokrčené nohy a bradu si opřela o kolena. Nejraději by tady zůstala celý den, ale za chvíli se bude muset setkat s lady Freemantlovou. Winifredino pozvání na odpolední čaj se prakticky nedalo odmítnout.
Roslyn chvíli zvažovala, že by se omluvila, ale věděla, že přítelkyně by se co nevidět ukázala u jejích dveří a chtěla by vědět, co se stalo. Bude mnohem lepší čelit Winifred v jejím domě, odkud Roslyn bude moci kdykoliv odejít
Jak očekávala, Winifred za své včerejší chování dohazovačky necítila ani špetku viny. Když se Roslyn posadila do křesla v honosném přijímacím pokoji své přítelkyně, s nelibostí zjistila, že Winifred na dnešní čaj pozvala i vévodu z Ardenu.
„Winifred! Musíš s tím přestat," stěžovala si Roslyn. „Vždyť to je naprosto ostudné."

Starší žena se usmála a jen potřásla hlavou, „Tentokrát za to opravdu nemohu. Nechtěla jsem vás pozvat oba dva najednou. Navrhl to Arden.“
Když Roslyn údivem otevřela ústa, Winifredin úsměv se rozšířil. „Netvař se tak udiveně, děvče. Každý přece vidí, že vévoda má o tebe zájem.“
„Tak to není.“
Winifred její námitku naprosto ignorovala a podívala se na zataženou oblohu. „Doufám, že nezačne pršet dřív, než přijde.“
Roslyn se kousla do vrchního rtu. Netušila, proč si s ní chce Arden vypít čaj, ale věděla, že ona ho nechce vidět. Ne po včerejší noci.
Chce se jí snad omluvit za skandální chování v zahradě? Nebo ji snad chce znovu požádat o ruku? Roslyn doufala, že ani jedno neučiní před Winifred.
Je však pravděpodobné, že jejich setkání naplánoval tak, aby mu nemohla utéct. Alespoň že nebudou sami, a ona tak unikne jeho zničujícím polibkům a dotekům. Přesto netušila, jak následující hodinu zvládne.
Z rozrušených myšlenek ji vytrhl až Winifredin zvučný hlas. „Je chladněji, než jsem si myslela. Byla bys tak laskavá a přinesla mi ze šatny můj vlněný šál?“
Roslyn vyskočila na nohy. Byla ráda, že může udělat něco, co ji alespoň na chvíli zabaví. „Samozřejmě.“
Rychle opustila přijímací salón a pokračovala do Winifrediny ložnice. Dveře do šatny byly zavřené, ale když je otevřela, zůstala v údivu stát.
Uprostřed místnosti stál sluha a přehraboval se ve Winifredině ‘ šperkovnici.
Když uviděl Roslyn, ztuhl a pak provinile upustil vzácnou brož, kterou držel v ruce.
Roslyn napadlo, že právě vyrušila lupiče, který chtěl ukrást Winifrediny k1enoty Než se však mohla vzpamatovat, sluha kolem ní proletěl ze šatny ven. Měl skloněnou hlavu, takže neviděla nic než jen vlasy barvy zázvoru.
Vrazil do ní, takže málem ztratila rovnováhu. Vtom si všimla, že má obvázané pravé rameno.
Dobrotivý bože! Byl zraněný přesně jako ten lupič, který je přepadl!
Roslyn rychle vyrazila za ním, ale ložnice už byla prázdná.

Popadla sukně, vykasala je a vyběhla na chodbu, když se však dostala na její konec, muž právě zdolával poslední schody.
‚Zastavte ho!“ vykřikla v naději, že ji snad někdo uslyší a zabrání mu v útěku. „Zastavte zloděje!“
Vedle schodiště stál další sluha a Winifredin majordomus, kteří zřejmě vyčkávali vévodova příchodu. Když Roslyn vykřikla, oba muži se vzpamatovali a vyrazili za zlodějem právě tehdy, když otevíral hlavní dveře.
Než Roslyn doběhla dolů, lapili ho a dotáhli zpátky do vstupní haly. Muž nejdříve vykřikl bolestí, chytil se za poraněné rameno, ale pak sesbíral všechnu svou silu a zdravou paží vyrazil proti svých uchvatitelům a osvobodil se z jejich sevření.
Roslyn byla už skoro dole, když se objevila Winifred. „Co se tady...?“ vykřikla Winifred, když však uviděla zraněného zloděje, který se znovu dral ke dveřím, smrtelně zbledla a odmlčela se v půli věty.
Roslyn však byla příliš zaměstnaná, než aby věnovala pozornost své přítelkyni. Místo toho vyrazila za lupičem, jenž vyběhl z domu.
Když seběhla venkovní kamenné schody, všimla si, že právě dorazil vévoda. Neměla však Čas cokoliv mu vysvětlovat, a ačkoliv na ni volal, proběhla kolem něho a po štěrkem sypané cestě pronásledovala zloděje.
Roslyn nemohla popadnout dech, nicméně přesto se nevzdávala. Když však dorazila na roh domu, tiše zaklela, protože zloděj doběhl ke koni, kterého tam měl přivázaného. Bezmocně pozorovala, jak se pomocí zdravé paže vyšvihl do sedla a začal se vzdalovat.
Otočila se a běžela zpátky k domu.
Arden právě seskočil ze svého kočáru a nechápavě ji pozoroval. „Roslyn, co se zatraceně děje?“
„Není čas něco vysvětlovat!“ vykřikla. „Je to ten lupič...“
Bez váhání se vydrápala na kozlík a popadla otěže. Doufala, že jí vévoda odpustí, že si půjčí jeho kočár s párem rychlých koní.
„Jdi stranou!“ vykřikla na udiveného podkoního, který stál u hlavy koní a chtěl je odvést stranou.
Jakmile poslechl, Roslyn práskla bičem a bujní plnokrevníci ihned vyrazili kupředu. Měla co dělat, aby nespadla z kozlíku.

Naštěstí se jí podařilo udržet se, nicméně právě v tu chvíli uslyšela vévodovo klení. Arden se chytil bočnice kočáru a teď visel na jeho levé straně.
Roslyn měla plné ruce práce, aby spřežení zvládla. Nemohla zastavit, aby se vévoda dostal do bezpečí, protože zloděj měl už tak velký náskok.
Arden znovu zaklel a konečně se mu podařilo vyšvihnout se a dostat se na kozlík vedle Roslyn. „Roslyn, zpomal!“
„Ne, musím ho chytit!“
„Tak mi alespoň dej ty opratě, než nás oba zabiješ!“
Jakmile vévoda převzal opratě a ujal se vedení, koně okamžitě poznaly zkušenou ruku a sjednotily svůj krok.
Zloděj však už byl daleko před nimi, a než koně získali tempo, zdolal pokosenou louku a vyjel na cestu, kde měl daleko větší možnost úniku.
Arden otočil kočár a pak pobídl koně. Roslyn se pevně držela, aby nevypadla, ale stejně začala ztrácet naději, že by lumpa mohli dostihnout.
Když zloděj najednou uhnul z cesty a vjel do hustého lesa, byla si tím více než jistá.
Arden zpomalil kočár a snažil se pokračovat v pronásledování, ale stromy rostly příliš hustě, než aby jimi projeli. Nezbývalo mu nic jiného než zastavit. V dálce slyšeli dusot koňských kopyt.
„K Čertu, k Čertu, k Čertu!“ klela Roslyn a zoufale se pěstí tloukla do kolene.
„Teď mi konečně vysvětli, proč jsme ho pronásledovali,“ řekl Arden, když se trochu uklidnila. „Ty si myslíš, že to je ten lupič, který vás přepadl?“
„Ano. Copak jste to neviděl? Byl zraněný.“
„Ty jsi na něho narazila v domě lady Freemantlové?“
„Ano. Nejdříve jsem si myslela, že je to jeden ze sluhů, ale překvapila jsem ho v její šatně, jak se přehrabuje ve šperkovnici.
Zřejmě nestihl nic ukrást. Utekl, jakmile mě uviděl.“ Náhle se Roslyn zarazila. „Proč tady jen tak sedíme? Musíme ho začít hledat.“
„Co bychom podle tebe měli udělat?“ zeptal se Drew s povytaženým obočím.
„Jel směrem do Chiswicku. Mohli bychom se poptat, zda ho někdo neviděl.“
Sáhla po otěžích, ale vévoda jí v tom zabránil. „Ne, ty rozhodně

řídit nebudeš. Ještě stále se nemohu vzpamatovat **z** toho, že jsi mi ukradla kočár. Rozhodně už nemíním riskovat život svých koní ani ten tvůj.“
Obrátil koně, vyjel zpátky na cestu a vydal se směrem k Chiswicku, což Roslyn uklidnilo natolik, že se jí mohl na kdeco vyptat.
„Proč sis o něm myslela, že je sluha?“ zeptal se Drew.
Roslyn se zamračila. „Nejspíš proto, že měl na sobě livrej.“
Drew zakroutil hlavou. „Jenže naprosto jiné barvy, než nosí sloužící lady Freemantlové. Jeho kabát byl modrý se zlatým lemováním, kdežto barvy lady Freemantlové jsou vínově červená a stříbrná.“
„Nepřemýšlela jsem o tom,“ řekla.
„Ale proč byl v převlečeni?“
„Nevím. Možná si myslel, že se tak snáze dostane do domu.“
„Ale proč tolik riskoval?“
Roslyn se zamyslela. „Protože Winifred byla na včerejším plese pod neustálým dozorem.“
„Zřejmě ano,“ usoudil Drew.
„Chce její brož. Ani tentokrát se nezajímal o diamanty, ale hledal právě tu brož, kterou po ní chtěl i poprvé.“
„Co je na té broži tak zvláštního?“
„Nemám ani tušení,“ odpověděla. „Její cena je spíše sentimentální, poněvadž na ní je portrét Winifredina zesnulého manžela. Pochybuji však, že by sir Rupert takhle zaujal ještě někoho jiného.“
„Byla ta brož ve šperkovnici?“
„Ne. Po přepadení se Winifred naštěstí rozhodla, že ji ukryje na bezpečnější místo. Kdyby o ni přišla, mrzelo by ji to.“
„Doufám, že si uvědomuješ, že prohledávat vesnici je zcela zbytečné? Pochybuji, že se tam vůbec ukázal. Vždyť moc dobře ví, že po něm pátrají všichni sedláci a kupci v širokém okolí.“
„Vím, ale já prostě musím *něco* dělat.“
„Jediné, co bys měla udělat, je dovolit mi, abych tě vzal domů,“ zamumlal Drew pod vousy.
„Copak vy ho nechcete chytit?“
„Samozřejmě, ale rozhodně se mi nelíbí, že ohrožuješ svůj život.“
Roslyn otočila hlavu a podívala se na něho. „Snad mi nevytýkáte to, že jsem se mu snažila zabránit, aby okradl mou přítelkyni?“

„Vlastně ano. Obdivuji tvou odvahu, ale mohla jsi být vážně zraněná, a to ani nemluvím o tom, že sis I s koňmi mohla zlámat vaz.“
„Omlouvám se, ale byla jsem zoufalá.“
„Už jsi někdy řídila spřežení?“
„Ne,“ odpověděla Roslyn pravdivě. „Ale často jsem řídila náš kočár s jedním koněm. V tom jsem opravdu dobrá.“
„To není totéž. Naučím tě, jak na to.“
„Ne, vy ne. Lekcí s vámi už bylo dost, Vaše Milosti, ale přesto děkuji.“
„Přestaň mi říkat Vaše Milosti. Myslím, že jsme už o kousek dál. Jmenuji se Drew.“
„Znám vaše jméno, ale to neznamená, že vás tak budu oslovovat.“
„Proč ne?“
„Je to až příliš intimní.“
Neupozornil ji na to, že nedávno dělali věci, které byly mnohem intimnější, než je používání křestního jména, poněvadž nechtěl Roslyn vyděsit. Místo toho ji po očku pozoroval. Musí jí být zima. Její odpolední šaty rozhodně nebyly vhodným oděvem pro projížďku v otevřeném kočáře, a navíc za tak chladného počasí. Zastavil koně a podal jí otěže. „Neopovažuj se rozjet. Jen je na chvíli podrž.“ Svlékl si kabát a přehodil jí ho kolem ramen.
„Když ses za tím lupičem vydala, mohla sis vzít alespoň šál.“
„Na své pohodlí jsem nemyslela. Chtěla jsem jen zastavit zloděje, který terorizuje Winifred.“
Drew spolkl kousavou poznámku, která se mu drala na jazyk. Ačkoliv obdivoval Roslyninu odvahu a odhodlání odhalit zloděje, který obtěžuje její přítelkyni, a rovněž přijít celé záhadě na kloub, r zčilovalo ho, že přitom vůbec nemyslí na svou bezpečnost. Věděl však, že Roslyn nebude mít klid, dokud se to nevyřeší. Za chvíli dorazili do malé vesnice Chiswick, která se chlubila ti-hem, zájezdním hostincem, kovárnou, kostelem a několika obchody. Drew do každého z nich Roslyn doprovodil a položil rnajitelům několik otázek. Nicméně výsledek byl přesně takový, jak očekával. Nikdo neviděl nic podezřelého a po zraněném sluhovi v livreji nebylo ani památky.
Roslyn nebyla ráda, že musí přiznat porážku. „To je tak frustrující,“ vysvětlovala, když jí Drew pomohl nasednout zpátky do kočáru. „Už nám utekl podruhé.“

„Vím, ale udělali jsme vše, co bylo v našich silách.“ Drew uslyšel vzdálené hřmění a podíval se na oblohu. „Musíme se co nejrychleji vrátit k lady Freemantlové. Za chvíli začne hotové peklo.“
„Nesmíme se jen tak vzdát,“ namítla Roslyn. „Pochybuji, že pokud ho neodhalíme, přestane hledat to, pro co přišel.“
„Já to nevzdávám,“ ujistil ji Drew, když otočil koně. „Existuje však rozumnější způsob než ho pronásledovat v takovém počasí.“
„Jaký?“
„Začneme tím, že identifikujeme livrej, kterou měl na sobě.“
„Ale jak?“
Drew chvíli neodpovídal, poněvadž zrovna popohnal koně k rychlejšímu tempu. Zvedl se vítr a v ovzduší byl cítit déšť, a tak chtěl Roslyn co nejdříve dopravit do sucha a do bezpečí.
„Najmu detektiva,“ řekl Drew. „Přemýšlej, musí tady někde přebývat Možná je zaměstnaný v nějakém panském domě, a pokud ne, alespoň zjistíme, kde vzal svůj převlek. To nás posune o kus dál v odhalení jeho totožnosti.“
Zamyšleně se zamračila. „To by mohlo vyjít. Ale s detektivem si promluvím sama. Už jste toho udělal víc než dost.“
„Vůbec mi to nevadí.“
„Možná ne, ale tohle není váš problém.“
„Rád bych, aby byl.“
„Vaše Milosti,“ řekla káravě. „Winifred je má drahá přítelkyně a já chci ten problém vyřešit sama.“
Drew se suše pousmál. „Copak všechny mé lekce byly zbytečné? Svým panovačným chováním jen těžko upoutáš pozornost nějakého gentlemana,“ škádlil ji. „Měla by sis hrát na dámu, a ne pronásledovat zloděje.“
„Takže vy si chcete hrát na rytíře ve stříbrné zbroji?“
„Proč ne? Mužově pověsti jen prospěje, když si občas zahraje na hrdinu.“
Roslyn převrátila oči. „Je tady jen jeden problém. Nechci upoutat vaši pozornost ani se stát vaší nevěstou.“
„Já vím. I když přiznávám, že to nechápu. Kolik žen by odmítlo nabídku k sňatku, kterou jim dá vévoda?“
Letmo se na něho podívala. „Nechci o tom už mluvit.“
„A já už nechci mluvit o tom, zda dopadení zloděje je moje věc či není. Jakmile se vrátím do Londýna, ihned najmu detektiva. Teď mi hezky poděkuj, drahá, a už raději mlč.“
„Dobře tedy, děkuji vám, Vaše Milostí,“ řekla Roslyn kousavě.

„To neznělo dost hezky," namítl Drew. „Chci ti pomoct a ty to víš."
Musela se usmát. „Dobře, vyhrál jste. Velmi si cením toho, co pro mě a Winifred děláte."
Drew byl spokojený. Po tom, co se včera v zahradě tak bouřlivě rozešli, si ze všeho nejvíce přál, aby se na něho Roslyn zase usmívala. „To je lepší..."
Ještě ani nedokončil větu, když temnou oblohu po jejich levé straně rozčísl blesk a vzápětí se ozvalo ohlušující zaburácení. Drewovi temperamentní plnokrevníci divoce zaržáli a zběsile vyrazili kupředu.
Drew tiše zaklel a pevně přitáhl otěže, aby koně zklidnil, nicméně v prudkém vichru to bylo téměř nemožné. Když z oblohy sjel další blesk doprovázený ještě silnějším hromem, zvířata zpanikařila.
Spřežení se řítilo po úzké cestě a Drew měl plné ruce práce, aby nad ním udržel kontrolu. Když se mu po chvíli podařilo koně zklidnit a zmírnit vražedné tempo, ozval se náhle zlovolný zvuk praskajícího dřeva. Jedno kolo nevydrželo a Drew i Roslyn málem vyletěli z kočáru na zem.
Drew popadl Roslyn, aby nevypadla, a jako zázrakem se mu podařilo ubalancovat kočár a nakonec přimět vyděšené koně, aby zastavili.
„Jsi v pořádku?" zeptal se.
„Ano," odpověděla rozechvěle. „Jak jsou na tom koně?"
Drew jí podal otěže, seskočil dolů a prozkoumal, co se stalo. „Koně jsou v pořádku, ale kolo prasklo."
Kovová obruč byla pryč a dřevěné kolo bylo rozštípané na nč'kolik kusů, takže náprava se téměř dotýkala země. Aby byl kočár opět funkční, musí se kolo vyměnit.
V každém případě nebylo pochyb o tom, že uniknout bouři se jim už nepodaří.
Drew zvažoval, zda se pěšky vrátit zpátky do vesnice nebo se poohlédnout po nejbližším statku, když vtom se náhle spustil silný liják. V několika málo okamžicích byli promáčení až na kost.
Drew okamžitě začal vypřahat koně. Když ***z*** oblohy sjel další blesk, Roslyn seskočila z kočáru a ukázala na temný obrys na obzoru.
„Tamhle je chalupa," vykřikla. „Co kdybychom se tam ukryli?"

„Rozhodně to bude lepší než zůstat tady," odpověděl Drew. Chalupa jim poskytne útočiště před prudkým deštěm a ledovým vichrem.
Roslyn mu pomohla vypřáhnout koně, ale pro její bezpečí vedl vyplašená zvířata raději sám.
Postupovali pomalu. Přes hustý liják nebylo vidět skoro ani na krok a Roslyniny střevíce rozhodně nebyly přizpůsobeny k procházkám blátem.
Když konečně došli k chalupě, znovu se objevil blesk. Malé kamenné stavení mělo doškovou střechu a u jedné boční stěny byl přístavek pro zvířata.
„Poznávám to tady," zvolala Roslyrm. „Patří to vdově Jearsonové, ale asi není doma. Slyšela jsem, že jela na návštěvu ke své dceři."
Roslyn nakoukla do přístavku pro zvířata. „Přesně tak, není tady. Má malého koníka a drožku, ale nic tady není. Alespoň sem můžete schovat vaše koně."
Drew zavedl zvířata dovnitř a Roslyn za ním ihned zavřela dveře, aby je chránila před deštěm. Zatímco se Drew staral o koně, s úlevou se zády opřela o zavřené dveře a ztěžka oddychovala, Díky chabému světlu, které dovnitř pronikalo jediným oknem, Drew viděl, že je Roslyn celá promáčená a že jí nepomohl ani jeho kabát. Alespoň že už není vystavená chladnému dešti.
Bylo zde jen jedno stání a hrstka sena, ale jako prozatímnf řešení to stačilo. Když odepjal zvířatům uzdu a začal je dosucha utírat, ke svému velkému údivu si všiml, že Roslyn popadla hrst slámy a bez řeči se k němu přidala.
„Tohle přece nemusíš dělat, drahá," řekl Drew.
Letmo se na něho usmála. „Cítím se provinile. KviMi mně si toho dneska už vytrpěli víc než dost. Rozhodně by neměli zůstat takhle promáčení."
Až tolik ho nepřekvapilo, že Roslyn dává přednost koním před svým vlastním pohodlím, ale udivilo ho, že dáma jejího původu ví, jak se postarat o plnokrevníky.
„Kde ses to naučila?"
„Se sestrami jsme se poslední roky staraly o své koně samy, protože nevlastní strýc tím nechtěl zatěžovat své podkoní."
Drew při zmínce o zesnulém lordu Danversovi zaťal zuby. Ten lakotný mizera se svými neteřemi zacházel jako s pohůnky. Nejen že je donutil, aby si začaly vydělávat na živobytí, ale ještě musely vykonávat práce, na které měl služebnictvo.

„Nám to nevadilo," řekla rychle Roslyn, když viděla jeho výraz. „Lily tím byla doslova nadšená. Dokonce i teď mnohem raději tráví svůj volný čas ve stájích než na plesech."
Když byli s prací hotovi, koně se leskli Čistotou a byli mnohem pokojnější. Stáli vedle sebe a navzdory tomu, že do střechy vytrvale bubnoval déšť a za okny zuřila divoká bouře, klidně přežvykovali seno.
Nicméně Roslyn se ve svých mokrých šatech začala třást zimou.
„Pojďme do chalupy," navrhl Drew. „Tam bude jistě tepleji."
„Dveře budou zamčené," namítla Roslyn.
„Pak je vyrazím. Nemůžeš tady *zůstat.*"
Vyšli z přístavku a v silném lijáku doběhli k hlavním dveřím, které byly skutečně zamčené. Drew musel vypáčit okno, aby se dostal dovnitř. Pak otevřel dveře, pustil Roslyn dál a prudce je za ní přibouchl.
„Myslím, že paní Jearsonové nebude vadit, že jsme se tady schova1i," řekla Roslyn a ze šatů I vlasů jí přitom odkapávala voda. „Bude jí však vadit, že jsme tady napáchali škodu."
Samozřejmě to nechám opravit."
Uvnitř domu bylo temno a chladno, ale rovněž čisto a útulno — pokud by ovšem v krbu hořel oheň.
Drew si všiml, že jsou tady dvě místnosti. Jedna větší, která zcela zjevně sloužila jako obytná část a kuchyň, a druhá mnohem menší, což byla ložnice.
„Vybavení jistě není takové, na jaké je zvyklý vévoda," poznamenala Roslyn a vešla do kuchyně. „Paní Jearsonová pobírá důchod od sira Alfreda a lady Perryové — byla chůvou jejich dětí — ale žádný další příjem nemá."
„Mně to docela stačí," odvětil Drew upřímně. Popravdě byl rád, že vdova není doma, a na ničem jiném mu příliš nezáleželo. Samozřejmě že bouřku ani zlomené kolo neplánoval, ale byl rád, že může být s Roslyn sám. Nechtěl mezi nimi jen všechno urovnat, ale musel ji přemluvit, aby změnila názor a přijala jeho žádost o ruku.
Drew se v duchu pobaveně usmál. Takže nakonec mu ta náhlá bouře přišla vhod.
V krbu bylo nachystané dřevo. Drew klekl na předložku, aby ho zapálil, zatímco Roslyn rozsvítila olejovou lampu.

Měkké světlo napomohlo iluzi pohodlí. Venku stále zuřila divoká bouře, vichr lomcoval okenicemi a na doškovou střechu bubnovaly kapky deště, ale uvnitř domku byl docela klid.
„Nechci zbytečně zapalovat v kamnech," řekla Roslyn. „Bouře může co nevidět skončit. Ráda bych však na ohni v krbu uvařila trochu vody na čaj."
„Opravdu?" zeptal se Drew.
„Ano. V konvici je čistá voda a tady je plechovka s čajem." „Myslel jsem tím, jestli to opravdu umíš." „Uvařit vodu snad ještě zvládnu, Vaše Milosti," odvětila jízlivě. Drew se usmál. „Nepochybuji, že jsi žena mnoha schopností," řekl a posadil se na dřevěnou židli, aby si sundal mokré boty. „Přesto jsem nečekal, že umíš vařit."
Roslyn pokrčila rameny. „Byly jsme vychovány v blahobytu, ale když jsme ztratily domov i jmění, musely jsme se mnoha věcem přiučit." Roslyn si všimla, že ji zaujatě pozoruje. „Zdá se, že jsem vás překvapila."
Vtom měla pravdu. Drew si nedovedl představit svou urozenou matku, jak si v krbu uvaří vodu na Čaj Či snad vyhřebelcuje koně.
Roslyn však vypadala, že to skutečně nedělá poprvé. Vzala konvici a pověsila ji na hák do krbu.
Zůstala stát u ohně a natáhla k němu prokřehlé ruce, aby si je ohřála. Drew slyšel, jak jí drkotají zuby.
„Měla by sis svléknout ty mokré šaty," prohodil nenuceně, když si vyzul druhou botu a začal si svlékat punčochy.
Udiveně se na něho podívala. „To nemůžete myslet vážně!"
„Myslíš si snad, že tě hodlám znásilnit? Vždyť vypadáš jako mokrá myš."
Roslyn se zamračila a zkoumavě si ho prohlížela.
Drew se snažil udržet nevzrušený výraz. Navzdory touze, kterou v něm i přes svůj zjev mokrého kotěte neustále probouzela, se ji snažil uklidnit a ochránit před nachlazením.
„V ložnici zcela jistě bude nějaká deka. Můžeš se do ní zabalit od hlavy až k patám."
„Děkuji, ale raději zůstanu tak, jak jsem."
„Znamená to, že raději zmrzneš?"
„Možná ano."
Zakroutil hlavou. „Nebuď hloupá. Už jsem tě přece viděl, a to nejednou. Klidně se můžeš svléknout."

„Prosím, nepřipomínejte mi to. Včerejší noc byla velká chyba. Nikdy se to nebude opakovat.“
Drew nemohl souhlasit. Včerejší noc nebyla žádná chyba a on byl přesvědčený o tom, že Roslyn to moc dobře ví.
„Jsem zničen,“ utrousil. „Má první žádost o ruku a ty jsi mi ji vmetla zpět přímo do tváře.“
„Protože jste to nemyslel vážně.“
„To není pravda. Byl jsem naprosto vážný.“
Roslyn se nevesele zasmála. „Jen jste se mi snažil dokázat svou zručnost. Jste skvělý a zkušený milenec a chtěl jste mi ukázat, jak snadno mě dostanete na kolena. Nic to pro vás neznamenalo.“
„To není pravda,“ opakoval Drew tichým hlasem.
Místo odpovědi se znovu otočila k ohni, ruce si ovinula kolem těla a snažila se zastavit chvění.
„Roslyn, sundej si ty šaty, než z toho budeš mít smrt. Slibuji, že se tě nezmocním.“ *Alespoň ne bez tvého svolení.*
„Ne, včera mi to stačilo.“
„Bojíš se, že by se o tom mohl dozvědět Haviland? Já mu to neřeknu, přísahám.“
„Je velmi nevhodné, abychom tady spolu byli sami, a to navzdory tomu, že nemáme na výběr.“
Nicméně Drew stále myslel na svého soka. „Ani jsi mi neřekla, jestli jsi s ním dneska ráno byla. Přijel vůbec?“
„Ano, byli jsme se projet,“ řekla pomalu. „I když jsem tě žádal, abys to nedělala?“
Roslyn se na něho podívala. „Snad mi nechcete tvrdit, že na Havilanda žárlíte?“
Chtěl to popřít, ale nemohl. Zatraceně, samozřejmě že žárlí. Vždyť Roslyn chce jiného muže. Bože, jak se za to nesnáší.
Než mohl cokoliv říct, zase se celá zachvěla, což jen povzbudilo jeho hněv. Když pevně sevřela zuby, aby o sebe necvakaly, Drew toho už měl dost.
„Roslyn, drahá, okamžitě odejdi do ložnice a zbav se těch promáčených šatů dřív, než to udělám já sám.“
Dlouze se na něho podívala a pak s povzdechem řekla: „Zřejmě byste toho byl skutečně schopný.“
„To tedy ano.“
Roslyn se sice odebrala do vedlejší místnosti, ale bylo jasné, že z toho nemá velkou radost.

Zatímco byla pryč, Drew využil situace k tomu, aby se zbavil zbytku svého šatstva — nákrčníku, vesty a košile — a pověsil ho poblíž ohně, aby uschlo. V zájmu slušnosti si ponechal kalhoty, i když byly celé promočené a studené, a postavil se ke krbu, aby si ohřál prokřehlé tělo

Nicméně i přes oběť, kterou vykonal, se Roslyn zřejmě zdálo, že je odhalený příliš. Když vyšla z ložnice zabalená do teplé deky, prudce se zastavila. Doširoka rozevřenýma očima pozorovala jeho částečnou nahotu a tváře jí žhnuly studem.

„Při-přinesla jsem vám deku," koktala. „Můžete se přikrýt." „To jsi hodná."

Když se však ani nepohnul, váhavě přešla místnost a podala nui ji. Drew si deku přehodil přes ramena a Roslyn se rychle otočila. Drew si uvědomil, že vedle něho stojí zcela nahá, a jeho mužství se probralo k životu. Když se však deka mírně rozevřela, viděl, že si na sobě nechala mokrou spodničku, i když se jí lepila k tělu.

V náručí nesla šaty nasáklé deštěm a přehodila je vedle Drewových svršků. Pak se na něho opatrně podívala. „Co teď?"

Stejně jako Roslyn si Drew dobře uvědomoval napětí, které se mezi nimi rozhostilo.

Také viděl, že se stále chvěje.

„Pojď blíž k ohni a ohřej se," řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl lhostejně.

Váhavě ho uposlechla, ale když natáhl ruku a chtěl se dotknout jejích mokrých vlasů, rychle couvla. „Co to děláte?"

„Chtěl jsem ti rozpustit vlasy. Máš je celé mokré. Jestli se chceš zahřát, musíme je vysušit."

Bylo to zcela logické. Nemohla si vytáhnout spony z účesu a vytřít dlouhé prameny dosucha, když si musela přidržovat deku.

Strnule tam stála a dovolila mu, aby jí prokřehlými prsty rozpustil vlasy a v těžkých pramenech je nechal dopadnout na ramena. „Takhle to bude lepší."

„Děkuji," zamumlala a vzhlédla k němu.

Drew zatajil dech. Světlo z krbu její překrásné tváři dodávalo zlatavý odstín. Byla ztělesněným pokušením a on nemohl odolat.

Pomalu zvedl ruku a bříškem palce přejel po křehké tváři. „Já... asi raději udělám ten čaj," řekla Roslyn rozechvěle. „Voda ještě nevaří."

Když palcem přejel po jejím spodním rtu, zhluboka se nadechla. „Slíbil jste...“ Její námitka nebyla ničím jiným než tichým šepotem.
Něžně se usmál. „Slíbil jsem, že se tě nezmocním, a to skutečně neudělám.“ *Zmocnit se někoho znamená vzít si ho bez jeho svolení*, dodal v duchu, a *to se nestane.*
„Posaď se sem ke krbu,“ řekl nahlas. Když poslechla, klekl si vedle ní.
Roslyn ztuhla. „Drew...“
„Tiše, maličká. Dovol, abych tě zahřál.“ Objal ji kolem ramen i oba je zabalil do své deky „Jsi promrzlá až na kost.“
Naklonil se blíže, přitiskl ji k sobě a věděl, že Roslyn navzdory vinněné dece, do níž je zabalená, cítí horkost jeho těla.
Drew hleděl do plápolajícího ohně a musel se usmát nad ironií osudu. Po tolika letech, kdy se úspěšně vyhýbal manželství, se teď hová jako nějaký zamilovaný hlupák. Navzdory zdravému rozumu se chce s Roslyn milovat právě tady a teď. Chce ji přimět k tomu, aby se stala jeho nevěstou.
Jeho sok začal pomalu mizet kdesi v dálce a Drew doufal, že koslyn to za chvíli bude vnímat stejně jako on. Věděl, že k němu cítí horoucí vášeň a byl si jistý, že to jednou přestane tak tvrdohlavě popírat.
Než společně vyjdou z téhle chalupy, Roslyn Loringová přizná, že po něm touží a že se chce stát jeho ženou.

11

Už vím, proč ses ve chvíli slabosti tak snadno dokázala vzdát své nevinnosti — poněvadž vášeň je nádherná.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Roslyn ležela v jeho náruči a neodvážila se ani hnout. Uvědomovala si, jak divoce jí bije srdce a jak všechny její smysly zintenzivněly.

Praskající oheň malou místnost za chvíli příjemně prohřál, nicméně plameny neměly nic společného s žárem, který se jí zmocňoval. Spíše to bylo tím, že Arden byl tak blízko, až cítila jeho pevné tělo, od něhož ji oddělovala jen tenká deka. Když ho uviděla skoro nahého, byla v šoku. Obdivným pohledem klouzala po širokých ramenou, po svalnatých zádech zlacených mihotavými paprsky Měl silné a elegantní tělo, mnohem krásnější, než si dovedla představit. Pohled na jeho dokonalost v ní probudil touhu, která ještě vzrostla, když si s ní lehl na předložku před krbem.

Dlouhou chvíli jen tak mlčky leželi. Roslyn hleděla do probleskujících plamenů a až bolestně si uvědomovala vliv, jaký na ni má jeho přítomnost. Z chladné a temné chalupy se najednou stalo útulné a vlídné místo. Bouře neustávala — déšť bubnoval na střechu a vítr skučel —, nicméně uvnitř bylo teplo a útulno. Slyšela jen praskot hořícího dřeva a zběsilý rytmus vlastního srdce. Arden se skoro nehýbal, jen občas zvedl ruku a prsty jí pročísl vlhké vlasy. Když se naklonil, aby jí do vlasů vtiskl polibek,

Roslyn neucukla, ale místo toho se jí ještě více zrychlil tep. Pak se od ní odtáhl a ona zatajila dech.
Opatrně ji pootočil, takže teď ležela na zádech a dívala se mu do tváře, která byla jen malý kousek nad ni. Deka se mu svezla, takže jeho ramena i hruď žhnuly odleskem plamenů, stejně jako jeho oči. Roslyn byla jako uhranutá. Nemohla od něho odtrhnout zrak.
Natáhl ruku a něžně se jí dotkl. Prsty ji hladil po tváři a po vlasech. „Neodolatelně mě pokoušíš," zamumlal s pohledem upřeným do jejích očí.
To ty pokoušíš mě, pomyslela si Roslyn.
Pohledem sklouzl k jejím rtům. „Hodlám tě políbit, maličká."
„Já vím," zašeptala.
Sklonil k ní hlavu a něžně ji políbil. Jeho horké rty pomalu klouzaly po jejích, jako by nikam nespěchali, jako by před sebou měli celý život. Navzdory lehkosti, s jakou ji líbal, se Roslyn zmocnilo prudké vzrušení. Když se k ní naklonil blíže, žár jeho těla zaplavil všechny její smysly.
Roslyn téměř zasténala. Věděla, že by se měla bránit, proto zvedla ruce, opřela je o jeho hruď a snažila se nevnímat rozkoš, již v ní tak snadno probouzel.
Když však Drew polibek nečekaně ukončil, cítila zklamání.
Arden zvedl hlavu, podíval se jí do očí, uchopil cíp deky, do níž byla zabalená, a odsunul ji stranou. Když se snažila znovu zabalit, něžně ji vzal za ruce a přitiskl si je na svou svalnatou hruď v tichém pozvání k objevování mužského těla. Pod hebkou a horkou pokožkou se skrývaly pevné svaly. Cítila divoký tlukot jeho srdce, což v ní jen vyvolalo další příval touhy.
Věděla, že po ní touží stejně jako ona po něm. V klíně ucítila pevný úd, který ji i přes vlhkou látku kalhot ujišťoval, jak moc je vzrušený.
Vědomí své moci jí téměř zamotalo hlavu, a to ještě dříve, než se jí Drew začal dotýkat. Jeho zkušené ruce pomalu klouzaly po jejím těle, přes štíhlé hrdlo, plné prsy, ploché bříško až k touhou zmučenému ženství a pak zpátky k oblým ňadrům, kde prsty dráždil tuhé hroty citlivých bradavek.
Roslyn slastně zavřela oči a zcela se oddala jeho okouzlujícím dotekům.
„Ne, dívej se mi do očí, lásko," pobídl ji zastřeným hlasem.
Bezmocně ho uposlechla, i když všechny její instinkty křičely, aby to nedělala. Znovu se dostala do zajetí jeho pohledu, znovu

podlehla jeho kouzlu. Pod vzrušujícími doteky jeho prstů se ceh chvěla, nicméně teď to nebylo chladem, ale vzrušením.
Nejvíce ji však spaloval jeho pohled. Bylo v něm tolik něhy a obdivu. Když se na ni díval, měla pocit, jako by byla tou nei. krásnější ženou světa.
Roslyn se rozechvěle nadechla. Připadala si jako ve snu, ale ve velmi reálném snu. Drew byl jejím úkrytem před bouří. V jeho náruči se cítila bezpečně a klidně.
Něco takového ještě nikdy nezažila. Rozhodně ne v uplynulých čtyřech letech, poněvadž přesně tak dlouho ona ajejí sestry neměly nikoho, komu by na nich záleželo. Rozhodné žádného muže. Najednou tady byl Arden a způsobil, že se cítila být neuvěřitelně výjimečná a křehká.
Když se k ní znovu sklonil a jeho rty se přitiskly k jejím, z hrudi jí málem vyskočilo srdce. Líbal ji něžně a zároveň vášnivě, jako by chtěl odhalit každičké její tajemství. Jako by ji chtěl zbavit posledních zbytků vůle. Jeho rty šeptaly příslib rozkoše a vášně, jakou ještě nezažila ani v těch nejdivočejších snech. Roslyn mu zcela podlehla. Prsty vklouzla do jeho vlasů a odevzdaně vydechla přímo do jeho pootevřených rtů.
Když se od ní po chvíli odtáhl, hleděla na něho vášní potemnělýma očima.
Jeho hlas byl tichý a přiškrcený. „Chci se s tebou milovat, Roslyn.“ Nemohla popřít, že přesně to chce i ona. A i kdyby se o to pokusila, věděla, že byjí nevěřil. Cítila na sobě jeho vědoucí pohled a nedokázala mu odolat.
Vzdala se jakékoliv myšlenky na to, že by se bránila. Toužila po něm, nebylo tady co řešit. Chtěl se s ní milovat a to bylo jediné, na čem teď záleželo.
Rozepnul si kalhoty a osvobodil své ztopořené mužství. Když Roslyn sklopila zrak a uviděla jeho dlouhý a pevný úd, ohromeně zalapala po dechu.
Vzal ji za ruce, přiložil je k horkému mužství a zašeptal: „Dotýkej se mě.“ Roslyn ho uposlechla. Váhavě obkroužila prsty kolem pevné hřídele a pomalu, velmi pomalu, aby mu neublížila, klouzala dolů až k těžkým varlatům.
„Vyděsil jsem tě?“ zeptal se.
„Ne... , to ne. Fanny mi řekla, co mám očekávat.“ „Chtěla by ses dozvědět víc?“

„Ano.“
„Pak jsem ti zcela k dispozici.“
S bušícím srdcem Roslyn znovu uchopila životem tepající úd; něžně ho sevřela. Byl horký a tvrdý jako ze železa. Z výrazu jeho tváře poznala, že ho její doteky vzrušují, ale chtěl víc.
„Přitlač. Neboj se, neublížíš mi.“
Udělala, oč ji požádal, pevně ho stiskla v dlani a znovu dlouhým pohybem klouzala od hebké hlavičky až k pevnému kořeni. Drewovi z hrdla unikl tichý sten plný rozkoše a touhy, čímž Roslyn neuvěřitelně potěšil. Chvěl se pod jejími doteky a svým tichým sténáním v ní probouzel zběsilou touhu.
Roslyn byla jako opilá. Náhle se s ní točil celý světa jí nezáleželo na ničem jiném, než aby Drewa potěšila stejně jako on ji. Nemohla se však zbavit nutkavého pocitu, jaké to bude cítit ho uvnitř. Jak její tělo dokáže pojmout tak velký úd. Chtěla, aby ji naplnil, aby konečně ukojil tu palčivou bolest, která ji trýznila mezi stehny, nicméně představa, jak do ní jeho velké mužství proniká, byla poněkud zneklidňující.
Když náhle ucukla a kousek se odtáhla, Arden se nad ní naklonil a podíval se jí přímo do očí. „Nebojíš se, že ne?“
Roslyn nedokázala odpovědět. Toužila po něm tak silně, až ji to děsilo, ale nebála se. „Já... já nevím.“
„Nemusíš se bát. K tomuto okamžiku směřujeme od první chvíle, co jsme se potkali.“
Roslyn věděla, že má pravdu.
Drew ji však zřejmě chtěl o svých slovech ujistit, protože ji znovu začal dráždivě hladit.
Nádherné doteky jeho rukou ji rozechvívaly a způsobovaly, že chtěla víc.
Pokožka jí žhnula a odrážela plamen, který pulzoval uvnitř jejího těla.
Když jeho prsty pomalu klouzaly po oblých ramenou a stáhly tenkou látku spodničky, Roslyn se v hrdle zatajil dech.
Vzal její odhalená ňadra do horkých dlaní a potěžkával jako by odhadoval jejich cenu, pak se sklonil, aby se vlhkými rty přisál k růžové bradavce. Pevně ji sevřel a dráždivě po ní přejížděl jazykem, dokud se pod ním Roslyn nekroutila a nevzdychala rozkoší.
Drew ji však nepřestával dráždit ani tehdy, když vzal okraj spodničky a vyhrnul ji až k pasu.

Pak zvedl hlavu, aby se lačným pohledem pokochal na její nahotě, a jí projela prudká vlna vzrušení. V jeho očích četla tutéž vášeň a touhu, jakou pociťovala ona sama.
S pohledem upřeným do jejích očí pomalu přejížděl prsty po nahém bříšku, až dlaní vklouzl dolů mezi štíhlá stehna. Jako by přesně věděl, kde chce, aby se jí dotýkal, jeho prsty se začaly probírat trojúhelníkem hebkých chloupků touhou zmučeného ženství.
Když prsty pročísl vlhké chloupky, z hrdla jí uniklo hlasité zasténání. Se slastnou něžností se dotýkal citlivé pokožky, pomalu se probíral okvětními plátky její touhy, až našel vlhký pupen tepající rozkoše, po kterém začal hebce přejíždět bříškem palce. Roslyn měla dojem, že omdlí. Srdce jí divoce bušilo a v žilách kolovala horká krev.
Pak dvěma prsty vklouzl do její vlhké štěrbinky a Roslyn hlasitě vykřikla.
Když se k ní Drew konečně sklonil, opatrně ji přitiskl celým tělem a kolenem jí rozevřel stehna, její dech se změnil v přerývané výkřiky touhy.
Vtom Drew zaváhal, i když jeho pevné mužství bylo připravené v měkkém hnízdečku jejího ženství a jemu nic nebránilo, aby do ní vstoupil.
Zhluboka se nadechl a podíval se dolů na její nádhernou tvář. Ležela pod ním s roztaženýma nohama, její bezchybná pokožka v odlesku plamenů zářila jako ze zlata, modré oči žhnuly touhou. Poznával u ní všechny známky vzrušené ženy. Byla připravená. Její tělo přímo žadonilo, aby do ní vnikl a ukojil bolestnou touhu, která ji doslova spalovala.
Přesto to však ještě nikdy nebylo tak těžké. Nikdy se nemiloval se ženou, kterou si chtěl vzít za svou právoplatnou choť. Pokud měl sebemenší pochybnosti, pak tohle byla poslední šance udělat krok zpátky... *dřív,* než si ji vezme a zbaví ji panenství. Drew však věděl, že přesně tohle chce. Něžně se dotkl hebké kadeře, která jí spadla do tváře, a vrátil ji zpátky na její místo. Snad nikdy ho nepřestane udivovat něha, již k Roslyn cítí. Hruď se mu dmula a zároveň svírala bolestí. Překypoval touhou ponořit se do ní a zcela ji naplnit. Jediné, čeho by teď litoval, bylo to, kdyby ji nedokázal uspokojit tak, jak si zasluhovala. Chtěl ji potěšit víc než kdy jakoukoliv jinou ženu.

Zvedl hlavu a znovu ji začal vášnivě líbat, přitom vzal do ruky svůj pevný a dlouhý úd a nasměroval ho do středu jejího vlhkého ženství. Když do ní pomalu vnikal, Roslyn zavřela oči.
Drew cítil, jak se celá napjala a čekala jeho vpád. Tenká blanka potvrdila její nevinnost.
Něžně ji líbal a čekal, dokud si nepřivykne na jeho pevný penis. Pak se zhluboka nadechl a pomalu, velmi pomalu pronikal dál.
Konečně cítil, že se uvolnila, zvláčněla a najednou zjistil, že ho přivítala horkou vláhou. Svaly dychtivého ženství ho sevřely a uvěznily v slastném objetí.
Drew se opatrně ponořil hluboko do její hebkosti, pomalu se vysunul a znovu přirazil. Dlouhé a pomalé pohyby v obou probouzely nový žár. K jeho velkému potěšení se pod ním Roslyn začala pohybovat a svými boky mu vycházela vstříc. Pokaždé, když do ní vnikl, se zachvěl rozkoší, která ho zcela pohlcovala. Když se Roslyn začala otřásat kontrolovatelnými záchvěvy a hlasitě vykřikovala jeho jméno, Drew se už déle nedokázal ovládat a dosáhl vrcholu v tentýž okamžik jako Roslyn.
Poté se zhroutil a tvář přitiskl do jejích vlasů. Jejich přerývaný dech se mísil, srdce bilo ve stejném rytmu a Drew se snažil pochopit, co se vlastně stalo. Stvrdili svůj svazek vášnivou explozí, která ji k němu navždy připoutala. Roslyn teď byla jeho. Odevzdala se mu.
Naplnilo ho čiré uspokojení. Teď si ho bude muset vzít. Zvedl hlavu a spokojeným pohledem pozoroval její zarudlou tvář, rozcuchané vlasy, nateklé rty a vzdouvající se ňadra. Byla tak krásná, až se mu tajil dech, ale ze všeho nejvíce ho upoutal zasněný pohled v jejích modrých očích.
„Jsi v pořádku?“ zeptal se Drew ochraptělým hlasem.
„Ano,“ odvětila tiše. „Ještě nikdy jsem necítila nic tak...
„Tak co?“
„Tak okouzlujícího.“
Ani já ne, pomyslel si Drew. Ačkoliv měl četné zkušenosti, tak prudkou a vášnivou explozi snad ještě nikdy nezažil. Bylo to pro něho stejně nové jako pro ni.
Nejen že jeho tělo doslova vybuchlo v prudké extázi, ale navíc se ho zmocnily pocity, které nikdy nezažil a nedokázal je pojmenovat. Bylo to něco jako něha, hlad či snad pud vlastnictví...
Drew se přestal svými pocity zabývat. Ať už k Roslyn cítí cokoliv, ví, že ji nikdy nenechá odejit.

Nadzvedl se, vyklouzl ze slastného nebe mezi jejíma nohama, lehl si na bok vedle ní, přitáhl ji k sobě a sevřel v náruči. Její tvář měl přitisknutou k hrudi a bradou spočíval na temeni zlaté hlavy.
Dokonale se k sobě hodili.
Drew zavřel oči, pohrával si s hebkými prameny dlouhých vlasů a hladil ji po nahých ramenou. Bylo pravděpodobné, že jeho něžné pocity se rozplynou s příchodem slunce. Teď však věděl, že ukojit touhu po ní nebude tak lehké. Jeho mužství se znovu probouzelo k životu a dmulo se touhou.
Tak brzy by se s ní však neměl milovat. I když se snažil být opatrný, ztráta panenství pro ni jistě byla bolestivým zážitkem.
„Ublížil jsem ti?“ zeptal se.
Tiše vydechla. „Ne. Ne tolik, jak jsem očekávala. Fanny říkala, že to poprvé bude bolet.“
Příště to bude mnohem lepší, sliboval Drew v duchu. Potěšit a uspokojit svou milenku pro něho byla vždy otázka cti, ale tentokrát to považoval za nutnost. Musí Roslyn uspokojit natolik, aby už nikdy nechtěla opustit jeho postel
Najednou si Roslyn nešťastně povzdechla. Drew zvedl hlavu a tázavě se na ni podíval. Nelíbilo se mu, co vidí. Roslyn se mračila a v očích měla zmatek. Tolik ji chtěl utěšit. „Co se stalo, Roslyn? Snad toho nelituješ?“
Roslyn však nebyla schopná odpovědět, a tak tvář znovu zabořila do jeho hrudi a snažila se vyznat ve svých protichůdných pocitech. Byla okouzlená tím, co právě prožila, zároveň však nechápala, jak je možné, že mu tak snadno podlehla. Touha, která se jí zmocnila, byla silnější než zdravý rozum, jejž vždy používala.
Náhle sejí sevřelo hrdlo. Arden jí ukázal takovou vášeň a slast, o níž neměla ani potuchy. Nebylo se co divit, že ženy mezi sebou bojují, aby se dostaly do jeho postele. Byl přesně tak skvělý, jak se o něm říkalo.
Nebyla to však jeho zkušenost, která ji tolik ohromovala, ale jeho něžnost.
Roslyn zavřela oči a vychutnávala si teplo jeho náruče. Déšť pomalu ustával, vítr utichl, ale ona nechtěla odejít. Ne, když bude muset Čelit následkům toho, co udělala.
Odevzdala mu svou nevinnost.
Zničila všechny své dlouholeté plány a bude toho litovat. Teď už se za lorda Havilanda nikdy neprovdá. Gentleman od své nevěsty vyžaduje nevinnost a ona je teď použitým zbožím.

Bylo to zvláštní, ale nebyla tak zničená, jak by měla být. Možná to bylo tím, že se stejně rozhodla, že o lorda Havilanda už nebude usilovat.
Neměla ani tušení, jak to bude s vévodou pokračovat. Předpokládala, že ji znovu požádá o ruku. Když se jí zmocnil, v jeho tváři viděla uspokojení...
Náhle se ozvalo prudké zabušení na dveře. Roslyn sebou škubla, zatímco Arden se napjal. Když se zvuk opakoval, přikryl ji dekou a rychle vstal.
„Běž do ložnice," řekl, když si zapínal kalhoty. „Zjistím, kdo to je, a pošlu ho pryč."
Bylo však už příliš pozdě. Právě když popadl deku, přehodil si ji přes ramena a otočil se ke dveřím, ty se otevřely.
V místnosti stál gentleman, který pohledem vyjeveně klouzal z Drewa na Roslyn.
Roslyn poznala zemana Goodeye, největšího vlastníka půdy v širokém okolí, a nejraději by se propadla pod zem. Podařilo se jí upravit si spodničku a ovinout kolem sebe deku, ale vlasy měla rozcuchané a bosé nohy a mokré šaty, které se sušily poblíž krbu, prozrazovaly, že toho na sobě příliš nemá.
Když ji zeman poznal, údivem se mu rozšířily oči. „Slečno Loringová! Co..."
Arden se postavil před Roslyn, aby ji skryl před zvědavým zemanovým pohledem, ale bylo už pozdě. Podle tváře sira Goodeye, která zrudla rozpaky, bylo zřejmé, že vše pochopil.
„Vaše Milosti..., odpusťte," koktal.
„Vy jste pan Goodey, nemýlím se?" řekl vévoda uhlazeně. „Potkali jsme se na plese u lorda Havilanda."
„Ano, sire..., Vaše Milosti. Nechtěl jsem... Jeli jsme se ženou okolo a uviděli polámaný kočár. Pak jsem si všiml, že se z komína kouří, a tak jsem se raději šel podívat, co se stalo. Má žena čeká v kočáře..."
Najednou se ve dveřích objevila kyprá postava paní Goodeyové. „Ralphe, co se děje...? Ach, můj ty bože!"
Roslyn chtěla umřít. Jaká to byla nešťastná náhoda, že ze všech lidí se tady musela objevit zrovna paní Goodeyová. Zemanova manželka byla největší klepnou v okolí. Považovala se za čelní představitelku zdejší vyšší společnosti a vždy nad sestrami Loringovými ohrnovala nos, a to nejen kvůli skandálu jejich

rodičů, ale i proto, že si samy vydělávaly na živobytí tím, že vyučovaly dcery kupců a farmářů.
Zároveň však byla první, kdo uvítal nového hraběte z Danversu a tvrdil, že rád vidí jeho schovanky zpátky ve společnosti.
Teď tady stála a zdálo se, že je nadšená z toho, co vidí. S významně povytaženým obočím se výsměšně dívala na Roslyn a z pohledu jejích očí se dalo vyčíst, že sestry Loringové budou muset čelit dalšímu skandálu. „Slečno Loringová...., nemohu uvěřit vlastním očím."
Roslyn cítila, jak se jí sevřel žaludek. Něžný sen, který právě prožila v Ardenově náruči, se roztříštil a změnil se v noční můru.
Věděla, že je zbytečné, aby se skrývala, a tak s hrdě vztyčenou hlavou vystoupila zpoza Ardena. „Jaké štěstí, že jste nás přišla zachránit, paní Goodeyová. Museli jsme se tady ukrýt před bouří, když se na vévodově kočáru zlomilo kolo."
„To vidím," řekla zemanova žena jízlivě.
Arden po ní střelil ledovým pohledem. „Byl bych vám velmi vděčný, paní Goodeyová, kdybyste si tuhle nešťastnou příhodu nechala pro sebe. Slečna Loringová se stane mou ženou a já si nepřeji, aby její pověst jakkoliv utrpěla. Doufám, že to chápete."
Jeho chladné prohlášení mělo přesně ten efekt, v jaký doufal. Ženě údivem poklesla čelist.
I když Roslyn věděla, že to řekl jen proto, aby ji zachránil Před skandálem, přesto měla co dělat, aby ona sama udržela ústa zavřená.
Rozhodně teď nebyla v postavení, aby ho mohla odmítnout, Proto se přinutila k úsměvu. „Musím říct že já sama jsem byla vévodovou nabídkou překvapená," zamumlala Roslyn. „Jste první, kdo o našem zasnoubení ví, paní Goodeyová. Doufám však, že si tuto novinu necháte pro sebe, alespoň dokud neuvědomím svou rodinu a přátele."
Zeman odpověděl místo své ženy: „Samozřejmě, slečno Ln-ringová. Má žena bude mlčet jako hrob, že ano, drahá? Rozhodně nechceme, aby mezi námi došlo ke zbytečným nedorozuměním."
Jeho žena vypadala poněkud nespokojeně, ale zeman ji ignoroval. „Prosím, můžeme vám být nějak nápomocni, Vaše Milosti?"
Arden přijal jeho nabídku s velkorysým úsměvem. „Teď, když bouřka utichla, potřebuji slečnu Loringovou dopravit domů, takže bych uvítal váš kočár. Také se musím postarat o koně a zařídit opravu kola."

„Dovolte, abych vše zařídil, Vaše Milosti.“ Zeman se hluboce uklonil. „Odvezu svou choť domů a hned vám pošlu kočár. O koně a zlomené kolo se postarají mí sloužící.“
„Děkuji vám, Goodeyi,“ odvětil vévoda. „Budu vaším velkým dlužníkem.“
„To je maličkost, Vaše Milosti.“ Zeman popadl svou ženu za rameno. „Pojď, drahá, necháme snoubencům trochu soukromí,“ prohlásil zeman, než za sebou vytáhl svou ženu ven a pevně zavřel dveře.

12

Má nejdražší Fanny, stala se katastrofa a já se obávám,
ž eje to všechno má vina!
Právě jsem se stala snoubenkou lorda Ardena.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Roslyn mlčky zírala na Ardena a přemýšlela, jak z toho ven. K jejímu velkému překvapení se jí zdál docela klidný. Vlastně spíše spokojený. Nonšalantně došel k jejich svrškům a nevzrušeným tónem prohlásil: „Musíme se obléct. Kočár bude za chvilku zpátky.“
„To je všechno, co k tomu řekneš?“ zeptala se překvapeně. „Právě stojíme před hotovou katastrofou a jediné, co k tomu řekneš, je, abych se oblékla?“
Pobaveně zvedl obočí. „Chceš raději zůstat nahá?“
„Ne, samozřejmě že ne...“
„Pak se tedy obleč, lásko. Koneckonců, já o žádné katastrofě nevím,“ dodal a podával jí ještě stále vlhký korzet. Když se Roslyn ani nehnula, stáhl jí z ramen deku, do niž byla zabalená. „Nemusíš se stydět,“ řekl a deku odhodil na židli. „Teď jsme zasnoubení.“
„To tedy nejsme. Řekl jsi to jen proto, abys zavřel pusu té strašné ženské.“
„Ne, řekl jsem to, protože si tě chci vzít. Teď se otoč, abych tě mohl zapnout.“
„Obleču se sama!“

Nicméně Arden neposlouchal. Vzal ji za rameno a otočil tak, aby k němu stála zády. Roslyn neměla ani nejmenší chuť obléct si studený korzet, nicméně tady ho nechat nemohla a nést ho v náruči by zřejmě nebylo vhodné. Proto zvedla ruce a nechala Ardena, aby jí pomohl. Když jí však chladnou látku přitiskl k horkému tělu, celá se zachvěla.
„Nevrť se.“
Roslyn tedy zaťala zuby a nehnutě stála, dokud Arden nezapnul poslední háček korzetu. Když se však sklonil a něžně ji políbil na štíhlé hrdlo, prudce se otočila. „Byl bys tak laskav a odpustil si své chlípnosti, abychom si mohli o všem v klidu promluvit?“
„O čem chceš mluvit?“
„Přece o našem zasnoubení! To jsi opravdu tak natvrdlý?“
„Ne, plně tě chápu. Jsem ti velmi vděčný, že ses se mnou nezačala dohadovat přímo před našimi nezvanými hosty a počkala jsi, až budeme sami.“
Nejraději by ho praštila. Nezbývalo jí však nic jiného než mlčky stát a přihlížet, jak jí pomáhá obléct promočené šaty.
Když byl s ní hotový a začal se sám oblékat, Roslyn zaťala zuby a v duchu se proklínala, že se dostala do takové šlamastyky. Zlobila se sama na sebe. Přece si přísahala, že se od vévody bude držet dál, a ne že mu padne do náruče jako nějaká lehká ženština.
Zlobila se však i na vévodu, protože jí záměrně popletl hlavu. Okouzlil ji tak, že ztratila svou vlastní vůli i rozum. Tak dlouho si plánovala dokonalou budoucnost a teď vše leží v troskách.
Nebude plakat. Nesmí.
„Jak jsem to jen mohla dopustit?“ lamentovala tichým hlasem.
„Nemohl jsem ti odolat,“ řekl Arden. „Nemohl jsem se dočkat, až budeme pokračovat tam, kde jsme včera večer skončili.“
Roslyn se k němu obrátila, právě když si do kalhot zastrkoval cípy košile. „Takže ty jsi to plánoval?“
Uličnicky se zašklebil. „Ne tak docela. Poručit větru a dešti přece jen nedokážu. Ale rozhodně jsem tu příležitost uvítal.“
„I když jsem ti řekla, že si tě nikdy nevezmu?“
„Nevěřil jsem ti. Když jsem tě měl skoro nahou v náruči, nemohl jsem odolat.“ Oblékl si kabát a zachvěl se zimou. „Copak sis skutečně mohla myslet, že bych tě nechal být, drahá? Jsem sice gentleman, ale rozhodně nejsem svatý.“
Roslyn pokrčila rameny. „Dokonce bych pochybovala i o tom, že jsi gentleman. Slíbil jsi, že se mě nezmocníš.“

„To jsem také dodržel. Vždyť jsi mi sama vklouzla do náruče.“
Roslyn se zamračila a tvrdohlavě vystrčila bradu. „Jenže já vaši žádost o ruku nepřijímám, Vaše Milosti.“
„Ale ano, přijímáš,“ prohlásil chladným hlasem muže, který je zvyklý, že je vždy po jeho. „Nemáš totiž na výběr.“
„Vždy existují nějaké možnosti,“ tvrdila umíněně.
„Pro nás ne. Když se dáma oddá gentlemanovi, jediné čestné východisko je sňatek. Naše zasnoubení je jediný způsob, jak tebe i celou tvou rodinu uchránit před skandálem a hanbou.“
Roslyn nevěděla, co říct. I když ji jeho ušlechtilá pomoc popuzovala, věděla, že se ji snaží ochránit a že by se na něho neměla zlobit. Něco takového mu však nemohla dovolit.
„Nepřipustím, aby ses kvůli mně tolik obětoval,“ procedila nakonec skrze zaťaté zuby.
„Nejsem si jistý, že se z mé strany jedná o oběť.“
„Ale ano. Několikrát jsi mi říkal, že se nechceš ženit a jak musíš utíkat před vdavekchtivými ženami. Pokud bych tvou nabídku přijala, jednou bys mě obvinil, že jsem to všechno naplánovala.“
V očích mu tančily pobavené jiskřičky smíchu. „Vím, že to tak není. Jsem rád, že si mě nechceš vzít kvůli mým penězům a titulu.“
„To není k smíchu, Vaše Milosti!“
Najednou na ni upřel pohled svých pronikavých očí. „Souhlasím, ale rozhodně to není k pláči, maličká.“
Roslyn věděla, že další argumenty jsou zbytečné, a tak nešťastně začala hledat své boty a punčochy.
„Nemyslíš si, že manželství z rozumu je lepší než zničená pověst?“ zeptal se vévoda.
„Ne!“ odvětila, i když věděla, že to není pravda. Posadila se na židli před krbem a začala si natahovat punčochy. Nechtěla Ardena nutit k manželství, o něž nestál, a ani sebe k manželství bez lásky.
K čertu! Jediné, co od manželství požadovala, bylo, aby muže milovala a on miloval ji. Vždy si přísahala, že jinak se nevdá. Pokud přijme vévodovu nabídku, vzdá se tak všeho, co si kdy vysnila.
„Než odmítneš, vzpomeň na své sestry,“ podotkl. „Copak si zaslouží další skandál?“
Roslyn cítila, jak jí pokleslo srdce. Po čtyřech letech se konečně zbavily hanby, kterou na ně uvalili jejich rodiče, a teď tohle...
„A co tvá škola?“ zeptal se Arden. „Až se to dozví rodiče tvých žákyň, neovlivní to jejich rozhodování, zda své dcery raději nevzít

domů?“
Téměř zasténala. Až se svět dozví o jejím poměru s vévodou, hude muset přestat učit, jinak ohrozí choď celé akademie. Rodiče jejich žákyň by nikdy nesouhlasili s tím, aby jejich drahocenné (leerunky vyučovala žena s pošpiněnou pověstí. Roslyn vklouzla do vlhkých punčoch a spíše Jen pro sebe zamumlala, že se to nikdo nemusí dozvědět.
Arden ignoroval její poznámku a posadil se na protější židli, aby se rovněž obul. Musíš uznat, že být zasnoubená s vévodou má své výhody,“ dodal významně.
„Možná, jenže ty nemiluješ mě a já nemiluji tebe.“
„Alespoň jsme přátelé. Je nám spolu dobře. Řekl bych, že náš manželský život nebude nikdy nudný.“
Proti jeho argumentům nemohla nic namítat. Opravdu jí s ním bylo dobře a život po jeho boku by byl vzrušující výzvou.
Ale na jak dlouho? Jak dlouho bude trvat, než ho zaujme jiná žena a odvede ho z manželské postele?
Roslyn věděla, že jejich představy o manželství jsou značně odlišné. Arden chtěl ženu jen proto, aby mu porodila dědice, kdežto ona chtěla skutečnou rodinu, děti a milujícího manžela. Arden rozhodně nebyl typem muže, který by se zamiloval. Jenže, co by to bylo za manželství bez lásky? Skutečně doufá, že by uspokojovala jeho potřeby, rodila mu děti, vedla jeho domácnost, bavila ho a nestarala se o jeho zálety? Odložil by ji někde na venkově, zatímco sám by se v Londýně dvořil své nové milence? Kolik milenek by si po svatbě vydržoval?
O takového manžela nestála. Její matka nevěrou svého chotě trpěla více než dvacet let společného života. Ani se nesnažil cokoliv zapírat a skrývat, prostě jí své nevěry jen tak vmetl do tváře. To byl nejčastější důvod jejich hádek.
Vychloubal by se Arden svými aférkami a uvrhl by na svou vévodkyni hanbu?
Náhle ji z chmurných myšlenek vytrhla vévodova slova: „No tak, Roslyn, řekl bych, že nám to bude klapat.“
„Jak to můžeš vědět?“ zeptala se Roslyn rozzlobeně. „Nemyslím si, že starý mládenec jako ty vůbec ví, o čem mluví.“
„Musíš uznat, že po fyzické stránce jsme pro sebe jako stvořeni“
„Jenže v manželství fyzická stránka věci nestačí.“
„To zřejmě ne, ale je to víc, než co jsem očekával. Nejvíc mě nu tobě přitahuje to, že se nechováš jako manželka, ale jako milenka.

Dámy obvykle nejsou schopné projevovat jakýkoliv cit, a už vůbeť ne vášeň, kdežto ty při sexu projevuješ obojí.“
Roslyn zrudla. „Prosím, nepřipomínej mi to.“
Arden se však jen tak nevzdal. „Od manžela se nečeká, že by svou choť uspokojil,“ pokračoval provokativně. „Nicméně v naši manželské posteli najdeme ukojení oba.“
Roslyn se jízlivě usmála. „Nepochybuji, že jsi skvělým milencem, ale obávám se, že bys byl mizerným manželem.“
„Rozhodně ne horším než ostatní muži.“
„Jistě existují i výjimky.“
Arden chvíli neodpovídal, ale pak vyhrkl: „Jsem si jistý, že Haviland tě nikdy nevzrušil jako já.“
Roslyn mlčela. Žádný muž ji nikdy nevzrušil tak jako Arden. Stačilo, když se na něho podívala, a zmocnilo se jí roztoužené chvění. Ztěžka polkla. Až bolestně si uvědomovala jeho přítomnost a její tělo okamžitě reagovalo.
„Není to pravda?“ zeptal se Arden, když stále neodpovídala. „Nemohu popřít, že mě fyzicky přitahuješ,“ odpověděla Roslyn pravdivě.
„Ale stále doufáš, že se provdáš za Havilanda.“
Odvrátila zrak. „Na tom, co chci, už nezáleží. Teď si ho vzít nemohu.“
„Proč ne?“
„Proto..., co jsme před chvílí dělali. I kdyby Haviland velkoryse přehlédl fakt, že už nejsem panna, jeho babička by to určitě neudělala. Je tak upjatá, že by z toho měla zcela jistě smrt.“
„Proto si raději vezmi mě.“
„Nikdy.“
Arden vstal, došel k ní a sklonil se. „Hodlám tě přesvědčit, lásko.“
Dřív než Roslyn napadlo, že by se měla odtáhnout, ji poh‘bil I1ikovým způsobem, že jí vyrazil dech.
Když se napřímil, pozoroval ji téměř vítězoslavným pohledem. ‚l‘kud nechceš přijmout mou žádost o ruku, pak jistě uznáš, že htih moudré zasnoubit se alespoň na čas. Oficiální zasnoubení ‚tiwzí jakémukoliv skandálu dřív, než se vyskytne.“
Věděla, že má pravdu. Pomluvy, které se o nich dvou co neví(I t začnou šířit, zcela jistě zastíní oznámení o jejich zasnoubení. vitba toho největšího sukničkáře v Angln bude něco jako osmý div světa.

Roslyn však zaujal vévodův výběr slov. „Co myslíš tím: *zasnoubit alespoň na čas?*“
„Naše zasnoubení může být jen dočasné. Jakmile rozruch ulichne, můžeme zvážit, zda pokračovat manželstvím, nebo náš vzlah ukončit.“
Roslyn úžasem pootevřela rty. Představa dočasného zasnoubení nebyla až tak špatná. Nebyla žádný hlupák a věděla, že by jeho nabídku měla zvážit, i když její nezamlouvala.
Neodpověděla a dál si mlčky obouvala střevíce. Když byla hotová, zůstala sedět a bezmyšlenkovitě pozorovala Ardena, jak se snaží uhasit oheň a jak odnáší konvici na čaj.
Když se ozvalo zaklepání, oba byli zcela oblečení a připravení k odchodu.
První ke dveřím dorazila Roslyn. Stál tam podsaditý muž v letech. „Jsem John, slečno Loringová, a odvezu vás, kam si budete přát.“
Za jejími zády se ozval Arden. „Výborně. Potřebujeme se dostat k lady Freemantlové.“
„Jak si přejete, Vaše Milosti.“
Když se kočí vrátil ke koním, Roslyn i vévoda vyšli ven a zavřeli za sebou dveře. Zatímco ji Drew doprovázel ke kočáru, tichým hlasem vysvětloval: „Musíme lady Freemantlové oznámit, že jsme se zasnoubili, aby nám pomohla zamezit skandálu.“
Roslyn podrážděně obrátila oči v sloup. Nemohla uvěřit tomu, že Arden všechno bere tak klidně.
Když jí pomohl do uzavřeného kočáru a sám se posadil vedle ní, přes vlhkou látku šatů ucítila jeho stehno. Projela jí prudká vlna touhy a raději se rychle odtáhla, ale přesto se jí nepodařilo odehnat vzpomínky na jeho pevné tělo. Věděla, že těch se tak snadno nezbaví, že sejf pevně vryly do paměti.
Roslyn v duchu zaklela. Jak může přemýšlet, když je Arden tak blízko? Musí se vzchopit a utřídit si myšlenky. Tak vážné rozhodnutí si vyžaduje čas.
Nechtěla se za něho provdat ani se zasnoubit, i když jen dočasně. Pokud však nebude souhlasit, jaká budoucnost na ni asi čeká? Sňatek s jiným gentlemanem teď nepřicházel v úvahu. Jestli odmítne, odsoudí sebe — a pravděpodobně i své sestry — k životu hanbě
Střelila po vévodovi pokradmým pohledem. Vždycky ještě existuje možnost, že jejich přátelství přeroste v něco mnohem hlubšího. Formální zasnoubení jim může dát Šanci zamilovat se.

Roslyn si skousla vrchní ret a snažila se soustředit.
Existuje však nebezpečí, že mu odevzdá své srdce, aniž by její city byly opětovány. Nedovede si ani představit, že by trpěla jako její matka, která v raném období manželství svého chotě skutečně milovala, ale její cit byl zašlapán do bláta nevěry a posměchu. Bez vzájemné lásky manželé snadno sklouznou k nenávisti. Skutečně se odváží tolik riskovat? Musela by své city k Ardenoví udržet pod kontrolou. V žádném případě se do něho nesiní zamilovat.
Pokud tohle všechno dokáže, pak by zasnoubení bylo nejlepším možným způsobem, jak zamezit skandálu a pomluvám.
Navíc by to bylo jen dočasné. Neudělá nic jiného, než že dá jejich vztahu možnost, aby se vyvíjel. Pokud se do ní však Arden do konce léta nezamiluje, pak jejich zasnoubení zruší, a to bez ohledu na následky, které to bude mít.
Jsou to jen dva měsíce. Tak dlouho snad dokáže své srdce udržet na uzdě.
„Dobře tedy, vyhrál jsi," řekla odevzdaně. „Dáme všem vědět, že jsme se zasnoubili, Vaše Milostí."
„V tom případě mi říkej jménem. Pokud jsme zasnoubení, neměla bys mě oslovovat Vaše Milosti."
„Dobře..., Drew."
Spokojeně se usmál. „Rozhodla ses správně, má milá Roslyn."
Nesouhlasně si odfrkla. „To by dnes bylo poprvé," zamumlala. „Prozatím jsem všechno jen zkazila."
Roslyn se opřela o polstrování kočáru a zavřela oči. Měla dojem, že se jí rozskočí hlava, a to měla před sebou ještě návštěvu u Winifred, které musí oznámit novinu o svém zasnoubení — dobrotivé nebe. Celá se zachvěla, nemělo to však nic do činění s mokrými šaty, které se jí lepily na tělo.
„Lady Freemantlové budeš muset všechno vysvětlit sám," řekla Roslyn vévodovi. „Zcela jistě bude nadšená, ale já dnes nemám sílu, abych čelila jejím otázkám."
„Jen to nechej na mně," odvětil Drew nevzrušeně.
Pohodlně se usadil, nicméně nebyl tak klidný, jak se snažil předstírat. Konečně byl zasnoubený s Roslyn. Vybral si ji za svou nevěstu a měl v úmyslu přesvědčit ji o tom, že když souhlasila s jeho návrhem, udělala správně.
Ačkoliv dosáhl toho, co chtěl, cítil se jaksi nesvůj. Nicméně jeho nejistota nepramenila z pocitu utáhnuté smyčky kolem krku, jak

předpokládal.
Ne, potíž byla, že v tom vězel až po uši. S Roslyn cítil věci, jaké ještě nikdy s žádnou jinou.
Milování s ní mu přinášelo mnohem větší rozkoš než s jakoukoliv bývalou milenkou, a to i s tou nejzkušenější. Dávala vášni zcela jiný rozměr. Roslyn v něm však neprobouzela jen fyzickou odezvu. Když ji držel v náruči, bylo v tom něco tak nečekaně přirozeného, jako by tam patřila.
Zatraceně nebezpečný pocit, říkal si Drew v duchu.
Udělal by lépe, kdyby jejich vztah udržel čistě na fyzické úrovni. Přesto však jistá část jeho podstaty tuto změnu vítala. *Až* dosud byl jeho život chladný a prázdný a také bez vášně. Jeho aristokratická výchova nepřipouštěla žádné zbytečné city. Vždy byl veden k tomu, aby se dokázal skvěle ovládat a na vše hleděl s patřičným nadhledem.
S Roslyn to však nedokázal. Vlastně si nikdy nepřipadal živější, než když byl s ní. Být po jejím boku bylo příjemné, ať už se s ním dohadovala či se pod ním kroutila v divoké extázi.
Drew zamyšleně vyhlédl z okna. Navzdory všem obavám se chce s Roslyn oženit. Lépe řečeno, chce cítit radost, kterou mu dávala.
Věděl, že jejich manželství nebude založeno jen na výhodách, které z něho plynou, ale i na vášni. Dovedl si představit, jak bude jejich život po svatbě vypadat. Příjemné dny budou líně plynout jeden za druhým a budou kořeněny vášnivým milováním v manželské posteli.
Pokradmu se podíval na Roslyn, která seděla vedle něho. Když si vzpomněl, jak ji před malou chvílí líbal, jeho mužství ztuhlo touhou. Reagovala dychtivě a hladově, jako by se ho nemohla nabažit...
Drew bojoval s prudkou touhou sevřít ji v náruči a pokračovat tam, kde před chvílí skončili. Věděl však, že nesmí pokoušet své štěstí.
Získal Roslynin souhlas k dočasnému zasnoubení. Teď ho však čeká mnohem obtížnější úkol, a to přesvědčit ji o tom, že jí bude dobrým manželem.

13

Musím přiznat, že vévodova nabídka, aby ses stala jeho ženou, mě překvapila, poněvadž je znám jako zapřisáhlý starý mládenec. Ještě více mě však překvapil tvůj souhlas, poněvadž vím, jaký máš odpor k manželství z rozumu. Jsem si však jistá, že sis všechno dobře rozmyslela a že víš, co děláš.

Fanny své přítelkyni Roslyn

Přesně jak Roslyn předvídala, Winifred byla sice zprávou o jejich zasnoubení překvapená, ale nadšená. Novina zastínila dokonce i rozrušení z toho, že měla v domě zloděje. Když jí Roslyn oznámila, že jim ten mizera unikl, ale že vévoda najme detektiva, aby ho našel, jen nepřítomně přikývla.

„Bylo od tebe hezké, že ses za ním vydala, drahá, ale já si nepřeji, aby ses v celé záležitosti ještě nějak angažovala. Je div, že sis nezlámala vaz. Celá jsi promokla a ještě z toho onemocníš.“ Obrátila se k vévodovi. „Milosti, ještě štěstí, že jste právě přijel a zachránil Roslyn. V každém případě je brož v bezpečí, poněvadž jsem ji neschovala do šperkovnice, ale mezi punčochy. Ale teď mi raději dopodrobna vyprávějte o té skvělé novině! Ani nevíte, jakou jste mi udělal radost. Tušila jsem, že máte pro Roslyn slabost, ale neodvážila jsem se doufat.“

Když Winifred navrhla, že uspořádá večeři, kde svým přátelům oznámí velkolepou novinu, Roslyn zdvořile odmítla, nicméně vévoda — tedy Drew, jak si stále opakovala — nadšeně souhlasil.

Roslyn věděla, že nemá cenu se dohadovat, a tak se omluvila s tím, že se musí vrátit domů a převléct se do suchého oblečení.
Drew přijal nabídku lady Freemantlové, půjčil si šaty jejího zesnulého manžela a také kočár, který ho dopraví do Londýna, poněvadž opravit polámaně kolo bude nějakou dobu trvat. Slíbil však, že hned ráno přijede k Roslyn, aby spolu probrali podrobnosti jejich zasnoubení.
Roslyn dorazila domů unavená a prochladlá až na kost. Hospodyně z Danvers Hall, paní Simpkinová, ihned své paní uvařila Šálek silného čaje a nechala pro ni připravit horkou lázeň, Pak pospíchala do kuchyně, aby dohlédla na přípravu oblíbeného jídla slečny Roslyn, které se bude podávat k večeři.
Potěšená mateřským zájmem hospodyně se Roslyn ponořila do horké vody a blaženě zavřela oči. Teplo, které ji obklopovalo, nejen že prohřívalo prochladlé tělo, ale zlepšovalo jí i náladu.
Poté poslala Tess zprávu, aby se co možná nejdříve dostavila na Danvers Hall, protože má důležitou novinu. Roslyn chtěla, aby se její přítelkyně o jejím zasnoubení dozvěděla od ní, a také ji chtěla požádat o radu.
Tess přijela zrovna na večeři, a zatímco spolu seděly v malé jídelně a jedly, Roslyn jí vypověděla vše o katastrofálním odpoledni, které vedlo k nechtěnému zasnoubení, přičemž nevynechala ani detaily toho, jak podlehla vévodově vášni a jak mu odevzdala svou nevinnost.
Tess ji mlčky vyslechla a jen kroutila hlavou. „Takže Winifred nakonec přece jen uspěla. Snažila se tě dát dohromady s Ardenem už od Arabelliny svatby.“
Roslyn se usmála. Tess dohazovačské sklony jejich společné přítelkyně nikdy neschvalovala, poněvadž zastávala názor, že záležitostem srdce se má dát volný průchod. „Ano, ale tentokrát za to Winifred nemůže. Mohu za to vinit jen svou vlastní slabost. Nedokázala jsem mu odolat. Takže co si o tom myslíš?“ zeptala se Roslyn. „Mám přijmout vévodovu nabídku k dočasnému zasnoubení?“
„Myslím si, že vzhledem k okolnostem nemáš jinou možnost,“ řekla Tess opatrně. „Rovněž souhlasím s tvým nápadem, že počkáš do konce léta. Pokud má láska rozkvést v krásný květ, potřebuje čas.“
Roslyn přítelkynin optimismus nepřekvapil. Tess měla vlídnější pohled na lásku a manželství než všechny tři sestry Loringové

dohromady, poněvadž upřímně milovala svého snoubence, který před dvěma lety padl u Waterloo. Teprve nedávno se z kruté rány osudu začala zotavovat a pomalu přemýšlela, zda se má poohlédnout po vhodném kandidátu, který by mohl zastoupit místo zesnulého snoubence.

„Nicméně podle toho, co jsem o Ardenovi slyšela, nebude vůbec lehké přimět ho, aby se do tebe zamiloval," upozornila Tess.

Roslyn protáhla obličej. „Ani to nechci zkoušet. Nikdy mě nenapadlo, že bych ho mohla k něčemu *přimět.* Ze všeho nejvíce nesnáší, když se jím někdo snaží manipulovat a nutí ho do něčeho, co on sám nechce. Navíc by mé snahy svést ho ihned odhalil, protože on sám byl mým učitelem."

„Musíš být nenápadná."

Roslyn zakroutila hlavou. „Ne, rozhodně ho nebudu k ničemu nutit. Pokud to se svatbou myslí vážně, pak ať mě sám přesvědčí o tom, že mě miluje."

Tess vypadala pobaveně. „Takže tysi počkáš, až se sám projeví?"

„Přesně tak. Rovněž však stejně jako ty pochybuji, že je lásky vůbec schopen."

Roslyn nevěřila, že by se Drew tak drasticky změnil. Samozřejmě že by jeho lásku uvítala, ale myslela si, že je příliš cynický, než aby někomu dokázal odevzdat srdce.

„Co řekneš svým sestrám?" zeptala se Tess.

„Samozřejmě že Arabelle povím o svém zasnoubení, ale ani slovo o tom, co jsem provedla. Marcus se za mě ještě stále cítí zodpovědný a určitě by se mu nelíbilo, že jsem měla intimní styk s jeho přítelem. Hned zítra pošlu Arabelle zprávu na Marcusovo rodinné panství v Devonshiru, i když není kam spěchat, protože dříve než za týden se tam neukážou. Právě teď jsou někde v Lake District."

„Co Lily? Moc dobře víš, že nebude ráda, až uslyší, že se máš vdát za muže, kterého nemiluješ a který zřejmě nikdy nebude milovat tebe."

„Já vím." Roslyn se zamračila. „Asi udělám nejlépe, když se vydám do Londýna a všechno jí vysvětlím osobně. Avšak budu muset být velmi diskrétní, protože Lily chce, aby si všichni mysleli, že odjela k našim známým do Hampshiru. Kde skutečně je, víš jen ty a Fanny."

„To bude rozumné," souhlasila Tess. Pak se napila vína a podívala se na Roslyn. „Smím mít osobní otázku?"

„Samozřejmě.“
Tess chvíli váhala, ale pak odvrátila zrak a zeptala se: „Je vášeň vskutku tak úžasná, jak tvrdí Fanny?“
Roslyn cítila, jak začíná rudnout. „Ještě lepší,“ řekla tiše. „Už chápu, jak Fanny mohla zapomenout na své dobré vychování a nechat se unést touhou po rozkoši.“
Tess si povzdychla. „Lituji, že zřejmě nic takového nikdy nezažiju. Skoro ti závidím...“ Prudce zatřásla hlavou. „Přísahala jsem si, že se už nebudu litovat. Teď cítím jako svou povinnost zahrát si na tvou učitelku.“ Přísně se na Roslyn podívala. „Pokud máš v úmyslu se s Ardenem nadále intimně stýkat, pak potřebuješ ochranu.“
„Ochranu?“
„Abys neotěhotněla. Pokud zjistíš, že nosíš jeho dítě, budeš si ho muset vzít, ať už chceš či ne.“
Roslyn teď už přímo hořela studem. „Přiznávám, že na to jsem nemyslela. Fanny se něčeho takového nikdy nebála.“
„Některé ženy tak snadno neotěhotní, ale jiné zase velmi lehce. Existuje však způsob, jak se před těhotenstvím ochránit. Měla by ses na to Fanny zeptat.“
Roslyn přikývla. Přes všechnu svou romantickou sentimentálnost byla Tess velmi rozumná a praktická.
„Máš pravdu,“ přiznala Roslyn. „Ale pochybuji, že něco takového budu vůbec potřebovat. Jsem totiž pevně rozhodnutá, že mezi mnou a vévodou v budoucnu k ničemu nedojde.“
Tess si ji nedůvěřivě prohlížela a jen mlčky upíjela víno.
Roslyn ztěžka polkla a v duchu si znovu přísahala, že už nedovolí, aby vášeň a chtíč zvítězily nad zdravým rozumem. Teď, když ví, proti čemu stojí, to snad už nebude takový problém.
Dovolila vášni, aby ji zcela ovládla, když jediné, po čem touží, je láska.
Dvakrát stejnou chybu neudělá a je jedno, jak bude vévoda — Drew — přesvědčivý.

* * *

Jakmile však Drew ráno vešel do knihovny, kde na něho Roslyn čekala, na první pohled jí bylo zřejmé, že jeho úmysly jsou zcela odlišné od těch jejích. Dlouhým krokem došel až k oknu, kde si

četla, vytáhl ji na nohy a políbil ji tak nečekaně a něžně, až se jí zatočila hlava.
Roslyn, která stěží popadala dech, se od něho odtrhla a s prsty přitisknutými k vlhkým rtům utekla doprostřed místnosti. „Milosti..., Drew! Nemůžeš mě takhle líbat jen proto, že jsme zasnoubeni."
Pomalu se k ní přibližoval. „Obával jsem se, že sis to třeba rozmyslela, a tak jsem ti chtěl připomenout, proč si mě máš vzít. Tohle je pro tebe, drahá."
Najednou si všimla, že v ruce drží plochou krabičku potaženou modrým sametem. Když ji Roslyn od něho přijala a otevřela víko, ohromeně zalapala po dechu. Na lůžku z bílého saténu ležel skvostný safírový náhrdelník vykládaný diamanty a k němu pár náušnic."
„To jsou rodinné klenoty. Dnes ráno jsem je vyzvedl ze sejfu v Londýně."
Roslyn se zamračila a podívala se na něho. „Jsou překrásné, ale nemohu je přijmout."
„Nesmysl. Je to můj zásnubní dar. Zítra si je vezmi na večeři k lady Freemantlové. Každému tak bude zřejmé, že to se zásnubami myslíme vážně."
Roslyn se raději zdržela poznámky, že mu je koncem léta stejně vrátí, protože svatba se s největší pravděpodobností konat nebude.
„Přiznávám, že jsou něco jako úplatek, protože tě musím požádat o takovou malou laskavost."
„Jakou laskavost?" zeptala se Roslyn ostražitě.
„Upřímně toho lituji, ale budu tě muset představit své matce."
„Vévodkyni z Ardenu?"
„Ano. Léto tráví na našem sídle v Kentu. Právě jsem na cestě k ní, abych ji informoval o našem zasnoubení." Jízlivě se usmál. „Kdybych jí jen poslal oznámení a nepřijel osobně, asi by to nepřežila. Pokud ti to bude vyhovovat, domluvím s ní schůzku někdy koncem týdne."
„Musím se s ní setkat?" zeptala se Roslyn stísněně.
Drew se ušklíbl. „Obávám se, že ano. Pokud ostatní uvidí, že vévodkyně můj výběr schválila, společnost tě přijme bez jediné výhrady. Má matka má na Šlechtu neobyčejný vliv."
„Asi máš pravdu."
Roslyn chtěla zavřít víko krabičky, ale Drew ji zastavil. „Ne, vyzkoušej si je."

„Dobře," řekla po chvilce rozmýšlení. Výstřih jejích denních šatů byl příliš vysoký a zelená barva se k safírům nehodila, ale zdálo se nezdvořilé odmítnout.
„Dovol, abych ti pomohl," nabídl se Drew a vzal náhrdelník ze saténového lůžka.
Roslyn se otočila, aby jí mohl náhrdelník položit okolo krku, ale když zapínal uzávěr, najednou si vzpomněla, jak jí včera oblékal korzet, a celá se zachvěla.
Aby přišla na jiné myšlenky, zeptala se na vývoj situace ohledně zloděje. „Už jsi mluvil s detektivem?"
„Ano. Najal jsem dokonce dva, aby co nejrychleji vypátrali majitele barev, které měl ten zloděj na sobě. Teď to však už necháme na nich."
Drew ji otočil zpátky a pochvalně pokýval hlavou. „Safíry ti sluší," řekl tiše. „Jejich barva skvěle ladí k tvým očím."
Roslyn jeho chvála těšila, ale přesto ji nemohla jen tak přijmout. „Drew..., prosím..."
„Vím, že nemáš ráda, když ti připomínám, jak jsi krásná, ale je to pravda."
Jeho něžný pohled na ni měl mnohem větší vliv než jeho slova. Vedle něho se cítila být opravdu krásná.
Náhle si však uvědomila, že přesně o tohle mu jde.
Odtáhla se a přinutila se k úsměvu. „Vím, o co se snažíš, ale tvé triky na mě neplatí."
„Jaké triky?"
„Zkoušíš mě svést stejnými metodami, jaké jsi mě učil."
„Opravdu?" zeptal se Drew nevinně.
„Ano, a ty to moc dobře víš. Přinesl jsi mi drahý dárek a snažíš se mi lichotit. Díváš se mi hluboko do očí a snažíš se upoutat mou pozornost. Jen tak jako náhodou se mě dotýkáš, abys probudil mé smysly... Mám pokračovat?"
Drew se usmál a v obranném gestu zvedl ruce. „Vzdávám se. Jsem vinen. Ale copak se mi můžeš divit? Vím, že pokud tě chci přesvědčit, aby sis mě skutečně vzala, musím použít všechny dostupné zbraně."
„Nechci, abys mě zahrnoval drahými dary a planými lichotkami, Drew."
„Mé lichotky rozhodně nejsou plané. Pojď sem, drahá. Ukážu ti, jak moc po tobě toužím."

Drew ji vzal za ruku a přitáhl si ji do náruče. Roslyn však odmítavě vykřikla: „Nechci, abys mě zase líbal.“
„Jenže já vím, že teď nemluvíš pravdu.“ Drew ji pozoroval vědoucím pohledem. „Dovol mi, abych tě o tom přesvědčil, sladká Roslyn...“
Sklonil hlavu, a zatímco rukama klouzal po jejím dokonalém těle, něžně ji políbil.
Ke své velké nelibosti se Roslyn přestala bránit a opět podlehla jeho horkým rtům a dráždivým dotekům. Když se od ni po chvíli odtáhl, nechal ji roztouženou a dychtivou.
„Příště se budeme milovat,“ zamumlal zastřeným hlasem. „Slibuji, že to bude mnohem lepší než poprvé.“
Nedovedla si představit, jak by to mohlo být lepší, ale na tom teď nezáleželo.
„Žádné příště nebude,“ řekla Roslyn rozechvěle a klesla na židli. „Ne, dokud se nevezmeme.“
„Doufám, že se mi tě podaří přemluvit, abys změnila názor.“
Přísně se na něho podívala. „To je přesně to, co od tebe zřejmě mohu očekávat. Budeš se snažit využít svou zkušenost a šarm, abys mě svedl.“
„Proč ne, když jsem v tom tak dobrý?“
„Tohle už vím.“ Šlehla po něm rozzlobeným pohledem. „Fanny mi říkala, že dokážeš ženy dovést k pláči.“
Tázavě pozvedl obočí. „Jak to může Fanny vědět? Nikdy jsem s ní nic neměl.“
„Ví to z doslechu.“
Drew pokrčil rameny. „Nevím, co na to říct. Každý muž se snaží, aby svou milenku uspokojil.“
„Podle Fanny ne. Tvrdí, že muži jen zřídkakdy upřednostňují rozkoš své milenky před tou svou.“
Drew se lišácky usmál. „Přiznávám, že jsem se vždy snažil, aby po mně ženy toužily i z jiného důvodu, než je můj majetek a titul.“
Roslyn udivil výraz v jeho očích. Byl skoro... zranitelný. Bylo pro ni obtížné uvěřit, že tak mocný šlechtic jako Drew má i svou zranitelnou stránku, ale na druhou stranu dokázala pochopit, že chtěl, aby někdo toužil jen po něm, a ne po jeho majetku.
Zřejmě se ti to podařilo...“ Roslyn se zavčas vzpamatovala. „Raději bychom měli přejít k důležitějším věcem. Včera jsi říkal, že přijdeš, abychom probrali podrobnosti našeho zasnoubení.“

„To jsem chtěl, ale pak mě napadlo, že bych si nejdříve měl promluvit se svou matkou. Zřejmě tam budu muset zůstat přes noc. Chci využít své zdvořilostní návštěvy k vyřešení několika povinností, které tam na mě čekají. Vrátím se včas, abych tě doprovodil na naši zásnubní večeři."
„Nedělej si s tím starosti, Drew. Půjdu se svou přítelkyní Tess Blanchardovou. Stejně bude lepší, když přijdeme každý sám."
„Je tohle skutečný důvod?"
Roslyn se začervenala. „Abych řekla pravdu, nechci být tebou sama vjednorn kočáře."
„Protože si nevěříš, že bys mi nepodlehla."
„Přesně."
Smyslně se usmál. „Dobrá tedy, drahá, jak si přeješ, ale přesto ti nedovolím, abys mě od sebe takhle odstrkovala. Chci dostat šanci k tomu, abych se ti mohl dvořit."
„Pokud se mi chceš dvořit, pak mi slib, že mě přestaneš svádět."
„To asi nepůjde. Takový slib ti dát nemohu. Uvidíme se zítra večer."
Přistoupil k její židli, sklonil se a políbil ji. Pak se obrátil a beze slova odešel.
Roslyn si přitiskla dlaně k hořícím tvářím a zamračila se. Dovedla si živě představit Drewův způsob dvoření. Bude ji pronásledovat a využije všechen svůj šarm a důvtip, aby ji svedl. A ona dobře ví, že se jí přes veškerou snahu nepodaří odolat.
Nebo ano?
Roslyn se mimovolně dotkla drahocenných klenotů na svém krku. Možná že její tělo nedokáže odolat Drewovým svodům, ale její srdce zcela jistě ano. Teď, když ví, jak fungují chladné a promyšlené triky, které na ni Drew zkouší, bude mnohem snadnější se nezamilovat.
Drew Moncrlef může být skvělý milenec, ale o skutečné lásce vůbec nic neví a láska je ta jediná věc, která ji může donutit k tomu, aby si ho vzala.
Nedělní večeře u Winifred byla příjemnou událostí pro nejbližší přátele obou snoubenců.
Když Roslyn s Tess dorazily a lokaj je uvedl do jídelny, Winifred přistoupila ke své přítelkyni a zašeptala: „Obávám se, má drahá, že Fanny nedorazí. Má prý nějakou neodkladnou schůzku. Také jsem nepozvala lorda Havilanda, poněvadž se obávám, že by to vzhledem k tomu, že je vévodův sok, nebylo vhodné."

Roslyn nenamítla, že Haviland už dávno žádný sok není, ale jen se mile usmála.
Byl tady už i Drew, ale choval se až podezřele zdvořile. Jen ji vzal za ruku a na tvář jí vtiskl letmý polibek. „Jsi spokojená? Rozhodl jsem se, že dnes budu náležitě odtažitý.“
„Děkuji,“ zamumlala Roslyn suše.
Pak ji přivítala slečna Jane Caruthersová, která se starala o každodenní chod školy a teď Roslyn upřímně objala. Zpráva o tvém zasnoubení mě překvapila, ale zároveň potěšila,“ řekla Jane.
Večeře se rovněž zúčastnila Marcusova sestra lady Eleanor Piercová s Drewovým nejbližším přítelem markýzem z Claybournu. Lady Eleanor vyjádřila své nadšení, zatímco Claybourne jen podotkl: „Marcus si myslí, že budete skvělou vévodkyní.“
„Skutečně?“ odvětila Roslyn jízlivě. „Netušila jsem, že Marcus je tak skvělý dohazovač.“
„Nebyl, dokud nepoznal vaši sestru. Najednou se změnil.“
Jakmile lokaj přinesl Roslyn sklenici šampaňského, lady Eleanor si ji vzala bokem k soukromému rozhovoru. „Drew mi řekl, že zpráva o vašem zasnoubení vyjde v zítřejších novinách. Pro mnoho urozených dam to bude zřejmě krutá rána, zvláště proto, že Drew se tak dlouho vyhýbal sňatku, ale já jsem tomu skutečně ráda, obzvláště kvůli němu. Stejně tak bude potěšen i Marcus.“
Roslyn se podívala přes místnost na markýze z Claybournu. „Co si o našem zasnoubení myslí lord Claybourne?“
„Ach, ten se skvěle baví. Drew totiž vždycky tvrdil, že se ožení jen tehdy, pokud nebude zbytí. Na kdy jste určili den obřadu?“
„Ještě jsme o tom nemluvili. Zřejmě někdy na podzim. Skutečně není důvod, proč bychom měli spěchat.“
Černovlasá kráska pohodila hlavou. „Jak já znám Drewa, nerad cokoliv odkládá. Jakmile se jednou k něčemu rozhodne, nechce čekat. Spíše bych se obávala jeho matky“
„Vy ji znáte?“ zeptala se Roslyn zvědavě.
Eleanor přikývla. „Bohužel ano. Je to hotová dračice. Pokaždé, když ji potkám, mi po zádech přeběhne mráz.“ Když Roslyn nevěřícně povytáhla obočí, Eleanor se zasmála. „No, možná že trochu přeháním, ale je to ta nejchladnější a nejpovýšenější osoba, jakou jsem kdy poznala. Předpokládám, že bude Drewa přemlouvat, aby sňatek odložil.“

„Proč?“
„Protože až příliš dlouho vévodila londýnské společnosti, a jak ji znám, tak se jí teď nebude chtít odejít do ústraní.“
„Pokud se mě týče, klidně si na svém pomyslném trůnu může zůstat,“ namítla Roslyn s úsměvem. „Rozhodně nemíním zaujmout její místo. A abych řekla pravdu, ani nemám chuť se s ní seznámit.“
Eleanor se na ni usmála. „Řekla bych, že vy se vévodkyni budete líbit. Klidně se jí postavte. Je sice zvyklá na to, že se před ní každý poníženě klaní, ale já ji podezírám, že má ráda ženy s vlastní hlavou.“ Na chvíli zaváhala. „Stejně tak i Drew, to je však naštěstí jediné, co má se svou matkou společného.“
„Jaký vlastně je?“
„Drew? Je to ten nejlepší mužský. On a Heath jsou jako rul nevlastní bratři. Byla bych ráda, kdybyste odhalila i jeho něžnou stránku, slečno Loringová. Drew se mnoha lidem jen tak neotevře. Své pocity nechává pevně uzamčené a odhaluje je jen svým nejbližším přátelům. Až ho poznáte stejně dobře jako já, pochopíte, proč ho tolik obdivuji.“
„Slyším na něho jen samou chválu,“ řekla Roslyn s úsměvem a usrkla šampaňského. „Lady Freemantlová tvrdí, že na svém panství dosahuje obdivuhodných výsledků.“
„V tom má naprostou pravdu,“ souhlasila Eleanor. „Drew na svém panství využívá těch nejnovějších vědeckých poznatků, což se mnohde nevidí. Jeho farmáři si ho nemohou vynachválit. Drew však není oblíbený jen pro své novátorské metody, ale také kvůli svým moderním politickým názorům a své štědrosti vůči sluhům a všem, kteří jsou na něm závislí.“
„Je jich mnoho?“
„Dobrotivé nebe, spousta. Tetičky, strýcové, bratranci — já bych řekla sami příživníci. Bezostyšně zneužívají jeho dobroty, ale Drew jako by to neviděl. Má za to, že je za ně zodpovědný. Dokonce nezapomíná ani na vysloužilé služebnictvo. Vévodkyně by je nejraději vyhodila na ulici a nechala jít o žebrácké holi, ale Drew jí to nedovolí.“
Roslyn se zamračila. „Copak je vévodkyně skutečně tak krutá?“
„Bohužel ano. Ale Drew je naprosto jiný. Vezměte si například jeho starou chůvu.Je vletech, a protože nemá rodinu, která by se oni postarala, a ona sama to už nedokáže, s největší pravděpodobností by z ní byla žebračka. Drew se to však dozvěděl

a přivezl ji na své sídlo, kde se o ni náležitě postarali. Když navštívíte panství, můžete si s ní promluvit, slečno Loringová. Rovněž uvidíte, jak ho jeho sluhově zbožňují. Řekla bych, že podle toho, jak pán zachází se svým služebnictvem, poznáte, jaký skutečně je.“
„Snad mě nepomlouváš, maličká?“ zeptal se Drew, který se náhle objevil vedle Roslyn.
„Samozřejmě, co jiného bys čekal?“ odvětila Eleanor se smíchem. „Prozradila jsem slečně Loringové všechna tvá tajemství.“
Drew obrátil oči v sloup. „Dobrotivé nebe, neposlouchej ji, drahá. Zná všechny mé slabiny.“
„Jestli mě teď omluvíte, ráda bych si promluvila se slečnou Blanchardovou,“ řekla Eleanor pohotově. „Seznámila jsem se s ní na bratrově svatbě a ráda bych naše přátelství prohloubila.“
„Jak dlouho lady Eleanor znáš?“ zeptala se Roslyn, když zůstali sami.
„Od jejího narození. V dětství jsem byl v internátní škole, kde jsem se spřátelil s jejím bratrem a Heathem. Všechny prázdniny jsem trávil na jejich paiství. Naše sídlo je velkolepé, ale pro hocha... nebo jakékoliv jiné dítě poněkud nehostinné.“
„Zřejmě jsi na ni udělal skvělý dojem,“ podotkla Roslyn.
„Pevně doufám, že ho jednou udělám i na tebe,“ odpověděl Drew s úsměvem.
Roslyn cítila, jak se jí zrychlil tep, Na ni už skvělý dojem udělal a lady Eleanor ji jen ujistila v tom, co předpokládala. Stále však nemohla pochopit, jak šlechtic, který je tak velkorysý ke svým sloužícím, může být tak zatvrzelý, když se jedná o romantickou lásku.
Vtom se ve dveřích objevil lokaj, aby oznámil, že se podává večeře.
„Výborně,“ zareagovala Winifred. „Pointone, nezapomeň dohlédnout na to, ať je šampaňské dobře vychlazené.“
„Ano, madam.“
Winifred se rozzářeně podívala na čestné hosty. „Na přípitek jsem z Londýna nechala přivést speciální šampaňské. Vaše Milosti, kdybyste byl tak laskav a uvedl společnost do jídelny.“
Když Drew nabídl Roslyn rámě, právě si ho zamyšleně prohlížela. Řekla Tess, že nemá v úmyslu nikterak ho svádět a dobývat a že pokud si ji chce skutečně vzít, bude ji muset přesvědčit o tom, že ji miluje. Náhle ji však napadlo, že pokud chce dát lásce Šanci,

možná by se měla pokusit chovat jako typ ženy, která ho přitahuje a do níž se může zamilovat.
Měla by využít všechen svůj důvtip. Zřejmě by s ním měla flirtovat a viset na každém jeho slově. Snad by měla využít lekcí, které jí dával, a pokusit se upoutat jeho pozornost, samozřejmě ne před Winifredinými hosty. Měla by se ho dotknout...
Roslyn se usmála a položila ruku na jeho předloktí, ale přitom mu prsty nenápadně přejela po zápěstí.
„Doufám, že u večeře budeme sedět vedle sebe," zašeptala zastřeným hlasem.
„Pochybuji, že by nám Winifred dovolila opak," poznamenal Drew tiše.
Roslyn se zvonivě zasmála. „Ne, Winifred by byla nejspokojenější, kdybych ti při večeři seděla na klíně. Jenže já bych na v('řejnosti nikdy tak odvážná nebyla."
Přísahala by, že těsně předtím, než se v jeho pohledu usadil podezřívavý výraz, zahlédla v jeho očích žár.
Roslyn se mile usmála, a zatímco se společnost usazovala k přepychově prostřenému stolu, který zářil broušenými sklenicemi a stříbrem, mlčela, ale kdykoliv Drew promluvil, se zatajeným dechem hltala každičké jeho slovo.
Když lokajové naservírovali polévku, vzala si lžíci, usrkla, ale než si olízla vrchní ret, počkala, dokud se Drew nedíval přímo na ni. „Krémovou polévku přímo zbožňuji..."
Náhle se však do jídelny vřítil Pointon a s očima navrch hlavy běžel ke své paní. „Omlouvám se, že vás vyrušuji, madam, ale když jsem Šel do sklepa pro šampaňské, překvapil jsem tam zloděje. Když mě uviděl, utekl."
Roslyn se sevřel žaludek a Winifred smrtelně zbledla. Dřív, než mohl kdokoliv z nich zareagovat, Drew se zeptal: „Vlámal se do domu?"
„Zdá se, že ano, Vaše Milosti. Závora venkovních dveří je vylomená."
„Copak za ním nikdo neběžel?" zeptala se Roslyn.
„Je mi to líto, slečno, ale byl jsem tam jen já, a než jsem se vzpamatoval, ten mizera byl pryč."
„Jaký zloděj?" zeptala se lady Eleanor zvědavě.
Na její dotaz nikdo neodpověděl, poněvadž Pointon zvedl ruku, v níž držel šátek. „Tohle tam ve spěchu nechal. Látka je celá od

krve, slečno Loringová. Když jste ho s Jeho Milostí pronásledovali, zřejmě se mu rána znovu otevřela.“
„Jaká rána?“ divila se znovu Eleanor. „A proč jste ho s Drewem pronásledovali?“
Jane Caruthersová odpověděla za ně: „Minulý týden vévoda postřelil zloděje, který přepadl kočár lady Freemantlové.“
„Ty jsi střílel po zloději?“ zeptala se Eleanor v úžasu.
Drew se ušklíbl. „Mo, a podařilo se mi ho zranit. Jenže utekl stejně jako o dva dny později, když ho Roslyn uviděla, jak se přehrabuje ve šperkovnici její přítelkyně.“
Markýz z Claybournu se zamračil. „O tom střílení jsi mi řekl, příteli, ale ani ses mi nezmínil, že to pokračuje. Nechceš mi dopřát žádnou zábavu.“
Drew odložil plátěný ubrousek a vstal. „Chci prohledat sklep, Pointone.“
Eleanor se zamračila. „Mohl by mi někdo vysvětlit, co dělal zloděj ve vinném sklepě?“
„Zřejmě se tam schovával, dokud všichni nepůjdou spát, aby pak mohl pokračovat ve svém slídění,“ odpověděl Drew.
„Myslíme si, že hledá jednu brož, která patří lady Freemantlové,“ dodala Roslyn trpělivě.
Oči všech přítomných se obrátily k Winifred, která si prsty pohrávala s broží připnutou na hrnci svých šatů, zatímco upřeně zírala do talíře. Ve tváři byla bílá, jako by právě uviděla smrt.
Roslyn se o svou přítelkyni upřímně bála. Musí být děsivé zjistit, že se jí po domě již podruhé potuluje zloděj, a to jen krátce poté, co ji přepadl. Zřejmě se cítí zranitelná, vydaná napospas nepolapitelnému darebákovi.
„Já toho lumpa odhalím, lady Freemantlová,“ řekl Drew a právě chtěl odejít z jídelny, když se Winifred konečně vzpamatovala.
„To není třeba, Vaše Milosti. Já ho zřejmě znám,“ zamumlala tichým hlasem.
Drew se zastavil a podíval se na ni. „Kdo to tedy je?“
Winifred zvedla zrak, ale zdálo se, že váhá odpovědět. „Snad bychom si o tom mohli promluvit v soukromí, Vaše Milosti. Nechtěla bych ostatním kazit zábavu.“
„Máme odejít?“ zeptala se Jane tiše.
„Ne, prosím,“ vložila se do hovoru Roslyn. „Nemusíte odcházet.“ Odsunula židli a vstala. „Winifred, drahá, mohla bys nás na chvíli následovat do zeleného salónu?“

„Ano, to bude nejlepší.“
Winifred se omluvně podívala po všech přítomných, pak pomalu vstala a následovala Roslyn a Drewa do salónu.
Když se za nimi zavřely dveře, Wintfred zamumlala: „Děkuji vám, Vaše Milosti. Je pro mě velice nepříjemné o této záležitosti hovořit ve společnosti.“
„O jaké záležitosti, Winifred. Prosím, řekni nám, co víš,“ pobídla ji Roslyn.
Když stále neodpovídala, Drew zopakoval svou otázku. „Řekla jste, že znáte jeho identitu. Kdo to tedy je?“
„Ano,“ odpověděla rozechvělým hlasem, „Jsem si jistá, že vím, o koho se jedná. Je to levoboček mého zesnulého manžela. Syn Ruperta a jeho milenky.“

14

Pochopila jsem, že má strategie je zcela chybná.
Svádění a vášeň nemusí vždy vést k lásce.
Hlubší cit musí vycházet přímo ze srdce.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Roslyn zalapala po dechu. „Syn sira Ruperta?“
Winifred nešťastně přikývla. „Zprvu jsem doufala, že to není pravda, ale teď už vím, že nemá cenu si cokoliv nalhávat. Nechtěla jsem o tom však mluvit před ostatními. Když si představím, že se celý svět dozví o aféře mého zesnulého manžela, mám dojem, že omdlím.“
„Proč se neposadíš, Winifred?“
„Ano, asi bych měla.“
Ztěžka dopadla na pohovku. Roslyn se posadila vedle ní a vzala ji za ruku. „Teď nám vysvětli, proč si myslíš, že ten zloděj je syn sira Ruperta,“ pobídla ji.
„Když jsem ho minule uviděla, všimla jsem si,jak jsou si podobní. Je Rupertovou přesnou kopií. Než manžel zestárl a zešedivěl, měl vlasy barvy zázvoru stejně jako ten mladík.“
„Možná se jedná jen o náhodnou podobu, nemusí to být zrovna jeho syn. Třeba to je nějaký vzdálený příbuzný.“
„Možná, ale stejně si myslím, že mám pravdu,“ odpověděla Winifred.

Vtom se do hovoru vložil Drew. ‚Zajímalo by mě, lady, proč jste se svým podezřením čekala až do dnešního dne?“
Winifred sklonila hlavu. „Pokud mám být upřímná, styděla jsem se. Navíc zpráva o vašem zasnoubení byla tak vzrušující, že jsem na toho zloděje dočista zapomněla.“ Vzhlédla zpátky k Roslyn. „Nechtěla jsem ti kazit radost, drahá, a zatahovat tě do svých problémů.“
„Jenže to už dávno nejsou jen tvé problémy, Winifred. Týká se to mě i vévody.“
„Ano, já vím a je mi to upřímně líto.“
„Co kdybys nám raději řekla vše, co víš.“
„Abyste to pochopili, budu vám muset vysvětlit okolnosti mého sňatku s Rupertem.“ Winifred se na chvíli zarazila, ale pak pokračovala. „Když mě Rupert poznal, neměl ani zlámanou grešli, zatímco můj otec byl nejbohatším kupcem v Angln. Náš sňatek nebyl ničím jiným než obchodní záležitostí. Otec pro mě Ruperta prostě koupil, čímž jsem se stala lady a otevřely se mi takové možnosti, o nichž se mi ani nesnilo. Rupert se vším ochotně souhlasil. Domluvil se s otcem, že za svůj titul dostane bohatou nevěstu. Nemohl však disponovat se všemi mými penězi, jen s jejich částí.“
„To je neobvyklé,“ podotkla Roslyn.
„Ano, ale otec na tom trval. Chtěl tak mně a mým dětem zajistit finanční nezávislost. Nicméně Částka, kterou Rupert obdržel, bohatě stačila k pohodlnému a bezstarostnému životu. Ačkoliv mě Rupert nikdy nemiloval tak jako já jeho, naše manželství bylo docela šťastné.“ Winifred se smutně usmála. „*Docela*. Nebyla jsem totiž nevěsta, jakou si představoval. Vždy jsem byla poněkud hřmotnější a i mé způsoby nepatřily zrovna k těm nejvybranějším.
Později jsem zjistila, že Rupert dával přednost něžnějším dámám.“
„Později?“
„Po svatbě jsem se dozvěděla, že má milenku. Někteří lidé jsou velmi krutí, zvláště ty nejurozenější dámy. Ani na chvíli neváhaly a informovaly mě o tom, že je mi můj manžel nevěrný. Kdykoliv jsem vešla do místnosti, pokukovaly po mně, šeptaly si a smály se mi za svými vějíři. Zjistila jsem, že jeho milenka je urozeného původu. Nikdy jsem se nedozvěděla její jméno, ale vím, že ji miloval dávno předtím, než se oženil se mnou. Pak jsem se jednoho dne doslechla..., že mu porodila dítě.“ Winifred se zhluboka nadechla.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Roslyn.
„Ano... , jsou to velmi bolestné vzpomínky.“
„Tady, napijte se,“ řekl Drew a podal jí sklenici se zlatavou tekutinou.
Starší dáma bezmyšlenkovitě usrkla a zahleděla se kamsi do dálky.
„Pokračuj,“ pobídla ji Roslyn, když přítelkyně stále mlčela.
Winifred přikývla. „Byla jsem nešťastná, ale Ruperta jsem milovala tolik, že jsem mu jeho nevěru odpustila. Nikdy se nedozvěděl, že o jeho milence a dítěti vím. Nedokázala jsem se hanbě postavit čelem. Vždy jsem měla svou hrdost a té jsem se nechtěla vzdát. Navíc jsem si myslela, že Rupert si zaslouží být šťastný.
Chtěla jsem, aby byl šťastný. Rupert mě nikdy nemiloval jako já jeho, ale vždy byl milý, pozorný a snažil se mě chránit před těmi harpyjemi, které na mě neustále útočily kvůli mému nízkému původu.“
Winifred dopila silnou brandy. „Byla to má chyba. Ani po tolika letech manželství jsem mu nedokázala dát dítě. Dědice, po němž tolik toužil. Když jsem si uvědomila, že jsem pravděpodobně neplodná, nakonec jsem byla ráda, že má dítě s jinou. Jistě víte, že každý muž chce mít syna.“ Winifred se zamyslela. „Teď by mu mělo být asi tak šestnáct..., ačkoliv ten zloděj vypadal poněkud starší.“
Winifred do očí vhrkly slzy. „Vím, že by mě to nemělo tolik bolet, ale když jsem důkaz jeho nevěry viděla na vlastní oči...“
Roslyn své přítelkyni něžně stiskla ruku. „Ještě stále existuje možnost, že se mýlíš.“
„Ne, drahá, nemýlím se. Vím to.“ Winifred si přitiskla ruku k srdci.
Roslyn smutně hleděla na svou přítelkyni. Bylo jí lito, že Winifred tolik trpí. Zlobila se na sira Ruperta, že tuto vzácnou ženu podváděl s jinou, i když důvody jejich sňatku nebyly zrovna nejpříznivější.
Aby ji Roslyn odvedla od neveselých úvah, zeptala se: „Ale proč by přepadl tvůj kočár a pak se vloupal do tvého domu? Chce snad brož, protože v ní je miniatura jeho otce? Zdá se, že to je jediná věc, o niž stojí.“
„Zřejmě ano,“ uznala Winifred. „Ta brož totiž není moje. Nebo alespoň mi ji Rupert nikdy nedal. Po jeho smrti jsem ji obdržela od zlatníka, kde ji manžel nechal vyčistit. Jak jistě víš, Rupert zemřel

tak náhle, že zřejmě nestihl dát vše do pořádku. Myslím si, že ta miniatura měla být dárkem pro jeho milenku...“
Winifred začala tiše plakat.
Roslyn ji soustrastně objala a snažila se ji uklidnit, což u ní vyvolalo vlastní neradostné vzpomínky. Svou matku takhle konejšila Lolikrát, že to ani nemohla spočítat. Matka nevěrou jejich otce trpěla mnohem více než Winifred. Sir Rupert se alespoň snažil být diskrétní, zatímco sir Charles své milenky střídal přímo před zrakem své ženy.
Když Drew podal Winifred čistý kapesník, Roslyn se na něho vděčně usmála. Winifred si kapesník vzala a za chvíli její vzlyky umlkly.
„Omlouvám se,“ zašeptala, když si otřela oči. „Nechtěla jsem plakat. To jen, že když jsem viděla toho chlapce...“
„Já vím,“ řekla Roslyn tiše.
„Rupert neměl žádné příbuzné,“ dodala Winifred. „Byl poslední z jejich rodu a jeho titul zanikl zároveň s jeho smrtí. Toho upřímně lituji.“
„Nesmíš se trápit. Minulost je už za námi a nikdo na ní nic nezmění.“
„Máš pravdu.“ Popotáhla a napřímila se. „Přece tady nebudu sedět a utápět sev slzách. Mám dnes večer hosty. Je neomluvitelné nechat je samotné. Sice jsem se nenarodila jako lady, ale tohle vím. Ty a tvé sestry jste mě toho mnoho naučily, Roslyn, a já jsem vám za to vděčná.“
Roslyn se pousmála. „Prosím, už se tím zlodějem netrap, Winifred. Snaž se na něho prostě nemyslet. Já a vévoda se o všechno postaráme.“
Winifred se na Drewa podívala uslzenýma očima. „Nikdy by mě nenapadlo, že vás budu takhle obtěžovat svými osobními záležitostmi, Vaše Milostí. Chtěla jsem jen, abyste dohlédl na Roslyn.“
Drew se s okouzlujícím úsměvem podíval na svou snoubenku, která seděla vedle Winifred. „Nemusíte se bát, dohlédnu na ni. Dovolte mi však, abych toho chlapce našel.“
„Dovol *nám* to,“ opravila ho Roslyn. „Promluvíme si o tom později, co říkáš, Winifred?“
„Dobře,“ souhlasila Winifred a vstala. „Zajdu za Pointonem a zařídím, aby vám ohřáli večeři.“

Když odešla, Roslyn se zamyšleně podívala na Drewa, který se posadil vedle ní. „Myslíš, že má pravdu?“ zeptala se. „*Že* ten zloděj skutečně může být syn sira Ruperta?“
„Dává to smysl. Pokud ta brož patřila jeho matce, může ji chtít zpět. Ale proč až teď? A co se s ní vlastně stalo?“
„Myslíš, že je ten chlapec skutečný sluha?“ přemýšlela Roslyn. „Pokud ho jeho otec nestačil zabezpečit, možná mu nic jiného nezbývalo. Třeba je zaměstnaný v domě nějakého šlechtice a jeho livrej není jen převlek, ale skutečný oděv.“
Roslyn se najednou údivem rozšířily oči. „Dobrotivé nebe..., co když pracovaly Danvers Hall? Před svatbou jsme najali spoustu nových sloužících.“
Drew přikývl. „To by vysvětlovalo to, že věděl, ve kterém kočáru pojede lady Freemantlová. Pokud u vás tehdy večer pracoval jako lokaj, bylo to pro něho snadné.“
„Zeptám se Simpkina, zda se mu tehdy večer nezdál někdo ze sloužících podezřelý.“
„Dobře. Mezitím snad detektiv zjisti něco nového.“
„Neměli bychom udělat ještě něco?“ zeptala se Roslyn. „Nelíbí se mi, že tady budeme jen sedět a čekat.“
Drew se usmál její netrpělivosti. „Já tady jen tak sedět nebudu. Hned zítra zajdu za právními zástupci lady Freemantlové a zjistím, zda něco nevědí o milence sira Ruperta. Pokud zjistíme, jak se jmenuje, odhalíme tak I chlapce.“
Roslyn se na Drewa obdivně podívala. „To je velmi moudré. Možná by o ní něco mohla vědět Fanny. A pokud ne ona, jistě bude znát někoho, kdo by nám mohl pomoct.“
„Máš pravdu. Fanny by mohla být dobrým zdrojem informací,“ souhlasil Drew.
„Také bychom se měli vyptat toho zlatníka, který brož poslal Winifred. Možná bude vědět, pro koho byla původně určená.“
Tentokrát zakroutil hlavou. „Pochybuji. Pokud brož vrátil lady Freemantlové, zřejmě nebude vědět, pro koho byla. V každém případě musíme být diskrétní, abychom ji uchránili před zbytečnými pomluvami.“
„To je pravda,“ řekla Roslyn. „Ale za těmi právními zástupci chci jít s tebou.“
„To není nutné, drahá.“

„To tedy je nutné. Winifred je má přítelkyně a já jí chci pomoct. Pokud toho zloděje nedopadneme, nebude mít klid. Také ho musíme zastavit, aby se už víckrát o nic nepokoušel.“
Drew se usmál. „Zřejmě neexistuje způsob, jak tě přesvědčit, abys zůstala doma a hrdinské činy nechala na mně?“
Roslyn zakroutila hlavou. „To rozhodně ne.“
Drew si povzdychl. „Myslel jsem si to. Dobře tedy, zítra ráno se pro tebe zastavím a společně navštívíme právní zástupce. Doufám jen, že si uvědomuješ, že se mnou pojedeš v jednom kočáru?“
„Jsem ochotná toto nebezpečí podstoupit,“ řekla Roslyn sebejistě, když si vzpomněla na svůj plán Drewa svést a probudit v něm lásku. Cesta do Londýna trvá skoro hodinu. Za tu dobu by se snad mohla o něco pokusit.
Druhého dne se Roslyn celou cestu do Londýna snažila upoutat Drewovu pozornost, ale všechno bylo marné. Jediné, čeho dosáhla, byly jeho pobavené pohledy a významně povytažené obočí.
Roslyn byla nakonec ráda, když dorazili do Londýna a ona mohla přestat cokoli předstírat a obrátit svou pozornost na odhalení totožnosti milenky zesnulého sira Ruperta.

Nejdříve se stavili u Fanny, protože v tuto dopolední hodinu si byli jistí, že ji zastihnou doma. Nebylo se čemu divit, že ji vytáhli přímo z postele, poněvadž řemeslo kurtizány jí mnohdy dovolilo jít spát až k ránu.
Navzdory tomu ses Roslyn vřele přivítala a oběma pogratulovala k zasnoubení, i když z Roslyniných dopisů věděla, že všechno není tak, jak má být.
„Pro lady Freemantlovou to musí být těžké,“ zamumlala Fauny, když vyslechla celý příběh. „Nejen že se musí potýkat se zlodějíčkem, který se k ní vloupal, ale navíc musí čelit zlodějce, jež jí ukradla srdce milovaného muže.“
„Ano,“ souhlasila Roslyn. „Přesto chce odhalit pravdu, a proto ho musíme najít. Doufali jsme, že bys nám mohla pomoct zjistit, kdo byl milenkou sira Ruperta.“
Fanny zamyšleně našpulila ústa. „Nevzpomínám si, že bych ho kdy poznala, proto ani nevím, s kým se stýkal. Velmi ráda se to však pokusím zjistit..., samozřejmě diskrétně.“
„Děkuji,“ řekla Roslyn. „Nechceme, aby Winifred ještě více trpěla zbytečnými pomluvami. Už tak to je pro ni dost bolestné.“
„Ano, děkujeme vám, slečno Irwinová,“ dodal Drew.

Když se Roslyn a Drew měli k odchodu, Fanny je doprovodila až ke dveřím. Roslyn by s ní ráda mluvila v soukromí, poněvadž se chtěla vyptat na mnoho věcí: na to, co si myslí o jejím zasnoubení s vévodou, o její snaze, aby se do ní Drew zamiloval, o tom, jak se chránit před početím dítěte, a nejvíce ze všeho se toužila otázat na Lily, která byla v Londýně už déle než čtrnáct dní a skrývala se zde před Winifredinými snahami dostat ji pod čepec.

Bohužel však neměla příležitost býts Fanny o samotě, poněvadž Drew jí byl neustále po boku. Jakmile kočímu udal adresu army Crupp a Bradly, což byli právní zástupci, kteří se starali o Winifredin majetek, pomohl jí nasednout do kočáru a sám se posadil vedle ní.

Bohužel ani tam nepochodili o nic lépe. Byli uvedeni s veškerou úctou do velké dřevem vykládané kanceláře — koneckonců Drew byl vévoda, a jakmile předložil dopis od lady Freemantlové, v němž ho ustanovila svým zástupcem, letitý pan Crupp pozorně vyslechl všechno, co měl Drew na srdci a co potřeboval vědět.

Navzdory svému věku se zdálo, že starý právník má ještě bystrý rozum, poněvadž jim položil několik přímých otázek, aby se ujistil, zda správně pochopil, co se od něho vlastně požaduje. Nicméně nakonec smutně zakroutil hlavou.

„Je možné, Vaše Milosti, že si sir Rupert vydržoval milenku, ale v našich záznamech o tom není ani zmínka. Je ale pravděpodobné, že se s něčím takovým obrátil na jinou právnickou kancelář, poněvadž si jistě nepřál, aby se lady Freemantlová dozvěděla, jak byla část jejího majetku investována. Pochybuji však, že svého syna zohlednil v závěti, poněvadž o tom by lady Freemantlová zcela jistě věděla."

„Na jakou kancelář by se mohl obrátit?" zeptal se Drew.

Pan Crupp pokrčil rameny. „Možnosti je spousta, Vaše Milosti. Jen ve městě je více než dvě stě právních zástupců a téměř dvakrát tolik v celé Anglii. Nesmíme však zapomínat ani na Skotsko. Některé nejlepší mozky Anglie pocházejí z Edinburghu. Pokud si to však přejete, mohu se poptat svých kolegů. Bylo by to poměrně drahé, nicméně..."

„Byl bych vám vděčný," odpověděl Drew. „Cena v tomto případě nehraje žádnou roli. Důležité je jen to, abyste vše udržel v tajnosti."

„Samozřejmě, Vaše Milosti. Lady Freemantlová je náš vážený

klient — stejně tak jím byl i její otec — a je nám ctí, že v nás vkládá důvěru.“
Roslyn byla zklamaná, že získali tak málo informací, ale Drew se zdál optimističtější. „S něčím takovým jsem počítal. Pokud byl sir Rupert natolik taktní a snažil se svůj poměr udržet v tajnosti, rozhodně musel být opatrný. Možná že detektiv už něco zjistil.“
Soukromá detektivní kancelát sice zjistila jména dvou domácností, v nichž lokajové nosili livreje modré a stříbrné barvy, ale odhalit, v které z nich je zaměstnaný sluha s vlasy barvy zázvoru, to si vyžadovalo pár diskrétních otázek.
Drew je požádal, aby tuto úlohu přenechali právním zástupcům lady Freemantlové, protože kdyby se detektiv začal vyptávat mezi služebnictvem, jistě by to vzbudilo podezření.
Neuspěla ani Roslyn, když se Simpkina zeptala, zda si v den Arabelliny svatby nevšiml něčeho podezřelého. Jelikož tehdy najali vice než dvě stě sloužících, snažit se najít jednoho mladíka přes londýnskou agenturu, jejíchž služeb tehdy využili, jen podle barvy jeho vlasů, bylo praktický nemožné.
Cestou domů Drew pozoroval Roslyn, jak nepřítomně hledí z okna. „Nebuď smutná. My ho nakonec najdeme.“
Po jeho ujištění se napřímila a podfvala se na něho. „Jsem si jistá, že máš pravdu, Drew. Měla bych ti více důvěřovat. Prozatím jsi měl skvělé nápady.“ Usmála se na něho. „Jsem ti velmi vděčná za všechno, co pro Winifred děláš.“ Pak tichým hlasem dodala:
„Děkuji.“
„Nemáš mi zač děkovat,“ namítl Drew. „Ještě jsem nic nezjistil.“
„Ale zjistíš. Vím, že pokud o něco usiluješ, vždy dosáhneš svého. Jen si vzpomeň, jak jsi mě svedl v tom domku.“ Roslyn se tiše zasmála. „Řekla jsem Fanny, že jsem ti nedokázala odolat, což byla pravda. Byl jsi až příliš přesvědčivý.“
„Jsem polichocen, že si to myslíš,“ podotkl Drew suše, neboť ho udivila její upřímnost.
To není lichotka, ale pravda. Vůbec nechápu, jak jsi mě tak snadno mohl přinutit, abych zapomněla na celý svět. Byla jsem vychována jako dokonalá dáma, ale ty jsi způsobil, že jsem se vzdala všech svých zásad. Ale copak je možné odolat tak zkušenému milenci?“
Drew se na ni podezřívavě podíval. „Co to má znamenat, drahá?“
Roslyn se znovu zasmála. „Jen se snažím být dobrou žákyní a využít všeho, co jsi mě naučil. Copak se ti mé metody nelíbí, drahý?“

Když prsty provokativně přejela po jeho paži, Drew ji popadl za ruku a odstrčil ji. „Snažíš se mě svést?“
Roslyn se na něho dívala nevinným pohledem. „Musím přiznat, že se o to pokouším.“
„Proč?“
„Říkal jsi, že pokud chci dobýt srdce muže, musím k němu jít přes jeho chtíč.“
Možná že někdy něco takového skutečně řekl, ale to bylo tehdy, když se snažila získat Havilanda. Více ho však zaujal výběr slov. „Ty chceš dobýt mé srdce, Roslyn?“
Smutně se na něho podívala. „Abych řekla pravdu, nejsem si jista, zda to vůbec jde. Ale do doby, než zrušíme naše zasnoubení, bych se tě snad mohla pokusit přesvědčit, aby ses do mě zamiloval.“
Drew ji mlčky pozoroval. Její úsměv ho jako vždy vzrušoval, ale ke svému velkému údivu zjistil, že je zklamaný. Vyškolil Roslyn tak, aby z ní byla dokonalá milenka, stejná jako ostatní, které ho kdysi přitahovaly.
Byl rád, že je tak dobrou žákyní, ale uvědomil si, že se mu nelíbí, když něco předstírá. A tohle všechno byla jen přetvářka. Chtěl, aby Roslyn byla sama sebou — okouzlující, vřelá, srdečná a upřímná. Viděl v ní stejné vlastnosti, jaké obdivoval na Eleanor. Měl rád její otevřenost, její nezávislost, její velkorysou povahu...
Viděl, jak včera večer utěšovala svou přítelkyni, ale *tahle* Roslyn, Io byl někdo úplně jiný.
Zatímco přemýšlel, naklonila se blíže, takže se jejich rty skoro dotkly. „Znervózňuji tě, drahý?“
Zatraceně ano, uvědomil si Drew. Hrála svou roli svůdné milenky s naprostou dokonalostí. Bože, pomoz mu, jestli se ho skutečně pokusí svést.
Když neodpovídal, Roslyn zvedla ruku a konečky prstů přejela po jeho spodním rtu. „Zřejmě vím, v čem je problém, drahý. Líbí se ti, když můžeš dobývat, a jsi celý nesvůj, když se role obrátí. Ale jestli se ti to nelíbí, můžu přestat.“
Drew se zamračil. Možná to byl skutečně jeho problém. Zdálo se, že ho Roslyn provokuje, a jemu se to líbilo. Najednou si nepřipadal jako kořist.
Pohodlně se posadil. „Nechci, abys přestala. Ale jestli mě chceš svést, musíš to udělat pořádně.“ Vzal ji za ruku a přitiskl si ji do klína, kde ucítila jeho vzedmuté mužství.

Přesně jak předpokládal, Roslyn prudce ucukla. „*Tolik* tě zase svádět nechci.“
Drew se spokojeně zasmál. „Když si chceš hrát na pokušitelku, drahá, musíš počítat s následky.“
Objal ji kolem ramen a rukou sklouzl k jejím ňadrům. Jelikož v kočáře bylo teplo, Roslyn si rozepnula plášť, takže měl volný přístup k živůtku mušelínových šatů. Prsty vklouzl do výstřihu a začal si pohrávat s hebkými bradavkami, které okamžitě zareagovaly a ztuhly.
„Drew,“ zašeptala Roslyn přitisknutá k jeho rameni.
Druhou rukou začal ňadra něžně masírovat. „Líbí se ti to?“
„Ty víš, že ano..., ale tohle je příliš.“
Drew se na ni usmál. „Vždyť jsme teprve na začátku, drahá. Chci se s tebou milovat právě tady a teď. Než dorazíme domů, máme ještě spoustu času.“
„To nemůžeš...“
„Ale můžu. *My* můžeme... a taky že budeme.“
Roslyn cítila, jak jí celé tělo hoří touhou a jak mezi stehny začíná vlhnout.
„Seď klidně, lásko.“
Jak by mohla být klidná? Vždyť Drew byl mistrem ve svádění. „Drew, musíš přestat...“ Nicméně touhou zastřený hlas prozrazoval, jak je vzrušená. Představa toho, jak se milují v kočáře, v ní rozechvívala každičkou strunu. Nechtěla, aby přestal — a on to dobře věděl. Když k němu zvedla zrak, v jeho zelených očích spatřila hladovou touhu. Tutéž touhu, která jí pulzovala v žilách.
„Drew...,“ zašeptala prosebně, když rukou vklouzl do výstřihu a zatáhl za něj.
„Tiše. Budeme pokračovat ve výuce... Dnes ti dám další lekci v rozkoši.“ Pomalu stáhl živůtek, takže se oblé prsy osvobodily z korzetu. „Dnešní lekce však bude i pro mě. Chci poznat tvé tělo tak, abych na ně nikdy nezapomněl...“ Sklonil hlavu a něžně ji políbil na štíhlé hrdlo. „Také chci, abys ty poznala mé a nikdy na něho nezapomněla.“
Jeho horký dech ji hřál a hladil jako hebký samet. Roslyn cítila, jak každým svůdným slůvkem doslova taje a rozpouští se. Drew hladovým pohledem hltal její nahá ňadra, ty hebké obliny zdobené tmavými dvorci a pevnými hroty růžových bradavek.

Sklonil hlavu, aby je okusil, jeden sladký hrot sevřel mezi rty a začal dráždivě sát. Roslyn se zachvěla rozkoší. Slastně zavřela oči a odevzdaně se mu podvolila.
Už mu déle nedokázala odolávat. Drew dobře věděl, jak si získat ženské tělo, jak ji zbavit vlastní vůle, jak ji naplnit vášní a touhou, jak vyburcovat všechny její smysly a donutit ji, aby přestala myslet na okolní svět a vnímala jen jeho polibky a dráždivé doteky.
Zdálo se však, že ji jen škádlí. Opustil chvějící se hrot, zvedl tvář a políbil ji na ústa. Jeho rty byly horké, nebezpečné a líbaly ji se zkušeností mistra svého oboru. Když rukou sklouzl dolů, pod lem jejích šatů, Roslyn se nedokázala přinutit k tomu, aby ho zastavila.
Zatímco ji stále vášnivě líbal, rukou se pomalu sunul po vnitřní straně stehna, stále výš a výš, až ucítil lepkavou vláhu její touhy.
Roslyn zalapala po dechu..., ale Drew už nepokračoval. Místo toho přerušil jejich dráždivé polibky, odtáhl se a poklekl před ní. Pak jí vykasal sukni a roztáhl nohy.
Roslyn ztuhla a tváře jí zalily rozpaky. S odhalenými prsy a roztaženýma nohama vypadala jako lehká ženština... , ale Drewovi se ten pohled očividně líbil.
Když uviděla jeho planoucí zrak a dychtivý výraz, srdce se jí prudce rozbušilo. „Drew, co to děláš?“
„Chci tě potěšit.“
Prsty se něžně dotýkal citlivé pokožky a potom vklouzl do úžlabiny jejího ženství. Když sklonil hlavu, Roslyn tiše vydechla. Po noci v zahradě přesně věděla, co přijde.
Přes přislib rozkoše si najednou uvědomila, že to není správné, že je skandální, aby se jí takto dotýkal, a snažila se ho odstrčit. Drew jí to však nedovolil, Rukama ji pevně popadl za zadeček a přitáhl si ji k sobě. Roslyn zavřela oči. Rozuměl její nestydaté touze, lépe než ona sama věděl, co chce.
Zhluboka do sebe nasál její ženskou vůni a pak ji okusil špičkou jazyka.
„Ach...!“ vydechla Roslyn.
Drew se jazykem něžně probíral okvětními plátky jejího ženství, a když našel tajné místo její rozkoše, Roslyn hlasitě zasténala.
Prsty se zabořila do záplavy jeho vlasů a odevzdaně se nechala unášet na vlnách rozkoše, které proudily celým jejím tělem. „Ach, dobrotivé nebe...“
Drew jen více pootevřel rty a přitlačil jazykem.

Roslyn křečovitě sevřela hebké prameny jeho vlasů a dychtivě vyklenula boky. Zmateně lapala po dechu a byla zcela omámená rozkoší, jež v ní vřela jako žhavá láva.
Drew nepřestával. Přehodil si její kolena přes ramena, tvář zabořil hluboko mezi štíhlá stehna, rty se přisál k citlivé blizně její rozkoše a začal hladově sát.
Roslyn zasténala. Mučivá rozkoš se téměř nedala vydržet, přesto ho nedokázala zastavit. Nechtěla, aby přestal. Prsty zabořenými do jeho vlasů se ho pevně držela, tiskla mu hlavu do svého klína a boky mu vycházela vstříc.
Hlavou házela ze strany na stranu a opakovaně šeptala jeho jméno. Bylo to příliš, než aby se dokázala ovládat. O chvíli později tlumeně vykřikla a křečovitě se napjala poslední vlnou slastného uvolnění.
Roslyn měla zavřené oči a skoro nevnímala svět okolo sebe. Zhrouceně ležela na sedadle kočáru a smysly měla otupělé právě prožitou extází.
Po chvíli, když zase byla schopná vnímat, co se s ní děje, ztěžka otevřela oči a spatřila Drewa, jak ji s úsměvem pozoruje. Stále před ní klečel, ale měl rozepnuté kalhoty.
Jeho pevné a dlouhé mužství trčelo do prostoru a Roslyn zjistila, že z něj nedokáže odtrhnout zrak.
„Dotkni se mě," rozkázal jí.
Fascinovaně natáhla ruku a prsty něžně přejela po horké pokožce pevného penisu, který se pod jejím dotekem dychtivě rozechvěl. „Cítíš, jak moc tě chci?"
Ano, cítila to. Byl pevný, napjatý, pulzující životem a živočišnou touhou.
Roslyn se zachvěla. Chtěla cítit jeho pulzující délku uvnitř svého těla. Nebyla si však jistá, co přesně chce on. „Mám tě potěšit... stejným způsobem jako ty mě?" zeptala se.
Drew cítil, jak se celé jeho tělo zachvělo. Představa Roslyniných hebkých rtů na jeho mužství byla tak vzrušující, že se musel ze všech sil ovládat, aby neexplodoval. Pro něco tak skandálního však byla ještě stále příliš nevinná.
„Někdy jindy," ujistil ji. „Teď však chci být hluboko uvnitř tebe."
„I já to chci."
Její tiché doznání mu prudce rozbušilo srdce. Chtěl ji tak silně, že by do ní nejraději vnikl bez jakékoliv předehry.

Věděl však, že musí být opatrný, aby jí neublížil. Posadil se vedle ní. „Mohla bys na mě nasednout. Takovou polohu jsme ještě nezkoušeli.“
Její úsměv byl plachý, avšak zároveň smyslný. „Snažíš se mi ukázat všechny styly milování?“
„Možná ano. Ber to jako další lekci.“
Pevně ji chytil kolem pasu, nadzvedl ji a rozkročmo si ji posadil na klín tváří k sobě tak, že jeho pevný úd směřoval přímo do středu jejího ženství.
Když zaváhal, Roslyn se zamračila. „Proč jsi přestal?“
Usmál se. „Nechci nic uspěchat. Potřebuji chvíli čas“
Je tak neuvěřitelně krásná, pomyslel si Drew, když očima klouzal po její něžné tváři.
Opatrně ji nadzvedl, touhou tepající mužství nasměroval do jejího klína a pak ji zase pomalu posadil. Když prudce přirazila, zastavil ji.
„Pomalu,“ řekl varovně. „Ještě bys mě celého nepojala.“
Přesto však cítil dychtivé chvění jejích vnitřních svalů. Rukama jí doširoka roztáhl nohy a pomalu vnikal do její vlahé hebkosti, která ho zbavovala rozumu.
Zcela se mu otevřela a přijala ho s nadšenou dychtivosti a očekáváním. Drew pevně zaťal zuby. Její hebké tělo ho pevně svíralo a on si pomyslel, že ještě nikdy nic krásnějšího nezažil. Když se Roslyn začala pomalu pohybovat, cítil, jak jeho sebeovládání mizí kdesi v nedohlednu.
„Počkej, lásko...,“ zašeptal, rukama popadl její oblý zadeček a zastavil ji. Nejraději by se do ní zcela ponořil a utopil se v její hebkosti. Věděl však, že se musí ovládat.
Nepatrně ji nadzvedl a pak ji spustil dolů... a zase znovu..., dokud nepochytila rytmus. Když Roslyn zaklonila hlavu a dychtivě sek němu vyklenula, sklonil se k jejím ňadrům, aby mezi rty sevřel citlivou bradavku, a zvýšil tak její rozkoš. Chtěl, aby Roslyn byla žhavá a vášnivá, aby v extázi vykřikovala jeho jméno... Netrvalo dlouho a dosáhl přesně toho, co chtěl. Cítil, jak se při každém dalším pohybu chvěje a jak ji vynáší až k vyvrcholení.
„Drew...,“ vykřikla. „Už déle nemohu čekat.“ Drew ucítil, jak se křečovitě napjala a její tělo sevřelo jeho mužství.
Ani on se už déle nedokázal ovládat. Opojné delirium zaplavilo nejen jeho tělo, ale i smysly. Ještě chvíli a vybuchne.

Když jím začaly zmítat opojné vlny vyvrcholení, z hrdla mu unikl zastřený sten, potom do ní naposledy prudce vnikl, čímž v nich obou spustil ohňostroj rozkoše a bouřlivého uvolnění.
Její vášnivé výkřiky ztlumil hladovými polibky, ale když do ní začalo proudit jeho horké sémě, ty své umlčet nedovedl.
Poté se na něho Roslyn unaveně zhroutila, tvář přitiskla k jeho hrudi a ztěžka lapala po dechu.
Drew ji sevřel v náruči, jeho přerývaný dech se mísil s jejím a něžně ji hladil po zádech.
Kdysi si myslel, že když se s Roslyn pomiluje, zbaví se své hladové touhy, ale teď věděl, že se mýlil. Nikdy jí nebude mít dost Nikdy se jí nenabaží.
Otevřel oči a podíval se na ni. Víčka měla přivřená, růžové rty vlhké od jeho polibků, tvář zrůžovělou vzrušením. Vypadala prostě božsky. Jeho mužství se znovu začalo probouzet k životu.
Ještě nikdy k žádné ženě necítil to, co k Roslyn. Ještě nikdy ho žádná tolik nevzrušovala. Věděl, že Roslyniny pocity jsou stejně silné jako ty jeho.
Nechtěl přestat. Chtěl intimně poznat celé její tělo. Odhalit, co ji nejvíce vzrušuje, a naučit ji, co vzrušuje jeho.
Jeli však v kočáru a zanedlouho dorazí na Danvers Hall. Pokud nechce způsobit skandál, musí se vzpamatovat a zamaskovat všechny známky jejich milování.
Naposledy Roslyn políbil do vlasů, vzal ji kolem pasu, sundal ji ze sebe a posadil vedle na polstrované sedadlo.
Roslyn se okamžitě vzpamatovala a snažila se upravit živůtek šatů. Když se k ní Drew naklonil a chtěl jí pomoct, rozpaky celá zrůžověla. Ničeho však nedbal, a než si Roslyn stačila stáhnout sukni, kterou měla vykasanou k pasu, z náprsní kapsy vytáhl bílý kapesník a ze štíhlých stehen jím otřel pozůstatky svého semene.
„Poslední dobou máš velkou spotřebu," podotkla Roslyn a hlavou ukázala na kapesník. „Včera jsi jeden nabídl Winifred."
„Ano," souhlasil Drew. „Co jsem se ti začal dvořit, má spotřeba kapesníků vzrostla nejméně dvojnásobně."
Začal si zapínat kalhoty a Roslyn odvrátila zrak. Když se na ni podíval, všiml si, že se jí chvěje spodní ret. „Co se stalo, lásko?"
„Nemohu uvěřit, že jsem to znovu dopustila. Chtěla jsem se zeptat Fanny..."
„Na co ses jí chtěla zeptat?" pobídl ji Drew, když se odmlčela. „To je jedno."

„Roslyn, řekni mi to.“
„Dobře tedy, když to musíš vědět..., chtěla jsem, aby mi poradila. Fanny má jistě zkušenosti s tím, jak neotěhotnět.“
„Tebe to snad trápí?“
Pohoršeně se na něho podívala. „Tebe by to také mělo trápit. Doufám, že bys nechtěl zplodit nelegitimní dítě..., nebo už nějaké takové máš?“
Drew se usmál. Nebál se toho, že by měl s Roslyn nelegitimní dítě, protože si ji chtěl vzít. „Pokud vím, tak žádné dítě nemám.“
„Je to jistě proto, že tvé milenky vědí, jak se mají chránit. Já však nechci skončit jako milenka sira Ruperta, která mu porodila chlapce.“
„Pokud bys byla těhotná, jen by to uspíšilo naši svatbu.“
Roslyn zvážněla. „Právě tomu se chci vyhnout. Nechci si tě brát z donucení.“
„Dobrá tedy, příště se o vše postarám.“
„Žádné příště nebude,“ odsekla Roslyn.
„Pokud si dobře vzpomínám, to jsi tvrdila už včera,“ odvětil Drew pobaveně.
„Byl bys tak laskav a přestal mi připomínat mou slabost?“ Drew se skvěle bavil. „Nebyla jsi to náhodou ty, kdo mě sváděl?“ „Ale nikdy jsem nechtěla zajít tak daleko.“ šlehla po něm rozzlobeným pohledem. „Máš na mě zhoubný vliv.“
„Stejně tak ty na mě, krásko. Dokážeš mě vzrušit jediným dotekem.“
Roslyn se zamračila. „To je přesně ten problém, Drew. Copak to nevidíš?“
„Jaký problém?“
„Jeden k druhému cítíme chtíč, ale nic hlubšího. Když se milujeme, nedáváme do toho naše srdce.“
Drew se odmlčel. Nechtěl se znovu vracet k nepříjemnému rozhovoru ohledně lásky. Roslyn však byla opačného názoru.
„Jsi skvělý milenec, Drew..., o tom nikdo nemůže pochybovat. Moc dobře víš, jak donutit mé tělo, aby reagovalo. Ale to je vše.“
„To je *vše?*“ Tázavě povytáhl obočí. „Chceš snad říct, že se ti nelíbilo, co jsme právě dělali?“
„Samozřejmě že líbilo, ale od manželství chci víc než jen tělesnou rozkoš.“
„To už jsi mi říkala.“

„Ale ty jsi mě zřejmě neposlouchal.“ Složila si ruce do klína. „Jsme sice zasnoubeni, Drew, ale já si tě bez lásky nevezmu. Svatba bude jen tehdy, pokud mě budeš milovat a já budu milovat zase tebe.“
Zamračeně se na ni podíval. „Proč jsi mě potom chtěla svést?“
Ušklíbla se. „Byla jsem naivní. Myslela jsem si, že mohu získat mužské srdce, když v něm probudím touhu, ale mýlila jsem se. Vášeň nemá s láskou nic společného. Chtíč tě nedonutí, abys mě miloval. Až teď vidím, jak všechny mé plány byly hloupé a bláhové.“
„Možná, ale s naším zasnoubením a svatbou to přece nemá nic společného.“
„Ale ano, má!“ trvala Roslyn na svém.
Na chvili se odmlčela, zhluboka se nadechla, a když znovu promluvila, v jejím hlase byla tichá prosba. „Vždyť ty si mě ve skutečnosti nechceš vzít, Drew. Ty nestojíš o opravdovou manželku. O takovou, která by pro tebe byla víc než jen chovnou klisnou. Která by byla tvou milenkou, důvěrnicí, společnicí a přítelkyní. Pokud chceš dědice, toho ti dá každá žena, na kterou si jen ukážeš.“
„Ale já si chci vzít tebe, Roslyn.“
„Jenže *já* si tě vzít nechci. Já chci lásku, Drew. Já ji *potřebuji.*“ Pevně sevřel rty „Myslím, že lásce přikládáš zbytečně velký význam.“
Její hlas přešel do šepotu. „Možná, ale bez ní manželství snadno sklouzne k nenávisti. Nechci se se svým manželem neustále jen hádat. Ani nechci, aby porušil svou manželskou přísahu tak, jak to udělal můj otec. Láska je jediná věc, která mi zajistí klid a bezpečí.“
Drew si odfrkl. „Láska není nic víc než chvilkové pobláznění.“
„Ne, to není pravda. Pobláznění je jen chvilková fyzická záležitost. Láska pramení z čistého srdce.“ Odvrátila zrak. „Láska je něco jiného než chtíč.“
„Pff, láska...? Kdo ví, co to láska vlastně je.“
Roslyn si přitiskla ruce k hrudi. „Láska vychází odsud, Drew. Je to něžný cit, který tě zaplaví, kdykoliv se ocitneš v blízkosti milované osoby. Láska je to, když blaho druhého kladeš nad to své. Když se nemůžeš dočkat, až ho znovu uvidíš. Když se těšíš jen z jeho společnosti. Když si bez něj nedokážeš představit život.“

Zkoumavě se na něho podívala. „Už jsi někdy něco takového cítil, Drew?“
Když neodpovídal, smutně se usmála. „Nevěřím, že bys mě kdy mohl milovat. K lásce je zapotřebí srdce, nejen touha a chtíč.“
„Copak ty Havilanda miluješ?“
Chvíli na něho mlčky hleděla a pak se odvrátila. „V mém případě je už zcela zbytečné, abych na lorda Havilanda třeba jen pomyslela.“
Drewem projela prudká vlna žárlivosti. Nebylo pochyb o tom, co Roslyn k Havilandovi cítí. On byl tím, kdo jí zničil štěstí a odtrhl ji od milovaného muže.
Vtom si Drew všiml, že kočár změnil směr a vjel na štěrkem sypanou příjezdovou cestu k Danvers Hall. Odehnal neradostné myšlenky a natáhl ruku, aby jí z tváře smetl drobné smítko. Roslyn prudce ucukla, jako by ji svým dotekem spálil.
„Teď už víš, proč si tě nikdy nevezmu,“ zašeptala. „Naše city jsou založeny jen na tělesné potřebě.“
Drew nic nenamítal, protože toho nebyl schopný. I jeho překvapilo, jaký vliv na něho měl pouhý dotek.
Byly tady však i jiné důkazy toho, jak ho Roslyn přitahuje. Kdykoliv ji uviděl, prudce se mu rozbušilo srdce. Neustále na ni musel myslet. A rozhodně nebylo pochyb o tom, že ji chtěl ve své posteli — a to víc než kdy jakoukoliv jinou.
Jenže tohle všechno byly fyzické důkazy jeho touhy...
Když kočár zastavil, Drew otevřel dveře a chtěl vystoupit, ale Roslyn ho zastavila. „Prosím... , nemusíš mě doprovázet. Už jsi toho udělal dost.“ Když k němu zvedla zrak, viděl v nich tichou prosbu. „Skutečně ti děkuji za všechno, co děláš pro Winifred, Drew. A také za to, že se snažíš ochránit mou pověst tím, že ses se mnou zasnoubil. Nevěřím však, že nás čeká společná budoucnost.“
Neodpověděl a jen mlčky sledoval, jak lokaj vytáhl schůdky a pomohl jí vystoupit z kočáru. Zůstal sedět, i když vyšla po hlavních schodech a zmizela v domě.
„Vaše Milosti?“ ze znepokojujících myšlenek ho vytrhl až uctivý hlas.
„Ano?“
„Kam si přejete odvézt?“
„Domů, do Mayfair,“ odpověděl Drew hořce a snažil se zapomenout na rozhovor s Roslyn. Jakmile se však kočár znovu rozjel, zjistil, že mu v uších stále znějí Roslynina slova o lásce.

On byl vždy chladný, rezervovaný a ostražitý. Ale v tom, co k ní cítil, se zatraceně mýlila, ačkoliv on sám si tím nebyl až tak docela jistý. Byla zde snad touha, vztek, žárlivost, pobavení nebo trápení? Rozhodně k ní cítil vášeň.

Přinesla do jeho uspořádaného života chaos, žár do jeho chladné existence — a jemu se to líbilo.

Drew se zarazil. Všechny jeho dosavadní známosti byly skutečně založené jen na fyzické potřebě. Jenže s Roslyn to bylo jiné. S ní chtěl něco víc. Toužil po něčem mnohem hlubším.

Chtěl, aby do jeho života vstoupil skutečný cit. Skutečný cit k ženě. K Roslyn.

Drew se zamračil. Ale co ona cítí k němu? Zajisté ho nemiluje. Dokázal probudit její tělo, ale srdce se zřejmě nedotkl.

Co se týče svádění, hráli si jeden s druhým..., vtom měla pravdu. Přesto však to, co k ní cítil, nebylo nic plytkého či přelétavého. Možná ji nemiluje, ale skutečně mu na ní záleží.

Jedno však bylo jasné. Jeho svádění nefunguje tak, jak by si přál. Pokud chce, aby se za něho provdala, bude muset změnit strategii.

Bude muset v Roslyn probudit něco mnohem hlubšího než vášeň.

Musí získat její srdce.

15

Stalo se něco podivného, Fanny. Vévoda se mě už tolik nesnaží svést, ale místo toho mě zahrnuje svou něžností a romantičnost. Čímž se stává ještě ptitažlivěišim.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Když Drew dorazil ke svému londýnskému domu, zjistil, že na jeho prahu na něho čeká Eleanor..., lépe řečeno, že sedí ve svém otevřeném kočáru u chodníku jeho domu. Jakmile ho spatřila, hodila opratě sluhovi a seskočila dolů.

Věděl, že je zbytečné kárat ji za to, že přišla navštívit starého mládence bez doprovodu své gardedámy, a proto raději mlčel. Jako Marcusova mladší sestra pobíhala Eleanor po jeho domě už jako malá holka.

„Čemu vděčím za tvou návštěvu?“ zeptal se Drew a otevřel před ní dveře domu.

„Potřebuji dnes odpoledne doprovod na projížďku v parku, Drew. Marcus je ještě stále na líbánkách a Heath má něco neodkladného v Hampshiru.“

Drew ji mlčky uvedl do své pracovny, kde obvykle sedával se svými nejbližšími přáteli, i když by ho zajímalo, co má Heath tak nutného právě v Hampshiru.

„Takže můžu s tebou počítat, Drew?“ zeptala se Eleanor. Drew se na ni zkoumavě zadíval. Eleanor byla významná dědička, která

oplývala nejen bohatstvím, ale i krásou a důvtipem, což nebyla jen tak běžná kombinace. K nohám by jí padl každý muž, na kterého by se jen podívala. „Proč zrovna já? Můžeš mít tucet gentlemanů, kteří tě rádi doprovodí.“

„Jenže ti všichni mě už nudí, chci tebe. Poslala jsem ti dnes ráno vzkaz, ale protože jsi mi neodpověděl, raději jsem přijela, abych tě osobně přesvědčila. Vím, že takhle mi nedokážeš říct ne.“

Drew se s úsměvem posadil do pohodlného koženého křesla. „Proč jen ti nevěřím? Nepřišla jsi jen proto, abys mě přemluvila k odpolední vyjížďce, že?“

Eleanor se posadila do svého oblíbeného křesla a provinile sklopila zrak. „Vlastně jsem chtěla vědět..., jak pokračují tvé přípravy na svatbu. Všichni se mě na to ptají. Celý Londýn nemluví o ničem jiném než o tobě a slečně Loringové a já jsem ještě neměla příležitost se tě na všechno vyptat. Nejdřív jsi odjel ke své matce a na večeři u lady Freemantlové jsme spolu nebyli ani chvíli sami.“

Jeho úsměv poněkud pohasl. „Moc dobře víš, že o svých soukromých záležitostech s nikým nemluvím.“

„Kromě Marcuse a Heatha, jenže ti jsou oba pryč. Nabízím se jako jejich zástupce.“ Když neodpovídal, Eleanor se na něho zamyšleně podívala. „Byla jsem překvapená, že jsi slečnu Loringovou požádal o ruku, zvláště když vím, co sis myslelo Marcusově svatbě, která se konala ani ne před dvěma týdny.

Skutečně si ji chceš vzít? Cítíš k ní něco?“

„To, co k ní cítím, je má soukromá věc, drahá. O tom se nemíním bavit s nikým, dokonce ani s tebou.“

„Možná bys měl. Mohla bych ti pomoct.“

„Nepotřebuji tvou pomoc.“

„Ale jdi, Drew... Já jsem s tím už začala. Včera večer jsem na tebe před Roslyn pěla jen samou chválu. Teď však vidím, že bych ti měla poskytnout několik sesterských rad.“

Drew zakroutil hlavou. „Až příliš mnoho lidí se plete do toho, do čeho jim nic není. Kromě toho, ty jsi ta poslední, která by mi mohla radit. Pokud si dobře vzpomínám, byla jsi už dvakrát zasnoubená a vždy jsi z toho vycouvala.“

„Jenže jsem k tomu měla důvod. Alespoň vidíš, že sev zásnubách vyznám. Měl bys mě brát jako zkušenou osobu a něco se ode mě přiučit.“

„To by mě zajímalo, čemu ty bys mě chtěla učit?“

„Jsem si jistá, že by se něco našlo. Když nic jiného, můžu ti říct, jak Roslyn uvažuje. Jsem žena, pokud sis nevšiml, takže ti mohu poskytnout ženský pohled na věc.“
Drew se zamyslel. To by nemuselo být špatné. Jen před malou chvílí přemýšlel, že jeho svádění na Roslyn neplatí, a že pokud chce, aby se stala jeho ženou, bude muset změnit svou strategii.
Pohodlně se opřel, ruce si založil na prsa a podíval se na Eleanor. „Tak mi tedy řekni, co mám dělat, aby se do mě zamilovala.“
Eleanor se údivem rozšířily oči. „Myslela jsem, že ty na lásku nevěříš.“
„Já ne, ale Roslyn ano. Tvrdí, že se bez lásky nikdy nevdá. Naše zasnoubení mi poskytne čas, abych se jí mohl formálně dvořit, ale potřebuji udělat víc než jen to.“
„Co k tobě Roslyn cítí, Drew? Nezdálo se mi, že by k tobě hořela láskou. Ani nijak nepospíchá s upřesněním data vaší svatby.“
„To máš pravdu. Dokonce si myslím, že by byla šťastná, kdyby našla nějaký důvod, proč naše zasnoubení zrušit.“
„Myslíš, že se do ní někdy zamiluješ?“ zeptala se Eleanor upřímně.
Nebyla to otázka, na kterou by dokázal odpovědět, poněvadž nevěděl, zda je onoho citu vůbec schopen. „Nevím,“ řekl upřímně.
„Hmm,“ zamumlala Eleanor zamyšleně. „Proč si vlastně myslíš, že tě nemiluje?“
„Ani na tuhle otázku neznám odpověď.“
„Možná to bude proto, že s ní zacházíš jako s jednou ze svých milenek.“
Drew musel přiznat, že přesně to dělal. Seznámili se, když si myslel, že je kurtizána, a celou dobu nedělal nic jiného, než ji učil, jak být skvělou a rafinovanou milenkou.
Když Eleanor uviděla jeho zachmuřený výraz, řekla: „Takže mám pravdu. Ty se jí ani tak nedvoříš, jako ji svádíš.“
Drew pokrčil rameny. „Jaký je v tom rozdíl?“
„Obrovský. Pokud to s ní skutečně myslíš vážně, pak jsi začal naprosto špatně.“
Drew se jízlivě ušklíbl. „Nechápu, co je na mém svádění špatného?“
„Jen to, že na svádění není nic romantického.“
„Romantického?“ opakoval. „O čem to k čertu mluvíš?“
„Slečna Roslyn není žádná děvečka, Drew. Je to dáma s vytříbeným chováním.
Nezamiluje se do tebe jen na základě fyzické potřeby.“

„To jsem pochopil.“
„Takže musíš začít být romantický.“
Jeho výraz zvážněl. „Jenže jak?“
„Tak zaprvé o ní musíš začít uvažovat jako o lidské bytosti, ne jako o majetku, který chceš získat. Není to žádná obchodní záležitost.“
„Já o ní přece uvažuji jako o lidské bytosti.“
Eleanor se nevěřícně uškh‘bla. „Ty? Skutečně?“
Když Drew neodpovídal, pokračovala: „Musíš k ní být upřímný. Ukázat jí, že ji respektuješ. Také jí musíš dát najevo, že tě kromě ní nezajímá žádná jiná. V žádném případě si teď nesmíš vydržovat milenku.“
„Už celé měsíce žádnou nemám.“
„Dobře. Pak tedy můžeme pokračovat. Docela chápu, Že po Roslyniných zkušenostech z dětství je pro ni věrnost zcela zásadní — stejně jako pro mě.“ Eleanor se na chvíli odmlčela. „Naslouchej tomu, co ti říká.“
„Já naslouchám.“
„Ale skutečně ji *slyšíš?*“
Právě dneska ho Roslyn obvinila, že ji neposlouchá. „Co ještě?“ zeptal se Drew.
„Měl by ses zeptat na její sny.“
On už Roslyniny sny zná — rozhodně do nich nepatří, že se do něho zamiluje a stane se jeho ženou. Spíše že se zamiluje do svého souseda a provdá se za něj.
„Co ještě?“ opakoval.
„Nu, měl bys ji zahrnovat pozornostmi a něhou. Jen drobnými, nenápadnými pozornostmi, ničím velkým. Ty nejprostší věci jsou mnohdy nejromantičtější.“
„Jako například?“
„Projdi se s ní po lukách a natrhej jí kytici divokého kvítí. Rozhodně dá před umělými růžemi přednost flalkám. Vezmi ji na vyjížďku.“
„To jsem už udělal,“ podotkl Drew suše. „Chytla nás strašná bouře.“
„Pochybuji, že to je rada, jakou jí dala Fanny Irwinová.“
Eleanor se na něho udiveně podívala. „Já zase pochybuji, že Fanny o romantice vůbec něco ví. Živí se přece tím, že pánům poskytuje rozkoš a potěšení.“

Podívala se upřeně na Drewa. „Přesně o *tom* mluvím. Musíš se naučit, jak Roslyn potěšit, ale ne po fyzické stránce. Vlastně si myslím, že by ses měl zdržet jakýchkoliv fyzických kontaktů. Neměl bys ji líbat. Ani ji držet za ruku.Té změny si zcela jistě všimne."
„Mám ji snad ignorovat?"
„Vůbec ne. Jen k přesvědčování nepoužívej svou smyslnost. Když nic jiného, jistě ji tím překvapíš."
„Co dárky?"
Eleanor našpulila rty. „Řekla bych, že pro Roslyn jsou drobné pozornosti darované od srdce mnohem víc než extravagantní šperk. Pokud jí budeš chtít dát dárek, vždy se snaž, aby pro ni měl nějaký význam."
„Šperky na ni neplatí. Zkoušel jsem to."
„Myslela jsem si to. Měl by ses poptat jejích přítelkyň a zjistit, co má ráda."
„Vím, co má ráda. Literaturu a zákony."
„Pak jí dej knihu," navrhla Eleanor. „Vždyť máš ohromnou sbírku. Jsem si jistá, že když budeš o Roslyn přemýšlet, pak najdeš nějakou, kterou bys ji potěšil." Eleanor zaváhala. „To je to nejdůležitější, Drew. Musíš o ní přemýšlet víc než o sobě. Musí ti záležet na jejím blahu. Například, když půjdete navštívit tvou matku, musíš udělat, co bude v tvých silách, abys ji chránil."
„To mám v plánu."
„Věřím ti," přikývla Eleanor. „Sám přece víš, jaká vévodkyně dokáže být. Pokud tě nezmrazí pohledem, tak tě zaživa stáhne z kůže."
„Prostě se musíš snažit. V romantice se nejvíce počítají něžné chvíle."
Drew se nedokázal ubránit úsměvu. Popis jeho matky byl dokonalý.
Rovněž Eleanor se usmála. „Vlastně si myslím, že pro Roslyn bude dobré, když tě uvidí i v jiném světle. Dostaneš tak šanci ukázat jí, jaký skutečně jsi."
„Řekl bych, že jsem se před Roslyn odhalil víc než před jakoukoliv jinou, až na tebe — jenže ty pro mě nejsi skutečná žena."
„Děkuji ti!" řekla Eleanor s předstíraným pohoršením.
„Ty víš, jak to myslím."

„Ano, vím. Bereš mě jako svou sestru. Přesně tohle by mohlo platit i na Roslyn. Nezamiluje se do tebe, pokud nepozná, jaký jsi ve skutečnosti.“
„Jak to, že jsi najednou tak moudrá?“
Eleanor protáhla obličej. „Moudrost mi nesluší. Navíc nejsem ani tak moudrá, jen vím, jak bych chtěla, aby se mi někdo dvořil.“
„Žádný z tvých ctitelů není natolik důvtipný, aby to poznal?“ zeptal se Drew.
„Žádný,“ odpověděla s pohledem upřeným kamsi do neznáma.
„Dobře tedy,“ vytrhl ji Drew z jejích myšlenek. „Nechej si osedlat koně.“
Eleanor sebou trhla, jako by se právě probudila, a pak se na něho nevinně usmála. „Jenže já ve skutečnosti na žádnou vyjížďku nechci. Potřebovala jsem se jen ujistit, že bude všechno v pořádku.“
„Ty malá lhářko,“ řekl Drew se smíchem. „Je div, že tě Marcus někde nezamkne na sto západů.“
„Ani bych se nedivila,“ ucedila Eleanor, vstala a nechala Drewa s úsměvem na tváři.
Nicméně jeho pobavení brzy ustoupilo a na čele se mu objevila hluboká vráska. Eleanor měla pravdu. Pokud chce Roslyn získat, bude muset změnit své metody.
Když Drew přišel ráno k Roslyn na návštěvu, nemohla uvěřit vlastním očím. Místo lišáckého a vědoucího úsměvu měl vřelý a laskavý výraz. Cynické poznámky vystřídala duchaplná konverzace a už se jí nesnažil neustále dotýkat.
Jeho pobyt se omezil jen na nezbytně krátkou dobu. Oznámil jí, že příští pondělí jsou očekáváni na jejich rodinném sídle v Kentu, kde se seznámí s jeho matkou, vévodkyní z Arderiu. Zůstanou na noc a ráno se vrátí do Londýna.
Když jí Drew navrhl, aby s sebou vzala svou komornou, Roslyn se zamračila. „Protože to vyžaduje tvá matka?“
„Ne, protože to pro tebe bude mnohem příjemnější. Pojedeme v jednom kočáře a já nechci, aby ses celou cestu strachovala, že se tě pokusím zase svést.“
Jeho slova ji poněkud překvapila, ale nedohadovala se s ním, poněvadž měl pravdu, že se svou komornou, která bude zároveň sloužit jako gardedáma, bude mnohem klidnější.
Vždyť i tak je z chystané návštěvy dost nervózní. Osobně si myslela, že seznamovat se s vévodkyní a dožadovat se jejího

souhlasu se sňatkem je zcela zbytečné, protože stejně k žádné svatbě nedojde. Na druhé straně věděla, že ve hře na zásnuby musí pokračovat, neboť na to, aby je zrušila, bylo ještě příliš brzy. K jejímu velkému překvapení o Drewovi až do dne jejich odjezdu neslyšela.

Nechápala, jak je to možné, ale zjistila, že se jí po něm stýská. Představa toho, že se jí jednou provždy přestal dvořit, ji hluboce zklamala, i když si neustále opakovala, že to takhle bude lepší. Že Drew konečně pochopil, že se k sobě prostě nehodí.

Mezitím jí Drew dvakrát napsal. Jednou, když jí daroval nejnovější vydání Cobbeuovy *Historie parlamentu,* a podruhé, když jí poslal velmi vzácné vydání *Nové Atlantidy* od Francise Bacona psané v latině, což Drew nazval jako půjčku, neboť věděl, že drahé dárky od něho nechce přijímat.

Roslyrt se jeho kousavé poznámce jen usmála a pospíchala do knihovny, aby se ponořila do čtení poutavého příběhu.

Když se Drew v pondělí ráno konečně ukázal, byla dětinsky ráda, že ho vidí, nicméně když se naproti němu posadila do uzavřeného kočáru, byla ještě radši, že je s nimi její komorná Nan, která jí pomůže dodržovat etiketu. Nan byla služebná, kterou Marcus najal, aby se starala o šatník sester Loringových a pomáhala jim obléknout se a učesat. Ačkoliv byla trochu příliš mladá, pocházela z Londýna a svou úlohu gardedámy brala velmi vážně a zodpovědně.

V Nanině přítomnosti Drew vedl nenucený, ale zdvořilý rozhovor. Čím blíže však byli jeho rodinnému sídlu, tím mluvil stále méně a méně, až se ponořil do naprostého ticha. Roslyn by se na důvod náhlé změny jeho nálady ráda zeptala, ale jelikož tam byla i Nan, neměla k tomu příležitost.

Drew promluvil až tehdy, když kočár zpomalil a projížděl honosnou kamennou branou.

„Tohle je můj domov," řekl jízlivě a vyhlédl z okna.

Když už jeli skoro deset minut mezi letitými duby, Roslyn si uvědomila, že okolní park je vskutku rozlehlý. Když pak uviděla Arden Castle, zapomněla naprosto na všechno, dokonce i na Drewovu zamlklost.

V dálce na kopci stála úchvatná stavba, která zářila medově zlatou barvou dokonale opracovaných kamenů. Sídlo bylo postaveno Jen před dvěma stoletími a rozhodně se nepodobalo středověkým zříceninám, ale spíše skvostnému paláci královské rodiny — krátce

řečeno šlo o sídlo neuvěřitelně bohatého šlechtického rodu. Roslyn si všimla, že Nan se při pohledu na tu krásu údivem rozšířily oči, a věděla, že ona Je na tom naprosto stejně.
Při jejich příjezdu je přivítalo půl tuctu lokajů v livreji a podkoních, kteří se postarali o jejich koně a zavazadla. Drew vedl Roslyn po kamenných schodech k obrovským vstupním dveřím, kde je přivítal vznešený majordomus, který je uvedl do místnosti, o niž mluvil jako o *malém* přijímacím pokoji.
Interiér byl ještě úchvatnější, než si představovala, když viděla exteriér. Každá místnost, kterou míjeli, byla plná brokátu, pozlaceného nábytku, zlatých a křišťálových lustrů, obrazů, tapisérií a soch.
Okázalost toho všeho byla poněkud tíživá, což si Roslyn uvědomila ihned, když vešla do obrovské místnosti, kde na ně čekala vysoká šedovlasá dáma.
Vévodkyně pomalu vstala a chovala se přesně tak povýšeně, jak Roslyn očekávala. Její šedé oči mrazily jako dva kusy ledu a jediné slůvko, kterým dala najevo, že si všimla příjezdu svého syna, bylo:
„Ardene.“
„Matko,“ odpověděl Drew stejně upjatě. V jeho hlase nebyl ani náznak jakéhokoliv citu. Když se před svou matkou toporně uklonil a představil Roslyn jako svou snoubenku, rozhostilo se tíživé ticho.
Vévodkyně elegantně pozvedla svůj lorňon a přiložila ho k jednomu šedému oku, aby si Roslyn prohlédla.
„Dobrý den, slečno Loringová,“ pronesla šlechtična podezřívavě. „Pokud jsem to dobře pochopila, podařilo se vám lapit mého syna.“
Roslyn podivný výběr vévodkyniných slov překvapil a zároveň pobavil, ale dala si dobrý pozor, aby na sobě nedala nic znát. „Pochybuji, že výraz lapila je ten správný, Vaše Milosti.“
„Jak byste to tedy nazvala?“
Roslyn pochybovala, že by se jí kdy podařilo získat souhlas vévodkyně, i když by se chovala jako správná dáma, a tak se na Drewa koketně usmála a řekla: „Nazvala bych to nečekaně oboustrannou přitažlivostí, Vaše Milosti.“
Když se Drew rovněž usmál, vévodkyně ztuhla. „S takovými rodiči můžete jen stěží očekávat, že bych vaše zasnoubení schválila, slečno Loringová. Vaše rodina už celé roky žije ve stínu skandálu.“

„To však bylo jen donedávna," namítla Roslyn zdvořile. „Má nejstarší sestra se provdala za velmi urozeného muže."
„Ano, slyšela jsem. Lord Danvers je dlouholetým přítelem mého syna. Máte náležité vzdělání, slečno Loringová?"
„Řekla bych, že ano. Hraji na piano a zpívám. Jsem znalá všech ručních prací a maluji. Plynně hovořím francouzsky a italsky. Ach, a také čtu latinské originály."
„Latina?" odfrkla vévodkyně znechuceně. „To je snad jediné, co máte s Ardenem společného."
„Ano, máte pravdu, oba čteme stejné knihy. Myslím, že to je dostatečný základ manželského štěstí, co říkáte, Vaše Milosti?"
Vévodkyně přísně sevřela rty, ale Roslyn se jí nelekla. Bylo jí jasné, co má šlechtična v plánu. Chce ji prostě zastrašit, aby ze zasnoubení co nejrychleji vycouvala. Roslyn jí však nemínila vyhovět.
„Slyšela jsem, že učíte na dívčí škole," řekla vévodkyně ledovým hlasem. „Jistě chápete, že teď, když jste zasnoubená s mým synem, s tím budete muset okamžitě přestat."
„Bohužel vás musím zklamat, Vaše milosti. Má starší sestra chce učit, i když je teď hraběnka, a stejně tak já budu vyučovat iI jako vévodkyně."
Vévodkyně z Ardenu teď vypadala opravdu rozzlobeně. „Máte vůbec představu, slečno Loringová, jaké závazky na sebe vezmete, pokud se provdáte za mého syna? Budete se muset chovat tak, abyste nezostudila náš rod."
„Budu se snažit, Vaše Milosti," řekla Roslyn tichým hlasem. „Po setkáni s vámi je mi naprosto jasné, co se ode mě očekává. Nechám však na vašem synovi, aby rozhodl, co se hodí a co ne."
Zdálo se, že vévodkyně není s její odpovědí spokojená. Najednou se podívala na svého syna, jako by rozhovor považovala za ukončený a Roslyn nadobro vypustila z hlavy. „Vaše pokoje jsou připravené, Ardene. O půl osmé vás očekávám v hlavním přijímacím salonu na skleničku sherry. Doufám, že jsi nezapomněl, že večeře se podává v osm."
„Nezapomněl, matko," řekl Drew klidně.
„Zřejmě si budeš chtít promluvit s Mathersovou. Tento týden je drzejší než kdykoliv jindy. Dobře ví, že ji nemohu pokárat, a zneužívá toho."
„Promluvím s ní, matko."

Znovu se prkenně uklonil a vyvedl Roslyn z místnosti. Když procházeli dlouhou chodbou, Roslyn si zhluboka oddechla.
Zdálo se, že to Drewa pobavilo, nicméně také se tvářil, že se mu ulevilo. „Vedla sis docela dobře. Zdá se, že generála v sukních se jen tak nelekneš."
Roslyn se usmála. „Pokud máš rád nabubřelé lidi bez kouska citu, pak není tak zlá."
„Nemám," řekl Drew bez zaváhání. „Pojď, ukážu ti knihovnu. Myslím, že by se ti mohla líbit."
„Kdo je paní Mathersová?" zeptala se Roslyn, zatímco ji Drew vedl do vedlejšího křídla. „A proč ji tvá matka nemůže pokárat?"
„Nejdříve byla mou chůvou a pak guvernantkou."
„Ach, Eleanor se mi o tvé staré chůvě zmínila. Přivedl jsi ji sem, když už se o sebe sama nedokázala postarat. Vévodkyně snad tvou šlechetnost neschvaluje?"
Drew se ušklíbl. „Ne. Vedeme spolu nekonečnou bitvu, ale prozatím jsem vždy vyhrál."
„Jak jsi to dokázal?"
„Musel jsem svou matku upozornit, že pokud nebude schopná žít s paní Mathersovou pod jednou střechou, nechám ji vystěhovat do vdovského domu.
Samozřejmě že nechce žít na místě, které je desetkrát menší než tohle."
Roslyn se tiše zasmála a Drew si uvědomil, jak její smích zbožňuje. Zdálo se, že jeho vztah k matce naprosto pochopila.
„Tak co si myslíš o mém sídle?" zeptal se. „Je překrásné," řekla Roslyn opatrně.
„Ale tobě se nelíbí."
„Je tak trochu... nehostinné."
„Také sis toho všimla," podotkl Drew suše. „Zdá se, že ti na něm příliš nezáleží."
„Ne."
Nikdy se mu tady nelíbilo. Mezi vším tím mramorem a mahagonem si připadal jako v pasti. Jako domov bylo tohle místo příliš honosné, chladné, prázdné... Drew si však uvědomoval, že to je především díky přítomnosti jeho matky.
Nikdy o tomhle místě nepřemýšlel jako o domově, a to ani tehdy, když v šesti letech odjel do Etonu. Nezměnilo se to dokonce ani tehdy, když zdědil titul. Zdržoval se zde co nejméně a přijížděl

sem jen proto, aby navštívil své nájemce a obhlédl farmu, kde zkoušel nové zemědělské metody.
„Chtěla by ses podívat po okolí?“ zeptal se Drew. „Je mnohem zajímavější a krásnější než dům.“
„Ano, ráda.“
„Dobrá, nechám osedlat koně.“
„Tvá matka tady žije celý rok?“
„Kromě sezóny, kdy se přestěhuje do Londýna. Jinak je tady.“
Roslyn povytáhla obočí. „To pro vás oba musí být sezóna velmi obtížná.“
„Ach, dobrotivý bože, my nežijeme společně. Koupil jsem si v Londýně svůj vlastní dům, zatímco má matka pobývá v domě na Grosvenor Square. Žije si svůj vlastní život a já zase svůj. Oběma nám to tak vyhovuje.“
„Dovedu si to představit,“ zamumlala Roslyn. „Začínám chápat, proč se nechceš oženit. Obáváš se, aby se nová vévodkyně nezačala podobat tvé matce.“
Drew se na ni úkosem podíval a smutně se usmál. „Je neuvěřitelné, jak jsi vnímavá, drahá.“
Vtom došli ke knihovně. Drew otevřel dveře a ustoupil stranou, aby mohla vejít. Knihovna byla několikrát větší než ta na Danvers Hall a Roslyri k ní pocítila náležitý respekt.
„Ach, můj ty bože,“ vydechla obdivně a došla k nejbližší polici, aby prozkoumala tituly.
„Většinu knih mám v Londýně. Tady zůstal jen zbytek.“
„Tomuhle říkáš *zbytek?*“ Vytáhla jednu knihu a otevřela ji. „Obávám se, že ti bohatství zakalilo rozum.“
Drew se ušklíbl. „Bohatství má své výhody. Teď, jestli mě omluvíš, drahá, zajdu se podívat za svou chůvou. Jistě na mě už Čeká. Mohu tě nechat tady nebo ti ukázat tvůj pokoj, aby ses mohla převléknout.“
Roslyn vzhlédla od knihy. „Mohu jít s tebou?“
Drew se zdál být překvapený, ale neviděl žádný důvod, proč její prosbu odmítnout. „Pokud si to přeješ. Vlastně je na tebe velmi zvědavá.“
Když Roslyn vrátila knihu do police, zavedl ji do čtvrtého patra, kde mělo služebnictvo své pokoje. Před jedněmi dveřmi se zastavil, zaklepal, a když ho skřípavý hlas pozval dál, vzal za kliku a vešel.

Jeho pohled se ihned stočil ke stařičké ženě, která seděla u otevřeného okna v houpacím křesle, vyhřívala se v slunečních paprscích a pletla. Jeho nejkrásnější vzpomínky z dětství byly spojeny právě s touto osobou a on litoval, v jakém je zubožením stavu — pokleslá ramena, pokroucené ruce, hůl vedle křesla. Nejhorší však byly zakalené oči, které svědčily o tom, že je skoro slepá.

Paní Mathersová zvedla hlavu, zaposlouchala se a dřív, než Drew cokoliv řekl, se usmála. „Takže jsi přišel."

„Čekala jsi snad něco jiného?" zeptal se a postrčil Roslyn do místnosti.

„Od tebe ne, ale nevěděla jsem, jestli ti to dovolí tvá snoubenka." Drew se sklonil, aby políbil svraštělou tvář. „Má snoubenka je tady se mnou. Slečno Roslyn Loringová, smím vám představit svou bývalou chůvu paní Esther Mathersovou?" Než mohla Roslyn cokoliv říct, Drew dodal: „Slečna Loringová se s tebou chtěla setkat."

„Skutečně?" Zdálo se, že to starou ženu potěšilo. „Ano. Zřejmě jsem probudil její zvědavost svým vyprávěním o tom, jak jsi mě jako malého chlapce tloukla."

Chůva se doširoka usmála. „Ona ti věřila?"

„To se jí můžeš zeptat sama."

„Věřila jste mu, slečno Loringová?"

Roslyn se zasmála. „Vlastně je to poprvé, co slyším o vaší krutosti — jsem si však jistá, že to víte. Jsem ráda, že vás poznávám."

„A já vás." Nechala pletací jehlice spadnout do klína. „Pojďte ke mně, ať si vás mohu prohlédnout, slečno Loringová."

„Ach, to ne," namítl Drew. „Nemůžeš s ní zacházet bez kouska respektu jako se mnou." Podíval se na Roslyn. „V jejích očích je mi ještě stále šest."

Chůva se skřehotavě zasmála. „Vyměňovala jsem mu plínky a učila ho slušnému chování, to vás Jen stěží přinutí, abyste ho brala jako lorda, ať už sebevznešenějšího. Tak, slečno Loringová, slyšela jsem, že vyučujete mladé dívky To mi připadá velmi zajímavé."

„Ano, vyučuji ještě se svými dvěma sestrami. Před několika lety jsme se ocitly zcela bez prostředků a hledaly jsme práci. Proto jsme s pomocí naší přítelkyně otevřely dívčí školu,"

„Vám učení nevadí?"

„Právě naopak, líbí se mi. Učíme dcery obchodníků, jak se vypořádat se všemi pravidly a záludnostmi společnosti. Pilujeme

jejich chování, aby se v případě sňatku s urozeným gentlemanem neocitly v nesnázích.“
Paní Mathersová souhlasně přikývla. „Doufám, že vaše žákyně se chovají lépe než tenhle malý mizera.“
Bledě modré oči jí tančily pobavením. Roslyn se podívala na Drewa. „Když byl malý, zlobil hodně?“
„To ani ne, jen pořád vymýšlel nějaké lotroviny, jak to už kluci mají ve zvyku. Ale já jsem ho v tom ještě povzbuzovala, protože vévoda a vévodkyně...“ Zakroutila hlavou. „Musím si dávat lepší pozor na to, co říkám. Pomlouvat své zaměstnavatele se nemá.“
„Byla bych vám velmi vděčná, kdybyste mi vyprávěla nějaký příběh z jeho dětství. Jaký vlastně byl?“ zeptala se Roslyn.
Chůva kývla roztřesenou rukou. „Můžete jít blíž, prosím? Ráda bych se podívala, jakou ženu si můj chlapec chce vzít, a mé staré oči už nejsou takové jako dřív.“
„Ano, samozřejmě.“
Když Roslyn poslechla a sklonila se, paní Mathersová natáhla ruku a opatrně se dotkla jejího obličeje. K Drewovu překvapení se Roslyn nehýbala a nechala starou ženu, aby konečky zkostnatělých prstů zkoumala její tvář.
Na tváři staré chůvy se rozlil spokojený výraz. „Vy nejste žádná nabubřelá slečinka, že ne?“
„Jak to můžete vědět?“ řekla Roslyn se smíchem.
„Kromě toho, že se dokážete postarat sama o sebe? Dovolila jste mi, abych se vás dotkla. Rozmazlené slečince by se to nelíbilo.“ Obrátila se k Drewovi. „Vybral sis dobře, chlapče.“
„Copak to poznáš za tak krátkou dobu?“ odvětil Drew se smíchem.
Stará žena se ušklíbla. „Ano, poznám. Stejně jako ty. Určitě jsi nepřemýšlel dlouho, než jsi ji požádal o ruku, že?“
„Ani ne čtrnáct dní.“
„Ona dá tvému životu smysl.“
„To doufám,“ řekl Drew vlídně.
„Milujete ho, slečno Loringová?“
Roslyn zaváhala, jako by nechtěla staré ženě lhát. „Mám ho velmi ráda.“
„Bylo by lepší, kdybyste ho milovala. V tomhle domě nebyla láska už dlouhé roky“
„To stačí,“ řekl Drew prudce. „Snad nechceš slečnu Loringovou nudit.“

Její staré oči se k němu otočily. „Ne, to rozhodně nechci, ale pokud slečnu nudím, je natolik laskavá, že se o tom ani nezmínila. Potěšil jsi mé staré srdce, chlapče. Jen velmi vzácná žena si zaslouží tvou lásku a já cítím, že slečna Loringová je ta pravá.“
Drew se jemně dotkl ramene staré ženy. „Nechtěl jsem být hrubý. Jestli nás teď omluvíš, slíbil jsem slečně Loringové projížďku.“
„To je skvělý nápad! Dneska je krásný slunečný den jako stvořený na projížďku. Snad se vám tady bude líbit, slečno Loringová.“
„Zcela jistě ano,“ souhlasila Roslyn.
Drew naposledy políbil chůvu na vrásčitou tvář a pobídl Roslyn k odchodu z místnosti.
Jejich návštěva staré chůvy pro něho byla nepříjemná i uspokojujíc zároveň.
Roslynino laskavé chování ke staré služebné bylo něco zcela jiného než chlad jeho matky. Tento kontrast ho ještě více ujistil vtom, že mu na Roslyn záleží — a zvláštním způsobem alespoň částečně upokojil jeho sexuální frustraci, kterou posledních pět dnů trpěl. Netušil, že nelíbat Roslyn a nesmět se jí dotknout bude pro něho tak obtížné a bolestivé.
Koneckonců abstinence nikdy nebyla jeho silnou stránkou. Ani trpělivost. Té bude potřebovat dnes večer víc než dost, aby přežil večeří se svou drahou matkou.
Teď ho však čeká příjemná projížďka po svém panství s Roslyn po boku. Dával si však bedlivý pozor, aby se jí ani třeba jen letmo nedotkl, neboť vyhlídka na příjemnou vyjížďku by se mohla zvrhnout v něco zcela jiného.

16

Byla bych blázen, kdybych mu dala své srdce,
ale jsem každý den ve stále větším pokušení

Roslyn své přítelkyni Fanny

V ostrém kontrastu s téměř ledovou návštěvou u vévodkyně se odpolední projížďka v horkém slunci ukázala jako velmi příjemná záležitost. Drew se Roslyn snažil ukázat celé své překrásné panství, a to v tom nejlepším světle.
Jako vždy byl skvělý společník, dnes však ještě příjemnější a více okouzlující. Roslyn si nemohla nevšimnout jeho změny. Zdál se být méně ostražitý, klidnější a přirozenější.
Rovněž poznala jeho další stránku, kterou až doposud neviděla — vážnou, zodpovědnou a velkorysou. Na své panství byl náležitě pyšný a na jeho nájemcích půdy mu očividně záleželo, ne jako mnoha šlechticům v Angln, kteří se svou zemi jen snažili vyždímat.
Jako vévoda Drew vyžadoval respekt, ale rovněž bylo zřejmé, že má se svými lidmi zvláštní vřelý vztah. Nicméně Roslyn ho viděla spaní Mathersovou, a tak něco takového očekávala. Způsob, jakým se choval ke své staré chůvě, ji hřál u srdce.
Ke konci jejich cesty zjistila, proč má k bývalé chůvě tak blízký vztah.

Právě jeli loukou kolem malého jezírka, když se na obzoru u lesa vynořilo malé stavení. Drew zastavil koně.
„Tohle bylo mé oblíbené místo," řekl poněkud zasněně. „Ten domek patřil našemu hajnému a jeho ženě. Chůva mě sem často brávala místo toho, abych seděl zavřený uvnitř domu a učil se. Skládali jsme papírové loďky, pouštěli je po vodě a hráli si na piráty
Potom mě ještě s manželkou hajného rozmazlovaly čajovými koláčky."
Jinými slovy tady ti bylo dovoleno, abys byl dítětem, pomyslela si Roslyn. „život malého chlapce tady musel být osamělý," řekla hlasitě.
Pokrčil rameny. „Své rodiče jsem skoro neviděl. Samozřejmě že jsem si nesměl hrát s jinými dětmi, zvláště pak ne s dětmi služebných, abych nepošpinil jméno rodiny. Dalo se to vydržet jen díky mojí chůvě. A když jsem ve škole poznal Marcuse a Heatha, už nikdy jsem nebyl sám." Drew se po ní po očku podíval.
„Alespoň vidíš, proč jsem byl rád, že jsem odsud zmizel."
„To tedy ano."
Já bych také nejraději zmizela, pomyslela si Roslyn a zachvěla se. Obrovský dům, i když vskutku velkolepý, byl chladný, neútulný a téměř bez známek života. Nedovedla si představit, že by tady měla žít.
Naštěstí její vlastní dětství bylo zcela odlišné. Prvních osmnáct let života měla lásku své matky i sester, částečně i otce. Teď má navíc školu a přítelkyně.
Jejich matka se té Drewově vůbec nepodobala. Ačkoliv Viktorie Loringová byla urozeného původu, své dcery upřímně milovala.
Díky Marcusovi se s Viktorií nedávno znovu setkaly a dozvěděly se pravdu o tom, proč musela se svým milencem uniknout ze země.
Nikdy své dcery nechtěla opustit a celou dobu toho hořce litovala.
Vévodkyně z Ardenu však ke svému synovi zcela očividně nemá žádný vztah. Její místo matky zastoupila chůva.
Roslyn byla ráda, že Drew měl jako malý chlapec někoho, kdo ho měl rád, a vévodkyni měla za zlé, že se ke svému dítěti chovala tak chladně.
Když si Roslyn představila, jak se Drew musel cítit osamělý, přepadly ji ochranitelské instinkty Bylo to směšné, poněvadž Drew byl dospělý muž, který své matce docela dobře dokázal čeliti sám.

„Ještě štěstí, že jsi měl paní Mathersovou," zamumlala Roslyn.
„To tedy ano. Byla jedna z mála, která se ke mně chovala jako k obyčejnému chlapci, ane jako k synu vévody... a o jejích motivech jsem nemusel nikdy pochybovat." Na chvíli zaváhal, podíval se na Roslyn a zase pokračoval: „Velmi brzy jsem dospěl a zjistil jsem, že nic není zadarmo. Většina lidi po mně něco chce." „Protože jsi bohatý a vlivný?"
„Ano. Když mi bylo šestnáct, dostal jsem první krutou lekci" „Co se stalo?"
„Nechal jsem se svést."
Roslyn se na něho udiveně podívala, zda jenom nežertuje. Podle zamračeného výrazu však pochopila, že mluví vážně. „Tomu se skoro ani nechce věřit."
„Bohužel to je pravda. Byla neuvěřitelně krásná a má první milenka..., šlo o mladou vdovu jen o čtyři roky starší než já, ale mnohem zkušenější. Měl jsem si dávat lepší pozor, ale byl jsem zaslepený mladickou nerozvážností a láskou.
Když jsem zjistil, že mě využívala jen proto, aby se stala vévodkyní, zlomilo mi to srdce. Celou tu dobu měla milence, kterého si chtěla udržet i po naší svatbě."
„Tak proto jsi ohledně lásky tak cynický?" zeptala se Roslyn tiše.
„Zřejmě ano." Nevesele se zasmál. „Vlastně jsem o ní od té doby neslyšel."
Drew najednou zakroutil hlavou. „Na jedno odpoledne bylo toho sentimentu až příliš. Teď ti ukážu můj nový zavlažovací kanál. Je fascinující."
Když obrátil koně zády k domku, Roslyn v jeho očích zahlédla náznak jízlivého humoru. Chápala, proč chtěl záměrně změnit téma hovoru, udivilo ji však, že v těch zelených očích na malou chvíli uviděla i zranitelnost. Ještě překvapivější bylo, že Drew dovolil, aby ji spatřila.
Roslyn si pomyslela, že už ho déle nemůže vinit z toho, že je cynický. A fakt, že mu bylo jako malému chlapci tolik ublíženo, v ní jen probouzel stále silnější ochranitelské pudy. Chtěla ho obejmout, líbat, a zbavit ho tak jeho bolesti...
Roslyn se kousla do spodního rtu. Nechtěla spatřit tuhle citlivou Drewovu stránku. Bylo mnohem snadnější čelit svůdníkovi bez srdce, cynickému šlechtici.
Uvědomovala si, že je čím dál víc zranitelnější. Že nebude trvat dlouho a ztratí srdce. Což bude katastrofa.

Zamilovat se do Drewa by byla největší chyba jejího života, protože dobře ví, že její láska by nebyla nikdy opětována. Drew nikdy nebude nikoho milovat. Nikomu nebude věřit a ona by byla blázen, kdyby si myslela opak.
Když se vraceli, Drew nevěděl, zda udělal dobře. Poslechl Eleanořinu radu a odhalil Roslyn část ze svého soukromí. Svěřil se jí se svou mladickou nerozvážností, když ze sebe udělal hlupáka a nechal se napálit krásnou vdovou, která mu zlomila srdce.
Ačkoliv se z prvního zklamání brzy vzpamatoval, stále nebylo příjemné s někým o tom mluvit a svěřovat se.
Naštěstí na mladou vdovu už dávno nemyslel. Deílnitivně si ji vymazal z myšlenek, ale lekci, kterou mu dala, jen tak snadno nezapomněl.
Snad právě proto se tak usilovně vyhýbal všem snahám žen nasadit mu manželský chomout. Nechtěl být uvězněn ve svazku se ženou, která chtěla jen jeho majetek a titul. Chtěl být milován jen proto, jaký je...
Drew se zarazil. Bylo to snad poprvé v jeho životě, kdy si přiznal, že by chtěl, aby ho někdo miloval.
Chtěl manželku, která by ho milovala ne pro peníze, ale pro to jakým je člověkem.
Mohla by tou ženou být Roslyn? Zkoumavě se na ni podíval. Věděl, že by byla skvělou vévodkyní. Vlídnost a laskavost, s jakou dnes jednala sjeho lidmi, ho přesvědčily, že by se bez nesnází ujala role lady na jeho sídle.
Zcela jistě by do jeho života vnesla vřelost. Ne jako jeho chladná matka, která v hrudi nemá kouska citu a vládne krutou rukou jako ledová královna.
Roslyn si rovněž dokázala prosadit svou, ale byla naprostým opakem ledové lady. Dnes odpoledne si vlasy jednoduše svázala do prostého copu a na hlavu si nasadila malý klobouček. Zdálo se, že její zlaté vlasy do sebe pohlcují veškerou sluneční záři, zatímco její úsměv ji zase uvolňuje.
Roslyn v něm probouzela zvláštní pocity, v nichž se nevyznal.
Přesto se mu líbily.
Celé roky trpěl nedostatkem citu. Rozhodl se, že když nebude nikomu věřit, nemůže být zrazen. Jeho dva nejbližší přátelé, Marcus a Heath, ho nikdy nezradili, a proto si zasloužili jeho neskonalou důvěru a loajalitu. Byli však jediní.

Pomalu se začal bát, že se začíná podobat své matce. Byl stejně chladný, odměřený a osamělý.
Až do dnešního dne ho nikdy nenapadlo, že je osamělý. Roslynina otázka mu však otevřela oči a on pochopil, že skutečně byl většinu života sám — dokud ji nepoznal. Donutila ho vystoupit za své ochranné zdi. Vnesla do jeho mdlé a nudné existence vzrušeni. Co ji poznal, jeho život je plnější, bohatší. Vášnivější.
Drew se zamračil. Možná právě tohle celý život nevědomky hledal. Ženu, která by mu poskytla nejen fyzické ukojení, ale uspokojila by i jeho psychické potřeby. Která by jím otřásla a zbavila ho ledového krunýře.
Vlastně byl velmi rád, že Roslyn poznal, ato navzdory nebezpečí citového vzplanutí, které pro něho znamenala. Dokonce navzdory sexuální frustraci, již mu způsobovala její přítomnost.
Fyzické utrpení, ať sebebolestivější, se však dalo vydržet, jen když mohl být vedle ní.
Drew nechtěl Roslyn trápit a zbytečně ji vydávat napospas své matce, ale večeře se nakonec i se svou škrobenou formálností ukázala jako vcelku příjemná záležitost. Vévodkyně se zdržela opovržlivých poznámek a Roslyn držela konverzaci na neutrální úrovni.
Nicméně po večeři nastala vhodná doba k dalším otázkám. Podle zvyklosti se dámy odebraly do salónu a ponechaly gentlemany, aby si vychutnali sklenici portského. Drew však nechtěl pít sám a rozhodně nemínil nechávat Roslyn samotnou se svou matkou, proto se k nim přidal.
Jeho odmítnutí konvencí rozzlobilo vévodkyni více, než očekával. Ještě ani neseděli v pohodlných křeslech, když vypustila první palbu. „Zklamal jsi mě, Ardene. Moc dobře víš, že ve svém domě nevhodné chování prostě nestrpím.“
Drew se musel ovládat, aby neřekl něco nezdvořilého. „Vlastně to je můj dům, matko.“
„Možná, ale pokud chceš, abych tohle tvé zcela nevhodné zasnouben schválila, měl by ses podrobit mým přáním.“
Drew zaťal zuby, ale jeho matka pokračovala.
„Moc dobře víš, že se mi tvůj výběr nelíbí. Mohl ses oženit mnohem výhodněji. Slečna Loringová je daleko za tvým...“
„Zaprvé, matko, ty mi nebudeš říkat, s kým se mám oženit a s kým ne. A zadruhé, žádnou lepší jsem si vybrat nemohl.“

„Nu, zřejmě budeš muset, poněvadž já jsem se právě rozhodla, že tomu skandálnímu svazku nikdy nepožehnám.“
Podíval se na svou matku stejně chladným pohledem. „Požehnáš matko, jinak se ráno stěhuješ do domu pro vdovy.“
„To se neopovážíš!“
„Ale ano, opovážím. Rozkážu služebnictvu, aby ti sbalilo to nejnutnější, a než odjedu do Londýna, budeš nadobro pryč. Moc dobře víš, že mí lidé se mnou o mých přáních nediskutují.“
Vévodkyně zbledla a rozhněvaně zalapala po dechu.
Roslyn celou dobu mlčela, ale teď se vložila do rozhovoru.
„Drew,“ řekla klidným hlasem. „To nevadí. Nikdy jsem netoužila po vstupu do vyšší společnosti. Jsem naprosto spokojená tam, kde jsem.“
„Jenže mně to zatraceně *vadí.*“
Vévodkyně se doslova třásla vzteky. „V mé přítomnosti nebudeš klít, je to jasné?“
Drew vstal a natáhl ruku k Roslyn. „Pojď, drahá, nemohu tady déle zůstat, aniž bych ji zabil.“
Jeho matka skoro omdlela, ale Drew jí nevěnoval pozornost a spolu s Roslyn odešli z místnosti. Beze slova si to namířil do knihovny a Roslyn stále táhl za sebou.
Roslyn nic nenamítala proti jeho rychlému tempu, ale když otevřel francouzské okno a téměř vyběhl na terasu, ztěžka lapala po dechu. Až teď si Drew uvědomil, že dovolil, aby ho jeho hněv ovládl, a ukázal tak své horší já. Obvykle se mu podařilo ovládnout se a se svou touhou matku zaškrtit bojoval tak, že ji prostě ignoroval.
Zamumlal tichou omluvu, pustil Roslyninu ruku a přešel terasu ke kamennému sloupořadí, kde se zastavil a zíral na velkolepou zahradu. Měsíc byl v úplňku a poklidný obraz krajiny ostře kontrastoval s bouří, která zuřila hluboko v jeho srdci.
Roslyn se postavila vedle něho, a když promluvila, její hlas zněl váhavě, opatrně. Nechci stát mezi tebou a tvou matkou, Drew.“
„To jsi ani neudělala,“ procedil Drew skrze zuby. „Bojujeme spolu už dlouhé roky. Obvykle ji nechám vyhrát, ale nastal čas, aby si uvědomila, kde je její místo.“
„Myslím, že ***z*** toho děláš zbytečnou vědu. Já její schválení nepotřebuji. Řekla bych, že ani ty ne.“
„Dělám to jen kvůli tobě. Kdybys to jednou chtěla, její souhlas ti zajistí místo ve společnosti.“

„Jenže já o něho nestojím. Rozhodně nechci, abys kvůli mně o něj bojoval. Možná že jsem zbabělec, ale mí rodiče spolu bojovali tak Často, že mi teď každá hádka nahání strach.“
Drewovi se sevřelo srdce. Rozzlobil ho matčin povýšený pohled na každého, kdo podle ní nedosahuje vysokých společenských měřítek, ale rozhodně neměl dovolit, aby se to nějak dotklo Roslyn.
Obrátil se k ní, vzal ji za ruku a pozvedl ji k ústům. „Odpusť mi, drahá. Neměl jsem takhle vybuchnout.“
Váhavě se usmála. „Nu... , skutečně jsi mě trochu vystrašil. Pochybuji, že by zdejší soudce měl s vrahem vévodkyně slitování.“
Drew se jejímu pokusu o vtip usmál, ale když se podíval dolů na její tvář, všechny jeho myšlenky zmizely. V měsíčním světle ho její krása zasáhla jako ostrý šíp.
Najednou cítil, jak mu prudce bije srdce a jak ho zaplavuje touha. Aniž by uvažoval o tom, co dělá, naklonil se blíže. Nechtěl se jí dotknout. Slíbil si, že ji nebude svádět, ale zaplavovat romantickými gesty. Už to však déle nemohl vydržet. Musel se jí dotknout, ochutnat ji.
Drew sklonil svou tvář k její a pomalu ji políbil. Jeho jazyk vklouzl do její hebkosti a slastně se opíjel sladkým lektvarem. Netrvalo dlouho a Roslyn se mu zcela otevřela v dráždivém pozvání. Omámeně se o něho opřela, aby neztratila rovnováhu, pak ho však objala kolem ramen a přitiskla k sobě.
Drew nechtěl nic jiného než ji sevřít v náruči a už ji nepustit, ale místo toho sesbíral všechnu svou vůli a něžně ji odstrčil. Zmučeně zasténal a udělal krok dozadu.
„Nechci tě svést,“ řekl touhou zastřeným hlasem. „Slíbil jsem si, že se tě ani nedotknu. Chci tě získat způsobem, po jakém toužíš.“
Dlouho ho mlčky pozorovala, pak ztěžka polkla a odvětila:
„Tohle je to, po čem toužím, Drew. Po něžnosti.“
„Obávám se, že bych něžný nevydržel být dlouho. Ještě chvíli a od toho, abych se nespokojil jen s polibkem, by mě neodradil ani samotný ďábel. Nedokázal bych přestat.“
„Já nechci, abys přestal.“
Drew se zamračil. „Uvědomuješ si, co říkáš?“
„Ano,“ odvětila tiše. „Uvědomuju. Chci se s tebou milovat.“
Drew se podíval ke dveřím, které vedly do knihovny. „Tady ne. Ne v domě, kde je má matka.“
Kde tedy?“ zeptala se.

„V domku," řekl po chvíli. „V domku hajného, který jsem ti dnes ukazoval. Půjdeš tam se mnou?"
Roslyn přikývla. „Ano," řekla prostě.
Drew cítil, jak se mu rozbušilo srdce a celé jeho tělo se soustředilo na jedinou myšlenku, na to, že bude zase s ní. Tohle byla jeho Šance. Dnes v noci Roslyn ukáže, co je to vášeň. Skutečná vášeň, kterou cítí on k ní.
Přistoupil blíže, vzal ji za ruce a přitiskl si je ke rtům. „Dej mi deset minut. Musím osedlat koně... a ještě si musím něco vzít ze svého pokoje. Počkáš tady na mě?"
Roslyn mlčky přikývla.
„Jsi si tím jistá, drahá?" zeptal se Drew.
„Ano, jsem."
V jejím hlase nebyl ani náznak váhání. Drew se ještě jednou sklonil a něžně ji políbil. „Deset minut."
Když se Drew vrátil, Roslyn byla celá napjatá očekáváním. Bez řeči ji vzal za ruku a dlouhou chodbou ji vedl na nádvoří, kde měl připraveného koně. Vyzvedl ji do sedla, sám se vyšvihl za ni a posadil si ji do klína.
Temnou krajinou jeli v naprosté tichosti. Letní noc byla vlahá a poklidná, cestu ozařoval bledý měsíc, ale Roslyn se zdálo, že snad nikdy nedorazí do cíle. Doslova se chvěla očekáváním a netrpělivostí Na zádech cítila Drewův žár, jeho pevné svaly a objeti jeho paží.
Když konečně zastavili, Roslyn se zeptala: „Tvému hajnému to nebude vadit?"
„Už dávno tady nežije. Přestěhoval jsem ho i s manželkou do většího domu a tenhle jsem si nechal pro sebe, protože ho mám rád. To je jedna z vymožeností bohatých — můžeš uspokojovat své sentimentální vrtochy."
Roslyn pochybovala, že Drew měl hodně sentimentálních vrtochů, a tak byla ráda, že alespoň tenhle si mohl dopřát.
Seskočil z koně, pomohl jí sesednout a uvedl ji dovnitř. Nerozžal lampu, ale místo toho roztáhl závěsy a dovolil měsíčnímu světlu, aby vešlo dovnitř.
Roslyn se rozhlédla kolem sebe a uvědomila si, že domek je mnohem větší než ten, v němž se milovali poprvé.
„Ložnice jsou nahoře," řekl Drew a znovu ji vzal za ruku.
Vyšli po dřevěných schodech a pak ji zavedl do místnosti s obrovskou postelí. Drew přistoupil k oknu a i tady roztáhl závěsy.

Měsíční světlo bylo dostatečné, aby si Roslyn všimla jeho vřelého úsměvu.
„Jsem šťastný, že ses rozhodla ukončit mé trápení, drahá. Nevím, jak dlouho bych to ještě vydržel."
Roslyn se usmála. „Prosím, už nemusíš čekat."
Přistoupil k ní blíže, zvedl ruce a vzal její tvář do dlaní. Dlouho tak jenom stál a pozoroval ji. „Tohle mi scházelo — moci se tě dotknout."
„Mně to také scházelo," zašeptala Roslyn.
Pozvedla k němu tvář v očekávání vášnivého polibku, ale Drew ji překvapil. Sáhl do kapsy a vytáhl váček s několika malými houbičkami a lahvičkou tekutiny.
„Říkala jsi, že se chceš chránit proti otěhotnění, tak jsem to přinesl. Houbička nasáklá octem zabrání mému sémě, aby zapustilo kořeny."
Roslyn potěšilo, že na ni bral ohled a snažil se vyhovět jejímu přání. „Děkuji," zamumlala.
Drew postavil váček na noční stolek a rozestlal postel.
Pak se k ní vrátil, z účesu jí vytáhl ozdobné spony a těžké prameny hebkých vlasů nechal rozlít po ramenou. Poté ji v naprosté tichosti svlékl a stejně tak i sebe.
Když před ní stál nahý, Roslyn se zatajil dech. Měsíční světlo dopadalo na jeho tvář, svalnatou hruď a zvýrazňovalo dokonalé kontury mužského těla. Byl štíhlý, svalnatý a podobal se jednomu z řeckých bohů. Když ji sevřel v náruči, cítila hebkost jeho pokožky a pevnost ocelových svalů.
První polibek byl něžný, hebký, skoro nevinný, ale rozpoutal v jejím srdci vášeň, o níž věděla, že brzy přeroste v zuřivou bouři.
Pak se všechny její myšlenky rozplynuly a Roslyn se ztratila v rozkoši jeho doteků a polibků.
Když se od ní jeho rty odpoutaly, Roslyn téměř vykřikla zklamáním, ale Drew ji vzal do náruče a odnesl ji k posteli, kde ji něžně položil a sám se posadil vedle ní.
Z nočního stolku vzal nasáklou houbičku, opatrně Roslyn roztáhl nohy a vsunul ji do vlhké štěrbinky jejího ženství. Roslyn se celá zachvěla a omámeně vydechla touhou. Jeho erotické doteky byly víc, než dokázala snést.
Tolik toužila cítit ho uvnitř sebe, že se už déle nedokázala ovládat a natáhla k němu ruce. „Ještě ne. Máme celou noc," řekl.

Sklonil se a začal něžně sát zduřelou bradavku. Roslyn se celá napjala a vyklenula se mu v ústrety.
„Drew, prosím...," zašeptala.
„O co mě prosíš, drahá?"
„Chci tě."
Naklonil se blíže a přitiskl své tělo k jejímu, ale nic víc. Roslyn cítila jeho pevnou hruď, ploché břicho, touhou zduřelý úd, ale to jí nestačilo.
„Pospěš si," vydechla.
„Ne. Nemusíme spěchat."
Roslyn se kousla do rtu, aby nevykřikla, a na několik dalších chvil ještě ovládla svůj hlad.
Jeho prsty pomalu klouzaly po horké pokožce, mazlily se s hebkými chloupky, dokud nenašly horkou jeskyňku. Byla vlhká a připravená dřív, než ji začal něžně dráždit.
„Drew, už to nesnesu..., prosím."
Když se nad ni konečně přehoupl a kolenem jí roztáhl stehna, Roslyn se šťastně usmála, a když ji poprvé hladce naplnil, omámeně vykřikla.
Když se v ní začal pohybovat, její výkřiky zintenzivněly a byly stále hlasitější a naléhavější. Rukama ho pevně popadla za zadek a snažila se ho pobídnout k rychlejšímu tempu. Drew ji však neposlechl.
Místo toho ji pomalu dráždil, hladce do ni vstupoval a zase klouzal ven, jako by ji chtěl opustit, a pak zase vnikal hluboko dovnitř. Konejšil ji, hladil, šeptal jí hřejivá slůvka lásky, dokud sebou divoce nezmítala a nevykřikovala jeho jméno.
Drew okoušel tutéž divokost, která se zvyšovala každým dalším úderem srdce, ale ovládl se a přinutil se postupovat velmi pomalu. Chtěl, aby to trvalo navždy. Chtěl, aby ji její vášeň zcela pohltila.
Roslyn se zachvěla a štíhlé nohy pevně ovinula kolem jeho pasu. Přitiskla ho k sobě a zajala ve svém objetí. Drew zaťal zuby a ponořil se hlouběji do její hebkosti, která ho připravovala o poslední kousek rozumu.
Byla tak žhavá a žádoucí. Pod jeho tělem se kroutila a sálala jako živý oheň. Drew pevně přirazil. Už se déle nedokázal ovládat.
Jejich těla se setkala v divokém rytmu odvěkého tance touhy a lásky, když vtom se Roslyn křečovitě vyklenula a hlasitě vykřikla. Drew cítil, jak jeho tělo podléhá, jak už déle nedokáže vzdorovat.

V divoké extázi do ní vstupoval stále hlouběji a hlouběji, jako by se jí nemohl nabažit, jako by neexistovaly hranice a on nikdy neměl dost. Se zaťatými zuby prudce přirážel, a když konečně nalezl uvolnění a vystříkl své horké sémě do jejího hebkého lůna, ochraptěle vykřikl.
Pak se objali a jejich přerývaný dech se mísil v jedno. Když se Drew vzpamatoval, s vypětím všech sil se odsunul stranou, aby ji nerozdrtil, ale stále zůstal vnořený do její hebkosti, kterou nechtěl nikdy opustit.
Divoký tep jejich srdcí se pomalu dostával do normálu a dech se zklidnil. Drew se zhluboka nadechl a zavřel oči. Jejich milování bylo divokou explozí smyslů, ale navzdory jeho bouřlivosti nikdy necítil takovou něhu jako s Roslyn.
Přemýšlel, co by měl říct. Potom si uvědomil, že Roslyn pravideln oddychuje. Usnula.
Drew se usmál. Chtěl v ní probudit vášeň a místo toho ji uspal.
Opatrně se překulil na stranu a něžně ji objal. Nechtělo se mu spát.
Chtěl ji jen tak držet a pozorovat.
V měsíčním světle obdivoval její krásu a snažil se pochopit, proč je tak spokojený. Čím to je, že ho tak uspokojuje? Proč se tolik dotýká jeho srdce?
Prostá pravda byla ta**,** že Roslyn v něm probouzela city, které až do dnešního dne nedokázal pojmenovat.
Drew náhle ztuhl. Zažíval přesně to, co nedávno Roslyn popisovala. V její přítomnosti byl šťastný. Bez ní si připadal prázdný a osamělý. Cítil hlad, který byl mnohem silnější než jen fyzická potřeba.
Tohle je *láska.*
Něco mu sevřelo srdce, ale nebyla to bolest, nýbrž údiv.
Je skutečně možné, že se do Roslyn zamiloval? Byl toho vůbec schopen?
Jak jinak by si však měl vysvětlit to, co k ní cítí? Kdyby jeho touha byla jen fyzický chtíč, pak by se jistě tolik nedotkla jeho srdce.
Drew zavřel oči a zvažoval svou teorii. Nebylo pochyb, že se mu Roslyn dostala pod kůži, ale rozhodně to nebylo tak nepříjemné, jak by očekával. Spíše naopak. Vlastně mu představa toho, že se spolu budou po zbytek života milovat a sdílet vzájemnou blízkost, byla velmi příjemná.
Nikdy od své nevěsty nic podobného neočekával. Teď však věděl, že se chce s Roslyn oženit z lásky. Že se nespokojí s manželstvím z

rozumu. Že chce, aby ho milovala, ne aby se za něho provdala jen proto, aby zamezila skandálu.

Co když ho však nikdy milovat nebude?

Mimovolně ji pevněji sevřel. Něco takového si nechtěl ani připustit.

Nikdy ti nedovolím odejít, přísahal Drew v nočním tichu. *Získám tvé srdce, ožením se s tebou a udělám z tebe svou vévodkyni. Dám ti přesně tu budoucnost, kterou sis kdysi vysnila s jiným mužem...*

Budoucnost, kterou si pro sebe nikdy nepředstavoval.

17

Musím to ukončit dřív, než mi nadobro zlomí srdce.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Roslyn byla ráda, že se následujícího dne ráno vrátila na Danvers Hall, a to nejen proto, že se zbavila vévodkyně — která ji nepřestávala probodávat ledovým pohledem —, ale také se mohla rozloučit s Drewem. Jejich noc plná milování byla kouzelná, ale Roslyn věděla, že tak fascinující intimnost nemůže trvat věčně. Musí se vrátit do reality dřív, než zcela podlehne Drewovu kouzlu a nakonec uvěří tomu, co se nikdy nemůže stát.

Když jí pomáhal dolů z kočáru, vrhl po ní tak smyslný pohled, že se jí divoce rozbušilo srdce. Roslyn, která byla ve velkém pokušení znovu se mu vrhnout do náruče, uvítala jeho plánovaný odjezd do Londýna. Chtěl znovu navštívit právní zástupce sira Ruperta a zjistit, zda po dobu jeho nepřítomnosti nepostoupili dál a neodhalili identitu Winifredina zloděje s vlasy barvy zázvoru.

Když se Drew loučil, jen Roslyn letmo políbil na konečky prstů, ale ona chtěla, aby udělal víc, mnohem víc.

Pokušení trvalo ještě dlouho poté, co odešel. Roslyn se bezcílně potulovala po domě a trápila se zmatenými myšlenkami. Včera konečně pochopila, jaké skutečné nebezpečí jí s Drewem hrozí. Viděla jeho citlivou stránku, a to zcela bortilo její ochrannou zeď.

Každičká chvíle, kterou s ním trávila, jen zvyšovala její touhu a náklonnost.
Věděla, že už déle nemůže riskovat a dovolit mu, aby v tom pokračoval. Rozhodně se nenechá zatáhnout do žádného dalšího milostného dostaveníčka.
Poněvadž však jejich zásnuby stále trvaly, bude muset do jisté miry snášet jeho společnost. Po včerejší noci plné něžných vyznání pro ni bude velmi obtížné udržet své city na uzdě.
Roslyn věděla, že odolat okouzlujícímu muži, který se jí dvoří takovým způsobem jako Drew, bude nemožné. Před několika málo týdny byla v podobné situaci i Arabella. Nechtěla se do Marcuse zamilovat, ale nic s tím nenadělala.
Roslyn si zamyšleně skousla spodní ret a přemýšlela, zda se vydala ve šlépějích své sestry. Unaveně si povzdychla. Tolik by si přála, aby tady byly její sestry nebo Tess. Chyběly jí, a navíc potřebovala slyšet jejich radu. Arabella se však nevrátí dřív než koncem příštího týdne a Tess odjela do Londýna, aby tam Lily dělala společnost. Roslyn věděla, že si bude muset poradit sama.
Zatřásla hlavou, aby se alespoň na chvíli zbavila svých starostí, otočila se na podpatku a vydala se do ložnice, aby se převlékla z cestovních šatů. Odpoledne zajede na návštěvu do Freemantlovy školy. Sice neměla žádné hodiny, poněvadž byly letní prázdniny a většina žákyň odjela domů, ale Roslyn školu milovala a strávit několik hodin ve společnosti svých přítelkyň a děvčat jí snad pomůže soustředit se na něco jiného, než je Drew a jejich nejistá budoucnost.
Roslyn se ve škole líbilo tolik, že nakonec zůstala i na čaj. Když se však vrátila na Danvers Hall, dilema bylo zase tady: co má udělat s Drewem?
Možná by bylo nejlepší, kdyby jejich zasnoubení zrušila. Věděla přece, že si ho nikdy nevezme. To by byla naprostý blázen. Drew jí několikrát opakoval, že na lásku nevěří a že se nikdy do žádné ženy nezamiluje.
Stačí se jen podívat, co se stalo Winifred. Kolik utrpení musela prožít s manželem, kterého hluboce milovala, ale jenž její lásku nikdy neopětoval.
Roslyn věděla, že tak otřesná zkušenost by ji měla varovat.
Aby nějak zaměstnala své znepokojující myšlenky, převlékla se do starých šatů a vyšla na zahradu. Květinové záhony opět získaly svou původní krásu, neboť Marcus nechal celý Danvers Hall i se

zahradami zrekonstruovat. Teď, aby luxusu dodaly na významu, musí každý den řezat čerstvé květiny a aranžovat je do váz ve vstupní hale a v přijímacím salónu. Roslyn se té práce obvykle ujala sama, aby ušetřila čas paní Simpkinové.
Právě se skláněla k záhonu růží, když uslyšela vrznutí branky Vzhlédla s tím, že uvidí některého ze zahradníků, ale jaké bylo její překvapení, když na pískem sypané cestičce spatřila lorda Havilanda.
Roslyn se napřímila, odložila košík i s nařezanými růžemi a čekala, dokud k ní nedojde.
„Ach, doufal jsem, že vás zastihnu doma, slečno Loringová.“
Roslyn opětovala jeho okouzlující úsměv. „Čemu vděčím za vaši návštěvu, lorde?“
„Přišel jsem osobně, abych vám předal pozvání své babičky. Příští týden pořádá menší slavnost a trvá na tom, abych vás přivedl.“
Když jí Haviland podával zdobenou kartičku, Roslyn si stáhla rukavice a přijala ji.
„Babička by byla poctěna, kdyby se dostavil i Arden,“ dodal, když Roslyn pročítala pozvánku.
„Nevím, co má Jeho Milost v plánu, takže za něho nemohu nic slibovat, ale pokud se týká mé osoby, velmi ráda přijdu.“
„Dobře.“ Haviland zaváhal. „Musím přiznat, že mě zpráva o vašem zasnoubení překvapila. Jelikož znám jeho nechuť k manželství, něco takového jsem od něho nečekal.“
Roslyn cítila, jak hoří studem. „Vím. Bylo to poněkud... náhlé.“
„Rád bych vám poblahopřál, i když lituji, že sám jsem ve svém snažení neuspěl. Zřejmě jsem byl málo přesvědčivý.“
Roslyn se udiveně podívala na Havilanda. Jeho otevřené přiznání, že se jí chtěl dvořit, ji překvapilo natolik, že jí z ruky vypadla kartička i s rukavicemi.
Oba se rychle sehnuli, aby zvedli upuštěné věci, a narazili do sebe hlavami.
Roslyn se smíchem vyjekla a chytila se za čelo, zatímco Haviland tiše zaklel. „K čertu, ublížil jsem vám?“
Roslyn zakróutila hlavou. „Ne, vůbec ne.“
„Dovolte, ať se podívám.“ Odstrčil jí ruku, aby mohl zkontrolovat škody napáchané na jejím čele.
„Skutečně, lorde, jsem v pořádku.“
„To já říct nemohu. Jsem zahanben svou nešikovností.“
„Vy za nic nemůžete. To já jsem nešikovná.“

„Jste velmi laskavá, slečno Loringová. Já však dobře vím, jaký jsem nemotora. Věřte, že spíše než s krásnou ženou bych si poradil s francouzskou kavalérií.“
Usmíval se na ni a Roslyn cítila, jak její vlastní pobavení slábne.
A když zvedl ruku, aby jí smetl smítko z tváře, ztuhla.
„Odpustíte mi někdy?“ zeptal se mile.
Dřív, než mohla Roslyn cokoliv odpovědět, ozval se ledový hlas: „Jak dojemné.“
Roslyn sebou škubla a podívala se přes rameno na kamennou terasu, kde stál Drew a upřeně je pozoroval.
S pokusem o úsměv poodstoupila od lorda Havilanda. „Drew... , nevěděla jsem, že se ještě dneska ukážeš.“
„To věřím. Jinak by sis jistě dala pozor, abych tě nevyrušil z tak dojemné chvíle.“
Roslyn se údivem rozšířily oči. Bylo zřejmé, že Drew si nevinnou situaci vyložil zcela chybně, ale ona mu nemínila nic vysvětlovat. Pokud žárlil, pak k tomu neměl žádný důvod.
Drew sestoupil do zahrady a došel až k Havilandovi. „Je zasnoubená se mnou, Havilande.“
„Slyšel jsem,“ odpověděl lord mírným tónem. „Proto je zbytečné, abyste mě obviňoval z toho, že snad pytlačím ve vašem rajónu, Vaše Milosti.“
„Skutečně?“
Haviland povytáhl tmavé obočí. „Vyjádřil jsem se snad jasně.“
Napětí mezi nimi doslova vibrovalo. Drew vypadal, že se chystá Havilanda udeřit, když však promluvil, hovořil klidným a tichým tónem. „Ještě jednou se jí dotkněte a nedožijete se následujícího rána.“
Roslyn zděšeně zalapala po dechu, zatímco Haviland nevěřícně kroutil hlavou.
„Špatně jste si to vyložil, Ardene.
Drew ho však přerušil. „Šetřte si dech. Teď bych vám byl vděčný, kdybyste odešel.“
Hrabě ztuhl a z očí mu sršely blesky hněvu. Roslyn na malou chvíli oněměla úžasem nad Drewovou nezdvořilostí. Když znovu našla řeč, pohoršeně vykřikla: „To by snad stačilo!“
Haviland se na ni podíval. Váhal, zda ji tady má nechat napospas vévodově hrubosti. „Budete v pořádku?“
„Ano... , zajisté že ano. O mě se nemusíte bát. Děkuji vám za pozvání, lorde.“

„Dobře — ale nezapomeňte, že jsem hned vedle. Pokud mě budete potřebovat, stačí jen říct. Nashledanou, slečno Loringová.“
Haviland se uklonil, otočil a měl se odchodu.
Když hrabě prošel brankou a Drew s Roslyn osaměli, otočila se k němu. „Mohu se zeptat, co to mělo znamenat? Nemůžeš vyhazovat mé hosty, a navíc jim vyhrožovat!“
„To nebyla žádná hrozba. Myslel jsem to naprosto vážně.“ Roslyn se na něho nechápavě podívala. „Přišel jsi snad o rozum?“ „Ne, vůbec ne. Ty ho pořád ještě miluješ a já to nemíním snášet.“
Roslyn cítila, jak jí začíná lomcovat hněv. „*Co* konkrétně nemíníš snášet, Drew?“
„Tvá dostaveníčka s Havilandem.“
„Má... dostaveníčka?“ Údivem otevřela ústa. „Takže ty si myslíš, že se spolu s Havilandem tajně scházíme? I když jsem zasnoubená s tebou?“
„Pochybuji, že by naše zasnoubení cokoliv změnilo.“
Byla šokovaná, že Drew mohl uvěřit tomu, že by ho takhle bezostyšně podváděla. „Takže ty si myslíš, že bych se s tebou mohla milovat tak, jako minulou noc, a pak... Za koho mě vlastně máš?“
Jeho výraz potemněl. „Nejsi první, kdo o mě předstírá zájem, a pak se schází se svým milencem.“
„Jak se opovažuješ?“ zašeptala Roslyn. „Jak se opovažuješ obviňovat mě z něčeho tak podlého? Na to mám v sobě příliš hrdosti.“
„Skutečně?“
Roslyn měla dojem, jako by ji udeřil. Hrdlo se jí sevřelo bolestí. „Pokud máš o mém charakteru tak nevalné mínění...“ Namáhavě polkla a odvrátila se.
„Nemám s tebou o čem diskutovat.“
„Neodcházej ode mně, Roslyn!“
Roslyn se prudce zastavila. „Nemáš právo mi cokoliv přikazovat. Nejsem tvůj majetek ani jedna z tvých milenek, jejíž služby sis zaplatil.“
„Myslím, že mám.“ Drew k ní přistoupil. „Chci odpověď. Miluješ ho?“
„Prosím?“
„Havilanda. . . , miluješ ho?“
„To, co cítím k lordu Havilandovi, není tvoje starost.“

„Zatraceně! Samozřejmě že to je moje starost! Jsme zasnoubeni, copak jsi zapomněla?“
Pevně sevřela pěsti. „Naše zasnoubení je jen dočasné.“ „Nic dočasného na něm není. Ty si mě vezmeš, Roslyn!“ „Jdi do horoucích pekel!“
„To klidně půjdu, ale s tebou!“
Roslyn cítila, jak bledne. Drew na ni křičel a ona křičela na něj. Hleděla na něho a nebyla schopná dalšího slova. Srdce se jí sevřelo a kolena se začala třást.
„Musím jít...,“ řekla nakonec, obrátila sek němu zády a rychlým krokem mířila k domu.
„Roslyn, vrať se!“
Rukama si zakryla uši přesně tak, jak to dělávala před léty, aby neslyšela krutá slova, jimiž si ubližovali její rodiče. Nedokázala snést, jak na sebe křičeli, a nedokázala snést, jak na ni křičel Drew. Prostě musela utéct.
„Roslyn!“ zavolal za ní Drew a hlas se mu chvěl zlostí.
Roslyn mu nevěnovala pozornost. Utíkala a nemohla se zastavit. Přeběhla přes zahradu, pak přes kamennou terasu a instinktivně se běžela skrýt do knihovny. Z očí jí stékaly horké slzy.
„Roslyn...“ V jeho hlase nezněl jen hněv, ale i zájem, avšak Roslyn se nemohla zastavit.
Jako ve snách proběhla otevřeným francouzským oknem, vřítila se do knihovny a zabouchla za sebou dveře.
Celá se chvěla a srdce jí divoce bušilo. V hlavě jí stále zněla krutá slova... Její rodiče se hádají..., matka obviňuje otce z nevěry... , pláče.
Roslyn si přísahala, že ona plakat nebude. Neklesne do takové mizérie. Nicméně chvění nedokázala zastavit. Na roztřesených nohou došla k pohovce u okna a unaveně se na ní stočila do klubíčka. Chtěla se schoulit a být neviditelná stejně, jako to dělávala, když byla dítě.
V uších jí stále zněly rozzlobené hlasy rodičů. Zavřela oči a snažila se je nevnímat.
Z hrdla jí unikl podivný zvuk, napolo smích, napolo vzlyk. Kolikrát tohle už zažívala? Kolikrát utekla do knihovny, aby unikla hněvivé hádce svých rodičů? Doma v Hampshiru se schovala za závěs a dlaněmi si překryla uši, dokud ji nenašly její sestry a neutišily ji.

Roslyn se zhluboka nadechla. Už je dospělá. Nepotřebuje, aby ji Arabella držela za ruku.
Nepotřebuje, aby jí Lily řekla, že je blázen. Jak ji vůbec mohlo napadnout, že by se za Drewa kdy provdala? Když spolu takhle bojují po čtrnácti dnech zasnoubení, jak by to asi vypadalo po svatbě?
Splnila by se tak její nejhorší noční můra. Jejich manželství by se zvrhlo v nenávistný svazek plný utrpení, jaký měli její rodiče.
Ale co si vlastně myslela? Drew ji nikdy nebude milovat. Skutečná láska znamená víru, a pokud jí nevěří, že je mu věrná...
Znovu se bolestně zachvěla. Musí okamžitě ukončit jejich zasnoubení. Pokud jí může tolik ublížit nyní, jaké to asi bude, když to nechá zajít příliš daleko? Děsilo ji pomyšlení, že by se do něho mohla zamilovat.
Roslyn uslyšela, že se pomalu otevírají dveře, a ztuhla. Drew vešel a dlouhou chvíli stál u dveří. Pak se pomalu přiblížil k místu, kde seděla.
„Co se stalo, Roslyn?“ zeptal se tiše.
„Když se musíš ptát, pak asi nemá smysl, abych ti cokoliv vysvětlovala.“
„Nechtěl jsem na tebe křičet.“
Otevřela oči a podívala se na něho. „Jenže jsi křičel. Obvinil jsi mě z nevěry a ze lži.“
„Ne..., když jsem tě viděl s Havilandem, jak se na něho usmíváš...“
„Nemohu s tebou bojovat, Drew. Nesnáším to.“
„Ale vždyť my jsme nebojovali.“
„Ne? Co to potom bylo?“
„Jen hádka.“
„To je totéž.“
Drew provinile sklonil hlavu a prsty si zoufale vjel do vlasů.
Tohle rozhodně nechtěl. Choval se jako ten nejhorší mizera. Nechal se zaslepit žárlivostí a pak si na ní vylil svůj vztek. Roslyn teď byla bledá a celá se třásla. A to všechno jen kvůli němu. Viděl, že sejí v očích třpytí slzy.
Když jí jedna sklouzla po tváři dolů, chtěl ji setřít, ale přinutil se nechat ruce podél svých boků. Předpokládal, že teď by nechtěla, aby sejí dotýkal. Chtěl ji obejmout a utěšit ji, ale ona by jeho útěchu nepřijala.

„Je mi to líto," zamumlal. „Neměl jsem na tebe křičet ani tě obviňovat. Žárlivost mi zatemnila mozek. Vím, že jsi příliš čestná, než aby ses za mými zády scházela s Havilandem."
„To je jedno," řekla Roslyn rozechvěle. „Bez ohledu na to, co si myslíš, naše zasnoubení skončilo."
Drew nemohl uvěřit vlastním uším. Upřeně se na ni podíval.
„To nemyslíš vážně."
„Naprosto," odvětila tichým hlasem.
„Chceš zrušit naše zasnoubení jen proto, že jsem na tebe zvýšil hlas?"
„Ano, Drew. Celé dětství jsem trpěla hádkami svých rodičů a rozhodně v tom nemíním pokračovat i po zbytek života."
Drewovi se sevřelo srdce. „Reaguješ přehnaně, drahá."
„Myslím, že ne. Vždy jsem věděla, že to nebude fungovat. Každý z nás očekává od manželství něco jiného. Pokud spolu bojujeme teď, jak to bude vypadat po svatbě?"
Drew cítil, jak mu ztuhla čelist. „Všechno to děláš jen proto, aby ses mohla znovu vrhnout na Havilanda. Stále ho chceš."
Roslyn se mu podívala do očí. „Zda Havilanda chci či ne, to s tím nemá nic společného. Nechci *tebe*, Drew. Nechci, aby ses stal mým manželem."
Upřeně na ni zíral a v hrudi se mu bolestí svíralo srdce.
Roslyn se smutně usmála. „Ty sám jsi říkal, že jakmile pomine prvotní pobláznění, zůstane jen nuda. Je více než zřejmé, že to, co je mezi námi, není nic jiného než pobláznění. Až ti zmizím ze života, oddychneš si. Jsem si tím jistá."
„Roslyn. .."
„Nechci o tom už mluvit," přerušila ho.
Drew měl najednou pocit, jako by Roslyn mezi nimi postavila vysokou zeď. Zachvátila ho panika.
Když znovu promluvila, její hlas zněl chladně a nepřístupně. „Proč jsi přišel, Drew?"
Drewovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval a vůbec pochopil, nač se ptá. „Crupp našel právníka sira Ruperta," řekl nakonec. „Jmenuje se Farnaby. Zašel jsem za ním, abych se zeptal na Rupertovu bývalou milenku. Samozřejmě o ni věděl. Jmenuje se Konstance Bainesová. Tvrdí však, že po smrti svého klienta ji ztratil ***z*** dohledu. Sir Rupert pro ni a její děti koupil malý domek, ale ten byl prý prodán a oni tam už nežijí."
Roslyn sebou škubla. „Děti? Copak jich je víc?"

„Jsou tři. Chlapec a dvě děvčata.“
Roslyn zesmutněla. „Winifred to zlomí srdce. Tak kde tedy jsou?“
„Snažím se je najít.“ Drew se odmlčel. „Když jsem se Farnabyho vyptával na paní Bainesovou, zdál se značně nervózní. Nejdříve mi dokonce ani nechtěl sdělit adresu domu, kde původně pobývali. Vůbec bych se nedivil, kdyby u něho něco nebylo v pořádku.“
„Myslíš, že Farnaby zpronevěřil peníze, které sir Rupert ponechal své milence a dětem?“
„Je to možné. Jinak by nebyl tak vystrašený. Pověřil jsem detektiva, aby vypátral, kde teď Konstance Bainesová žije. Poptá se nynějších majitelů domku i bývalých sousedů. Snad někdo z nich bude vědět, kam ona a její děti odešly. Možná je mrtvá, ale pokud ne, myslím, že ji najde. Pokud uspěje, říkal jsem si, že bys ráda jela se mnou.“
„Ano, to bych ráda.“
„Dobře tedy. Jakmile se něco dozvím, pošlu ti zprávu, kdy tě vyzvednu.“
Roslyn zakroutila hlavou. „Nemusíš se obtěžovat, Drew. Půjčím si kočár od Winifred.“
„Ale jdi, drahá, mě přece neobtěžuješ.“
Roslyn znovu ztuhla a podívala se mu přímo do očí. „Nemám v úmyslu s tebou kamkoliv jezdit.“
Drew přemýšlel, zda má význam na ni tlačit, když se stále ještě zlobí. „Pak tedy pro tebe pošlu svůj kočár“
„Jelikož už nejsme zasnoubení, nebylo by to vhodné.“
„Roslyn.. .“ Drew si znovu prsty pročísl vlasy. „Říkal jsem ti přece, že toho lituji.“
Přísně sevřela rty. „Jenže na tvé omluvě vůbec nezáleží. Zasnoubení skončilo. Doufám, že to nepotřebuješ písemně.“
„To nemůžeš myslet vážně.“
Přejela po něm chladným pohledem. „Prosím, věř mi. Nikdy si tě nevezmu. Ani už déle nemíním setrvávat v zasnoubeni jen proto, abych předešla zbytečným pomluvám.“
Drew měl pocit, jako by mu do hrudi vbodla ostrý nůž. Chtěl ji přesvědčit o tom, že se mýlí, ale věděl, že by to všechno bylo jen horší. „Moc dobře víš, že pokud přerušíš naše zasnoubení, tvá pověst bude opět v sázce.“
„Bezpochyby. Ale jsem ochotná to riskovat. Ode dneška s tebou nechci mít nic společného.“

Velmi důstojně vstala. „Pokud najdeš Konstance, pak mě prosím informuj. Jinak na Danvers Hall nejsi vítán.“
Drew pozoroval, jak majestátně odchází z knihovny. Zdálo se, že právě pronesla poslední slovo.
Když si Drew uvědomil, že by mohl Roslyn ztratit, jeho prvotní reakce byla zlost a strach. Nedokázal ji přimět, aby nezrušila zasnoubení, jak ji potom přesvědčí o tom, že ji miluje?
Jenže já se tak snadno nevzdám, pomyslel si Drew v duchu. Roslyn je jen rozzlobená. Musí ji dát čas.
Teď se musí stáhnout do ústraní a počkat, až Roslyn vychladne. Pak se jí znovu začne dvořit a přemluví ji, aby zasnoubení nerušila. Roslyn si ho nakonec vezme a bude ho milovat.
Se zaťatými pěstmi vyšel z knihovny a namířil si to ke svému kočáru. Jaksi se však nedokázal zbavit podivného tísnivého pocitu, že právě všechno pokazil.

18

Smutný příběh sira Ruperta a Konstance mě jen ujistil v tom, že gentlemani často milují své milenky více než ženy.

Roslyn své přítelkyni Fanny

„Fanny!“ vykřikla Roslyn udiveně o dva dny později, když do knihovny na Danvers Hall vešla její přítelkyně. „Nečekala jsem tě. Právě včera jsem ti poslala dopis.“
„Já vím,“ řekla Fanny a mávala Roslyniným dopisem. „Právě proto jsem tady, drahá. Přišla jsem se přesvědčit na vlastní oči, zda jsi skutečně přišla o rozum.“
„Zda jsem přišla o rozum?“ opakovala Roslyn a zavřela knihu, kterou právě četla.
„Pokud jsi zrušila zasnoubení s vévodou z Ardenu, pak zřejmě ano.“
Roslyn neodpověděla, jen počkala, dokud se přítelkyně neposadila do křesla a nepokračovala v řeči.
„Jsem v šoku, Roslyn, že jsi jen tak zahodila šanci stát se vévodkyní a užívat si příjemného života.“
„Moc dobře víš, že mi na penězích a titulu nezáleží,“ řekla konečně Roslyn.
„To vím. Chceš najít skutečnou lásku. Jenže je mnohem snazší milovat bohatého lorda než chudého nicku.“

„Ne, tak to není, Fanny. Myslela jsem, že právě ty mě pochopíš. Vždyť ty sama ses kvůli vášni a vzrušení vzdala urozeného života.“
Fanny protáhla obličej. „Čemu jsem věřila v šestnácti a co vím ve Čtyřiadvaceti jsou dvě zcela odlišné věci. Teď jsem mnohem zkušenější a moudřejší. Život, po němž jsem toužila, není ten, který chci nyní.“
Roslyn se zamračila. Ještě nikdy neslyšela svou přítelkyni, že by si stěžovala Či snad zpochybňovala způsob života, který si dobrovolně zvolila. Věděla však, že svůj vlastní výběr nechce probírat s nikým, dokonce ani se svou přítelkyní. „Musíme o tom teď mluvit, Fanny?“
Její přítelkyně se zamračila. „To samozřejmě nemusíme, ale nevypadáš dobře, Roslyn. Máš kruhy pod očima a jsi bilá jako křída. Takhle jen stěží vypadá žena, která je spokojená s tím, co udělala.“
„Jsem v pořádku,“ tvrdila Roslyn, i když věděla, že lže. Od svého posledního rozhovoru s Drewem skoro nespala a téměř nic nejedla. Přiložila si dlaň k hrudi, kde cítila prudkou bolest. Bez Drewa cítila naprostou prázdnotu. Bylo to podobné, jako když ztratila matku, když Viktorie opustila své dcery a uteklas tajným milencem. Podobné, jako když zjistila, že je její otec mrtvý, že ho zabili ve zbytečném souboji, který se konal kvůli jedné z jeho milenek.
Nechtěla se tím však zabývat. „To jsi přišla jen proto, abys mě pokárala za zrušené zasnoubení?“
„Ne.“ Fanny se přinutila k úsměvu. „Kárat jsem tě rozhodně nechtěla, ale musela jsem ti sdělit svůj názor. Udělala jsem, co jsi chtěla, a vyptávala se na sira Ruperta a Konstance. Nicméně nezjistila jsem naprosto nic. Pokud skutečně byla jeho milenkou a porodila mu tři děti, pak museli být velmi diskrétní.“ Roslyn našpulila rty. „Neudivuje mě, že se snažili svou známost držet v tajnosti. Ráda bych si myslela, že se tím sir Rupert snažil Winifred ochránit před hanbou a před bolestí.“
„Pokud Konstance zmizela, možná se ti ji nikdy nepodaří najít. Je to smutný osud milenek, když jejich ochránce zemře nebo je zavrhne, zvláště když mají děti.“
„Pokud sir Rupert Konstance miloval, jak si Winifred myslí, pak jí pro případ své smrti jistě zanechal nějaké peníze,“ řekla Roslyn

zamyšleně. „Nicméně Drew... Arden si myslí, že právník sira Ruperta je mohl zpronevěřit.“
Fanny přikývla. „Jelikož Konstance na jeho peníze neměla žádné právo, byla proti takovým úkladům zcela bezmocná. Už víš, jak dopadl ten detektiv, kterého najal Arden?“
„Ještě ne. Doufám, že to nebude dlouho trvat.“
Fanny si váhavě prohlížela Roslyninu tvář. „Nechci tě trápit, ale víš jistě, že jsi udělala dobře? Možná by sis to měla ještě rozmyslet.“
Roslyn odvrátila zrak. Oznámení o zrušeni jejich zasnoubení ještě nevyšlo v tisku, ale na tom nezáleželo. „Je zbytečné pokračovat, Fanny. Nikdy si Ardena nevezmu.“
„Jen proto, že jste se pohádali?“
Znovu se podívala na svou přítelkyni. „Nebyla to *jen* běžná hádka. Skoro jsme se porvali. Křičeli jsme na sebe.“
Fanny se usmála. „Každá potyčka nemusí být zrovna špatná... Některé hádky mohou být užitečné.“
Roslyn se nevěřícně podívala na přítelkyni. „Užitečné?“
„Dobrá hádka tě tu a tam může přesvědčit o tom, že ještě stále žiješ, drahá. Vlije ti krev do žil, rozpumpuje srdce, vyburcuje vášeň. K lásce patří i temné emoce, Roslyn. Partneři se často hádají, i když se milují.“
Roslyn dlouhou chvíli mlčela. „Nu, jenže Drew a já se *nemilujeme.* Mezi námi je jen vášeň, nic víc.“
„Ale to přece neznamená, že se do něho nemůžeš časem zamilovat.“
„O tom pochybuji,“ odvětila Roslyn. „Vždyť on si mě stejně nechce vzít. Jsem přesvědčená, že se mu ulevilo.“
„Tohle ti řekl?“
„Kdyby v našem zasnoubení chtěl pokračovat, jsem si jistá, že by se mě snažil přemluvit. Jenže já jsem o něm už dva dny ani neslyšela. Od té doby, co jsem ho vykázala z domu, se tady neukázal.“
Fanny se zatvářila nedůvěřivě, ale mlčela.
„Jak se daří Lily?“ zeptala se Roslyn, aby změnila téma hovoru.
Její otázka na Fannyině tváři vykouzlila dojemný úsměv. „Přímo skvěle. Nikdy by mě nenapadlo, že by má děvčata tolik prahla po vzdělání. Myslela jsem si, že to je Škoda času. Jenže Lily je ve svém přesvědčení tak neústupná a Tess jí vydatně pomáhá. Učí dívky, jak se mají chovat jako pravé dámy, aby zaujaly gentlemany

vyššího postavení. Každé odpoledne tráví výukou — jak chodit, jak sedět, jak pít čaj, jak se správně chovat..
Roslyn se musela usmát. „Tohle všechno Lily nesnáší. Mnohem , raději by vyučovala jízdu na koni nebo lukostřelbu. Je však dobře,
že si uvědomuje, co je pro dívky důležité.“
Vtomdo dveří vstoupil Simpkin. „Přišel vám vzkaz od vévody z Ardenu, slečno Roslyn.“
Stačilo zmínit jeho jméno a srdce se jí rozbušilo jako o závod. Roslyn se však snažila nedat na sobě nic znát a klidně rozlomila voskovou pečeť.

Konstance Bainesová je objevená. Pokud ti to vyhovuje, dnes odpoledne v jednu hodinu pro tebe pošlu svůj kočár.

Vzkaz byl podepsán prostě: *Arden*

Roslyn se podívala na svého sluhu. „Prosím, odpověz, že souhlasím.“
„Jak si přejete, slečno Roslyn.“ Simpkin s úklonou odešel.
Když Roslyn řekla Fanny, co stálo ve vzkazu, přítelkynin výraz zněžněl. „Chceš, abych tě doprovodila?“
Roslyn byla v pokušení říct ano. Bylo by mnohem jednodušší čelit Drewovi s Fanny po boku. Vlastně by to všechno bylo mnohem snadnější, kdyby ho už nikdy neviděla. Chtěla však vyřešit záhadu Winifredina zloděje.
„Děkuji, ale ne,“ odpověděla nakonec. „Nevím, kam pojedeme, ale raději bych to kvůli Winifred udržela pokud možno v tajnosti.“ Pokusila se o úsměv. „Tak Fanny, když jsi tady, zůstaneš na oběd?“
Místností se rozezvučel příjemný smích. „Už jsem se bála, že se nezeptáš. Jsem hladová jako vlk. Vyrazila jsem hned, jak jsem se probudila, a ani jsem se nestačila nasnídat. To jen kvůli tobě, má drahá, jsem vstala tak brzy...“

Když pro Roslyn v jednu hodinu dorazil vévodův kočár, všimla si, že jeho kočí i lokaj jsou ozbrojeni. Pochopila toto opatření až tehdy, když projeli East Endem a zamířili k dokům.
V Roslyn se začalo vzmáhat podezření, že měl Arden pravdu ohledně zpronevěry peněz, které sir Rupert zanechal své milence a

dětem. Pokud Konstance Bainesová žije v takové stoce, pak je jistě zcela bez prostředků.
Kočár zahnul do úzké uličky a zůstal stát před špinavým stavením. Venku už čekal Drew, aby Roslyn pomohl sesednout z kočáru. Svážným výrazem ji pozdravil.
Roslyn odpověděla otázkou. „Takže detektiv ji konečně našel?“
„Ano, díky jejím bývalým sousedům. Podle majitelky domu bydlí Konstance ve třetím poschodí, ale ještě jsem tam nebyl.“
Uvedl Roslyn do prvních dveří, které byly pootevřené. Majitelka domu byla robustní žena s drsnými způsoby. Když jí Drew dal šilink, vděčně se na něho usmála, a odhalila tak své vykotlané zuby.
„Je dobře, že jste přišli. Paní Bainesová nemá často návštěvy Kdysi to musela být fajnová lady, to jo, ale jestli co nevidět nezaplatí, bude muset odejít. Dluží mi za dva týdny.“
žena je vedla po temném schodišti, až se zastavila před nevelkými dveřmi a zabušila na ně. Když nedostala žádnou odpověď, zavolala: „Paní Bainesová, přišel za vámi nóbl pán a jeho slečinka. Jestli neodemknete ty dveře vy, udělám to sama.“
Za chvíli se ozval zvuk klíče v zámku. Když se dveře pootevřely, Drew se podíval na majitelku domu.
„To je vše,“ řekl rozhodně.
žena se sice zamračila, ale uhnula stranou, aby je nechala projít. Najednou se dveře otevřely a Roslyn hleděla do velikých očí asi desetileté holčičky, jež si ji vyděšeně prohhžela. Měla na sobě zalátovaný kabátek, který obepínal vyhublé tělíčko, a potrhanou sukni, z pod níž vykukovaly dlouhé, vyzáblé nohy. Vypadala vyplašeně, ale když promluvila, vyslovovala jasně a srozumitelně jako pravá dáma. „Mohu vám nějak pomoci, sire?“
„Ano, dítě,“ odpověděl Drew milým hlasem. „Rád bych hovořil s tvou matkou, Konstance Bainesovou.“
Dívenka se začala polekaně rozhlížet kolem sebe. „Jenže má matka je nemocná, sire. Nemůže nikoho přijmout.“
Drew podal dívence zlatem zdobenou kartičku se svým jménem. „Mohla bys jí to dát a říct jí, že bych sní rád hovořil ojejím synovi?“
Dívenka se znovu ohlédla přes rameno, jako by hledala záchranu. Nakonec však otevřela dveře dokořán a pozvala je dál.
Když Roslyn vešla hned za Drewem do nevelkého pokoje, překvapilo ji, že na rozdíl od zbytku domu je tady čisto a útulno.

Místnost byla rozdělená na kuchyň a místo k posezení, které bylo vybaveno kdysi elegantním nábytkem.
„Kdybyste tady počkal, sire," zamumlala dívenka, než proklouzla dveřmi do vedlejšího pokoje.
Roslyn tiše čekala, dokud se dítě nevrátí, ale věděla, že je na ní vidět, jak je rozrušená.
Uběhla dlouhá doba, než se dívka zase objevila. „Má matka je příliš slabá, než aby vstala, sire, ale pokud vám to nevadí, příjme vás u své postele."
Když ji následovali, Roslyn si uvědomila, že zadní pokoj slouží jako ložnice. Vedle sebe tady stály tři postele, ale místnost, i když přeplněná tak, že se v ní skoro nedalo hnout, byla útulná a čistá.
Otevřeným oknem dovnitř proudil čerstvý vzduch a teplé letní paprsky.
V největší posteli ležela vyzáblá žena, která doslova sálala horečkou. V jednom rohu tiše sedělo další dítě, dívenka asi okolo šesti, a nervózně si je prohlíželo.
StarŠí sestra došla ke své matce a vzala ji za ruku. „Maminko?" zašeptala. „Můžeš mluvit?"
Konstance unaveně otevřela oči a prázdným pohledem se podívala na dceru. Pak sebou škubla, jako by přišla ke smyslům, a její vyděšený zrak se stočil ke Drewovi. Než chraptivě promluvila, jazykem si navlhčila okoralé rty. „Vaše Milosti? Můj syn... Benjamin, snad se mu nic nestalo?"
„Váš syn se jmenuje Benjamin?" zeptal se Drew klidně.
„Ano..." Pokusila se posadit, ale byla příliš slabá, než aby se jí to podařilo. Z vynaložené námahy začala dávivě kašlat.
Když Roslyn uslyšela typické příznaky jen těžko léčitelné nemoci plic, uvědomila si, že Konstance je vážně nemocná.
Drew k ní rychle přistoupil. „Prosím, jen se zbytečně neznepokojujte, paní Bainesová. Pokud vím, vašemu synovi se nic nestalo."
Když se Konstance utišila, znaveně klesla zpátky do polštářů. „Pak nechápu... , co po něm můžete chtít."
„Máme několik otázek, na něž, jak doufáme, můžete odpovědět," řekl Drew a nabídl kapesník nemocné ženě, která ho přijala se smíšenými pocity váhání a vděku.
„Co... chcete vědět?"
Drew se už nadechl, aby vše vysvětlil, ale Roslyn ho zarazila. Uvědomovala si, že děvčata jsou příliš mladá, než aby slyšela o

zločinech svého bratra. „Paní Bainesová, jsem slečna Loringová. Vévoda a já jsme přátelé lady Freemantlové. Snad by bylo lepší, kdybychom si promluvili v soukromí,“
Ženin výraz najednou zostražitěl a Konstance kývla na svou starší dceru. „Sarah..., prosím, vezmi Daisy do vedlejšího pokoje. Nemusíš se bát, sluníčko... Naši hosté mi nic neudělají.“
„Ano, maminko.“
Když dívky odešly, Roslyn za nimi zavřela dveře a vrátila se k posteli nemocné ženy. „Paní Bainesová,“ řekla tiše. „Otcem vašich dětí je sir Rupert Freemantle, je to tak?“
Konstance pevně sevřela okraje přikrývky. „Ano.“
„Vašemu synovi Benjaminovi je asi tak šestnáct a má vlasy barvy zázvoru, že ano?“
„Ano, říkáme mu Mrkvičko.“
„Řekněte, neměl náhodou nedávno nehodu? Nemá poraněné rameno?“
Konstance se zdála překvapená. „Ano. Před čtrnácti dny... pomáhal opravovat polámané kolo. Povoz se svezl a.., zranil mu rameno. Proč se ptáte? Má snad Benjamin... nějaké potíže?“
Roslyn nechtěla odpovědět přímo. „Musíme s ním hovořit, ale nemohli jsme ho najít — stejně jako vás, paní Bainesová. Zjistili jsme, že jste žili v domku na okraji Londýna, ale před několika lety jste se i s dětmi odstěhovala.“
„Kdo vám to řekl?“
„Muž jménem Farnaby.“
Konstance potemněly oči. „Ten ďábel...“
„Myslíte tím ďáblem Farnabyho, paní Bainesová?“
Pevně zaťala pěsti. „Možná že není ďábel, ale rozhodně zloděj a podvodník.“
„Protože se o vás měl postarat, ale po smrti sira Ruperta odmítl vykonat jeho závět?“ zeptala se Roslyn.
„Ano,“ vyhrkla Konstance. „Rupert pro nás koupil domek..., i když kupní smlouva byla na jeho jméno. Rovněž nám vyčlenil jistou sumu..., abychom mohli klidně žít a děti... mohly jít do školy. Jenže... na to nemám žádné důkazy. Když zemřel... , Farnaby prodal dům... a donutil nás, abychom se vystěhovali.“
„Jak se vám podařilo přežít?“ zeptal se Drew.
Konstance se na něho podívala. „Můj syn si našel místo sluhy u jedné urozené rodiny... a já jsem pracovala v obchodě.“
„Proč žijete v takové stoce?“

Konstance se podívala stranou, jako by se styděla. „Nemohli jsme zaplatit nájem... , a tak jsme se stěhovali do stále levnějších domů. Nechtěla jsem přivést své děti do takové špíny... , ale nic jiného mi nezbývalo. A teď nás vystěhují dokonce i odtud. Když jsem minulý měsíc onemocněla, můj zaměstnavatel mě propustil...“ Její poslední slova se ztratila v dávivém kašli, který se snažila utlumit Drewovým kapesníkem.
Roslyn si všimla, že na toaletním stolku stojí sklenice s vodou, a pomohla ženě posadit se, aby se mohla napít, ale příliš to její stav nezlepšilo.
„Byl u vás lékař?“ zeptala se Roslyn ustaraně.
Konstance klesla zpátky do polštářů a unaveně zavřela oči. „Ne..., nemůžeme si ho dovolit.“ Po chvíli znovu otevřela oči a podívala se na Roslyn. „Proč se vyptáváte na mého syna, slečno Loringová?“
Když Roslyn zaváhala, neboť nevěděla, co má říct, Drew odpověděl za ni. „Váš syn se zajímá o brož, která patří lady Freemantlové, paní Bainesová.“
Konstance se zatvářila udiveně. „Má brož..., jak mohl vědět..., kde je?“
„Ta brož je vaše?“ zeptala se Roslyn.
„Ano, byl to dárek od.,. Ruperta. Dal mi ji před mnoha lety, když se narodil náš syn. Milovala jsem ji... , neboť v ní byl Rupertův portrét. Když však zemřel, brož byla zrovna u zlatníka, kde ji Rupert nechal vyčistil Pak už jsem ji neviděla.“
„A nemáte na ni žádný právní nárok.“
„Ne,“ zašeptala. „Rupert mě nikdy veřejně neuznal... jako svou milenku, z respektu ke své ženě..., takže jsem tu brož nemohla vymáhat. Lady Freemantlová by se tak o mně dozvěděla... a Rupert si to nepřál.“
„Tak proč váš syn tu brož chtěl?“
„Asi... aby mi ji vrátil. Pamatuji si..., že když jsem před několika týdny onemocněla..., řekla jsem Benjaminovi, že bych.., chtěla mít u sebe portrét jeho otce. Možná jsem mu sdělila, že ta brož je v držení lady Freemantlové. Nevím..., nepamatuji se, měla jsem horečku.“
To vysvětlovalo, proč byl chlapec tak rozhodnutý získat brož zpátky. Chtěl splnit matčino zřejmě poslední přání.
„Má Benjamin nějaké potíže?“ opakovala Konstance chabým hlasem.

Znovu odpověděl Drew. „To se uvidí. Obvinění proti němu je velmi vážné, ale chtěli bychom s ním nejdříve mluvit.“
„Jaké obvinění?“ zeptala se Konstance rozechvěle.
„Myslíme si, že se tu brož pokusil ukrást, a to nejednou.“
Žena ztuhla. „Musíte se mýlit, Vaše Milosti. Benjamin by nikdy nic neukradl. Je to dobrý chlapec, nejlepší syn, jakého bych si mohla přát.“
„Zřejmě ano, ale to zranění na rameni mohlo být způsobeno střelnou zbraní.“
„Cože?! Jistě se mýlíte...“
Vtom se otevřely dveře a dovnitř vešel Winifredin zloděj s vlasy barvy zázvoru. Podíval se na návštěvníky ajeho výraz ztuhl. Z prstů mu vypadl baliček, který nesl, a v obličeji zbledl stejně jako jeho nemocná matka.
Roslyn si všimla, že už nenosí obvaz, ale přesto pravou ruku drží těsně podél těla.
Benjamin se však rychle vzpamatoval a bojovně vystrčil bradu. Roslyn si uvědomila, že se chce následkům postavit čelem.
„Proč jste sem přišli? Má matka je příliš nemocná, než aby přijímala návštěvy. Prosím, odejděte.“
Zdálo se, že Konstance je jeho hrubostí pohoršená. „Benjamine!“ okřikla ho. „Co to má znamenat... , takhle nezdvořile se chovat k hostům!“
Když začala znovu kašlat, chlapec se vrhl k posteli a ochranitelsky ji objal. „Nedovolím, abyste jí ublížili!“
Roslyn si uvědomovala, že chlapcovo hrubé chování je způsobeno strachem o matku, a chtěla ho ukonejšit, ale Drew ji předešel a jeho hlas zněl příkře a nesmlouvavě. „Nejsme tady, abychom ubližovali tvé matce, hochu. Přišli jsme si promluvit o pokusu získat majetek lady Freemantlové.“
Chlapec zaťal zuby. „To není její majetek! Ta brož patří mé matce.“
„Tak jsi usoudil, že máš nárok na to, abys ozbrojený přepadl její kočár, a když se ti to nepodařilo, tak ses vkradl do jejího domu a slídil tam?“
Konstance zalapala po dechu. „Ne, Benjamin by nikdy... nic takového.., neudělal.“
Chlapec se podíval dolů na tvář své matky. „Je mi to líto, mami. Myslel jsem, že když budeš mít otcův portrét, pomůže ti to, aby ses uzdravila.“

Znovu se vzdorovitě podíval na Drewa. „Lady Freemantlová má tolik drahocenných šperků, že by si ztráty jedné cetky ani nevšimla. Je bohatá až hanba.“ Tón jeho hlasu zhořkl. „Není to spravedlivé, že má tolik peněz, zatímco má matka a sestry strádají hlady.“
„Ach, Benjamine...,“ zamumlala jeho matka nevěřícně. „Myslela jsem..., že jsem tě vychovala lépe, než abys... kradl.“
Chlapcův výraz zněžněl. „To přece nebyla žádná krádež. Ta brož je tvoje a já jsem ti ji chtěl jen vrátit.“
Drew zůstal stále stejně vážný. „Když jsi vystřelil, mohl jsi zranit, nebo dokonce zabít lady Freemantlovou Či slečnu Loringovou.“
Konstance tiše zasténala. „Dobrotivý bože, Bene... , jak jsi mohl?“
V chlapcových očích se zračila vina. „Je mi to líto, mami. Jenže ta pistole vystřelila docela sama. Nikdy bych na nikoho nevystřelil. Nikdy bych nikomu neublížil.“
Konečně se do hovoru vložila Roslyn. „Lady Freemantlová je velmi rozumná a chápavá žena, chlapče. Proč jsi ji prostě nepožádal, aby ti tu brož vrátila?“
Podíval se na ni vyděšeným pohledem. „Nechtěl jsem riskovat, slečno Loringová. Lady Freemantlová nevěděla, že její manžel měl jinou rodinu... , a já jsem jí to nechtěl říct. Obával jsem se, že když se k ní přiblížím a všechno jí řeknu, rozzlobí se natolik, že na mě vezme bič a nechá mě vyhodit ze svého domu. Ukrást tu brož byl jediný způsob, jak ji získat.“
Ačkoliv jeho hlas zněl stále pevně, Roslyn si všimla, jak se mu třese brada. V jeho očích viděla mnohem více než jen náznak strachu.
„Tak jsi předstíral, že jsi lokaj, a nechal ses najmout na svatební oslavu mé sestry?“ zeptala se.
„Ano..., i když jsem nic nepředstíral. Jsem lokaj lorda Faulkese. Uniforma lokaje je pro zloděje výhodou. Panstvo se nikdy nedívá na své sluhy — jsou neviditelní.“
Když se chlapec obrátil k Drewovi, Roslyn si uvědomila, že má pravdu.
Tentokrát už jeho hlas nezněl tak klidně. „Chcete mě... uvěznit, Vaše Milostí?“
Drew zůstal stále stejně odtažitý. „Jelikož vidím, že tvá matka je ve špatném stavu, dokážu pochopit, že jsi jí chtěl udělat radost. Zajímalo by mě však, když jsi se zbraní v ruce přepadl kočár, zda

sis uvědomil, že pácháš zločin, za který můžeš skončit na šibenici?“
Konstance hlasitě zalkala a chlapec ještě vice zbledl. „Ano, Vaše Milosti?“
„Myslíš, že by tvůj zločin měl zůstat nepotrestán?“ zeptal se Drew.
Chlapec ztěžka polkl. „Ne, Vaše Milosti.“
„Jak si tedy představuješ, že se zachovám?“
Drew čekal, zatímco Benjamin se pohroužil do hrobového ticha. Roslyn se nervózně kousla do rtu. Chlapec si nezasloužil, aby byl pověšen, a nedokázala se smířit ani s tím, že by ho uvěznili, poněvadž byl jediným živitelem celé rodiny. Jenže pokud ho Winifred obviní, přesně tohle se stane. Podle vystrašeného výrazu na chlapcově tváři si toho byl Benjamin dobře vědom.
„Nevím, Vaše Milosti,“ řekl nakonec. „Možná by mě měli pověsit.“
Konstance znovu hlasitě zalkala a prosebně zvedla ruce. „Ne..., prosím, Vaše Milosti... , nemůžete ho pověsit, zapřísahám vás...“
Drewův výraz zněžněl. „Nikdo ho nepověsí, paní Bainesová.“
„Pak tedy..., co s ním bude?“
„Ještě jsem se nerozhodl.“ Když se podíval na Roslyn, pochopila jeho dilema. Nemohli chlapce potrestat, jak si zasluhoval, ale ani ho nemohli nechat jen tak jít. V každém případě se nemohli rozhodnout sami. Poslední slovo zřejmě bude mít Winifred.
„Myslím, že bychom to měli probrat s lady Freemantlovou,“ navrhla Roslyn tiše.
Když Drew mlčky přikývl, Roslyn si oddychla.Je pravděpodobné, že dobrosrdečná Winifred chlapci odpustí. Nemusí se bát, že by Benjamin utekl, poněvadž ho jeho matka i sestry zoufale potřebují.
„Děkuji vám, slečno Loringová,“ zamumlala Konstance vděčně J a vyčerpaně zavřela oči. Prožité trauma ji naprosto vysílilo. Benjaminse obrátil ke své matce a něžně ji objal. „Prosím, Vaše Milosti, slečno Loringová, teď už opravdu musíte jít,“ řekl přes rameno. „Nemusíte se bát, já nikam neuteču. Pokud chcete, klidně mě nechejte uvěznit, ale má matka potřebuje klid. Je příliš slabá, než aby zvládala takový nápor.“
Roslyn věděla, že chlapec má pravdu. Sáhla do své taštičky a vytáhla všechny peníze, které měla u sebe, a podala mince Benjaminovi. „Tady, vezmi si je a pošlí pro doktora.“
„Ne,“ řekl Drew. „Dnes odpoledne se u paní Bainesové zastaví můj osobní lékař.“

Roslyn s úlevou přikývla. Věděla, že Drew může nemocné ženě poskytnout tu nejlepší péči. Přesto chlapci peníze podala. „Vezmi si je, Benjamine. Můžeš za ně koupit jídlo.“
Chlapec údivem otevřel ústa, ale jeho hrdost mu nedovolovala peníze přijmout. „Děkuji vám, slečno Loringová, ale my vaše milodary nepotřebujeme.“ Podíval se dolů na svou matku. „Přinesl jsem ti skopový koláč, mami, a také chleba a sýr.“ Znovu zvedl zrak. „Já se o svou rodinu postarám.“
• Drew vzal od Roslyn peníze a položil je na stůl. „Pak to přijmi jako půjčku, chlapče, dokud nezískáš peníze, které ti právem patří.“
„Peníze?“ vydechla Konstance.
„S Farnabym si promluvím a ujišťuji vás, že vůle sira Ruperta bude do posledního puntíku vyplněná, paní Bainesová.“
Benjamin znovu údivem otevřel pusu, zatímco Konstance propukla v usedavý pláč.
„Děkuji vám... , Vaše Milosti... O sebe se nebojím, ale mé děti...“
„Už se netrapte, paní Bainesová,“ odpověděl. „Máte mé slovo, že o ně bude postaráno. Teď ale musíte odpočívat. My raději půjdeme.“
Když Roslyn a Drew vyšli z ložnice, našli obě děvčátka skrčená v koutě. Vypadala vyděšeně, ale přesto pohotově vstala a zdvořile se uklonila. Bylo zřejmé, že navzdory neutěšenému stavu, je jejich matka vede ke zdvořilému vystupování.
„Vaše maminka si teď musí odpočinout,“ řekla Roslyn mile. „Za chvilku přijde lékař, aby jí pomohl.“
Tváře děvčátek se rozzářily, pak se vydala ke dveřím do ložnice a po špičkách vešla dál.
Roslyn mlčela, dokud s Drewem nevyšli na chodbu. „Musíme to říct Winifred,“ prohlásila. „Ačkoliv vím, že bude trpět, jistě bude chtít znát pravdu.“
„Doprovodím tě,“ navrhl Drew. „Řekneme jí to společně.“
Když vyšli na ulici, poslal svého lokaje domů, aby tajemníkovi předal instrukce o tom, ať k paní Bainesové ihned pošle jeho osobního lékaře. Poté, co kočímu udal adresu, kam je má zavést, pomohl Roslyn nasednout do kočáru a sám se posadil naproti ní.
„Myslíš to vážně, Drew?“ zeptala se Roslyn, když se kočár rozjel. „Skutečně promluvíš s Farnabym a donutíš ho, aby paní Bainesové vyplatil vše, co jí dluží?“
Drew zaťal zuby. „Bude mi velkým potěšením.“

„Doufám, že to bude brzy, aby se mohla přestěhovat do lepšího domu. Pokud tam zůstane, zcela jistě ji to zabije.“ Roslyn se při vzpomínce na špinavou chodbu zachvěla. „Pošlu Simpkina, aby ji přinesl nějaké vydatné jídlo a čisté povlečení.“
„Dovol, abych to zařídil,“ řekl Drew. „Můj dům je mnohem blíže a bude to pro mě snadnější.“
„Děkuji ti. Je to od tebe velmi milé.“
„Nejsem milý, jen se snažím být spravedlivý.“
Náhle si Roslyn uvědomila, že to je od jejich hádky poprvé, co jsou spolu s Drewem sami, a odmlčela se. Podle kamenného výrazu na jeho tváři usoudila, že je rád, že jejich zasnoubení skončilo.
V jeho chování nebyl ani náznak toho, že by ji chtěl získat zpět. Vlastně se neustále mračil. Možná právě přemýšlel, jak proradného právníka donutí k tomu, aby splnil své závazky a vrátil zpronevěřené peníze.
Roslyn byla Drewovi vděčná, že se o všechno postaral, a rovněž byla ráda, že zprávu o rodině sira Ruperta nebude muset Winifred sdělovat sama.
Když si však všimla, že se na ni dívá, ztuhla a raději se vyklonila z okna. Teď na Drewa nebude myslet. Měla by si připravit, co řekne Winifred.
Možná by svou přítelkyni měla požádat, ať Konstance vrátí její brož. Nechtěla se o té možnosti zmínit dříve, než si promluví s Winifred, aby nevzbudila marné naděje. Pro Konstance ta brož však hodně znamená, a pokud má na svou nemoc umřít, ať je alespoň trochu šťastná.
Roslyn cítila, jak se jí sevřelo hrdlo. Konstance se skutečně ocitla v nezáviděníhodné situaci. Vždycky tomu tak však nebylo. Ačkoliv nebyla legitimní ženou sira Ruperta, miloval ji a jistě s ním prožila šťastný život. Vždyť s ním má tři děti, jež zbožňuje a které zbožňují ji.
Tohle Roslyn nikdy nebude mít.
Roslyn si uvědomila, jak je sobecké oddávat se v takové chvíli sebelítosti, a ztěžka polkla.
Konstancin příběh byl jen dalším důkazem toho, že muži milují své milenky, ne své ženy.

19

Když vidím Winifredino utrpení, bolí mě srdce.
Musí to být pro ni zničující tolik milovat,
když její city nikdy nebyly opětovány.
Přesně toho se bojím u sebe a Ardena.

Roslyn své přítelkyni Fanny

„ Dvě dcery?“ opakovala lady Freemantlová ohromeně, když slyšela celý příběh. „A syn?“
Velikost rodiny sira Ruperta ji zřejmě vyděsila víc než *fakt,* že se ji jeho nelegitimní syn pokusil okrást.
Drew pozoroval, jak Roslyn svou přítelkyni chlácholivě objala. „Je mi to líto, Winifred,“ zamumlala Roslyn. „Mysleli jsme si však, že to budeš chtít vědět.“
„Ano..., to ano. Je však bolestné zjistit..., že jiná žena mu dala to, co já jsem nedokázala. Porodila mu *tři* děti...“
Lady Freemantlová se kousla do vrchního rtu a snažila se potlačit slzy Bylo zřejmé, že je důkazem nevěry svého manžela hluboce zraněná. Zvedla ruce a přitiskla si je k hrudi. „Jak to mohl po celé ty roky utajit?“

„Protože ti nechtěl ublížit," prohlásila Roslyn chlácholivě. Rozhostilo se hrobové ticho, které po chvíli přerušil Drew. „Musíme se rozhodnout, co uděláme s tím chlapcem, lady. Chcete Benjamina Bainese obvinit z krádeže?"
Winjfred zvedla zrak. „Ne... , to nemohu udělat... , vždyť je to Rupertův syn. Nemohla bych ho poslat do vězení."
Drew mírně přikývl. „Myslel jsem si to, ale přesto musí být nějak potrestán, aby si uvědomil, že to, co udělal, bylo špatné."
„Zajisté máte pravdu, Vaše Milosti, ale nesmí do vězení. Takovou krutost bych si nikdy neodpustila."
„Co bude s tou broží, kde je portrét sira Ruperta?" zeptala se Roslyn tiše.
Lady Freemantlová se na ni podívala. „Ty si myslíš, že bych ji měla vrátit té ženě..., jmenuje se Konstance, že?"
„Bylo by to od tebe velmi laskavé, Winif red. Možná se neuzdraví a ten portrét byjí v posledních dnech jejího života poskytl útěchu."
Winifred se zhluboka nadechla. „Máš pravdu, ta brož patří jí. Měla y ji mít u sebe, zvláště když je tak nemocná."
Drew dojatě hleděl na Roslyn. Bylo od ní velice milé, že zařídila, aby nemocná žena dostala zpátky svou brož, i když o ni musela požádat svou přítelkyni. Znovu si uvědomil, jak je Roslyn naprosto odlišná od jeho chladné matky.
Ještě více ho však překvapilo, že lady Freemantlová souhlasila. Nečekaně polkla slzy a prohlásila: „Odevzdám tu brož Konstance osobně. Chci vidět Benjamina a jeho dvě mladší sestry."
Roslyn zaváhala. „Víš jistě, že to je dobrý nápad?"
Winifred se napřímila. „Ano, jsem si tím jistá. Je to přece Rupertova krev a rovněž to jediné, co mi po něm zbylo. Nemohu se k nim obrátit zády. Musím se postarat o jejich blahobyt. Bylo by bezcitné, kdybych Rupertovy děti nechala strádat hlady." Najednou se zarazila. „Kdyby Konstance zemřela, co by se s nimi stalo? Musím se o ně postarat," odpověděla si na svou vlastní otázku. „Ano, vezmu je k sobě..."
„Winifred," přerušila ji Roslyn. „Dokud je Konstance naživu, pochybuji, že ti dovolí, abys jí děti odvedla."
Winifredin hlas se zachvěl. „Jenže já se o ně můžu postarat lépe než ona."
„Nemůžeš jí vzít její děti. Je to to jediné, co má."
„Ano... , máš pravdu," uznala lady Freemantlová smutně, pak se však rozzářila. „Už to mám! Můžou tady se mnou bydlet všichni.

Tenhle dům je obrovský a je tady spousta místa pro tři děti a jejich matku.“
Roslyn se snažila přítelkynino nadšení poněkud mírnit. „Nemůžeš se jen tak rozhodnout, Winifred. Vždyť ses o nich sotva dozvěděla. Je docela možné, že jakmile Konstance dostane zpátky své peníze, bude mít jiné plány.“
‚No, samozřejmě si s ní nejdříve promluvím.“ Lady Freemantlová se zamračila. „Málem bych zapomněla, pokud to je urozená dáma, třeba nebude chtít žít s někým, kdo má nízký původ jako já.“
„Nevěřím, že je taková,“ řekla Roslyn rychle. „Jsem si jistá, že ti za tvou pomoc bude vděčná. Já však myslím na tebe, Winifred. Přestěhovat si do domu celou rodinu, zvláště takovou, která ti může přinést bolestné vzpomínky, je závažným rozhodnutím. Nejdříve by sis to měla pořádně promyslet.“
Winifred odhodlaně zvedla hlavu. „Už jsem si to rozmyslela, Roslyn. To je něco, co musím udělat. Jsem si jistá, že by si to tak Rupert přál.“ Pevně sevřela rty. „Vím, že bych se na něho za jeho nevěru měla zlobit, ale děti přece za nic nemohou. Ať udělal cokoliv, stejně jsem ho milovala.“
Roslyn se dojatě usmála. „Jsem si jistá, že tě sir Rupert miloval víc, než si uvědomuješ.“
Winifred popotáhla. „Možná by mě miloval, kdyby jeho srdce už nebylo zadané.“ Odvážně se usmála. „Teď však mohu milovat jeho děti. Vždy jsem chtěla děti. Teď jen doufám, že se se mnou o ně Konstance podělí.“
„Jsem si jistá, že ano. Zajisté pochopí, jaké výhody z tvé nabídky plynou. Vypadá jako matka, která pro své děti udělá cokoliv.“
Lady Freemantlová pokývala hlavou. „Není na co čekat. Konstance se ke mně může ihned nastěhovat. Tady o ni bude jistě mnohem lépe postaráno.“
Náhle se ozval Drew. „Možná že je příliš slabá na to, aby zvládla převoz. Právě je u ní můj lékař a ten nám toho řekne víc.“
„Dobře tedy, až se zotaví nebo možná i dřív, pokud to ovšem schválí váš lékař, vezmu Konstance i dětí k sobě, jestli bude chtít.“ Zamyšleně se podívala na Drewa. „Pomůžete mi zařídit vše potřebné, Vaše Milosti?“
„Pokud získáte její souhlas, pak samozřejmě. Pomohu vám ve všem, v Čem bude potřeba, lady. Začneme s tím, že vás doprovodím ke Konstance.“
„To bych ráda. Děkuji vám, Vaše Milosti. Jste velmi laskav.“

Roslyn objala starší ženu kolem ramen. „To ty jsi velmi laskavá, Winif red. Jsi ten nejlaskavější člověk, jakého znám.“
„Pf, kdybys ty byla na mém místě, zachovala by ses naprosto stejně.“ Letmo se podívala na Drewa a pak zpátky na Roslyn. „Jen doufám, že ty se v takové situaci nikdy neocitneš.“
Lady Freemantlová náhle prudce vstala. „Jestli mi dáte minutku, Vaše Milosti, jen zaběhnu do svého pokoje a vezmu svou.., tu brož. Také musím říct Pointonovi, aby připravil pokoje. Co kdyby Konstance souhlasila a přestěhovala se ještě dnes. A také kuchař musí uvařit něco dobrého na večeři. Něco pro děti...“ Odešla z místnosti a stále si přeříkávala, co všechno musí udělat, aby na nic nezapomněla. Drew a Roslyn osaměli.
Když se mezi nimi rozhostilo tíživé ticho, přerušil ho Drew. „Pointonovi se to možná nebude líbit. Zřejmě nebude chtít do svého domácího království přijmout bývalou milenku svého pána. Majordomové bývají často velmi striktní a přísně dbají na pravidla.“
Roslyn se jen usmála. „Jenže nakonec to stejně udělá, protože má Winifred velice rád. Tak jako všichni její sloužící. Je to díky tomu, jak s nimi zachází. Winifred se nad nikoho nepovyšuje a ví, že i ta nejposlednější služebná si zasluhuje respekt a úctu. Na oplátku má jejich vděk a loajalitu.“
„Ne jako má matka,“ řekl Drew suše. „Ta si myslí, že sloužící snad nejsou lidské bytosti.“
Znovu se mezi nimi rozhostilo ticho, ale tentokrát ho přerušila Roslyn. „Nepochybuji o tom, že vévodkyni zpráva o zrušení našeho zasnoubení potěšila.“
Drewovi se bolestí sevřelo srdce. „Ještě jsem jí to neřekl.“ „Měl bys to udělat. Není na co čekat.“
„Roslyn...“
„Pošleš oznámení do novin, nebo to mám udělat já?“ zeptala se.
Drew zaťal zuby. Chtěl dát Roslyn čas, aby si to ještě rozmyslela, ale ona očividně o nic takového nestála. Hovořila s ním tak chladně a odtažitě, až mu po zádech běhal mráz. V jejích modrých očích četl jasnou zprávu, že s ním už nechce mít nic společného.
„Postarám se o to,“ odsekl Drew zachmuřeně.
Roslyn královsky pozvedla hlavu. „Ráda bych ti poděkovala za to, co jsi udělal pro mou přítelkyni, ale vím, že ty o můj vděk nestojíš.“
„Ne, to ne.“

„Pak už si nemáme co říct. Přeji hezký den, Vaše Milosti.“
Se srdcem sevřeným bolestí Drew pozoroval, jak Roslyn pomalu odchází z místnosti, aniž by mu dala šanci říct jí všechno, co potřeboval.
Drew se ponořil do svých neradostných myšlenek a celou cestu do Londýna mlčel. Právě vjížděli na předměstí, když se Winifred tichým hlasem zeptala: „Byla má žádost příliš nevhodná, Vaše Milosti?“
Drew se vzpamatoval a udiveně se podíval na ženu, která seděla naproti němu. „Prosím?“
„Mračíte se tolik, až se obávám, zda vás příliš neobtěžuji. Zřejmě s mým rozhodnutím pozvat Konstance a děti, aby bydleli u mě, nesouhlasíte.“
Drew se usmál. „Právě naopak, lady, máte můj velký obdiv.“
Tázavě se na něho podívala. „Děláte si ze mě legraci?“
„Vůbec ne. Myslím to vážně. Vaše rozhodnutí bylo velmi Šlechetné. I když musím uznat, že jste mě překvapila. Většina urozených dam by byla ráda, že bývalá milenka jejich manžela a jeho nemanželské děti umírají hlady. Má matka by něco takového jako vy zcela jistě neudělala.“
„Jenže já nejsem urozená dáma, Vaše Milosti.“
„Dovoluji si s vámi nesouhlasit. Vidím to zcela jinak.“ Winifred Freemantlová možná pocházela z prosté rodiny, ale její činy byly mnohem urozenější než skutečných Šlechtičen. „Vy jste urozená dáma, a to každým coulem,“ řekl mile.
Winifred se usmála. „No..., můj původ sice moc urozený není..., ale Roslyn a její sestry mi byly vždy dobrým příkladem.“
„Jste si vědoma toho, že vaše rozhodnutí s sebou může přinést neblahé následky?“
Winifred si povzdychla. „Ano, to jsem. Mí nabubřelí sousedé to zcela jistě nebudou schvalovat, jenže já to už nějak překousnu, protože jsem svého manžela milovala. Když někoho milujete celým srdcem, žádná oběť není dost velká. Myslím, že kdybyste byl na mém místě, zachoval byste se stejně, Vaše Milosti.“
Drew se zamyslel. Pokud někdy zpochybňoval existenci skutečn lásky, teď, když viděl, jaké oběti je lady Freemantlová schopná ve jménu své lásky k zesnulému manželovi, byl si jistý, že taková láska existuje.
Udělal by totéž pro Roslyn, kdyby to byly její děti, o něž by bylo třeba se postarat? Domníval se, že ano, poněvadž by byly její

součástí.
Lady Freemantlová ho upřeně pozorovala. „Vy Roslyn milujete, — řekla tiše.
Drew odvrátil zrak a zamyslel se. Skutečně Roslyn miluje?
Věděl, že existuje jen jediná odpověď. I když to bylo pro něho překvapující, miloval Roslyn celým svým srdcem.
Užji miluje delší dobu, i když si to nechtěl přiznat a tvrdohlavě se svým pocitům bránil. Roslyn mu vklouzla do srdce a pevné se v něm usadila.
Vlastně mu celý život scházela, jenže si to neuvědomoval. Mezi svými milenkami se snažil najít naplnění, ale objevil ho až s Roslyn.
Vášeň, emoce, rozkoš a prostá radost, že je s ní, ho naplňovaly pocitem Štěstí a uspokojení.
Potřebuje ji víc, než si kdy myslel, že je vůbec možné. Chtěl s ní mít děti. Chtěl její lásku. Ten hluboký nesobecky cit, který Konstancesdílela se sirem Rupertem. Ten druh lásky, který Winifred ještě stále cítí ke svému manželovi, i když je už přes čtyři roky po smrti.
Jenže Roslyn ho nikdy milovat nebude. Drew měl dojem, jako by mu někdo do srdce vrazil ostrý nůž. Dala mu jasně na srozuměnou, že chce, aby z jejího života zmizel.
Roslyn ho nikdy nebude milovat tak, jako on ji, protože miluje Havilanda.
Má právo o ni usilovat, když její srdce patří jinému? Co její plány? Její sny? Její štěstí?
Jak to Roslyn říkala? *Skutečná láska je taková, když ti na štěstí toho druhého záleží víc než na svém vlastním.* Co by si o něm myslela, kdyby své vlastní štěstí stavěl nad to její? Jak může tvrdit, že ji miluje, když jediné, na čem mu záleží, je on sám?
Pokud ji skutečně miluješ, ty blázne, měl bys chtít, aby byla šťastná. Měl by ses jí vzdát... Nebo ne?
Představa toho, že by měl bez Roslyn strávit zbytek života, ho hluboce zasáhla. Ale pokud ji skutečně miluje, má snad na výběr?
Ta otázka ho pronásledovala celý zbytek dne.
Během dojemného setkání lady Freemantlové a Konstance, která byla neskonale vděčná, že o její děti bude postaráno, pokud by zemřela.

Během rozhovoru s lékařem, který rozhodl, že přemístit vážně nemocnou ženu z londýnské stoky do čistého prostředí na venkově je velmi moudré a mohlo by to Konstance zachránit život.
Během transportu pacientky do luxusního domu lady Freemantlové.
Během toho, když děti Konstance projevily neskrývané nadšení nad svým novým domovem, a když se radoval dokonce i Benjamin, jehož zarputilost konečně roztála a nahradila ji naděje v lepší život u lady Freemantlové.
A dokonce i během zpáteční cesty do Londýna, kdy Drew usilovně zvažoval, jak by se měl zachovat.
Když konečně dorazil domů, bylo už hodně pozdě. Namířil si to rovnou do knihovny, kde se zavřel se dvěma láhvemi své nejlepší skotské whisky Kdyby Roslyn chtěla, aby si pro ni vyřízl srdce z těla, zcela jistě by to udělal.
Drew dopíjel svou druhou láhev, když byl schopný podívat se kruté pravdě přímo do očí: musí ji nechat jít.
I když si život bez Roslyn nedokáže představit, její štěstí je s Havilandem — a on chce, aby byla šťastná, i když to znamená, že ji ztratí a přenechá ji jinému muži.
Chce její štěstí víc, než cokoliv jiného.
„Tak o čem, ty blázne, ještě uvažuješ?“ mumlal opilým hlasem. „Není co odkládat. Musíš jí dát šanci, aby se jí konečně splnily její sny.“
Drew s námahou vstal a došel ke zdobené šňůře, aby zazvonil na svého majordoma. S ještě větší námahou se udržel na nohou, když svému sluhovi zadával instrukce, aby se ihned vypravil do Brooksova klubu, kde v tuto hodinu zřejmě najde hraběte z Havilandu, a přivedl ho k němu.
Pak klesl na pohovku a ke rtům si přitiskl poloprázdnou láhev.
Když se ozvalo prudké zaklepání na dveře, Drew podřimoval na pohovce. Zakroutil hlavou, aby se vzpamatoval, posadil se a vyzval příchozího, aby vešel dál.
Do místnosti vešel vysoký gentleman, ale Drew ho nepoznával. Přimhouřil zrak a upřeně ho pozoroval. Možná to byl Haviland, nebo spíše dva. O totožnosti příchozího ho ujistil až Havilandův příkrý hlas.
„Doufám, že mi náležitě vysvětlíte, Vaše Milosti, proč jsem se musel okamžitě dostavit. Právě jsem měl dobré karty.“

Drew se snažil mluvit klidně, ale přesto se mu to příliš nedařilo. „Pokud to bude zapotřebí, vynahradím vám veškeré vzniklé škody.“
Haviland se zkoumavě zadíval na Drewa. „Překvapujete mě, Ardene. Jste zťatý.“
„Naprosto,“ řekl Drew.
„Dobře tedy, proč jste mě zavolal?“ zeptal se hrabě netrpělivě.
Drew se zamračil a sbíral odvahu, aby řekl to, Čemu nechtěl věřit. „Pravda je taková, že jsem se mýlil. Je vaše.“
„Kdo?“
„Roslyn! O kom bych tak asi zatraceně mohl mluvit?“
„Nemám ani to nejmenší tušení.“
Drew se na něho znechuceně podíval. „Neříkejte mi, že jste o ni neusiloval.“
„Možná že ano, ale to by nesměla být zasnoubená s vámi.“
„Jenže ona miluje jen vás.“
„Obávám se, že do mých schopností svádět slečnu Lonngovou vkládáte až přehnanou důvěru.“
„Ne, to nevkládám. Získal jste ji dřív, než já jsem ji vůbec poznal.“
Hrabě se tvářil ziačně nedůvěřivě. „Co se mi to vlastně snažíte říct, Ardene?“
„Chci, aby byla šťastná!“ zařval Drew.
„Takže se jí vzdáváte?“
Drew sklonil hlavu. „Nikdy mě nebude milovat. Chce jen vás.“
Haviland překřížil ruce na prsou. „Jenže já nejsem včerejší, Vaše Milosti. Až vystřízlivíte, zase si to rozmyslíte a pak mě vyzvete na souboj, že se dvořím vaší snoubence. Nechci se s vámi setkat za úsvitu s pistoli v ruce. Pokud jste alespoň z poloviny tak dobrý střelec jako já, ani jeden z nás to nepřežije.“
„Nebuďte bláhový, Havilande,“ odvětil Drew zachmuřeně. „Snažím se udělat dobrou věc a dovolit jí, aby byla šťastná.“ Znovu si dlouze přihnul z láhve. „Roslyn vás miluje, vy slepý idiote.“
V místnosti se rozhostilo dlouhé ticho. Haviland se snažil vstřebat šokující informaci. „Nikdy mně ani v nejmenším nenaznačila, že ke mně snad něco cítí.“
„Nu, a vidíte, přitom vás miluje. Od první chvíle se vás snaží získat a já..., zatraceně, já jsem jí v tom pomáhal.“ Hořká ironie osudu ho rozesmála. „Roslyn vám bude skvělou manželkou.“
„O tom nepochybuji.“

„Jste šťastný muž, Havilande.“
„Ani o tom nepochybuji.“
Drew se na něho upřeně podíval. „Jestli jí jedinkrát ublížíte, pak se budete zodpovídat přímo mně. Je to jasné?“
Haviland se nevesele usmál. „Dokonale, Vaše Milosti. Slibuji, že se vynasnažím.“
Haviland se otočil, vyšel z místnosti a tiše za sebou zavřel dveře. Drew mlčky zíral na zavřené dveře a měl pocit, jako by tam, kde měl před chvílí srdce, zůstala jen černá díra.
Roslyn s Winifred ode dveří sledovaly, jak obě Bainesova děvčata po špičkách přicházejí k posteli své nemocné matky.
Konstance unaveně otevřela oči, a když spatřila své děti, usmála se. „Dobré ráno, děvčata.“
„Je ti lépe, mami?“ zašeptala starší dívka Sarah.
„Mnohem lépe,“ ujišťovala ji Konstance. „Zdá se, že ta medicína od doktora opravdu zabírá. Už mě tolik nebolí na prsou a ani tak Často nekašlu.“
U Konstance celou noc seděla Winifredina hospodyně, přikládala jí horké obklady na hruď a podávala bylinkový čaj, který jí pomohl utišit bolesti.
„Ach, mami,“ vykřikla mladší dcera Daisy s úlevou. „Tolik jsme se o tebe bály.“
„Já vím, zlatíčko. Já jsem se také bála. Teď mi raději řekněte..., jak se vám líbí váš nový domov.“
„Mami, je to tady nádherné,“ odpověděla Sarah. „Naše ložnice je obrovská a každá máme svou prachovou peřinu, takže už nemusím snášet to věčné Daisyino kopání. Musíš vidět naši chůvu, Teta Winifred říkala, že budeme mít i guvernantku, takže už nás nebudeš muset učit. Slečna Loringová nám přinesla spoustu krásných knih. Daisy se nejvíce líbí ty s obrázky, ale já mám ráda mapy, na nichž jsou všechna ta místa, o kterých jsi nám vyprávěla.“
„A co ty Daisy, líbí se ti tady?“ zeptala se Konstance mladší dcery.
Daisy dychtivě přikývla a ukázala matce svou novou porcelánovou panenku, kterou si tiskla k tělu. „Ó ano, maminko. Podívej, jakou mám krásnou panenku. Dala mi ji teta Wini, ale ještě pro ni nemám jméno. Teta Wini říkala, že musím počkat, až ti bude lépe, a pak mi pomůžeš nějaké vybrat.“
Konstance zvedla k Winifred vděčný zrak. „Nevím, jak vám mám poděkovat, lady. Jsem si jistá, že musíte být anděl.“

Winifred zrůžověla rozpaky. „Jen chci, aby se jim v jejich novém domově líbilo. A vám samozřejmě taky.“
Konstance do očí vhrkly slzy a vděčně se na Winifred usmála.
Roslyn je pozorovala a cítila, jak se jí dojetím chvěje srdce. Obě ženy spolu sdílely pevné pouto, kterým byla starost o děti muže, jehož obě vroucně milovaly.
Bolestí se jí sevřelo hrdlo. Přemýšlela, zda by dokázala být tak velkorysá, kdyby zjistila, že Drew má jinou rodinu. Bylo by to zničující, ale věřila, že by to dokázala...
Teď však není na podobné myšlenky vhodná doba, kárala se Roslyn v duchu. Měla by se těšit ze štěstí své přítelkyně.
K radosti tady bylo hned několik důvodů, poněvadž ráno lékař oznámil, že Konstance má to nejhorší za sebou a že přežije.
Winifred si tiše odkašlala. „Teď vás nechám s vašimi děvčaty o samotě, ale pak musíte odpočívat. Pošlu za vámi služebnou, ale pokud budete cokoliv potřebovat, stačí zazvonit.“
„Děkuji vám, lady,“ zamumlala Konstance.
„Říkejte mi jménem,“ dodala Winifred. „Pokud máme být přítelkyněmi, ta lady se k tomu nehodí.“
Konstance se chabě usmála. „Velmi ráda budu vaší přítelkyní, Winifred.“
„Dobře tedy, Konstance,.
Winifred se otočila a s úsměvem opustila místnost. Roslyn ji následovala na chodbu a zavřela za sebou dveře.
„Rozhodla jsem se správně,“ prohlásila Winifred. „Dívky tady budou šťastné a stejně tak já. Vždy jsem chtěla mít děti,“ dodala tiše.
„A já jsem zase šťastná kvůli tobě,“ zašeptala Roslyn dojatě.
Její přítelkyně se na ni zkoumavě podívala. „Věřím, že ty a Arden budete mít spoustu dětí, má drahá.“
Roslyn váhala, jak odpovědět. Jelikož však Winifred teď měla dost svých vlastních starostí, nechtěla ji zbytečně znepokojovat zprávou o zrušení jejich zasnoubeni. Proto se jen usmála a stiskla přítelkyni ruku. „Jsi skutečně anděl, Winifred. Kdybys však přestala neustále strkat nos do mých věcí, byla bych ti stejně vděčná jako Konstance.“
Winifred se srdečně zasmála, ale Roslyn její veselí nemohla opětovat. Ne, když její srdce svíralo bolestí. Právě teď měla pocit, že ona své štěstí nadobro ztratila.

Přesto se snažila své zoufalstri skrýt, a než odešla z Winifredina domu, nikdo by na ní nepoznal, jak je nešťastná. Když se však vrátila na Danvers Hall, musela v celé šarádě pokračovat, protože tam na ni čekal lord Haviland.
Jakmile ho uviděla stát ve vstupní hale, donutila se k milému úsměvu a vstřícně k němu přistoupila.
„Prosím?“ řekla Roslyn o pět minut později a nechápavě zírala na svého hosta. Zcela zjevně se musela přeslechnout. Je snad možné, že byji hrabě právě žádal o ruku?
Haviland se suše usmál. „Nevyjádřil jsem se snad jasně, slečno Loringová? Možná ne, poněvadž to je poprvé, co někoho žádám o ruku. Nicméně navzdory mé nemotornosti bych byl velice poctěn, kdybyste žádost přijala a stala se mou ženou.“
Roslyn se nejistě usmála. „Vaše žádost byla naprosto v pořádku, lorde, jen jsem překvapená. Neměla jsem ani tušení, že byste se se mnou chtěl oženit.“
Haviland povytáhl tmavé obočí. „Doufal jsem, že to není tak nečekané. Víte, že jsem váš věrný obdivovatel.“
„Jenže mezi obdivem a žádostí o ruku je velký rozdíl.“
Haviland pokrčil rameny. „Nikdy jsem se nechtěl stát hrabětem, ale když jsem po svém otci zdědil titul a majetek, převzal jsem na sebe veškeré povinnosti. Vlastně jsem se vrátil do Anglie proto, abych se tady usadil, oženil se a zplodil dědice. Samozřejmě že jsem musel počkat, dokud neskončila doba smutku, ale teď, když uplynul celý rok, mě má babička požádala, abych si našel vhodnou nevěstu.“
Roslyn sklonila hlavu a přemýšlela o ironn osudu. Copak Havilandova žádost nemohla přijít před třemi týdny, než poznala Drewa?
„Je to však tak nečekané,“ řekla smutně.
„Vidím, že jsem vás překvapil, slečno Loringová,“ poznamenal Haviland.
Velmi si vás vážím a věřím, že byste mi byla skvělou hraběnkou. Požádal bych vás o ruku už dříve, jenže vy jste se zasnoubila s Ardenem. Teď, když bylo vaše zasnoubení zrušeno, mě napadlo, že nesmím pokoušet své štěstí a zbytečně váhat.“
Roslyn k němu zvedla zrak. „Kdy jste se o tom dozvěděl?“
„Včera večer od Ardena.“

Roslyn bodlo u srdce. Takže Drew řekl Havilandovi o tom, že se spolu rozešli? Nechtěla na něho myslet. Zvláště ne teď, když vedle ní stál lord Haviland a čekal na odpověď.
Roslyn ztěžka polkla, sepjala ruce a zdvořile odpověděla: „Jsem vaší nabídkou velmi poctěna, lorde, obávám se však, že musím odmítnout."
Hrabě dlouze váhal. „Snad nebude nezdvořilé zeptat se vás na důvod vašeho odmítnuti? Máte proti mně nějaké osobní výhrady?"
„Ne, samozřejmě že nemám."
„Tak proč?"
Roslyn se mu podívala přímo do očí, i když to bylo velmi těžké. Nedokázala mu říct na rovinu, že Drewovi odevzdala svou nevinnost, ale nemohla si Havilanda vzít, aniž by mu to řekla. A i kdyby se spokojil s takovou nevěstou, ona ho nemilovala. Dříve, než mohla cokoliv říct, Haviland pokračoval: „Myslel jsem, že si rozumíme, slečno Loringová. Uzavřeli bychom velmi poklidné manželství z rozumu."
„Jenže vy jistě víte, lorde, že já o manželství z rozumu nestojím. Právě naopak, vždy jsem doufala, že se provdám z lásky."
Haviland udělal krok kupředu. Jeho výraz náhle zněžněl. „Teď se sice nemilujeme, ale vždy existuje možnost, že se časem naše city prohloubí."
„Ne, tomu nevěřím."
„Protože stále milujete Ardena?"
Roslyn zrudla. „Jak vás to napadlo? Vždyť jsem to byla já, kdo zrušil zasnoubení."
„Což je velmi dobrý důvod, abyste zvážila mou žádost. Pokud mě přijmete, budete mít ochranu mého jména. Zrušení zasnoubení s vévodou vám společnost jen tak neodpustí."
Roslyn byla dojatá Havilandovou šlechetností, ale nemohla jinak. „Jsem vám skutečně vděčná, ale má odpověď zní ne."
„Takže ho milujete?" tlačil na ni Haviland.
Roslyn se mlčky podívala dolů na své sepjaté ruce. Už několik dní bojovala sama se sebou a nechtěla si přiznat pravdu. Zoufale se snažila uchránit si své srdce, ale zřejmě marně. Ona Drewa milovala.
Ano, milovala ho, a proto nemohla přijmout Havilandovu žádost. Nemohla se provdat za jednoho muže, když milovala jiného.
Pevně sevřela sepjaté ruce. Nedokázala si vybavit, kdy přesně ho začala milovat. Možná to bylo na Arden Castle, když viděla

Drewovu lásku k jeho staré chůvě. Nebo to bylo dřív, když jí ukázal vášeň, o níž mnoho žen může jen snít. Nebo to bylo ještě dřív, když ji začal učit, jak zaujmout muže. Zprvu by ji ani nenapadlo, že své srdce tak nečekaně otevře svému svůdnému učiteli.

„Ano," zamumlala nakonec. „Miluji ho."

„Proč jste potom zrušila vaše zasnoubení?"

„Protože on mě nikdy milovat nebude."

Haviland se na ni nevěřícně podíval. „Jste si tím jistá?"

„Naprosto."

„Ví Arden, co k němu cítíte?"

„Ne," řekla zoufale.

„Pak byste mu to měla povědět."

Roslyn zakroutila hlavou. „To by nemělo smysl."

„Ačkoliv bych to jako jeho sok neměl dělat, musím vám něco říct, slečno Loringová." V Havilandově hlase se odráželo hořké pobavení. „Myslím si totiž, že se ohledně Ardenových citů středně mýlíte. Vlastně jsem přesvědčen, že vás miluje."

Udiveně se na něho podívala. „Jak vás to vůbec napadlo?"

„Protože mě k vám poslal, abych vás požádal o ruku."

Roslyn se bolestivě sevřelo hrdlo, „On vás poslal, abyste mě požádal o ruku?" opakovala. „Řekla bych, že to svědčí o naprostém opaku toho, co mi tvrdíte."

„Ne, drahá," namítl Haviland mírně. „Arden se vás vzdal, abyste byla šťastná.

Obětoval svou lásku pro vaše štěstí. Podle mě to je jasný důkaz lásky."

Haviland se ušklíbl. „Vlastně mi vyhrožoval, že pokud vás po svatbě neučiním šťastnou, zodpovím si to. Teď vidím, že nemám ani tu nejmenší šanci. Vaše štěstí je po boku Ardena, ne po tom mém."

Nevěřícně na něho zírala. Jak by ji Drew mohl milovat a přitom ji odevzdat druhému muži? Skutečně to dělá proto, aby byla šťastná? Je možné, že ji Drew miluje?

„Měla byste se mu vyznat z toho, co k němu cítíte," opakoval hrabě.

Roslyn byla tak pohroužená do vlastních chaotických myšlenek, že ho skoro neslyšela. Co se stane, když se Drewovi vyzná ze své lásky? Co pak? Bude si ji ještě chtít vzít? A pokud ano, jaká bude její odpověď? Může riskovat a provdat se za něho?

Je docela možné, že bude celý život trpět tak, jak trpěla Winifred. Nebo ještě hůř, ona a Drew mohou dopadnout jako její rodiče a zničit všechno hezké, co mezi nimi kdy bylo. Pak by se jejich vášeň změnila v nenávist.
Má však na výběr? Pokud existuje jen sebemenší možnost, že by s Drewem mohla být šťastná, musí se vzdát své hloupé představy o dokonalém manželství a po hlavě se vrhnout do něčeho, co je skutečné, upřímné, silné a trvalé.
Nemá na výběr. Život bez Drewa si prostě nedovede představit. V srdci necítí nic než Jen prázdnotu a bolest.
Neví, Jestli někdy pro něho bude znamenat tolik, co on pro ni. Netuší, jestli ji někdy bude skutečně milovat, ale musí to risknout.
Při představě toho, že by ji Drew nikdy nemiloval tak jako ona jeho, jí po zádech přeběhl mráz, ale přesto to musí zkusit. Pokud ji nemiluje, časem snad začne. Zkusí na něho triky svádění, které ještě nikdy nepoužila...
Náhle si Roslyn uvědomila, že ji Haviland mlčky pozoruje, a vzpamatovala se. Bylo od ní nezdvořilé plánovat si, jak svede Drewa, když hrabě stál hned vedle ní.
„Děkuji vám, lorde," řekla Roslyn rozechvělým hlasem. „Vezmu si vaši radu k srdci a řeknu Ardenovi, co k němu cítím."
Haviland se smutně usmál. Vzal ji za ruku a něžně ji políbil na konečky prstů. „Tohle je má největší prohra."
Roslyn rozpaky celá zrůžověla. „Věřím, že brzy najdete nevěstu, která vás učiní šťastným."
„Doufám. Pokud nechci, aby mě má babička umořila, musím si co nevidět najít vhodnou ženu."
V očích se mu zaleskly jiskřičky smíchu, což Roslyn prozradilo, že ho její odmítnutí až tolik nebolí.
Haviland se na ni zkoumavě zadíval. „Kdybyste mi pomohla s výběrem, byl bych vám velmi vděčný."
„Chcete, abych vám pomohla hledat nevěstu?" zeptala se Roslyn udiveně.
Lišácky se usmál. „Proč ne? Samotnému se mi to očividně příliš nedaří."
Roslyn se hlasitě zasmála. „Velmi ráda vám budu nápomocná, lorde Havilande. Ale nyní..., kdybyste mě omluvil. Musím ihned odjet do Londýna."
„Za Ardenem?"
„Ne, navštívit přítelkyni."

Nejdříve si musí promluvit s Fanny. Ta bude vědět, co má udělat, aby získala Drewovo srdce.
Doufala jen, že není příliš pozdě.

20

Udělám cokoliv, jen abych získala Ardenovo srdce. Začnu tím, že použiju všechny triky svádění,které jsem se naučila.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Když se Drew probudil, zjistil, že leží na pohovce v knihovně a že mu v hlavě buší snad stovka malých permoníků.
Posadil se a chytil se za hlavu. Pach whisky, který se nesl celou knihovnou, zcela jistě nijak neublíží jeho sbírce vzácných knih, ale jeho žaludku ano. Přesto se nemohl donutit vstát a otevřít okno.
Ztratil Roslyn. Bez boje ji přenechal svému rivalovi. To vysvětluje, proč ho srdce bolí stokrát víc než hlava.
Jak to jen mohl udělat? Vždyť ještě pobízel Havilanda, aby Roslyn požádal o ruku. Teď, když vystřízlivěl, mohl jen proklínat své chvilkové zatmění mysli.
Skutečně ji Haviland požádal o ruku? A pokud ano, přijala ho? Drew tiše zasténal. Nemohl se tím zabývat, nicméně na nic jiného myslet nedokázal.
Co to jenom udělal? Pokud Roslyn Havilandovu žádost o ruku nepřijme, půjde za ní a přemluví ji, aby si ho vzala, i když ho nemiluje. A pak zbytek života stráví tím, že se bude pokoušet získat její srdce.
Ach, bože...., ona ho nemiluje.

Ani nevěří, že by kdy on mohl milovat ji. Musí jí sdělit, co k ní cítí.
Nedopustí, aby ji dostal Haviland, i kdyby toho bastarda milovala. Nevzdá se jí. Nemůže. Bez ní jeho život nemá žádný smysl.
Nicméně třeba je příliš pozdě...
Drew znovu tiše zasténal, z náprsní kapsy vytáhl hodinky a zjistil, že už je po poledni. Měl by okamžitě jet za Roslyn, ale nejdříve se musí okoupat a převléct.
Vstal a dlouhým krokem vyšel z knihovny. Když se však dostal do vstupní haly, přimhouřil oči a přikrčil se před prudkým polednímsluncem.
Jeho majordomus byl připravený vyslechnout všechny jeho rozkazy a ani v nejmenším na sobě nedal znát, že by si snad všiml neutěšeného stavu svého pána.
„Mohu vám pomoci, Vaše Milosti?“ zeptal se zdvořile.
Drew sebou škubl, poněvadž zvuk hlasu v jeho hlavě jen rozbušil další kovadliny. „Ano, nechej mi připravit koupel a pak kočár. A ať někdo uklidí a vyvětrá v knihovně.“
„Jak si přejete, Vaše Milosti. Chtěl byste si přečíst vaše vzkazy? Přišly dnes ráno, ale já jsem vás nechtěl rušit. Jeden je od lady Freemantlové.“
Konstance, to byla první Drewova myšlenka. S bušícím srdce rozlomil voskovou pečeť a pohledem přelétl krátký vzkaz.
Lady Freemantlová ho v něm informovala, že Konstance si přes noc odpočinula a že dnes jí je už mnohem lépe. Lékař se na její stav dívá optimisticky a všichni doufají, že se co nevidět uzdraví.
Drew byl rád, že se Konstance dostala z toho nejhoršího. Alespoň ona a její děti budou šťastni, když jeho osud je v troskách.
„Děkuji, Foslette. Od koho je ta druhá zpráva?“
„Od slečny Roslyn Loringové, Vaše Milosti,“ řekl majordomus a podal Drewovi zapečetěnou obálku.
Tentokrát se mu srdce rozbušilo jako o závod.

Drahý vévodo, byla bych ráda, kdybyste mě dnes večer v osm hodin mohl navštívit ve Fannyině rezidenci na Crawford Place. Mám pro vás jistý návrh.

Vaše přítelkyně Roslyn

V Drewovi se mísily rozporuplné pocity strachu a naděje. Co

jenom může mít v plánu? Proč ho zve do domu své přítelkyně Fanny?
Drew se podíval na majordoma. „Ihned pošli do Danvers Hall odpověď, že přijímám.“
‚Zpráva nedorazila z Danvers Hall, Vaše Milosti, ale z Londýna. Řekl bych, že ten lokaj slouží u slečny Irwinové.“
Drew se zamyšleně zamračil. Zajímalo by ho, co Roslyn dělá v Londýně. Nezbývalo mu nic jiného než doufat, že mu chce dát ještě jednu šanci.
Od svého kočího se Drew dozvěděl, že Crawford Place leží jen kousek od Hyde Parku a že se pyšní řadou elegantních a honosných domů.
Když zvážil, že Fanny Irwinová patří mezi nejznámější kurtizány Londýna, udivilo ho, že vlastní dům v tak vážené čtvrti. Když dorazil na dané místo, ještě více Drewa překvapilo to, že ho u otevřených dveří uvítala maskovaná dáma.
Jakmile pod pozlacenou škraboškou spatřil důvěrně známé modré oči, srdce, které už tak bilo jako splašené, mu teď málem vyskočilo z hrudi. Tou svůdnou kráskou nebyl nikdo jiný než Roslyn.
To, že měla rozpuštěné vlasy, které jí v těžkých pramenech spadaly dolů po ramenou, ho překvapilo ze všeho nejvíc.
„Vaše Milosti,“ zamumlala zastřeným hlasem. „Jsem ráda, že jste přišel.
Vítejte.“
Roslyn za ním zavřela dveře, pak se obrátila a vedla ho k širokému schodišti. Když se Drew zastavil dole v hale, otočila se na něho přes rameno, usmála se a prstem na něho kývla, aby ji následoval. Drew chvíli váhal, ale opravdu jen chvíli, než se dlouhým krokem vydal za ní.
Když vystoupali po schodišti, konečně se mu vrátila ztracená řeč. „Předpokládám, že tohle je Fannyino soukromé hnízdečko lásky,“ podotkl. „Tady uspokojuje své nejvzácnější klienty?“
„Ne, nikdy,“ řekla Roslyn nečekaně. „Tady nachází klid a soukromí, když si potřebuje odpočinout. Své obchody Fanny uzavírá v hlavní rezidenci. Tady ještě žádný její klient nikdy nebyl.“
Drew se nemohl dočkat, až se dozví, proč ho vlastně Roslyn pozvala, a tak ji následoval dlouhou chodbou. „Musím přiznat, že mě tvůj vzkaz udivil,“ řekl váhavě. „Bylo v něm, že mi chceš něco navrhnout“

„To skutečně chci.“ Roslyn se na něho záhadně podívala. „Chci být dnes v noci tvou milenkou.“
Drew tázavě povytáhl obočí, ale než mohl cokoliv říct, Roslyn ho uvedla do velké ložnice, kde v několika velkých svícnech hořely svíce. „Nemohu říct, že tomu rozumím, drahá,“ řekl tiše.
„Dnes v noci budeme předstírat, že jsem tvá milenka a ty jsi můj pán.“
V žilách mu začala prudce bušit krev. Na další otázky, které mu vířily hlavou, se už nedostalo, protože Roslyn si sundala škrabošku, rozvázala plášť a nechala ho sklouznout na koberec.
Drewovi vyschlo v ústech. Roslyn byla ztělesněním mužské sexuální fantazie. Kromě podvazků s černými punčochami a rudého krajkového korzetu, který byl navržený tak, aby zdvihal její plná ňadra a odhaloval temné bradavky, na sobě nic jiného neměla. Jakmile ji uviděl, jeho mužství ihned zareagovalo, zatímco hlas dostal chraptivý nádech.
„Co si myslíš, že děláš, Roslyn?“ zeptal se varovně, když se k němu začala přibližovat.
Její oči byly jako dvě jezera plná smyslnosti a pokušení. „Chci se s tebou milovat, co jiného?“
„Počkej chvilku...“
Provokativně našpulila rty „Ty se se mnou nechceš milovat, drahý?“
„Moc dobře víš, že chci. Ale jestli si míníš vzít Havilanda... Netrap mě, Roslyn. Nezasloužím si, abys se mnou hrála tak krutou hru.“
„Jenže já si Havilanda nevezmu,“ podotkla k jeho velké úlevě. „Odmítla jsem ho.“
„Ale proč?“ nechápal Drew.
„Protože ho nemiluji.“
Drew zaváhal. Skoro se bál zeptat na to, co ho zajímalo. „Myslíš, že mě bys někdy mohla milovat?“
Když se na něho usmála, Drewovi se zatajil dech. „Všechno po řadě, drahý. Nějaké tajemství si přece musím nechat, ne?“
Drew se s ní chtěl dohadovat, prosit ji, zapřísahat, jenže věděl, že by to nebylo nic platné. Roslyn měla svou hlavu, a když se k něčemu rozhodla, všechno bylo marné.
Natáhla k němu ruku, rozvázala nákrčník a hladkou látku nechala volně sklouznout dolů na zem. „Máš na sobě příliš mnoho oblečení, drahý. Dovol mi, abych tě svlékla.“

„To mohu docela dobře zařídit“ Drew věděl, že pokud se ho Roslyn dotkne, nedokáže se už déle ovládat, proto si raději rychle svlékl kabát, vestu i košili. Když však zvedl ruku ke knoflíkům u kalhot, Roslyn se svůdně usmála. „Prosím..., dovol mi to.“
Roslyn prstem provokativně přejela přes svalnatou hruď, nloché břicho až dolů ke kalhotám. Když zcela úmyslně přitlačila na jeho pevný úd, který ještě více ztuhl, spokojeně se usmála, zatímco Drew hlasitě vydechl.
S pohledem upřeným do jeho očí pomalu rozepínala jeden knoflík za druhým, dokud neosvobodila jeho ztopořené mužství. Když pohledem sklouzla dolů, Drew se zachvěl, a to nejen proto, že se na něho dívala krásná žena, ale především proto, že to byla Roslyn, kterou miloval.
Když však uchopila touhou tepající hřídel do dlaní a něžně ji sevřela, bylo to víc, než mohl snést.
Drew zasténal a chytil ji za zápěstí. „Roslyn. . . , proč mě takhle trápíš?“
Pozvedla k němu zrak a se smyslným úsměvem na rtech se zeptala: „Ty opravdu nevíš proč?“
Byla to právě její něžnost, která mu dávala naději. Ať už s ním hrála jakoukoliv hru, rozhodně se nechtěla mstít.
„Chci tě svést, Drew,“ zašeptala a on to konečně pochopil. Roslyn používá jeho vlastní strategii. Jak je možné, že to nepoznal? Ale copak na tom záleží? Nikdy by se s ním nechtěla milovat, kdyby nevěřila, že mají šanci na společnou budoucnost. Navíc byla tak svůdná, že nedokázal odolat.
„Takže ty mě chceš svádět?“ zeptal se ochraptěle.
„Copak to dobrá milenka nedělá?“
„O tom se s tebou nepřu...“
„Skvělé, pak raději mlč, drahý.“
„Jenže ty nemáš zapotřebí hrát si na kurtizánu,“ dodal Drew.
Obdařila ho smyslným úsměvem. V ten moment zapomněl na celý svět...
Natáhl se pro ni, aby ji objal, ale Roslyn mu uhnula. „Ne, Drew, tentokrát se chci já milovat s tebou. Až se svlékneš, přijď za mnou do postele. Budu tam na tebe čekat.“
Drew zaťal zuby a rychle se zbavil kalhot, punčoch a bot. Čekala na něho přesně, jak slíbila. Ležela nahá na saténové přikrývce a pozorovala ho skrze oponu dlouhých řas. Byla neobyčejně svůdná a smyslná. Dlouhé vlasy jí v divoké změti

spadaly na ramena, plné prsy se svůdně houpaly a hebká stehna měla mírně roztažená ve smyslném pozvání.
Drew ztěžka polkl.
Roslyn se na něho usmála a rukou poklepala na matraci hned vedle sebe. „Nechtěl by sis ke mně lehnout?“
Nic na světě by ho neodradilo od toho, aby svůdné pozváni přijal. Když uposlechl a lehl si na záda, Roslyn vedle něho poklekla a ruce mu položila na hruď. „Nemluv, prosím.“
Drew zůstal s velkým úsilím nehnutě ležet a sledoval Roslyn, jak se k němu sehnula a začala něžně líbat jeho krk, svalnatou hruď, ploché břicho. Všechny svaly v jeho těle se napjaly, a to bylo ještě předtím, než se sklonila, aby políbila jeho touhou tepající mužství.
„Roslyn...“
„Tiše, Drew. Chci tě potěšit.“
Prsty obkroužila jeho pevný úd, sevřela ho a růžovou špičku si pomalu vsunula do úst. Drew se zhluboka nadechl a zavřel oči. Roslyn ho sála, dráždila, olizovala, čímž mu způsobovala takovou rozkoš, jaké Drew nemohl odolat. Prsty vklouzl do jejích hebkých vlasů a ještě ji povzbuzoval v jejím erotickém snažení. Netrvalo dlouho a Drew měl dojem, že ho Roslyn zcela zbavila rozumu. Byl doslova šílený rozkoší. Srdce mu bilo tak divoce, až se bál, že mu vyskočí z hrudi, a boky mimovolně vycházely vstříc hebkosti jejích horkých úst.
Když už to déle nemohl snést, natáhl ruku a prsty vklouzl do její vlhké štěrbinky mezi štíhlými stehny, aby ji potěšil stejně jako ona jeho.
„Ne, nehýbej se,“ zamumlala se rty stále přitisknutými k pevnému hrotu.
„Roslyn..., už déle nemohu čekat.“
Roslyn konečně zvedla hlavu a podívala se mu do očí. „Ani já ne.“ K jeho velké úlevě přehodila jednu nohu přes jeho boky a pomalu, velmi pomalu, s pohledem upřeným do jeho očí, na něho nasedla.
Drew nadzvedl boky a dychtivě vklouzl do její vlhké štěrbinky, která se chvěla touhou a očekáváním, a zcela ji naplnil. Projela jím tak prudká vlna radosti a štěstí, až hlasitě vykřikl.
Když ji naplnil, Roslyn rozkošnický přivřela oči a slastně vydechla, což ho ještě více rozvášnilo. Touha a vášeň, které viděl vepsané v její krásné tváři, ho přesvědčily o tom, že cítí totéž co on.

Oběma rukama ji popadl za boky a povzbuzoval ji ke stále zběsilejšímu tempu. Tiše šeptal její jméno a celý se chvěl neukojenou touhou.
Jeho dychtivost v ní probudila divoký žár. Roslyn mu žádostivě vycházela v ústrety, hlavou zmítala ze strany na stranu a hlasitě oddechovala. Milovali se zběsile a divoce, jako dva milenci, kteří po dlouhé době našli naplnění.
Právě když v křečovitém uvolnění hlasitě vykřikla, naposledy do ní prudce vnikl a doslova explodoval. Roslyn se předklonila, zuby zabořila do pevné hradby jeho svalů a nechala vlny ukojení, aby pomalu opustily její tělo. Sladká bolest způsobená kousnutím jeho milenky jen zvýšila Drewovo uspokojení.
Byla to nepředstavitelná radost milovat se se ženou, kterou miloval. Jeho city k Roslyri veškerou vášeň jen posílily a zjitřily všechny jeho smysly.
Leželi si v náruči ajejich přerývaný dech se mísil vjedno. Roslyn měla horkou tvář položenou na jeho potem zvlhlé hrudi, údy měli propletené a jejich duše zpívaly stejný nápěv lásky a štěstí.
Když konečně začali pravidelně dýchat a Drew byl schopný promluvit, zeptal se: „Co to má znamenat, Roslyn? Proč si chceš hrát na mou milenku?“
Omámeně otevřela oči a zvedla hlavu, aby se na něho podívala. „Protože gentlemani své milenky milují, Drew, a já chci, abys mě miloval.“
Znovu se mu prudce rozbušilo srdce. „Bože, Roslyn, vždyť já tě miluji. Miluji tě víc, než jsem si kdy myslel, že je vůbec možné.“
Podívala se mu do očí. „Skutečně?“
„Ano. Miluji tě už několik týdnů.“
Nadzvedla se a opřela o loket. „To nemůže být pravda.“
„Ale ano,“ trval Drew na svém. „Jen jsem si to nechtěl přiznat.“ Bříškem palce něžně přejel po jejím spodním rtu. „Vzpomínáš si, co jsi mi říkala o skutečné lásce? Je to přesně to, co k tobě cítím, sladká Roslyn. Má vášeň k tobě není jen fyzického rázu. Chci tě, to ano. Kdykoliv se tě dotknu, celý se chvěji touhou. Když tě nemohu mít, cítím bolest. Nejvíce však trpí mé srdce. Když nejsi se mnou, scházíš mi. Toužím po tvém úsměvu a nemohu snést pomyšlení, že bych tě měl ztratit.“
Když na něho stále nevěřícně hleděla, Drew pokračoval: „Těch několik posledních dnů pro mě bylo hotovým peklem. Nicméně, až když jsem tě neměl, konečně jsem si uvědomil, jak moc tě

potřebuji. Jak moc pro mě znamenáš. Potřebuji, abys vyplnila tu prázdnotu uvnitř mého srdce, Roslyn. Abys zahnala samotu. Toužím po tobě celým svým srdcem.“
„Ty mě skutečně miluješ,“ řekla Roslyn rozechvěle.
„Ano, miluji. A chci se s tebou oženit.“ Mile se usmál. „Až donedávna jsem si život s jednou ženou představoval jako vězení, ale teď mi představa, že bych měl být bez tebe, nahání strach.“ Něžněji pohladil po tváři. „Modlím se k Bohu, aby sis mě vybrala za manžela. Udělám všechno, jen abych tě získal zpět. Vím, že si tvou lásku musím nejdříve získat, ale prosím, Roslyn, dej mi Šanci.“
Její pohled zněžněl. „Nepotřebuješ si mou lásku získat, Drew. Už ji dávno máš.“
Drew s úlevou zavřel oči. Cit, který prostoupil jeho duši, byl tak intenzivní a silný, až se mu zatočila hlava.
„Skutečně mě miluješ?“ zeptal se nejistě.
„Ano, Drew. Snažila jsem se ti odolat, poněvadž jsem se bála, že má láska nebude nikdy opětována, ale marně. Srdce se neptá rozumu, co má udělat. Až do včerejška, kdy mi lord Haviland řekl, že mě zcela jistě miluješ, jsem si ani nedovolila doufat.“
Drew tázavě povytáhl obočí. „Tohle že ti řekl Haviland?“
„Ano, protože jsi upřednostnil mé štěstí před svým.“
„Skutečně chci, abys byla šfastná, Roslyn.“
Něžně se usmála. „To já chci také, Drew, jenže mé štěstí je pevně spjato s tím tvým. Uvědomila jsem si to tehdy, když jsi za mnou poslal Havilanda, aby mě požádal o ruku. Rozhodla jsem se, že i když mě nemiluješ, jen tak lehce se tě nevzdám. Že budu bojovat.“ Na malou chvíli se odmlčela. „Právě proto jsem tě dnes večer pozvala. Říkala jsem si, že se tě pokusím přesvědčit, aby ses do mě zamiloval. Myslela jsem, že pokud vášeň a touha vedou k lásce, že se mi to snad podaří. Proto jsem požádala Fauny, aby mi pomohla sestavit plán, jak se na dnešní noc stát tvou milenkou.“ Její modré oči náhle odhalily její zranitelnosL „Pokud to nepůjde jinak, Drew, spokojím se jen s tvou vášní. Klidně budu tvou milenkou. Nicméně mnohem raději bych se stala tvou manželkou.“
Drewovi se vrátil jeho smysl pro humor a zářivě se usmál. „Tvá nabídka je lákavá, drahá. Ještě nikdy jsem neměl tak svůdnou a vášnivou milenku. Bohužel musím odmítnout. Nechci tě za svou milenku, má krásná Roslyn, chci tě jako svou právoplatnou ženu.“

„Jsi si tím jistý?“ zeptala se opatrně. „Nechci, abys měl pocit, že jsem tě do něčeho nutila.“
„Jsem si jistý, Roslyn. Jsem s tebou šťastný.“ Jeho výraz zvážněl. „Než jsem tě poznal, nežil jsem, jen přežíval.“
Než Roslyn rozehřála jeho srdce, bylo chladné a okoralé. Probudila k životu jednu skrytou část jeho duše, o níž ani netušil, že existuje.
Náhle si uvědomil, kolik Času promarnil bez lásky Až Roslyn ho naučila, že život bez vášně, bez citu a bez lásky nestojí za nic.
Dojatě ji vzal za ruku a jejich prsty se propletly. „Takže to znamená, že jsme znovu zasnoubení?“
Roslyn se mu podívala do očí a zakroutila hlavou. „Ne, Drew. Nechci se vrátit k našemu dřívějšímu vztahu. Pokud si mě chceš vzít, budeš mě muset znovu požádat o ruku. Tentokrát to však nesmí být jen proto, abys zachránil mou pověst, ale proto, že mě miluješ. Protože se mnou chceš strávit zbytek života.“
„Dobře, lásko, jak si přeješ. Učinila bys mě tím nejšťastnějším mužem na světě a stala se mou ženou?“
Její vřelý úsměv naplnil jeho srdce štěstím. „Ano, můj drahý. Velmi ráda.“
Drew se usmál a zašeptal: „Díky bohu...“
Něžně siji přitáhl k sobě a políbil ji tak vášnivě, až v Roslyn probudil novou vlnu touhy. Když se Drew opatrně překulil nad ni, věděla, že cítí tutéž potřebu, co ona.
Kolenem jí roztáhl nohy, pevné mužství přitlačil k hebkému lůnu a podíval se jí do očí. Roslyn hltala jeho dychtivost, která se mu zračila v pohledu. Nebyla to však jen dychtivost, co viděla, bylo toho mnohem víc. V jeho hlubokých očích spatřila lásku, něhu, štěstí a dojeti.
„Drew, tolik tě miluji,“ zašeptala zastřeným hlasem.
„Ani jsem si nedovolil doufat, že tato slova od tebe někdy uslyším...“
Vydechl její jméno a pak se znovu zmocnil jejích úst. Roslyn se mu ochotně otevřela a odevzdala mu vše, co po ní požadoval.
Když byla jejich vášeň ukojena, Drew ji něžně sevřel v objetí, tvář zabořil do hebkých vlasů a prsty si mimovolně pohrával se zlatými prameny.
„Bál jsem se, že miluješ Havilanda,“ řekl po chvíli.
Skvostně ukojená a unavená Roslyn v sobě našla tolik síly, aby ho políbila na nahou hruď. „Neměl ses čeho bát, Drew. Nemohla jsem

se do něho zamilovat, protože už jsem milovala tebe. K žárlivosti jsi neměl ani ten nejmenší důvod.“
„Ale samozřejmě že měl. Vždyť sis toho bastarda chtěla vzít.“ Zvonivě se zasmála. „Neměl bys o něm takhle mluvit, Drew.“
„Dobře tedy, není to žádný bastard, ale copak se mi můžeš divit, že jsem na něho žárlil? Vždyť jsi byla rozhodnutá, že ho získáš.“
„To možná ano, jenže Haviland za to nemohl. Rozhodně jsi mu neměl vyhrožovat, že ho zabiješ. Dlužíš mu omluvu.“
„Teď, když vím, že ho nemiluješ, tak bych se mu snad omluvit mohl. Ale pokud se na tebe ještě jednou podívá s chtíčem...“
Roslyn se hlasitě rozesmála. „Takhle se na mě nikdy nedíval. Na to je příliš čestný. Navíc, zanedlouho bude mít dost práce se svou vlastní romancí. Lord Haviland mě totiž požádal, abych mu pomohla najít vhodnou nevěstu.“
Drew zvedl hlavu, podíval se na Roslyn a rozesmál se. „Věděl jsem, že není až takový hlupák.“
„Drew!“
„Dobrá tedy..., pokud tě to učiní šťastnou, klidně se stanu jeho věrným přítelem. Ale když už o něm mluvíme...“ Drew se jí zadíval do očí. „Až se příště pohádáme — což se zcela jistě stane —, nemusíš utíkat a schovávat se v knihovně. Nikdy tě nepřestanu milovat, Roslyn, a to i když se občas přestanu ovládat a ty mě kvůli tomu budeš chtít uškrtit.“
Roslyn sebou škubla. „Jenže my jsme se jen nehádali. Křičeli jsme se na sebe, bojovali jsme spolu.“
„To však neznamená, že tě nemiluji celým svým srdcem, Víš co je na hádce krásné? To udobřování.“
Roslyn se usmála. „Tak nějak to říkala Fanny.“ „Fanny je občas velmi moudrá.“
„Já vím.“ Roslyn pobaveně zakroutila hlavou. „Copak, lásko?“
„Jen mě napadlo, že já občas velmi moudrá nebývám. Bylo ode mě velmi hloupé, že jsem se snažila určit si svůj vlastní osud. Myslela jsem, že si svou budoucnost zajistím tak, abych se vyhnula bolesti a zklamání. Mýlila jsem se. Na srdce neplatí žádné vědecké metody ani pravidla. Nemůžeš nikomu poručit, aby tě miloval, ani nemůžeš změnit svůj osud.“
„Jenže já jsem velmi rád, že ses o to pokusila.“ „Já také,“ řekla Roslyn.
Drew ji vzal za ruku, pozvedl si ji ke rtům a něžně ji políbil. „Chci,

aby naše svatba byla co nejdříve. Bojím se, aby sis to nerozmyslela.“
„Nerozmyslím.“
„Přesto požádám, aby nás oddali v co nejbližším termínu.“
Roslyn se zamračila. „Drew..., Arabella a Marcus jsou stále ještě na líbánkách. Chci mít na svatbě obě své sestry, Tess a také Winifred. Kdybychom Winifred takhle obešli, nikdy by mi to neodpustila. Také jsem si jistá, že má matka bude chtít přijet z Francie. Ihned jí napíšu, ale chvíli to bude trvat. Myslím, že ty také budeš chtít, aby tam byli tví přátelé.“
„To ano. A také jistě nechceme, aby to vypadalo, že se musíme brát příliš narychlo.“ Drew si povzdychl. „Bože, jak já nesnáším svatby, ale tentokrát si myslím, že by bylo nejlepší vyhlásit ohlášky a objednat kostel. Tři týdny by měly stačit. Je tvá mladší sestra ještě stále v Hampshiru?“
Roslyn zaváhala. „Lily je... někde jinde.“
„Někde jinde? Víš kde?“
„Upřímně? Ano. Slíbila jsem jí však, že to nikomu neřeknu, aby zůstala v bezpečí před Winifredinými úklady najít jí manžela.“
Drew se pobaveně usmál. „Tajemství tvé sestry u mě bude v bezpečí. Rozhodně nejsem ten, kdo by Winifred pomáhal.“
„Přála bych si, aby si Winifred uvědomila, že její snažení není mnohdy příliš vhodné. Lily má k manželství mnohé výhrady. Vlastně pochybuji, že až uslyší o naší svatbě, bude bůhvíjak šťastná. Vím však, že Arabella, Tess a Winifred budou štěstím celé bez sebe.“ Roslyn zvedla hlavu. „Tvá matka bude zklamaná, že?“
„Co na tom? Potěšit mou matku je to poslední, na čem mi záleží.“
„Jsem zvědavá, zda vůbec přijde.“
„Ale ano, jsem si jistý, že si to nenechá ujít. Nechtěla by, aby se o ní říkalo, že se její syn oženil a ona zůstala stranou.“
Roslyn náhle začalo být vévodkyně líto. „Tvá matka musí být velmi osamělá.“
„Zřejmě ano, jenže si za to může sama...“ Drew se zarazil a podíval se Roslyn do očí. „Děkuji bohu, že jsi mě zachránila od podobného osudu.“
Roslyn se usmála a prstem obkreslila linn jeho rtů. „Drew, také chci, aby na naší svatbě byla Fanny,“ řekla rozhodně.
„Samozřejmě. Dlužím jí svůj nehynoucí dík za to, že tě přivedla na ples kurtizán. Jinak bych se od tebe držel co možná nejdál.“

Významně povytáhla obočí. „Myslím si, že mám na tom také nějaké zásluhy, můj pane.“
„Možná ano. Chtěla jsi, abych tě naučil, jak si získat jiného muže, a sám jsem se do tebe zamiloval.“
Roslyn se k němu svůdně přitiskla. „Zřejmě bych potřebovala další lekci ve svádění, Vaše Milosti.“
V Drewových očích to nebezpečně zajiskřilo. „Bude mi neskonalým potěšením, lásko.“
Drew se zmocnil jejích úst, a umlčel tak její škádlivý smích.

Epilog

Jsme ti velmi vděční za tvou pomoc, drahá Fanny. Tvůj plán na svedení Ardena vyšel. Vlastně jsme se shodli, že naše manželství bude tím nejvášnivějším svazkem, jaký si jJen kdo umí představit. Chceme, aby sis zatančila na naší svatbě stejně jako na Arabellině.

Roslyn své přítelkyni Fanny

Ani nevíš, jak se ,ni ulevilo, nejdražší Roslyn. Bála jsem se, že mé triky na Ardena nebudou platit. Teď už zbývá jen Lily..., ačkoliv si nejsem jistá, že její budoucnost bude patřit šťastnému manželství, jako je tvoje a Arabellino.

Fanny své přítelkyni Roslyn

DANVERS HALL, ČERVEN 1817

„To jsem tedy nečekala," řekla Arabella. „Je neuvěřitelné, kolik se toho během naší nepřítomnosti odehrálo. Vždyť jsme nebyli pryč ani měsíc."

Arabella a Marcus se před hodinou vrátili z líbánek a Drew s Roslyn jirn hned zčerstva pověděli všechno o svých plánech na svatbu a také o tom, jak uspořádali pátrání po Winifredině zloději a jak našli druhou rodinu sira Ruperta.
Během vyprávění dorazil i Heath, poněvadž Roslyn s Drewem na dnešní večer připravili malou slavnost, aby doma přivítali novomanžele a aby oslavili obnovení svého zasnoubení.
Drew seděl naproti Roslyn a pozoroval ji, jak si vykládá se svou sestrou a jak se směje. Vypadala dokonale šťastná, což ho hřálo u srdce.
Všiml si, že stejně tak blaženě vypadá i Arabella a že ji Marcus pozoruje se zamilovaným výrazem, a Drew věděl, že stejný se mu samotnému zračí na tváři vždy, když spatři Roslyn.
„Takže Winifred si Konstance a děti nastěhovala k sobě?“ zeptala se Arabella.
„Přesně tak, a vůbec toho nelituje,“ odpověděla Roslyn. „Děvčátka jsou prostě kouzelná a pomalu začíná roztávat i Benjamin. I když je ještě chlapec a starost o matku a sestry je větší břímě, než by jeho ramena dokázala unést, stále se s tím jaksi nedokáže vyrovnat. Navíc, ačkoliv je rád, že už nemusí nikomu sloužit, chce jít svou vlastní cestou, aby nemusel trpět Winifredinou charitou, jak on tomu říká.“
Arabella se po očku podívala na svého manžela a usmála se. „V tom ho dokážu pochopit, protože já jsem na tom byla naprosto stejně. Také jsem odmítala jakoukoliv Marcusovu pomoc.“
Marcus se pobaveně ušklíbl. „Jenže jsi vyhrála naši sázku, lásko, takže jsem musel tobě i tvým sestrám udělit naprostou nezávislost.“
„Naštěstí Benjamin už díky Drewovi žádnou charitu potřebovat nebude,“ pokračovala Roslyn a vděčně pohlédla na Drewa. „Přinutil podlého právníka sira Ruperta, aby Konstance vrátil vše, co jí vzal a co jí náleží.“
„Takže je o ně postaráno,“ řekla Arabella.
„Ano. Také je zařízeno, že jakmile děvčata dospějí, začnou navštěvovat naši školu. Mezitím jsem začala Sarah a Daisy učit Číst, psát a počítat a také dohlížím na studium Benjamina. Samozřejmě že to je jen dočasné, dokud pro ně Winifred nenajde vhodnou guvernantku a učitele.“
„Jak jim to jde?“ zeptala se Arabella.

Roslyn nakrčila nosík. „Obávám se, že mají co dohánět, Poněvadž Konstance strávila většinu dne v obchodě, neměla dost Času, aby děvčata kromě vybraných způsobů učila ještě něčemu jinému. Rovněž mi moc nepomáhá ani fakt, že Benjamin je neuvěřitelně tvrdohlavý. Rozhodl se, že pracovat jako lokaj je mnohem snadnější a Že ve svém věku se už ničemu učit nemusí. On a Winifred na toto téma vedou věčné diskuze a občas se mi *zdá*, že si v nich přímo libují.“

Drew byl tomu rád a doufal, že jejich mírumilovné dohadování Roslyn ukáže, že lidé spolu mohou občas nesouhlasiti bez vzájemné nenávisti a zloby.

„Přijde dnes večer i Konstance?“ zeptala se Arabefla.

„Ne,“ odpověděl Drew. „Sice je na tom mnohem lépe, ale přesto je ještě pořád příliš slabá, než aby vstávala z postele.“

„Ale Winifred přijde, že?“

„Ano,“ přitakala Roslyn. „Ale Tess musela nutně odjet do Londýna.“

„A co Lily, ještě je stále...“

„Vlastně bych o tom s tebou ráda mluvila, Arabello,“ přerušila Roslyn svou sestru.

Drew si všiml, že Heath se při zmínce o nejmladší z Loringových sester zamračil, ale než mohli v hovoru o Lily pokračovat, Arabelia navrhla: „Roslyn, co kdybychom zašly nahoru do našich pokojů? Potřebovala bych se opláchnout. Rovněž jsem si jistá, že Marcus by si rád pohovořil se svými přáteli o samotě.“

„To je skvělý nápad,“ tekla Roslyn s úsměvem.

Když dámy odcházely, všichni gentlemani povstali. Arabella svého manžela letmo políbila na tvář a Marcus ji vzal za ruku, pozvedl si ji ke rtům a políbil ji na konečky prstů, přičemž jeho rty na jejích prstech zůstaly nepatrně déle, než bylo vhodné. Bylo zřejmé, že prvotní pobláznění nepominulo a že jsou oba štástní.

„Manželství vám zřejmě svědčí, lady,“ podotkl Drew, když se před Arabellou uklonil.

Zasmála se. „To tedy skutečně ano. Je to jako zázrak — což jistě zanedlouho zjistíte sám, Vaše Milosti. I když stále nemohu uvěřit tomu, že vy a má sestra jste zasnoubeni.“

Drew se zamilovaně podíval na Roslyn. „Vůbec se vám nedivím. Ani já mnohdy nemohu uvěřit tomu, jaké štěstí mě potkalo.“

Roslyn cítila, jak se jí dojetím a láskou sevřelo srdce.

Když se svou sestrou opustila přijímací salon, Drew tam jen stál a zíral na zavřené dveře. Pak se však vzpamatoval a pobaveně zakroutil hlavou. Přesně tohle dělá z mužů láska — bezduché loutky, které zoufalé čekají na jediný úsměv své milované.

„Ještě whisky, Drew?“ zeptal se Marcus, čímž přerušil tok jeho myšlenek.

„Prosím,“ odpověděl Drew.

Marcus všem třem dolil sklenice ***z*** karafy, která stála na stole. „Tak, starý příteli,“ řekl Marcus. „Zdá se, že ti zbývají dva týdny svobody.“

„Přesně tak.“ První ohlášky se konaly minulou neděli, takže to nebude dlouho trvat a čeká je svatba. Drew se už nemohl dočkat, až nastane den, kdy se Roslyn stane jeho ženou.

„Už bych to měl rád za sebou,“ přiznal. „Teď konečně chápu, proč jsi na svatbu s Arabellou tak pospíchal.“

Marcus se na něho pobaveně podíval. „Musím říct, že ses změnil, příteli, a to za velmi krátkou dobu. Ještě před měsícem bys mi nejraději kondoloval.“

„Přesně tak, příteli,“ přidal se Heath žoviálně. „Copak se stalo s tvou přísahou, že tebe žádná žena nikdy nedostane?“

„Zamiloval jsem se,“ odpověděl Drew prostě.

„Ale vždyť ty na lásku nevěříš.“

„Už to tak vypadá, že ano. Lítám v tom až po uši a věřte či ne, jsem tomu rád.“

Oba přátelé se na sebe pobaveně podívali. Bylo zvláštní, že se jejich přítel tak rychle změnil, když ještě nedávno tvrdil, že láska neexistuje a manželství je jen vězení.

„Pokud si dobře vzpomínám, předpovídal jsem, že tvůj cynismus zmizí hned, jak jen potkáš tu pravou,“ podotkl Marcus s pobaveným úsměvem.

Drew přikývl. „Člověk se může změnit. Najednou jsem plný pocitů, o kterých jsem ani netušil, že existují.“

Dlouze si přihnul ze sklenice a na chvíli se ponořil do vlastních myšlenek. Skoro nemohl uvěřit tomu, že mu jedna žena dokázala změnit celý život. Roslyn roztříštila jeho legendární lhostejnost a způsobila, že touží jen po tom, aby s ní strávil zbytek života.

Nikdy ho ani nenapadlo, že někdy bude cítit něco tak hlubokého, silného a trvalého. *Aru* na chvíli však nepochyboval o tom, že jeho cit k Roslyn Časem nevyprchá. Láska v jeho srdci byla až bolestně silná, něžná a roztoužená.

„No, Heathe, teď jsi na řadě ty," poznamenal Marcus. „Pokud my musíme trpět v manželství, trváme na tom, aby ses k nám přidal."
„Nemohu popřít, že mě to už napadlo," odpověděl Heath klidně. Oba jeho přátelé tázavě pozvedli obočí, ale byl to Marcus, který se zeptal: „Myslíš si na někoho konkrétního?"
Heath pokrčil rameny. „Je tady jedna žena, která mě přitahuje, ale ta o mě zřejmě nestojí."
„Hloupost," řekl Marcus se smíchem. „Tebe přece zbožňují všechny ženy. Jistě se mezi nimi najde ta pravá, stačí se jen porozhlédnout." Marcus se usmál. „Jenže nejdříve by ses měl zamilovat. My tři jsme přece vždy všechno dělali spolu, proto by bylo vhodné, aby ses oženil z lásky stejně jako já s Drewem."
Heath se usmál. „Jsem ve velkém pokušení. Vy dva jste tak nechutně šťastní, že skoro s vámi nemohu vydržet v jedné místnosti."
Drew s úšklebkem pozvedl sklenici k přípitku a jeho přátelé se k němu ochotně přidali. „Pak tedy, na lásku."
Asi o hodinu později se v místnosti objevil Simpkin se vzkazem pro Drewa, že ho slečna Roslyn očekává v knihovně. Drew se omluvil svým přátelům a spěchal za svou láskou. Bylo to už příliš dávno, co byl naposledy s Roslyn sám, coji líbal, dotýkal sejí a těšil se z její blízkosti.
Našel ji na jejím obvyklém místě u okna, jak pročítá nějaké listiny. Drew za sebou zavřel dveře a přišel až k ní. Když k němu Roslyn vzhlédla a usmála se, zbytek světa pro něho přestal existovat. Všechny jeho smysly se soustředily jen na jedinou ženu.
Najednou měl pocit, jako by se probudil **z** dlouhého, předlouhého spánku. Drew se posadil vedle ní a sevřel ji v objetí, aby ji vášnivě políbil.
„Tolik jsi mi scházela," přiznal šeptem.
Roslyn se zasmála. „Stejně tak ty mně..., což je směšné, když uvážím, že jsme se naposledy líbali ani ne před dvěma hodinami."
„Jenže teď mě Čeká celý dlouhý večer, kdy se tě nebudu moct ani dotknout. Je Škoda, že nemůžeme všechny poslat pryč, lásko. Chtěl bych se tady teď s tebou milovat."
„Já bych ráda, ale zřejmě to není možné. Nejen že bychom způsobili skandál, ale zanedlouho bude služebnictvo servírovat večeři."
„Slib mi tedy, že dnes v noci budeme spolu."

Roslyn zvedla hlavu a koketně se usmála. „Co máš na mysli, drahý?“
„Procházku v měsícem zalité zahradě. Ještě nikdy jsme se nemilovali venku u řeky“
Roslyn se znovu zasmála. „Myslím, že Marcus s Arabellou ano. S Lily jsme je jednou přistihly, jak se pokradmu plíží zpátky do domu.“
„Naštěstí se už nikam nemusí plížit, protože jsou manželé a mají pro sebe celé apartmá. My si však na rozdíl od nich své vzácné chvilky musíme ukrást. Takže doprovodíš mě na noční vycházce?“
„Ano, ráda.“
„Budu počítat každou minutu,“ zamumlal Drew. „Myslím, že bychom dnes mohli zplodit dědice.“
Roslyn tázavě povytáhla obočí. „Jen dědice, Drew?“
Drew rychle zakroutil hlavou. „Nejen dědice. Nechci syna jen proto, aby zdědil můj titul. Chci děti, poněvadž budou částí tebe.“
Roslyn se mile usmála. „To je krásná představa. Stejně tak to cítím I já. Doufám jen, že naše děti budou mít šťastnější dětství, než jsme měli my dva.“
Drew ji vzal za ruku a políbil ji na konečky prstů. „Slibuji, že udělám všechno, co bude v mých silách.“ Pak si najednou vzpomněl, že ho nechala zavolat. „Proč jsi se mnou chtěla mluvit, lásko?“
Roslyn ukázala na papíry, které jí ležely v klíně. „Kromě toho, abys mě políbil? Tohle mi právě přišlo od Fanny. Je to její rukopis.“
„Rukopis?“ opakoval Drew.
„Ano. Fanny napsala knihu o umění svádění a poslala nám ji, abychom ji schválili.“
„Svádění, hmm?“ Drew se pousmál. „Co to má být, návod pro kurtizány?“
„Vůbec ne. Pro mladé dámy, které se chtějí vdát. Nazvala to *Rady pro mladé dámy, jak získat manžela.*“
Jeho pobavení se vytratilo. „Takže tohle je určeno pro vdavekchtivé dámy? Uvědomuje si Fanny, že mě žádá, abych pomáhal svým nepřátelům?“
Roslyn se usmála, ale pak její výraz zvážněl. „Je to pro dobrou věc, Drew. Lily mi říkala, že některé Fannyiny přítelkyně jsou ve velmi těžké ůnanČní situaci. Výtěžek z prodeje knih by pomohl vyřešit jejich problém.“

„To mě udivuje. Myslel jsem si, že Fanny je ve svém obchodování úspěšná.“
„To ano, ale není tak bohatá, aby za všechny zaplatila jejich obrovské dluhy.“
Drew se podíval dolů na rukopis. „Jsem opravdu zvědavý, kolik taktik Fanny shromáždila.“
Probíral se papíry a tu a tam si přečetl odstavec. „Vidím, že je opravdu vynalézavá.“ Zvláště u jedné pasáže se usmál. „Zajímalo by mě, proč jsi mě tehdy večer pozvala do jejího domu.“
„To ti nikdy neřeknu,“ odvětila Roslyn. „Pamatuješ? My ženy musíme mít naše malá tajemství.“
„Měj si tajemství kolik chceš, má drahá, pokud je ovšem budeš praktikovat jen na mě.“
Pohledem se vrátil zpátky k popsaným řádkům. „Fanny chce knihu vydat pod svým jménem?“
„Ne, autorem bude anonymní dáma.“
„To je moudré,“ podotkl Drew suše. „Pochybuji, že by urozené dámy ochotně kupovaly knihu plnou rad od věhlasně známé kurtizány, i když by jim pomohla v jejich honbě za manželem. A tady je jedna, o které jsme zatím nemluvili. *Nikdy se na něho nemračte a nezlobte se, i když si to zasloužL Gentleman bude nadšen vaší chápavostí a jeho pocit viny bude pracovat ve váš prospěch.* Tuhle radu by sis měla vzít k srdci, drahá.“
„Skutečně?“ V Roslyniných modrých očích to zajiskřilo. „Copak se na tebe někdy mračím a zlobím se, můj nejdražší vévodo?“
„Občas... a vždy mě to velmi mrzí. Ale ať už se na mě mračíš či ne, vždy jsi nádherná.“
To je pravda, pomyslel si Drew, když hleděl na její dokonalou tvář. Roslyn oplývala krásou, která ho kdykoliv, když se na ni podíval, vzala u srdce, ale co ho okouzlovalo nejvíce, byla její vnitřní krása. Zamilovaný pohled v jejích očích ho ujistil, že Roslyn je na tom stejně. Drew natáhl ruku a něžně ji pohladil. Musel to udělat. Prsty pomalu klouzal po tvářích, po drobné bradě a nakonec obkreslil linii smyslných rtů.
Roslyn si povzdychla, a když vzal její tvář do dlaní a sklonil se, aby ji vášnivě políbil, odevzdaně zavřela oči.
Skoro nemohla uvěřit tomu, jaké štěstí ji potkalo, tomu, že sdílejí shodné pocity: vášeň, touhu, něhu. Lásku. Byli milenci, přátelé... a brzy budou i manželé.

Roslyn cítila neskonalé štěstí. Když Drew přerušil jejich polibek a podíval se na ni, Roslyn věděla, že on cítí totéž.
Roslyn ho vzala za ruce, přiložila si je ke tvářím a zašeptala:
„Skoro se bojím, že se mi to všechno jen zdá, Drew. Myslíš, že nám to takhle vydrží?“
„Já si to nemyslím, já to vím. Musíš mi však slíbit, že mě budeš vždy milovat a ctít stejně jako já tebe.“
„To ti slibuji.“
„Dobře.“ Drew se ušklíbl. „Když jsem si dal tolik práce, abych tě naučil všemu, co má umět dobrá milenka, proč bych se potom obtěžoval a hledal si nějakou jinou?“
Než se Drew znovu sklonil, aby svou snoubenku políbil, knihovnou se rozezvučel Roslynin šťastný smích.